

ΑΡΙΘ. 6

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ
ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΛΟΥ

(Έβραβεύθη υπό τοῦ ἐν. Παρισίους Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σπουδῶν).

ΤΕΥΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ

Υ Π Ο

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ
ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΛΟΥ

Ὁ χρόνος συμπληροῖ παρερχόμενος, ἀναστηλοῖ καὶ ἐξωραΐζει τὸ ἀγιορειτικὸν τρόποιον.

PARIS
LIBRAIRIE ANCIENNE
HONORÉ CHAMPION
5, Quai Malaquais

CHENNEVIÈRES-SUR-MARNE
L'ERMITAGE
9, Rue du Pont
(Seine & Oise)

1930
Tous droits réservés

Y-K 75
ΣΠ. ΙΣΤ. ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ
ΥΜΝΟΛΟΓΙΑ - ΚΕΙΜΕΝΑ
75

1003
Αισόου

Σ.Ι.Θ

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΗ ΚΥΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΒΕΡΩΦ
ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΑΥΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΒΕΡΩΦ

ΕΞ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΕΧΟΡΗΓΗΣΕ

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια
ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια
ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.

Ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἡ ἀνακειμένη Σοι καὶ σεμνυνομένη καὶ στεφομένη τῷ Σῷ ὀνόματι, Σοι τῇ ὑπερμάχῳ καὶ ἀηττήτῳ στρατηγῷ ἀναγράφει τὰ νικητήρια καὶ σωτήρια ἐπὶ τῇ ἀπολυτρώσει τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου.

Μεμελανωμένη ἐκ τῶν τραυμάτων, περιορραντισμένη τῇ σποδῷ τοῦ πένθους, τραύματα ἄδηλα καὶ ἔκδηλα φέρουσα, τὰ τραύματα περικαλύπτουσα καὶ τὴν σποδὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀποτινάσσουσα συγκαλεῖ τὰς παρθένους καὶ τοὺς χοροὺς τῶν πιστῶν, νυμφικὴν περιβεβλημένη στολὴν, τὴν λύραν κινουῖσα εἰς ᾧδὰς χαριστηρίους, τὸν αἶνον καὶ τὴν εὐχαριστίαν Σοι τῇ πανάγῳ Παρθένῳ ἐν εὐχαριστίᾳ προσνέμουσα.

Ὅσοι πιστοὶ, ὅσοι ἀπὸ τῶν ἐπάλλξεων αὐτῆς περὶτρομοὶ διὰ τῶν αἰώνων τὴν ἀγωνίαν αὐτῆς παρηκολουθήσαμεν, ὅσοι τὰ συντερίματα τῆς ρομφαίας καὶ τῶν τόξων τῶν λυσσαλέων ἐχθρῶν ἐκ τῶν τειχῶν αὐτῆς εἰς χοῦν λεπτυνθέντα εἶδομεν, ὅσοι τὴν καταιγίδα ὑψουμένην καὶ κορυφουμένην καὶ τοὺς συσσεισμοὺς τῶν μοχλῶν αὐτῆς κατὰ τὰς φοβερὰς ἐκείνας νύκτας ἠκούσαμεν, ὅσοι δολίῳ φρονήματι καὶ πονηρᾷ γνώμῃ ἐκοιζωθέντες ἐκεῖθεν ἀπαράκλητοι πλανώμεθα, ὅσοι εἰς χεῖρας ἐχθρῶν συνεκλείσθητε, ὅσοι ζῶντες καὶ ὅσοι νεκροί, πλατύνωμεν τὸ στόμα τὸν πόνον περικρύπτοντες καὶ συμπνίγοντες καὶ τῇ πανάγῳ Παρθένῳ τῇ σάλπιγγι τῶν ἀσμάτων τὰ νικητήρια ἄσωμεν, ὅτι ἠτοίμασε τράπεζαν ἐξ ἐναντίας τῶν θλιψάντων ἡμᾶς.

Αἶματα πανάγια, δάκρυα πανόλβια ἀπὸ σώματα μαρτύρων, ἀπὸ βλέφαρα πατοιαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν, βασιλέων, πατέρων, μητέρων παρθένων, ἐπότισαν τὸ ἱερόν σου χῶμα, Πόλις αἰωνία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ οἱ στεναγμοὶ τῶν καρδιῶν τοῦ λαοῦ σου ἐκάλυπτον τὰ θλιβερὰ ἠχήματα τῶν σημάτων τοῦ μεγάλου σου ναοῦ. Εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ σου τὰς μυριάδας τῶν Σκυθῶν, τῶν Οὐνῶν, τῶν Περσῶν, τῶν Μήδων, τῶν Ἀβάρων καὶ τῶν Τούρκων κατασειόντων τὰ τείχη σου καὶ εἰς τὰς βροντὰς τῶν τόξων καὶ τὴν κλαγγὴν τῶν ἀσμάτων τῶν, ἐκινεῖτο καὶ ἐκάμπτετο τὸ γόνυ σου πρὸς τὴν γῆν καὶ ἡ ψυχὴ σου πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἤναπτεν ἡ πίστις σου ἀπὸ τὰς φλόγας τῆς ἀπίστου λύσεως τὸ θυμιατήριον τῆς ψυχῆς σου καὶ ὁ καπνὸς τοῦ θυμιάματος ἀπέπνιγε τῆς ἀπιστίας τοὺς καπνοὺς καὶ εἰς τὰ ρεύματα τῶν δακρύων τῆς συντριβῆς σου ἀπεπνίγετο ἵππος καὶ ἀναβάτης καὶ ἄρματα. Ἐξω τῶν τειχῶν σου κατορχεῖτο ἐν ἀλαλαγμῷ ἡ μαγία καὶ ἔσω ἐπανηγύριζε τὸ δάκρυον κινουῖν εἰς ἄφωνον ἁρμονικὴν συμφωνίαν τὰ χεῖλη τῶν πιστῶν σου πρὸς τὴν Ὑπερμαχὸν κτύποι ἀσμάτων ἔξωθεν, κτύποι δακρύων ἔσωθεν· βρονταὶ ἔξωθεν λύσεως, ἀστραπαὶ ἔνδοθεν πίστεως· καὶ εἰς τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς πίστεως ἐδονεῖτο ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα, καὶ τὸ ἀφρίζον κύμα ἐδέχετο καπνίζον τὰ ἀπίστα σώματα κατησχυμένα καὶ ἄταφα· εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ὀλολυγμοὶ νεκρικῆς ποιμῆς καὶ ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ μεγάλου ναοῦ ἄσματα νικητήρια. Ἠκούσες θρήνους καὶ ἐπέξησες νίκας· διεδονήθησαν οἱ θόλοι σου ἐκ τῶν ἐπινικίων ἀσμάτων· συνεκρότησαν χοροὺς αἱ θυγατέρες σου τὴν αἰ-

δὴν Κυρίου ψάλλουσαι· οἱ βασιλεῖς σου ἐπὶ ἀρμάτων δόξης ἠγλαϊσμένοι περιεπορεύθησαν εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς οὐμὰς σου· οἱ πατριάρχαι ἐν ἱματισμῷ διαχύσῳ ἐλιτάνευσαν δοξολογοῦντες τὴν φυλάσσουσάν σε Σκέπη· πᾶσα γλῶσσα καὶ πᾶσα ἡλικία ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας ἐκρότει τὰ ἄσματα εἰς τὴν Στρατηγοῦσαν ὑπέρομαχον.

Καὶ τώρα ;

Δὲν τολμῶ ν' ἀνασύρω τὸ περικαλύπτον τὰς πληγὰς σου σάβανον, Πόλις μαρτυρική, ἵνα μὴ ἡ θεὰ αὐτῶν ἀμανρώσῃ τὴν λαμπρότητα τῆς ἡμέρας τοῦ μεγάλου ἑορτασμοῦ· περιστέλλομεν ἐν εὐλαβείᾳ τῆς ψυχῆς τὰ γόνατα ἐνώπιον τῶν πληγῶν σου συγκρατοῦντες τοὺς ψυχικοὺς σπαραγμοὺς ἵνα μὴ τῆς λύπης τὰ νέφη σκιάσωσι τὴν ἐθνικὴν χαρὰν. Καὶ ὅταν σημάνη ἡ ὥρα ἐκ τῆς πληγῆς σου ὡς ἀπὸ πηγῆς πυρίνης θὰ ἀντλήσωμεν φλόγας καὶ κερανοὺς ἵνα πυρώσωμεν τοὺς ψυχικοὺς βραχίονας καὶ κατακαύσωμεν τὸ φρύαγμα τῆς πλάνης.

.....

« Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆ, σημαίνουν τὰ ἐπουράνια σημαίνει κ' ἡ ἀγία Σοφία, τὸ μέγα μοναστήρι. »

Γονατίσατε· κτυποῦν τοῦ οὐρανοῦ τὰ σήμαντρα καὶ τῆς ἀγίας Σοφίας· τί ἄραγε διαλαλοῦν αἱ φωναὶ τῶν ἱερῶν σημάντρων ; σιγὴ πολλὴ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ· μόνον τὸ σήμαντρον ἤχει εἰς τῆς αὐγῆς τὴν γαλήνην· βωβοὶ οἱ θόλοι τῆς ἀγίας Σοφίας, κεκλεισμένα τὰ βημόθυρα, κεκλεισμένοι αἱ μεγάλαι θύραι, σκοτεινὰ τὰ εἰκονίσματα, ἐσβεσμένον τὸ θυμιατήριον, ἀκίνητος μαρμαρωμένος ὁ βασιλεὺς, διατὶ κτυποῦν τὰ σήμαντρα ;

Τοῦ πατριάρχου τὸ σχοινὶ κινεῖται αἰματοστάζον· ὁ κτύπος τοῦ σταλάγματος καὶ κτύπος τῶν σημάντρων.

Σημαίνει ἀκόμη, ἀκούετε ;

Στάζει πικρὸ τὸ δάκρυο τῆς κόρης τῆς Παρθένου· ἡ Παναγία ἐδάκρυσε, ἡ Παναγία κλαίει· ὁ κτύπος τοῦ σταλάγματος καὶ κτύπος τῶν σημάντρων.

.....

Καὶ ἐνόσω στάζει αὐτὸ τὸ ἅγιον δάκρυον κατακαίον τὴν ψυχὴν μας, ἐνόσω ἀκούομεν τὴν πενθήρη ἠχὸ τῶν σημάντρων δονοῦσαν τὰ βάθη μας, ποτὲ ποτὲ δὲν θὰ παύσωμεν πιστεύοντες εἰς τὴν ἱερότητα τῶν παρθενικῶν δακρῶν, οὐδὲ θὰ προδώσωμεν τὴν πίστιν εἰς τὰ ἰδανικά μας, πίστιν ἐρριζωμένην εἰς τὰ βάθη τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς ἀπὸ αἰῶνων καὶ ἀπὸ γενεῶν, πίστιν κινήσασαν καὶ πυρώσασαν τὸν δαυλὸν τοῦ Κανάρη, καὶ ἀγίασασαν τὸ σχοινὶ τοῦ πατριάρχου· τὸ ἐκ τῆς πίστεως ἡγιασμένον σχοινίον ἀπέβη τὸ στυπίον τῆς καμίνου ἥτις ἐξέκαυσε τὸ πῦρ τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς καὶ κατέκαυσεν ὄρη· εἰς τὴν ἱερότητα αὐτοῦ ἐπίστευσαν οἱ τοῦ ἀγῶνος ἥρωες καὶ τὰς σταζούσας τοῦ αἵματος αὐτοῦ σταγόνας ἐρριψαν εἰς τὸ βαπτιστήριον ὅπου ἐβαπτίσθησαν αἱ ψυχαὶ τῶν καὶ ἐξώρμησαν ὡς λέοντες ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος μαχόμενοι· τὸ κρεμασμένον ἐκεῖνον σῶμα ἀπέβη οὐρανομήκης κλίμαξ ἀνάγουσα ὡς ὑποπτέρους ἀετοὺς εἰς τὰ ἄνω τοὺς γίγαντας· ἐκ τοῦ νεκροῦ ἐκεῖνου σώματος ἠντλησεν χάριν καὶ δύναμιν καὶ ψυχὴν καὶ νεῦρα καὶ αἷμα καὶ φλέβας τὸ περιτρέμον σῶμα τοῦ ἐλληνισμοῦ καὶ χαλυβδωθὲν ἐν τῇ πίστει τῇ ἀγίᾳ ἔστησε τῆς ἐλευθερίας τὰ τρόπαια. Τὸ θαῦμα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας ἀπετελέσθη μόνον διὰ τῆς πίστεως· οὔτε τὰ φρύ-

γανα τῆς ἐγγαστριμύθου ρητορείας, οὔτε τὰ ψεύδη τῆς διπλωματίας, οὔτε ἡ λέσχη τῶν πομπυσιμάτων τῶν δημαγωγῶν, τὸ πῦρ καὶ μόνον τὸ πῦρ τῆς πίστεως ἦναψε τὰ στήθη καὶ τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων διατρεφόμενον διὰ τοῦ σχοινίου καὶ συντηρούμενον καὶ ἐνισχυόμενον ὑπὸ τῆς θείας χάριτος. Ἀλλὰ τὸ πῦρ τοῦτο καὶ τὸ σχοινίον τοῦτο, καὶ τὰς ἐκατόμβας τῶν ποιμένων τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ μαρτυρικά παλαίσματα καὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ κλήρου ἢ πάμπανος τῶν πολιτευομένων ρητορεία παρῆλθεν ἐν νεκρικῇ σιγῇ, τοὺς ἰδίους αὐτῆς καπνοὺς τῆς κορδακίζομένης διπλωματίας ἐξερευγομένη καὶ δὴ ἐνώπιον ξένων, οἵτινες ἀπέπνιγον τὴν ψυχὴν μας εἰς στιγμής ἱερὰς ὁπότε ῥίγη μόνον ἱερὰ ἔπρεπε νὰ περιτρέχουν τὸ σῶμα μας· τὴν ἐπιτυχὴ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἔκβασιν ἀπέδωκαν εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν τῆς διπλωματίας καὶ ἀνεμέτρησαν διὰ μυριοστὴν φορὰν τὸ εὖρος τοῦ Ἀξιοῦ καὶ τοῦ Ἐβρου καὶ ἀνεμάσησαν τὰ πλάτη τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' εἰς τὰ βάθη αὐτῆς ἀπηξίωσαν νὰ προσεγγίσωσι τὴν ρίνα· ἐστραγγάλισαν τὸν θεῖον δάκτυλον τὸν ὑποδείξαντα ἡμῖν τὴν ὁδὸν καὶ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως, ἥτις εἰς ἀπεράντους αἰῶνας συνετήρησε τὰ πάντα, καὶ ἐθνισμόν καὶ γλώσσαν καὶ θρησκείαν καὶ ἠθικὴν ἀγνότητα, ἠρηγήθησαν καὶ ἀπέκρουσαν σκοπίμως· ἀλλ' οἱ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως ἠρημημένοι ἀποτελοῦσι τὰς σάρκας μόνον τοῦ ἑλληνισμοῦ, οὐχὶ τὸ πνεῦμα· πᾶσα δὲ σὰρξ ὡσεὶ χόρτος· ἐξηράνθη ὁ χόρτος καὶ τὸ ἄνθος ἔπεσε· θὰ ξηρανθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ θὰ ἐκλείψουν ὡς ἐκλείπει τοῦ ἐξεγειρομένου τὸ ἐνύπνιον· ἡμεῖς δὲ ἐν τῷ πύργῳ τῆς πίστεως ὀχυρωμένοι θὰ δοξάσωμεν ἐλευθέρως τότε τὸν Θεόν, ὁπότεν αἱ σάρκες καὶ ὁ χόρτος ξηρανθῆ, κατὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν οὐχὶ δούλη Ἑλευθερία καὶ διατετραγωδημένη καὶ περιγέλαστος, ἀλλ' Ἑλευθερία αὐτοδέσποτος ἐπιπνεύση ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ὁρέων ἀγιάζουσα τοὺς τάφους τῶν ἡρώων καὶ τὰ πρόσωπα ἡμῶν φαιδρύνουσα· καὶ τότε μὲν ψυχὴν ἀποσπινθηρίζουσιν φλόγας εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιᾶσεως θὰ ἀφήσωμεν ἀχαλίνωτον τὴν γλώσσαν ψάλλουσαν πρὸς τὴν Παρθένον τὰ σωτήρια ὡς λυτρωθέντες τῶν δεινῶν.

Αἱ μεγάλαι τοῦ ἑλληνισμοῦ πανηγύρεις καθ' ὅλον τὸν μεσαίωνα ἐκινουῦντο περὶ τὸν θρησκευτικὸν ἄξονα· οἱ νικηφόροι βασιλεῖς, οἱ στρατηγοὶ ὁ στρατός, ὁ λαός, τὰ μοναχικὰ τάγματα, οἱ πατριάρχαι, ὁ κλήρος, ἡ ὅλη ἐθνικὴ ψυχὴ ὡς σῶμα ἐν καὶ καρδίᾳ μία ἐν συντριβῇ γονατισμένη ἠχαρίζεται καὶ ἐδοξολογεῖ τὸν Θεὸν καὶ τὴν πανάχραντον αὐτοῦ μητέρα· Αὐτὴ ἦν ἡ ἐλπίς, ἡ προστασία καὶ ἡ μεγάλη τοῦ Γένους ἄγκυρα· ὅλη τοῦ Γένους ἡμῶν ἡ εὐπρέπεια καὶ εὐγένεια καὶ ἡ χάρις ἀποκατοπτρίζεται ἐν τῇ ὑψηλῇ πνευματικῇ λατοεῖᾳ τῆς Θεοτόκου· ἡ λαμπρότης καὶ τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος τῆς ἑλληνικῆς διανοίας περιεσώθη εἰς τὰς στροφὰς τῶν ὕμνων εἰς τὴν Θεοτόκον ἀδιαλώβητος καὶ ἀσκίαστος. Οὐδὲν ἔθνος, οὐδεμία φυλὴ, οὐδεμία γλώσσα οὔτε ἠδυνήθη οὔτε θὰ δυνηθῆ ποτὲ νὰ προσεγγίσῃ τὰ ὕψη εἰς ἃ ἀνῆλθε τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, οὐδὲ νὰ πλέξῃ ὕμνον εἰς τὴν Θεοτόκον παρόμοιον χαλκευθέντα εἰς καίουσιν τῆς πίστεως κάμινον. Ἡ ἑλληνικὴ καὶ μόνη γλώσσα καὶ ἡ πίστις ἡ ἄσβεστος καὶ ἀναλλοίωτος καὶ ἀκατάβλητος ἐξύφανον τὸν ἀτίμητον χρυσοῦν χιτῶνα τῆς ἀγνῆς κόρης ἐπιθέσασαι μυριάδας μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων καταστραπτόντων τὸ ἑλληνικὸν στερέωμα· καὶ τὸν χιτῶνα τοῦτον τὸν ἱερὸν καὶ τιμαλφῆ εἰς τὰ σκότη ἐρριμένον καὶ ἀγνωστούμενον ἀνασύρας ἐπιθέτω εὐλαβῶς, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ἐθνικῆς πανηγύρεως εἰς τὸ χριστιανικὸν ἑλληνικὸν θησαυροφυλάκιον, ἵνα λαμπρύνῃ αἰωνίως τὰ πρόσωπα τῶν πιστῶν καὶ διδάσκωνται πόσον τὸ βάθος καὶ πόσον τὸ ὕψος τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας τῶν προγόνων εἰς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐνῶ ὅλον τὸ ἄρωμα τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ἐχύθη ἀκράτητον ὡς ἀπὸ ἡφαιστειώδους κρατήρος πρὸς λατρείαν τῆς Θεοτόκου καταναλωθέν, ἐνῶ ἅπας ὁ γλωσσικὸς πλοῦτος ὁ ἀνεξάντλητος καὶ ἀκένωτος ἐπεστρατεύθη πρὸς παράστασιν τῆς θείας μορφῆς καὶ ἐξύμνησιν τῆς ἀγνῆς κόρης, ἐνῶ ὁ οὐρανοδρόμος τῶν ἑλλήνων νοῦς ἀναβὰς εἰς ὕψος ἠχμαλώτευσεν τοὺς οὐρανοὺς καὶ καταβὰς εἰς τοὺς βυθοὺς ἠνωσεν εἰς ἁρμονικὴν συμφωνίαν τὸν οὐρανὸν καὶ τὰς ἀβύσσους, τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς πηγὰς καὶ τὰς λίμνας, τὰ ὄρη καὶ τοὺς λόφους, τὰς πόλεις καὶ τὰς νήσους, τὰ πεδία καὶ τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ, τοὺς πατριάρχας καὶ προφήτας, τοὺς πρεσβύτας καὶ τὰς νεάνιδας, πάλιν τὸ πῦρ τῆς θρησκευοῦσης ἑλληνικῆς ψυχῆς ἔμενεν ἀκόρεστον καὶ ἄσβεστον· « ὅλος ὁ κόσμος παραδόξως ἐὰν γένωνται στόματα καὶ γλῶσσαι καὶ πληθὺς ἐννοιῶν καινῶν καὶ νοημάτων, οὐδ' οὕτως φράσειεν ἂν ἄξιόν σου Θεοτόκε· σέ γὰρ ἄσωμάτων στόματα πυρίμορφα καὶ φλογεραὶ καὶ ἄυλοι γλῶσσαι γεραίρουσι » ἔγραφεν ὁ περιφανέστερος τῶν ὕμνογράφων τῆς Θεοτόκου Ἰωάννης ὁ Εὐχαΐτων (1). Ἐδοκιμάσθη ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ εἰς τοὺς βαρεῖς χαιμῶνας καὶ τοὺς κλυδωνισμοὺς τῶν τρικυμιῶν· κατεποντίζετο ναυαγοῦσα καὶ τοὺς βυθοὺς ἐπέπλενε· ἐξαπορουμένη καὶ περιστατουμένη καὶ περιτρέμουσα ἐν τῇ ἐπαγωγῇ τῶν λυπηρῶν μίαν πάντοτε εὐκαιρὸν εὕρισκεν βοήθειαν τὸν σάλον κοπάζουσαν καὶ τὰ συντρίμματα τῶν παιδῶν θεραπεύουσαν, τὴν ὑπέρμαχον στρατηγὸν καὶ τοῦ Γένους τὸ προσφύγιον· καὶ ὅταν κατανευγμένη εἰς τῶν ναῶν κατέφευγεν τοὺς θόλους πρὸς δοξολογίαν Αὐτῆς ἐστόμωνε καὶ ἠκόνιζε τὴν γλῶσσαν καὶ ἐξέπεμπε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς μεγαλόφωνον τὴν βροντὴν τῆς πίστεώς της. « Αἱ βασιλείαι πᾶσαι τῆς γῆς γνώτωσαν τὸ κράτος σου, σεμνὴ, καὶ τὴν ἰσχύν σου τὴν ἄμαχον· ἔθνη ταραχθήτωσαν καὶ σεισθήτωσαν λαοὶ οἱ μὴ εἰδότες τὴν ἐξουσίαν σου ».

Καὶ ἡμεῖς σήμερον ὁ τοῦ Κυρίου λαὸς ἐκλεκτὸς καὶ περιούσιος, ὅποτε τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἐορτάζουσι, μνήμονες τῆς ἱεράς τῶν πατέρων ἡμῶν παραδόσεως, ἐκ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν λειμῶνος τὰ ἄνθη συλλέξαντες τὰ εὐώδη καὶ τίμια, Σοὶ τῇ πανυμνήτῳ τοῦ Λόγου μητρὶ ἐν εὐχαριστίᾳ καὶ ἀγνόητι καρδίας τὸν στέφανον πλέκομεν· πρόσδεξαι ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν προφητῶν, πατριαρχῶν, πατέρων, διδασκάλων, ὁσίων, ἁγίων ὁμολογητῶν, τὸν προσφερόμενόν Σοι ὕμνον ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τῶν ἐπινικίων τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους ἐκ τοῦ κλοιοῦ τῆς δουλείας· ἁγιάσον τὰ ὀσῆα τῶν ἀγωνισαμένων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος καὶ τὴν εὐωδίαν τῆς πίστεως αὐτῶν ὡς θυμίαμα ἀγνὸν πρόσδεξαι· σκέπασον ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ἱερῶν Σου πτερυγῶν τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐπισκιάζουσα αὐτὸ παντὸς κακοῦ· θραῦσον τὰ τόξα καὶ τὰς βολὰς καὶ τὰ δόρατα τῶν ἀπίστων ἐχθρῶν· ἐκάκωσον ἡμᾶς οἱ τῆς σκοτίας ἄρχοντες ἐπὶ σειρὰν αἰῶνων, ἔθεντο ἐν σκοτεινοῖς τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ σώματα, ἠλγήσαμεν νεκρωθέντες ταιπῶρος καὶ ἀνέσυχας ἡμᾶς ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως· καταύγασον τὰ ὄμματα ἡμῶν τῷ φωτὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ Σου· ἀνάδειξον τὸν νοῦν ἡμῶν ὑπέρτερον τῆς ὕλης· φωταγώγησον ἡμᾶς καὶ ὀδήγησον εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, βεβαίωσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν εἰς τὸ πράττειν τὸ ἀγαθόν· ἁγιάσον τοὺς λογισμοὺς τῶν κυβερνῶντων τὸν λαόν Σου· κοίμησον τὰ δυσσεβῆ βουλευτήρια τῶν ἀγνοησάντων τὴν χάριν Σου· καὶ φύλαξον, φρούρησον, σκέπασον τὴν Πόλιν σου Θεοτόκε, τὴν ὁποίαν ἐπύργωσεν ἡ χάρις Σου καὶ ἠγίασαν τὰ δάκρυά μας.

(1) Κανὼν θ' εἰς τὸν Πρόδρομον ὠδ. ζ' Θεοτοκίου.

« Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆ, σημαίνουν τὰ ἐπουράνια
σημαίνει κ' ἡ ἅγια Σοφία, τὸ μέγα μοναστήρι. »

Γονατίζατε· τρίζουν τὰ εἰκονίσματα εἰς τὴν ἅγιαν Σοφίαν· τὰ σήμαν-
τρα διαλαλοῦν ἀνάστασιν τοῦ Γένους· τὸ δάκρυον τὸ ἅγιο τῆς « Δέσποι-
νας » ἐσβέσθη· χαμόγελο παρθενικὸ ἐχύθη εἰς τὴν μορφὴν τῆς· φῶς πλημ-
μυρίζει ὁ ναός· ἦσαν τὰ κανδήλια· ὁ πετρωμένος βασιλεὺς ἐφυγε ἐξη-
φανίσθη· κ' ὁ ἱερεὺς κατάδακρυς τελεῖ τὴν λειτουργίαν.

Δὲν εἶνε τοῦτο ὄραμα, δὲν εἶνε προφητεία· εἶνε τὰ χρυσᾶ καὶ θεοχάρα-
κτα γράμματα τῆς μεγάλης καὶ ἀνεξαλείπτου σφραγίδος τῆς ἑλληνικῆς πί-
στεως τὰ ὁποῖα ἢ μέλλουσα γενεὰ θὰ ἴδῃ γεγλυμμένα εἰς τὸ μέτωπον τῆς
μεγάλης Πόλεως πρὸς τὴν ὁποῖαν ἐν συντριβῇ ψυχῆς θὰ ἀναφωνήσῃ :

« Ἀνοιγέσθωσαν αἱ πύλαι σου βασίλισσα πασῶν τῶν πόλεων καὶ
προερχέσθωσαν ἐν ἐλευθέρῳ ποδὶ οἱ πρόων σου δέσμοι καὶ ἐγκα-
τάκλειστοι.

» Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν ὅτι ἡ στρατηγοῦσα παρ-
θένος τῶν δεινῶν ἡμᾶς ἠλευθέρωσεν. »

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου μνημείου εἰς τὴν ὑπεραγίαν ἡμῶν Θεοτόκον ἔδει πρῶ-
τον ν' ἀποταμιευθῆ ἅπαν τὸ ἀγνωστον ὄλικόν τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως ἐκ τῶν δια-
φόρων Βιβλ. τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ νὰ ταξινομηθῆ ἀρμοδίως. Καὶ ἡ μὲν τοὺς ἀγί-
ους ἀφορῶσα ποιήσις ἀπληρώθη ἐκ τόμων 12 κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἐντύπων Μηναίων διπλάσια
εἰς ὄγκον τῶν ἐν χρήσει ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἡ δὲ τὴν Θεοτόκον ἐκ τόμων δύο, κανόνος
320 περιλαμβάνουσα, καὶ ἡ τῶν Εἰρημῶν συλλογὴ εἰς τόμον ἴδιον ἐκ 369 Εἰρημῶν ἀποτελεσθεῖ-
σα ἐκ τοῦ συνόλου ἔθεν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὕμνογραφίας τῆς τε γνωστῆς καὶ ἀγνώστου, ἐκ
τῶν ἐντύπων δηλονότι ἱερῶν βιβλίων καὶ ἐκ τῆς εἰς χεῖρας ἡμῶν συλλογῆς τῆς ἀγνώστου ποι-
ήσεως ἀναρῶθη κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν διὰ τῶν πολιτικῶν λίθων τῶν ἱερῶν ὕμνων καὶ
ἐλαξέυθη διὰ τῆς σιλῆς τῆς πίστεως τὸ ἱερὸν μνημεῖον εἰς τὴν ὑπεραγῶν Κόρην ὡς προσρο-
ρὰ εὐγνώμονος διαθέσεως τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς ἐκκλησίας εἰς τὸ εὐλογημένον ἡμῶν Ἐ-
θνος τὸ ἀπελευθερωθὲν καὶ τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς ἀνεξαρχτησίας αὐτοῦ πανηγυρίζον τῇ
χάρτι καὶ βοηθείᾳ τῆς ἁγίας Θεοτόκου.

Τὴν ἱερὰν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν συνεχίζοντες καὶ ἐνισχύοντες, καθ' ἣν ἐν πάσῃ χα-
ροποιᾷ στιγμῇ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου τὴν εὐχαριστήριον ὄδῃν τὰ χεῖλα τῶν πατέρων ἡμῶν εἰς
τὴν ἱερὰν παρθένον ἐξέπεμπον, ἔδει καὶ νῦν ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν χαρᾷ κατὰ χρῆος ἱερὸν εἰς
τὴν στρατηγήσαν παρθένον νὰ ὑψώσωμεν τὴν διάνοιαν καὶ εἰς αὐτὴν τὰ νικητήρια ν' ἀνα-
γοράσωμεν οἱ λυτρωθέντες τῶν δεινῶν. Πόσον βαθεῖα καὶ ἐρριζωμένη ἦν ἡ πίστις τῶν πατέρων
ἡμῶν εἰς τὴν Θεοτόκον διαλαλοῦσαν εὐγλόττως τὰ στόματα καὶ αἱ γλῶσσαι τῶν ἱερῶν ὕμνων
ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἰδρυθείσης στήλης, ἥτις θὰ προσελάμβανε διαστάσεις ἀπεράντους ἐὰν
μὴ περιορίζετο εἰς μόνους τοὺς ποιητὰς ἢ ἔρουν· αἱ πανηγυρικοὶ λόγοι τῶν πατέρων τῆς ἐκ-
κλησίας εἰς τὴν Θεοτόκον ἀφέθησαν ἀδικταί διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐθνικῆς ἐροτῆς ἐγ-
γίξει εἰς τὸ τέρας. Εἰς τὸν πνευματικὸν ἀνδριάντα τῆς Παρθένου συνεχωνεύθησαν μόνον αἱ χα-
ροποιαὶ προσήσεις τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἰωάννου ἐκ τοῦ ἐν τέλει τοῦ παρόντος βιβλίου νῦν πρῶ-
τον ἐκδιδομένου Λόγου αὐτοῦ εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου ἐκ Κώδ. Δ 84 φ. 327 τῆς
Λαύρας καὶ τὰ ἐκ τοῦ β' Λόγου τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἐπίθετα
εἰς τὴν Θεοτόκον ὡς φέρονται ἐν τῷ Κώδ. 10 φ. 77 τῆς Καλύβης τῶν Ἰωασσαφαίων, ἐν
ἀγίῳ Ὅρει, καὶ τὰ ἐκ τοῦ Λόγου εἰς τὴν Κοίμησιν τοῦ Ἰωάννου Εὐχαϊτῶν τοῦ Μαυροπόδου
κατὰ τὴν ἐκδοσιν ντὲ Λαγκάρντ.

Ἐπιμελῶς ἐσημειώθησαν πάσαι αἱ πηγαὶ ἐξ ὧν προσελήφθη τὸ ἐπὶ μέρους ὄλικόν προη-
γομένον ἢ ἐκεῖ ὅπου ἐλήφθη ἐκ τῆς ἀδημοσίετου ποιήσεως τῆς ἐμῆς συλλογῆς· οἱ ἐν τῷ κει-
μένῳ ἀριθμοὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Κανόνων τῆς Θεοτόκου καὶ ὁ μὲν πρῶτος δη-
λοῖ τὸν ἀΐξοντα τῶν Κανόνων ἀριθμὸν, ὁ δὲ δεῦτερος τὸν στίχον ὁμοίως καὶ ἐνθα προηγείται
ἡ συγκεκριμένη λέξις Εἰρημ. — Εἰρημός, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἐποδεικνύει τὸν ἀΐξοντα τοῦ Εἰρη-
μοῦ κατὰ τὴν συλλογὴν μου, ὁ δὲ δεῦτερος τὸν στίχον ὁ δὲ * ἐτέθη ὅπου συχνὴ καὶ πολλὴ ἡ
ζοήσις τῆς ἐκφράσεως. Ἴνα μὴ διπλασιασθῇ ὁ ὄγκος τοῦ βιβλίου ἀπηξίωσα νὰ παραπέμψω εἰς
ἄλλους ποιητὰς ὅσοι τὴν ἰδίαν ἐκφράσιν ἐπαλαμβάνουσιν ἠρκέσθην μόνον εἰς μίαν ἢ πολλὰ-
κις καὶ δύο καὶ τρεῖς παραπομπὰς ὅπου ἐθεώρησα τοῦτο ἀναγκαῖον. Ἐκτὸς τῆς ὑψίστης αὐ-
τοῦ ἠθικῆς ἀξίας τὸ παρὸν μνημεῖον ἐνέχει καὶ φιλολογικὴν τοιαύτην καταφανῆ μόνον ὁ πλου-
τος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἠδύνατο εἰς τὴν θεησκεύουσαν καὶ καιομένην καρδίαν νὰ δώσῃ
πέφυγας καὶ ἀνάβῃ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐγγραφον ἐν Chennevières s)Marne, ἐν τῇ Villa l'Ermitage, τῇ 15 Αὐγούστου 1930.

ΛΕΞΕΙΣ ΣΥΓΚΕΚΟΜΜΕΝΑΙ

Ἄγάπ. ἢ Ἀγάπιος = Ἀγάπιος μοναχός (κατὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν Θεοτοκάριον).
 Ἄθαν. π)χης = Ἀθανάσιος πατριάρχης Κ)πόλεως.
 Αἴν. = Αἴνοι.
 Ἀκάθ. = Ἀκάθιστος.
 Ἀνδρέας = Ἀνδρέας ὁ Κρήτης ὁ Ἱεροσολυμίτης.
 Ἀπολυτ. = Ἀπολυτίκιον.
 Ἀπόστιχ. = Ἀπόστιχα.
 Ἀπριλ. = Ἀπρίλιος.
 Ἀρσένιος = Ἀρσένιος μοναχός.
 Αὔγ. = Αὔγουστος.
 Γενεθ. = Γενέθλιον.
 Γεννήσ. = Γεννήσεως (τῆς Θεοτόκου ἢ τοῦ Χριστοῦ).
 Γερμανός = Γερμανός ὁ Α' πατριάρχης Κων)πόλεως.
 Γεώργιος = Γεώργιος ὁ Νικομηδείας.
 Δαμ. = Δαμασκηνός Ἰωάννης.
 Δαυίδ = Δαυὶδ μοναχός ὁ Λαυριώτης.
 Δεκ. = Δεκέμβριος.
 Δευτ. = Δευτέρα.
 Διακ. ἢ Διακαν. = Διακαινισμός (ἐβδομάς).
 Δογματ. = δογματικὸν (Θεοτοκίον).
 Ἐβδ. = Ἐβδομάς.
 Εἰρη. = Εἰρήμης.
 Ἐσπ. ἢ ἔσπερ. = ἑσπέρας.
 Εὐαγγελ. = Εὐαγγελισμός.
 Εὐχ. = Εὐχαΐτων Ἰωάννης ὁ Μαυρόπουλος.
 Ἠλίας Κρήτης = Ἠλίας ὁ ἔκδικος Κρήτης.
 ἦχ. = ἦχος.
 Θέκλα = Θέκλα μοναχή.
 Θηκ. = Θηκαράς μοναχός Ἰωάννης.
 Θεόδ. = Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.
 Θεοστήρικτος = Θεοστήρικτος μοναχός.
 Θεοτ. ἢ Θεοτοκ. = Θεοτοκίον.
 Θεοφ. ἢ Θεοφάνης = Θεοφάνης ὁ Νικαίας ὁ Γραπτός.
 Ἰαν. = Ἰανουάριος.
 Ἰγνατ. ἢ Ἰγνάτιος = Ἰγνάτιος μοναχός.
 Ἰδιομ. = Ἰδιόμेलον.
 Ἰούλ. = Ἰούλιος.
 Ἰούν. = Ἰούνιος.
 Ἰω. Εὐγεν. = Ἰωάννης διάκονος ὁ Εὐγενικός.
 Ἰωαννίκιος = Ἰωαννίκιος μοναχός.

Ἰωσήφ = Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος.
 Καν. = Κανόν.
 Κλήμης = Κλήμης ὁ μελωδός.
 Κοίμ. Θεοτ. = Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
 Κεντ. = Κοντάκιον.
 Κοσμάς = Κοσμάς ὁ ποιητὴς ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ.
 Κυρ. = Κυριακή.
 Λάσακας = Θεόδωρος ὁ Λάσακας.
 Μαν. ρήτωρ = Μανουὴλ ὁ μέγας ρήτωρ.
 Μάρτ. = Μάρτιος.
 Μαρκ. Εὐγεν. = Μάρκος ὁ Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός.
 Μεσοπεντ. = Μεσοπεντηκοστή.
 Μητροφ. ἢ Μητροφάνης = Μητροφάνης ὁ Σμύρνης.
 Μυροφ. = Μυροφόρων.
 Νικηφ. = Νικηφόρος Κάλλιτος.
 Νικολ. = Νικόλαος Κατασκεπηνός.
 Νοεμ. = Νοέμβριος.
 Ὀκτ. = Ὀκτώβριος.
 Π. ἢ Παῦλος = Παῦλος ὁ Ἀμορίου.
 Παρακλ. = Παρακλητική.
 Παρασκ. = Παρασκευή.
 Περπτ. = Πέμπτη.
 Πεντηκ. = Πεντηκοστάριον.
 Προδρ. = Πρόδρομος.
 Προεορτ. = Προεόρτιον.
 Προσομ. = Προσόμοιον.
 Ρωμ. = Ρωμανός ὁ μελωδός.
 Σαβ. ἢ Σάββατ. = Σάββατον.
 Σταυροθ. = Σταυροθεοτοκίον.
 Στιχ. = Στιχηρόν.
 Στιχ. Θεοτ. = Στιχηρόν Θεοτοκίον (ἐν τῷ Θεοτοκαρίῳ Νικοδήμου Ἀγιορείτου).
 Στιχολ. = Στιχολογία.
 Τεταρτ. = Τετάρτη.
 Τριαδ. = Τριαδικός.
 Τρίτ. = Τρίτη.
 Τριώδ. = Τριώδιον.
 Τροπ. = Τροπάριον.
 Φιλόθεος = Φιλόθεος πατριάρχης Κ)πόλεως.
 Φώτιος = Φώτιος πατριάρχης Κ)πόλεως.
 ὦδ. = ὠδή.

Ὁ † δηλοῖ ὅτι ἡ φράσις ἐλήφθη ἐκ τῆς ἀγνώστου ποιήσεως ὁ δὲ * τὴν πυκνὴν χρῆσιν τῆς ἐκφράσεως.

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ΩΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

Α

- * Ἄβυσσος ἐλέους 260, 208¹ (Εὐχ.) ἄβυσσος εὐσπλαγχνίας 5, 176, 56, 119· ἄβυσσος θαυμασίων 256, 7 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἄβυσσος θαυμάτων 105, 60 (Δαμ.)· ἄβυσσος ἰαμάτων καὶ πέλαιος χαρίτων 156, 182· ἄβυσσος συμπαθείας ἄπειρος 2, 46 (Εὐχ.) — ἀπέραντος 186, 228 (Εὐχ.)· 202, 173 (Π. Ἄμορ.)· ἄβυσσος τεράτων 128, 235 (Ἰωαννίκος).
- * ἄγαγοῦσα εἰς ταῦτο τὰ ἐναντία (Ρωμ. Ἀκαθ. Ο).
- * ἄγαθὴ — πανάγαθος — ὑπεράγαθος — πανυπεράγαθος· ἀγαθὴ ὡς ἀγαθὸν Λόγον τέξασα 56, 15 — ὡς τὸν ἀγαθὸν ἀποτεκοῦσα Κύριον 53, 15 ἀγαθότερα παντός ἀγαθοῦ († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν)· ἀγαθότερα ὑποκειμένη ὄντως τὴν ἀγαθὴν καὶ πολλὴν γῆν τὴν ρέουσαν μέλι καὶ γάλα († Δαμ. ἐνθ' ἄνωτ.).
- * ἄγαθύνουσά τοὺς ὑμνοῦντας αὐτὴν ὡς συμπαθῆς καὶ φιλάγαθος (Προσομ. ἤχ. πλ. δ' Ἀνδρέας).
- * ἄγαλλίαμα ἀγγέλων 21, 35 (Θηκ.) — ἀγγέλων ἀρχαγγέλων 68, 33 (Θηκ.) — οὐρανίων ἀρχῶν (Ρωμ. Κοντ. Θεοτ. Η.) — τῶν οὐρανίων ταγμαίων (Παρακλ.

Κυρ. ἐσπ. ἤχ. α' Ἀπόστιχ. Θεοτοκίον)· ἀγαλλίαμα καρδίας 78, 114 (Εὐχ.)· ἀγαλλίαμα οἰκουμένης (Στιχ. Προσομ. Ἀνδρέας)· ἀγαλλίαμα τοῦ παντός καὶ προσφύγιον πάντων 46, 94 (Ἰγνάτ.)· ἀγαλλίαμα ψυχῆς 44, 30 (Εὐχ.)· ἀγαλλίαμα πάντων τῶν προστρεχόντων αὐτῇ (Ἀπριλ. δ' Δόξα ἐσπερινοῦ)· ἀγαλλίαμα κοινὸν († Καν. τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτ. ὠδ. 2 δ' Θεοτ. Γεώργιος)· ἀγαλλίαμα ἀπαιστον τῶν βροτῶν καὶ δόξα καὶ τιμὴ καὶ εὐφροσύνη († Στιχ. Εὐαγγελισμοῦ).

* ἄγαλλίασις τῶν θλιβομένων 20, 116 (Θηκ.)· ἀγαλλίασις πιστῶν 49, 86 (Μητροφάνης).

* ἄγαλμα παρθενίας σεμνότατον Εἰσμ. 232, 106 (Κυέστωρ) ἄγαλμα τίμιον τῶν ἀγγέλων (Προσομ. ἤχ. δ' Μητροφ.).

* ἄγια — παναγία — ὑπεραγία — ἁγία ἁγίων 15, 40, 20, 71 (Θηκ.). 21, 111 (Θηκ.) 76, 296 (Εὐχ.) — ἦν ἐσκήνωσεν ὁ Θεὸς 2, 153 (Εὐχ.) — ἁγίων μείζων (Ρωμ. Ἀκαθ. Ψ)· ἁγία Θεοτόκος ὡς τὸν ὑπεράγιον κήσασα σαρκὶ 38, 67 (Ἰωσήφ) — ἀγιάζουσα πιστοὺς 21, 8 (Θηκ.) (Ἴδε ἁγιώτερα).

* ἄγιασσα τὰ πάντα διὰ τῆς κήσεως (Αὐγ. λα' Καν. (β) ὠδ. θ' τροπ. δ' Ἰωσήφ).

(2) Δι' ἔλλειψιν τυπογραφικὴν ἐνθα τὸ Ω ἀπαντᾷ μετὰ τόνου καὶ πνεύματος στερεῖται τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα.

(1) Ἐνθα ἀπαντῶσιν ἀριθμοὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης προσθήκης, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν τοῦ Κανόνος τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ χειρογράφῳ Συλλογῇ ἡμῶν, ἥτις καὶ ἤρξατο δημοσιευομένη, ὁ δὲ δευτέρος ἀριθμὸς δηλοῖ τὸν στίχον· ὥστε ὁ ἀριθμὸς 260 εἶναι ὁ αἴξων τῆς Συλλογῆς, ὁ δὲ 208 ὁ στίχος καὶ οὕτω καθεξῆς.

- ἁ γ ι α σ θ ε ῖ σ α πνεύματι (Ίουλ. 5' Καν. ὠδ. η' Θεοτ.).
- * ἁ γ ι ἄ σ μα ἄχραντον 7, 1 (Κλήμης)· ἁγίασμα τῆς δόξης (Νοεμ. κα' Καν. (β') ὠδ. γ' τροπ. δ')· ἁγίασμα ἔνδοξον 20, 62 (Θηκ.) 171, 11 (Θηκ.) † Καν. Εἰσοδίων ὠδ. γ' τροπ. α' Γεώργιος)· ἁγίασμα θεῖον τοῦ Θεοῦ 7, 161 (Κλήμης)· ἁγίασμα καθαρὸν 122, 54 — καθαρώτατον (Νοεμ. κα' Στιχ. τῶν Αἰῶν Δόξα)· ἁγίασμα νοητὸν 263, 227 (Εὐχ.)· ἁγίασμα οὐράνιον Εἰσμ. 3 261, 47· ἁγίασμα τερπνὸν ἀσκητῶν καὶ δικαίων 201, 227· ἁγίασμα περιφανὲς καὶ νυμφῶν ἀδυνασίας (Καν. Εὐαγγελισμοῦ, ὠδ. ζ' τροπ. β').
- ἁ γ ι α σ μ ὸ ς πάντων καὶ χαρὰ καὶ ἐγκαλλώπισμα († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. 5' τροπ. δ' Ἰωσήφ).
- ἁ γ ι α σ τ ῆ ρ ι ο ν Θεοῦ 261, 141 (Εὐχ.)· τὸ πάσης ἱεροθύτου λατρείας ἁγιαστήριον († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).
- ἁ γ ι ὀ π ρ ω τ ο ς σεμνή (Παρακλ. ἤχ. γ' Κυρ. ἐσπ. Δόξα Ἀποστίχων).
- ἁ γ ι ὠ τ ῆ ρ α ἁ γ ι ὠ ν 58, 30 (Γεώργιος) — 275, 3 (Εὐχ.) — τῶν ἁγίων δυνάμεων 109, 69 (Εὐχ. Παρακλ. ἤχ. α' Δευτ. πρωτῆ Ἀποστ. Αἰῶν. Θεοτοκίον — Χερουβίμ 237, 116 — ὡς τὸν Θεὸν τεκοῦσα τὸν ὑπεράγαθον (Ἰωσήφ. Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Τρίτ. πρωτῆ Καν. ὠδ. θ' Θεοτοκίον) — Χερουβίμ καὶ τῆς κτίσεως (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Στιχ. μικροῦ ἔσπερ. γ' Σαββάτ. ἐσπ.) ἁγιωτέρα τῶν οὐρανίων νόων (Νοεμ. κα' Καν. (β') ὠδ. 5' τροπ. α').
- ἁ γ κ υ ρ α θυθίζουσα τὰς χορείας τῶν ἐχθρῶν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α), ἄγκυρα ἐλπίδος 5, 38· ἄγκυρα πανασφαλῆς 9, 193 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· ἄγκυρα τῆς πίστεως (Δαμ. Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. ἐσπ. Δόξα). 218, 133 (Θηκ.)· ἄγκυρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Πεντηκ. Σαβ. Σαμαρείτιδος Προσομ. α' μικροῦ ἔσπερ. * ἄγκυρα στεγρὰ ἄγκυρα ἀδιάσπαστος (Μαρτ. γ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἄγκυρα ἀσφαλῆς καὶ στεγρὰ (Ὀκτ. η' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Γεώργιος)· ἄγκυρα τῶν χειμαζομένων (Προσομ. ἤχ. πλ. α' Μητροφ.).
- ἁ γ λ ἄ ῖ σ μα τοῦ κόσμου καὶ προστασία, 59, 45 (Ἀθανάσιος πλῆγης)· ἀγλαΐσμα ἱερῶν τιμίον 171, 45 (Θηκ.)· ἀγλαΐσμα μαρτύρων καὶ σθένος ἀπερίτρεπτον 64, 137 (Θηκ.)· ἀγλαΐσμα σεμνῶν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α)· ἀγλαΐσμα τιμίον μητέρων 94, 54 (Θηκ.)· ἀγλαΐσμα φαιδρὸν καὶ πανθαύμαστον μητέρων 172, 79 (Θηκ.)· ἀγλαΐσμα τῆς φύσεως ὅλης 264, 84 (Εὐχ.)· ἀγλαΐσμα ἔξοχον βροτῶν τε καὶ ἀγγέλων (Προσομ. ἤχ. β' Θέκλα)· ἀγλαΐσμα ἐνθεον παρθένων (Προσομ. ἤχ. γ' Μαν. ρήτωρ)· ἀγλαΐσμα τιμίον ἀγγέλων (Προσομ. ἤχ. γ' Θεοστήρικτος).
- ἁ γ ν ε ὐ ο υ σ α μετὰ φρικτὴν λοχείαν (Παρακλ. ἤχ. β' Πέμπτη πρωτῆ Καθ. Θεοτ. β' Στιχολ.)· ἀγνεύουσα μετὰ κύησιν 48, 98· ἀγνεύουσα ἐν μητρᾷ καὶ τὰ τῶν μητέρων κατὰ τὰς παρθένους ἔχουσα (Προσομ. ἤχ. βαρὺς Ἀνδρέας).
- * ἁ γ ν ῆ — ἀναγνος — ὑπέραγνος — πανυπέραγνος — ἀγνή καὶ πρὸ τοῦ τόκου καὶ μετὰ γέννησιν 16, 83 (Δαμ.)· ἀγνή ἐν μητρᾷ, σεμνή ἐν παρθένους, κυοφόρος καὶ ἀπείρανδρος παιδοτόκος καὶ θηλάζουσα παρθένος 149, 25 (Εὐχ.)· ἀγνή παναγία δέσποινα 78, 254 (Εὐχ.).
- ἁ γ ν ο ῆ σ α σ α συνάφειαν ἀνδρὸς 150, 86 (Εὐχ.).
- ἁ γ ρ υ π ν ο ς πρὸς τὸ σώζειν 30, 47 (Εὐχ.)· ἄγρυπνος ἐν πρεσβείαις 48, 163.
- ἁ δ ε λ φ ῆ (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἄσματι τῶν Ἀσμάτων).¹
- ἁ δ ι ἄ φ θ ο ρ ο ς παρθένος (Ίουλ. ιζ' Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἀδιάφθορος καὶ καθαρὰ (Δεκ. ιγ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.). ἀδιάφθορος καὶ μετὰ γέννησιν († Στιχ. Γεννήσεως Θεοτόκου)· ἀδιάφθορος μετὰ

(1) Ἄσμα Ἀσμάτων 3, 7. « Ἴδου ἡ κλίνη τοῦ Σαλωμών ἐξήκοντα δυνατοὶ κύκλω αὐτῆς ἀπὸ δυνατῶν Ἰσραὴλ » αἱ προφητικαὶ αὐταὶ προσηγορίαι τῶν 60 δυνατῶν εἶναι αὐταί : Θρόνος, βάτος, ράβδος, σάμνος, κισσός, ὄρος, πύλη, κλίνη κλίμαξ, ρίζα, γῆ ἁγία, λαβίς, νεφέλη, αὐγή, κολυμβήθρα, παράδεισος, χαρὰ, σκηνή, λιμὴν, βασίλισσα, νόμφη, ἀστήρ, παρθένος, κήπος, πηγὴ, οὐρανός, ναός, παλάτιον, πόλις, ἐλπίς, λουτήρ, δοχεῖον θεμέλιον, ὄχημα, καθέδρα, καταφύγιον, γέφυρα, τράπεζα, λυχνία, κρατήρ, περιστέρα, νίκη, παστὰς, χώρα, πόκος, ῥόδον, ὀλέας, θησαυρός, διάδημα, ἀλλή, λαμπάς, πλάξ, σάφειρος, τόμος, προφήτης, μήτηρ, θάλασσα Ἐρυθρὰ, Σιών, Μαρία, Παναγία (περὶ τῆς τούτων ἐριμνείας ἴδ. Δαμασκηνοῦ Στουδίτου Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου σ. 136 - 138, ἐκδ. 1851).

(3) Εἰσμ. = Εἰσμὸς καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἀριθμὸς δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ ὡς εἴρηται ἐν τῇ χειρογράφῳ Συλλογῇ τῆ ὑφ' ἡμῶν καταρτισθείσῃ, ὁ δὲ δευτέρως τὸν στίχον.

τόκον ὡς πρὸ τοῦ τόκου († Καν. (α') Παντελεήμονος ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
 * ἀειμακάριστος.
 ἀείπαις († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).
 ἰμόν).
 * ἀειπάρενος.
 ἀειχαρίτωτος 277, 277 (Εὐχ.).
 ἀηδῶν τιμία καὶ θεοβάδιστος Εἰσμ. 340, 85 (Ἀνδρέας). ἀηδῶν λιγυρόφθογγος (Προσώμ. ἤχ. πλ. α' Εὐχ.).
 αἰγλή τῶν οὐρανῶν 6, 206.
 αἰρουσα τὰς ἀσθενείας πάσας 38, 145 (Ἰωσήφ).
 αἰτία τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας 235, 1· αἰτία θεϊκῆς μεθέξεως 130, 257 (Θεοφ.) αἰτία ἀφθονίας τῆς κρείττονος καὶ τοῦ πλούτου τῶν ἀγαθῶν († Συχ. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης). αἰτία τῆς ἡμῶν θεώσεως 1, 103 (Εὐχ.). — τῆς τῶν πάντων θεώσεως 126, 138 (Ἰωσήφ). αἰτία τῶν καλῶν 38, 173 (Ἰωσήφ). αἰτία καταλλαγῆς Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους 255, 64· αἰτία σωτηρίας 210, 95 (Μάρκ. Εὐγεν.) — τῆς πάντων σωτηρίας 23, 186 (Θηκ.). 27, 192 (Ἀνδρέας). αἰτία τῆς τῶν προπατόρων ἀναπλασεως († Καν. Θεοδώρου Ἰουζιμῶ ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ). αἰτία, οἷα καὶ ἀρχὴ παντὸς ἀγαθοῦ 271, 182 (Εὐχ.). αἰτία χαρῆς 23, 16 (Θηκ.). 3, 289 (Εὐχ.). 126, 155 (Ἰωσήφ). — χαρῆς ἀδιαδόχου 170, 77 (Θηκ.). — χαρῆς τοῦ κόσμου 22, 212 (Θηκ.). — χαρῆς καὶ εὐφροσύνης ἀληθοῦς (Ἰουν. κ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης). αἰτία τῆς πρὸς Θεὸν τοῦ γένους οἰκειώσεως (Ἰουλ. κ' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ.). αἰτία καὶ πρόξενος εὐλογίας († Νοσμ. κα' Καν. ὠδ. η' τροπ. β' Γεώργιος). αἰτία εὐλογίας καὶ δικαιοῦσεως († Καν. Βονιφατίου μαρτ. ὠδ. α' τροπ. β'). αἰτία νίκης (αὐτοθ. ὠδ. η' Θεοτ.).
 ἀκέστωρ ἀσθενούντων 91, 156 (Θηκ.).
 ἀκηλίδωτος 261, 194 (Εὐχ.).
 ἀκήρατος 11, 155· ἀκήρατος καὶ πανθαύμαστος κόρη 68, 11 (Θηκ.). 135, 177.
 ἀκοίμητος ἐν προσβείαις (Αὐγ. ιε' Κωντάσιον Κοσμάς).
 ἀκος ἄελλτον τῶν κρατουμένων ἀρροστίαις 140, 114 (Θηκ.). ἄκος νενοσηρότων 67, 168 (Θηκ.). ἄκος ἀσθενούντων, ἀθυρίας ἢ λύσις 90, 148 (Θηκ.). ἄκος ἀσθενούντων καὶ ταχινὴ ἐπίσκεψις 95, 80 (Θηκ.).

ἀκοσμα ἀκατανόητον 296, 31· ἀκοσμα ἀμφίβολον τῶν ἀπίστων (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο). ἀκοσμα ἐξαίσιον (Προσώμ. ἤχ. πλ. α' Θεοφάνης). ἀκοσμα ἔξοχον πάσης οἰκουμένης 305, 15 (Θηκ.). ἀκοσμα καὶ λάλημα φορικτὸν 126, 102 (Ἰωσήφ). 19, 112 (Θηκ.). ἀκοσμα καὶ λάλημα τίμιον 219, 52 (Θηκ.). ἀκοσμα τὸ καινότατον (Παρακλ. πλ. α' Σαβ. ἐσπ.). ἀκοσμα ξένον Εἰσμ. 356, 69 (Γεώργ. Σικελιώτης) — ξένον τῆς οἰκουμένης 58, 42 (Γεώργιος) — ξένον τοῦ βασιλέως Χριστοῦ 40, 49 (Εὐχ.). — ξένον καὶ φοικῶδες († Κανὼν Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. γ' Ἰωσήφ). ἀκοσμα οἰκουμένης 138, 194 (Θηκ.). ἀκοσμα παμπόθητον τῶν ἄνω δυνάμεων (Προσομ. ἤχ. πλ. α' Μάρκ. Εὐγεν.). ἀκοσμα παρθένων λαμπρὸν καὶ περιβόητον 66, 72 (Θηκ.). ἀκοσμα τῶν περάτων τὸ ἐξοχώτατον 65, 12 (Θηκ.). ἀκοσμα περιβόητον τῶν βροτῶν 135, 60 (Θηκ.). ἀκοσμα ἀνώτερον παντὸς ἀκούσιματος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν) — περιβόητον τῆς οἰκουμένης 137, 194 (Θηκ.). ἀκοσμα πολυθύλητον ἀγγέλων 140, 185 (Θηκ.). ἀκοσμα παραδόξον (Ἀπριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Δαυίδ). ἀκοσμα ὑπερθαύμαστον ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῆ († Καν. Αὐτανόμου ὠδ. γ' Θεοτ. Γεώργιος).
 ἀκροστιχίς τῶν Γραφῶν (Προσώμ. ἤχ. δ' Θεοστήριχος).
 ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος τοῖς ὠκεανὸν τοῦ βίου πλέουσι (Προσομ. ἤχ. β' Γεώργιος).
 ἀκρότης παρθένων Εἰσμ. 316, 54 (Δαμ.) 140, 190 (Θηκ.).
 ἀκτίς ἀείφοτος 48, 33· ἀκτίς νοητοῦ ἡλίου (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).
 ἀλάβαστρον τοῦ μύρου τῆς χάριτος 11, 81· ἀλάβαστρον νοητὸν τοῦ μύρου τοῦ κνωθέντος ἐπὶ γῆς οὐρανόθεν 123, 83 (Μητροφάνης). ἀλάβαστρον φέρουσα μύρον ἀτίμητον († Κανὼν εἰς τὸν Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. γ' Δαμ.). ἀλάβαστρον θείου μύρου (Ὀστ. κς' Καν. (β') ὠδ. α' Θεοτ. Φιλόθεος).
 ἀλλοτριώσις τῆς ἀρεῆς 132, 3 (Λάσκορης). ἀλλοτριώσις κακῶν 220, 64.
 ἀλουργίς ἄχραντος τοῦ βασιλέως τῆς δόξης 83, 13 (Μητροφ.). ἀλουργίς τῆς βασιλείας 301, 261· ἀλουργίς ἔμπρους 34, 76 — ἔμπρους Θεοῦ τοῦ Λόγου ἐξ ἧς ὑ-

- φάνθη θεοϋπόστατος σάρξ 44, 52 (Εὐχ.).
 ἀλουργίς τῶν βασιλέων († Καν. Ἀκαθίστου ὠδ. θ' τροπ. δ').
- ἀλόχευτος μήτηρ (Κανὼν ἁγ. Μάμαντος ὠδ. θ' Θεοτοκ.). ἀλόχευτος Θεοτόκος (Δεκ. κς' Καν. (β') ὠδ. ζ' (Θεοτ.)).
- ἄλφα ὀμέγα ἀρχὴ καὶ τέλος (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Φώτιος).
- ἄμαρυσσοῦσα καὶ φωτίζουσα τὰ πάντα μυστικῶς (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἰγνάτιος).
- ἄμβλύνασα τὴν φθοροποιὸν καὶ λοιμώδη ἰσχὺν τοῦ θανάτου 229, 22 (Εὐχ.). ἀμβλύνουσα τὰς ἰοβόλους ἀκάνθας τῆς ἀμαρτίας (Ἰαν. γ' Καν. (γ') ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).
- ἄμβροσία τοῦ νέκταρος τοῦ μηδέποτε μετὰ πόσιν ἐκρέοντος (Πεντηκ. Πέμπ. Διακαιν. εἰς τοὺς Αἴν. β' Νικηφ. Κάλλιστος).
- * ἀμίαντος παρθένος καὶ ἄφθορος μετὰ τόκον (Ὀκτ. κ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ). ἀμίαντος πρὸ τόκου καὶ μετὰ τόκον († Καν. προεορτ. Χριστουγέν. ὠδ. ε' τροπ. γ' Ἀνδρέας).
- * ἀμνάς ἀκηλίδωτος 106, 25, 301, 54. ἀμνάς ἀμίαντος ἀμνὸν Θεοῦ τεκοῦσα 80, 160 (Εὐχ.). ἀμνάς ἀμόλυντος ἀπειρόγαμος ἀμίαντος κόρη 41, 222 (Εὐχ.) — καὶ ἀπειρόζυγος 49, 179 (Μητροφ.). ἀμνάς ἀμομιος (Παρακλ. πλ. δ' Τετάρ. πρωτὶ Καν. ὠδ. γ' Θεοτοκίον) — παναμώμητος 110, 156 (Εὐχ.). ἀμνάς τοῦ ἀνακτος 156, 155. ἀμνάς ἄσπιλος (Πεντηκ. Παρασκ. Β' ἐβδ. Σταυροθεοτ.). ἀμνάς πανάσπιλος καὶ ἀκήρατος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ) — πανάσπιλος καὶ καθαρὰ (Προσομ. ἤχ. πλ. α' Μάρκ. Εὐγεν.). ἀμνάς κηύσασα ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ 126, 41 (Ἰωσήφ). ἀμνάς ποιμένα γεννήσασα (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η). ἀμνάς πολυῖμνητος 81, 222 (Εὐχ.). ἀμνάς φέρουσα ἔμβρυον τὸν Χριστὸν (Δεκ. ιε' ἰδιόμ. ἐσπερινοῦ). ἀμνάς ἐκλεκτὴ (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Τρίτ. πρωτὶ Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ.).
- * ἀμόλυντος μόνη 38, 22 (Ἰωσήφ). ἀμόλυντος τῷ σώματι καὶ τῇ διανοίᾳ 274, 201 (Εὐχ.).
- * ἄμπελος ἀγεώργητος τὸν ὠραιότατον βότρυν βλαστήσασα (Μαρτ. ζ' Κάθισμα Θεοτ.) — ἀληθινὴ τὸν βότρυν τὸν πέπειρον ἢ γεωργήσασα 126, 164 (Ἰωσήφ). ἄμπελος ἀληθινὴ εὐκλήματουσα ἢ τὸν ζωη-

φόρον βότρυν περκαίζουσα τῷ κόσμῳ 265, 250 (Εὐχ.). ἄμπελος ἀπότιστος βλαστήσασα βότρυν (Νοεμ. ια' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.) — ἢ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς (Πρακλ. πλ. β' Τετάρ. ἐσπ. δόξα Ἀποστόλων) — βλαστήσασα τὸν γλυκύτατον βότρυν 99, 43 (Ἀρσένιος) — ἢ βότρυν τῆς ζωῆς ἀγεωργήτως βλαστήσασα 1, 13 (Εὐχ.). ἄμπελος ἢ γλυκαίτουσα τὴν γῆν τοῖς ἀγαθοῖς 52, 147. ἄμπελος ἔμψυχος ἐξανθήσασα τὸν βότρυν τὸν πέπειρον πηγάσαντα τὸν οἶνον τῆς ἀφέσεως 10, 194. ἄμπελος εὐθαλῆς καὶ χρυσοῦ καὶ κατάκαρπος 24, 212 (Θηκ.). ἄμπελος εὐκαρπος φέρουσα ἀγεώργητον βότρυν γλεῦκος ἀποστάζοντα τοῖς πιστοῖς 215, 55 (Θηκ.) — εὐκαρπος τὸν θεῖον βότρυν βλαστήσασα 134, 143 (Θηκ.). ἄμπελος θεία ἢ τὸν βότρυν τὸν ὠραῖον ἐξανθήσασα 101, 107 (Δαμ.) 102, 81. ἄμπελος ἐκβλύζουσα γλεῦκος σωτήριον 124, 260 (Μαν. Ρήτωρ). ἄμπελος ζωηφόρος (Αὐγ. α' Καν. (β') ὠδ. α'). ἄμπελος καρποφόρος 256, 45. (Μάρκ. Εὐγεν.) — κατάκαρπος βλαστήσασα τὸν βότρυν τὸν πέπειρον 38, 161 (Ἰωσήφ). ἄμπελος οἶνον ἀποστάζουσα 20, 152 (Θηκ.). ἄμπελος σεβάσιμος καὶ θεία († Καν. ὠδ. ζ' τροπ. γ' Προεορτ. Γενν. Θεοτόκου). ἄμπελος καρποφόρος († Κανὼν εἰς τὸν Εὐαγγελ. ὠδ. η' τροπ. δ' Ἰωσήφ). ἄμπελος κυπρίζουσα (Προσομ. Ἀνδρέας). ἄμπελος ἀκήρατος τῆς ζωῆς ἡμῶν († Κανὼν ἐγκαινίων ναοῦ Ἀναστάσεως ὠδ. α' Θεοτ.).

ἄμπελὼν ὁ νοητὸς ὁ βλαστήσας βότρυν τὸν θεῖον 83, 195 (Μητροφ.).

ἄμυντήριον ἀοράτων θηρῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Η). ἀμυντήριον ἐχθρῶν 63, 139 (Θηκ.). ἀμυντήριον περιφανὲς τῆς ἀρεῆς 19, 62 (Θηκ.). ἀμυντήριον πονηρῶν καὶ ἀπίστων ἐχθρῶν 91, 66 (Θηκ.). ἀμυντήριον τῶν δαιμόνων (Ἰαν. ις' Καν. (α) ὠδ. θ' Θεοτ.).

* ἀμώμητος — παναμώμητος.

* ἄμωμος — πανάμωμος.

ἀνάβλυσις χαρᾶς 169, 131 (Θηκ.). 137, 114 (Θηκ.) (καὶ ἀρεῆς ἐκπτώσις).

ἀναβλαστήσασα τὴν εὐλογίαν βρέφος τεκοῦσα (Πεντηκ. Κυρ. τῶν Μυροφ. Καν. ὠδ. α' Ἀνδρέας). ἀναβλαστήσασα καρπὸν γνώσεως ἀκηράτου πρόξενον αἰδίου ἀ-

φθαρείας δεικνύμενον († Καν. Παρθενίου Λαμψάκου ὠδ. 5' Θεοτ. Γεώργιος).

ἀνάβλεψις τυφλῶν (Πεντηκ. Πέμπ. Διακαιν. εἰς τοὺς Αἰν. τροπ. γ' Νικηφ. Κάλλιστος).

ἀνάβλυζουσα τὸν πολύρρυτον ποταμὸν (Ρωμ. Ἀκαθ. Φ). ἀναβλύσασα ρεῖθρον ἀθανασίας καὶ τὸ ὕδωρ τῆς ἀφέσεως († Καν. Ἰω. Παλαιολαυρίτου ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἀνάβλυσις χαρᾶς (Προσόμ. ἤχ. γ' Φώτιος).

ἀνάβλυστάνοουσα ρεῖθρα τῶν ἰάσεων (Πεντηκ. Πέμ. Διακ. Νικηφ. Κάλλιστος).

ἀναγεννήσασα τοὺς συλληφθέντας αἰσχροῶς (Ρωμ. Ἀκαθ. Τ).

ἀναθάλλουσα λειμῶνα τῆς τρυφῆς (Ρωμ. Ἀκαθ. Ε).

ἀναίρεσις ἀρᾶς 11, 8· ἀναίρεσις κατηφείας 135, 175 (Θηκ.) — λύτης 3, 290 (Εὐχ.) — σκυθρῶπῶν 93, 17 (Θηκ.)· ἀναίρεσις πένθους καὶ χαρᾶς ἀνέγερσις (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Νικ. Κατασκεπητός).

ἀναιρέτις τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας ἀποφάσεως (Ἰουλ. κ' Κανὼν (α') ὠδ. θ' Θεοτ.).

ἀναιροῦσα τῆς ἀμαρτίας τὸν ρύπον (Ρωμ. Ἀκαθ. Φ).

ἀνακαίνισασα τὴν φύσιν τοῦ προπάτορος συλλαβοῦσα ὑπερφνωῶς καὶ τεκοῦσα ἀπειράνδρως (Νοεμ. β' ἔξαποστειλ. Θεοτ.) ἀνακαίνισασα τοὺς νεκρωθέντας διὰ τῆς παραβάσεως πρὸς ἀφθαρείαν τεκοῦσα τὴν ζωὴν († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀνακαίνισις τοῦ σύμπαντος κόσμου 201, 230· ἀνακαίνισις πάντων τῶν γηγενῶν (Νοεμ. κα' Στιχηρ. (γ') μεγάλου ἔσπερ.).

ἀνακεφαλαίωσις τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν (Προσόμ. ἤχ. β' Ἀθαν. π)χης).

ἀνάκλησις τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Ι)· ἀνάκλησις τῶν ἀπεγνωσμένων 255, 59 — πάντων βροτῶν 90, 183 (Θηκ.)· ἀνάκλησις πάντων († Κοντ. Συλλήψεως ἀγ. Ἄννης α' Ρωμ.)· ἀνάκλησις πεσόντων, βεβαίωσις ἰσταμένων 119, 25· ἀνάκλησις τοῦ πτώματος 234, 90· ἀνάκλησις τῆς ἡμῶν σωτηρίας 14, 30· ἀνάκλησις τῆς φύσεως ἡμῶν 126, 17 (Μάρκ. Εὐγενικ.)· ἀνάκλησις τελεία τοῦ βροτείου γένους (Προσόμ. ἤχ. πλ.

α' Μητροφ.)· ἀνάκλησις τῶν ἐξοριζομένων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἀνάκλησις πεσοῦσης ἀνθρωπότητος († Καν. εἰς Πέτρον καὶ Παῦλον ὠδ. γ' Θεοτ. Λέων ὁ Πηγάνου).

* ἀνάκτορον καὶ ἐνδιαίτημα χαρᾶς 108, 237 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον εὐῶδες 183, 254 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον θεῖον τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς (Προσόμ. ἤχ. α' Ἰωσήφ)· ἀνάκτορον θεόμορφον καὶ θεϊότατον 59, 44 (Ἀθαν. π)χης)· ἀνάκτορον Θεοῦ παναγιώτατον 28, 105 (Φώτιος)· ἀνάκτορον Θεοῦ πολύφωτον 79, 168 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον ἱερὸν 1, 260 (Εὐχ.) — ἱερὸν τῆς δόξης 41, 234 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον καλλοποιοῦ εὐπροεπείας 272, 1 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον οὐσίας ὑπερουσίου, 273, 1 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον πολύφωτον 269, 137 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον τερπνὸν τοῦ Χριστοῦ 34, 100· ἀνάκτορον ὑπέρολμπρον τοῦ πάντων ἀνακτος 124, 153 (Μαν. ρήτωρ)· ἀνάκτορον περικαλλῆς († Εὐχ. Καν. (ιζ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· ἀνάκτορον ἔμπνου καὶ θρόνος ἔμπνου Θεοῦ († Εὐχ. Καν. (ιζ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.).

ἀναμορφώσασα τὴν ἐν Ἐδέμ ἀμορφίαν θεαίαις λαμπρότησιν († Νοεμ. 6' Καν. Ἰακώβου ὀσιμ. ὠδ. ε' Θεοτ.).

ἀναμοχλεῦσουσα τὸν ὄρον τῆς θανάτωσεως (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφ. Καν. ὠδ. α' Θεοφάνης).

* ἀνανδροσ (= ἄνευ ἀνδρός)· ἀνανδρος μήτηρ καὶ παρθένος βρεφοτόκος 79, 204 (Εὐχ.)· ἀνανδρος θηλάζουσα (Νοεμ. η' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.).

ἀνανεώσασα τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα (Αὐγ. α' Καν. (β') ὠδ. δ' Θεοτ.).

ἀνάπαυλα τῶν ὀδυνηρῶν 255, 51.

ἀνάπαυσις τῶν κροτάφων τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας (Προσόμ. ἤχ. γ' Ἀρσένιος).

ἀναπλάσασα τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον τῇ κνοφορίᾳ (Νοεμ. ι' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀνάπλασις τοῦ κόσμου († Κανὼν Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. α' Ἰωσήφ).

ἀνάπλεως ναμάτων ζωηροῦτων (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Καν. (β') ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀνάρρυσις αἰχμαλώτων 42, 201 (Εὐχ.).

* ἀνασσα ἀνασσῶν Εἰρη. 331, 77 (Ἄνδρέας), 168, 168 (Θηκ.)· ἀνασσα τῶν ἐπουρανίων ταγμάτων 24, 36 (Θηκ.)· ἀνασσα κόσμος Εἰρη. 361, 64 (Γεώργ. Ἀνα-

- τολικός)· ἀνασσα οἰκουμένης καὶ ἐντροφή-
μα 90, 93 (Θηκ.)· ἀνασσα πάγκλητος
Εἰρη. 82, 28· ἀνασσα πάντων τῶν κτισμά-
των καὶ βασίλισσα 65, 5 (Θηκ.)· ἀνασσα
σεμνή ἀγγέλων, ἀρχαγγέλων, δυνάμεων,
θρόνων, ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν 20, 184
(Θηκ.)· ἀνασσα φερέσβιος Εἰρη. 129, 47
(Γεώργ. Ἀγιοπολίτης)· ἀνασσα πασῶν
τῶν γυναικῶν († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. ἡ'
τροπ. α' Γερμανός).
- * ἀνάστασις τοῦ πεσόντος Ἀδάμ (Ρωμ.
Ἀκάθ. Α)· ἀνάστασις τῶν πίστει ἐγνωκό-
των αὐτὴν 19, 32 (Θηκ.)· ἀνάστασις τῶν
πιστῶν ἱκετῶν 12, 166 (Ἰγνάτιος)· ἀνά-
στασις τοῦ πρώτου πτώματος 63, 106
(Θηκ.) 169, 73 (Θηκ.) — τῆς πώσεως
ἡμῶν 255, 33· ἀνάστασις τεθνεώτων, πε-
πτωκότων ἀνόρθωσις (Ἰουν. θ' Στιχ.
Θεοτ.).
- ἀναστῆσασα τὴν πεπτοκυῖαν καὶ συν-
τριβεῖσαν σκητὴν τοῦ Δαυὶδ 49, 40 (Μη-
τροφ.).
- ἀνατείλασα εὐφροσύνην τοῖς πιστοῖς
91, 168 (Θηκ.) — τὴν ζωὴν τοῖς νεκροῖς
21, 70 (Θηκ.)· ἀνατείλασα κάτω τὸν τοῖς
ἄνω φοβερόν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτοκ.
Μ)· ἀνατείλασα τὸν πολύφωτον φωτισμὸν
(Ρωμ. Ἀκάθ. Φ)· ἀνατείλασα σκῆπτρον
ἀφθάρτου βασιλείας 155, 68· ἀνατείλασα
τὸ φῶς 20, 16 (Θηκ.)· ἀνατείλασα σωτή-
ριον δσμὴν καὶ θεῖαν 32, 182 (Μαν. ρή-
τωρ)· ἀνατείλασα τὸ φῶς τῆς χάριτος
(Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. α' τροπ. γ' Γεώρ-
γιος)· ἀνατείλασα χαρὰν τῷ κόσμῳ (Προ-
σόν. ἡχ. πλ. α' Ἰγνάτιος).
- * ἀνατολή τοῦ ἀνατειλαντος ἡλίου 38, 93
(Ἰωσή)· ἀνατολὴ ἐξανατείλασα ἄστρον ἄ-
δυντον 216, 92 (Θηκ.)· ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου
τῆς δόξης 37, 167. 44, 86 (Εὐχ.) — τοῦ
νοητοῦ ἡλίου 72, 215. 28, 149 (Φώτιος)
40, 275 (Εὐχ.)· ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου τοῦ
φωτίσαντος τῶν πιστῶν πάντων τὰ πληρώ-
ματα, νύκτα τε μειώσαντος τῆς δυσσεβείας
8, 138 — νοητὴ τοῦ ἀνεσπέρου ἡλίου 229,
40 (Εὐχ.) 236, 54· ἀνατολὴ τοῦ φωτὸς
τοῦ φωτίσαντος τὴν ἀκοσμίαν ἡμῶν 130,
20 (Θεοφάνης)· ἀνατολὴ τοῦ Λόγου (Πα-
ρακλ. ἡχ. πλ. δ' Παρασκ. πρωὶ Καν. (α')
ὠδ. ἡ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἀνατολὴ τοῦ ἐπὶ δυ-
σμᾶς τῆς ἡμετέρας φύσεως ἀφθέντος ἡλί-
ου τῆς δικαιοσύνης († Καν. Φορτουνάτου
ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- ἀνατρέψασα τὴν ἀρὰν τῆς Εὐσας (Ἰαν.
γ' Καν. (γ') ὠδ. ἡ' Θεοτ. Θεοφάνης).
- ἀναφανείσα τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν φω-
ταυγῆς ὡς ἥλιος († Καν. Νεαδίου ὠδ. α'
Θεοτ. Ἰωσήφ).
- ἀνάψυξις ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων 255,
102· ἀνάψυξις τῶν ἐν κακοπαθείᾳ 3, 293
(Εὐχ.)· ἀνάψυξις χριστιανῶν θλιβομένων
17, 50 (Δαμ.).
- ἀναψυχὴ ψυχῆς καὶ ἀγαλλίαμα νοὸς καὶ
καρδίας ἴαμα φῶς καὶ ζωὴ, χαρὰ καὶ πνοὴ
καὶ παράκλησις 270, 261 (Εὐχ.)· ἀναψυχὴ
κακοπαθούτων ἐν συμφοραῖς 283, 336
(Εὐχ.).
- ἀνδρεία τῶν μαρτύρων (Προσόν. ἡχ. β'
Γεώργιος)· ἀνδρεία τῶν παρθένων († Στιχ.
Θεοτ. Φιλόθεος).
- ἀνδρειότερα Σαμψῶν (Προσόν. ἡχ. πλ.
α' Θηκ.).
- ἀνδριὰς θεόγλυπτος († Ἰδιόμ. Συλλήψεως
ἀγ. Ἄννης· Νικοδ. ἀγιορείτης ἐκ τοῦ β'
Λόγου εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου.
Ἀνδρέου Κρήτης).
- ἀνέγερσις χαρᾶς 19, 61 (Θηκ.) 64, 111
(Θηκ.) (καὶ τῆς πρώτης ἀρᾶς ἢ κατὰλυ-
σις).
- ἀνεκύσσασα τὴν φύσιν εἰς τὰ οὐράνια
52, 27.
- ἀνθηδῶν ὠραιότη 67, 148 (Θηκ.)· ἀν-
θηδῶν φιλανθῆς ἢ τὸν λειμῶνα τῆς ζωῆς
περιθέουσα (Προσόν. ἡχ. πλ. α' Ἀνδρέας).
- ἀνθήσσασα ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας († Καν.
Ἰακώβου καὶ Ἄζα ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)·
ἀνθήσσασα βότρυν πέπειρον ἀφθαρσίας 148,
21 (Εὐχ.)· ἀνθήσσασα κόσμῳ τὴν αἰώνιον
καὶ ἀφθαρτον ζωὴν († Σεπ. ἡ' Στιχηρόν)·
ἀνθήσσασα στάχυν ἐξ οὗ ὁ ἄρτος τῆς ἀφθα-
σίας ἐλιπάνθη ἐν τῇ γαστρὶ αὐτῆς († Κανῶν
ἐγκαινίων ναοῦ Ἀναστάσεως ὠδ. δ' Θεοτ.)·
ἀνθοῦσα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς († Κοντ.
Συν. Θεοτ. ζ' Ρωμ.).
- ἀνθηφοροῦσα εὐλογίαν τοῖς πέρασιν
(Παρακλ. πλ. α' Κυρ. πρωὶ Καν. ὠδ. α'
Θεοτ. Δαμ.).
- * ἀνθος ἀγνείας πορφυρόχροον καὶ ἡ-
δύπνοον 279, 141 (Εὐχ.)· ἄνθος ἀγνισθέν
ταῖς ἀρδείαις τοῦ πνεύματος 11, 120· ἄν-
θος τῆς ἀφθαρσίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν)· ἄν-
θος ἐξαίρετον τῆς φύσεως 279, 185
(Εὐχ.)· ἄνθος τῆς φύσεως ὠραιότατον καὶ
πανεύσομον (Προσόν. ἡχ. δ' Εὐχ.)· ἄνθος
εὐθαλὲς καὶ ἀμάραντον 25, 32 (Θηκ.)·

άνθος εὐώδες καὶ ὠραῖον 131, 99 (Μαν. ρήτωρ)· ἄνθος εὐώδες, φυτόν εὐθαλέστατον (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἄνθος τῆς θείας ζωῆς ἀνθῆσαν εὐλογίαν 78, 176 (Εὐχ.)· ἄνθος ἐκ τοῦ Ἰεσσαί (Σεπτ. η' Στιχηρ. Λιτῆς)· ἄνθος τὸν Κύριον ἐξαποστείλασα ἄνευ χειρὸς καὶ γεωργίου γηγενοῦς 57, 212 (Ἀνδρέας)· ἄνθος μυστικὸν (Δεκ. θ' καὶ νῦν τῶν Αἰώνων)· ἄνθος μυστικοῦ παραδείσου ἡδύπνοον 298, 35 (Μαν. ρήτωρ)· ἄνθος τῆς παρθενίας 252, 31 (Θηκ.)· ἄνθος παρθενόφυτον (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ')· ἄνθος παρθενόφυτον τῆς Βηθλεὲμ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· ἄνθος παρθένων 25, 54 (Θηκ.) — παρθένων τὸ ὠραιότατον 307, 76· ἄνθος τῆς πίστεως 64, 82 (Θηκ.)· 20, 59 (Θηκ.)· 172, 6 (Θηκ.)· 167, 130 (Θηκ.)· ἄνθος τίμιον 256, 79 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἄνθος τῆς φύσεως 11, 254 — τῆς φύσεως ἐξαίρετον 273, 157 (Εὐχ.)· ἄνθος κοιλάδων καὶ καθαρῶτατον κρίνον (Μαρτ. γ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἄνθος πάσης χροιάς ποικιλωτέρον (Προσ. ἤχ. βαρὺς Ἀνδρέας)· ἄνθος πολύανθον τῶν θεοφόρων πατέρων καὶ πατριαρχῶν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἄνθος φυτουργὸν ἐκ ράβδου ἀγίας τοῦ Δαυὶδ († Καν. ὠδ. β' η' Σεπτ. Ἀνδρέας).

ἀ ν ἰ κ η τ ο ς 11, 21.

ἀ ν ἰ σ χ ο υ ς α δικαιοσύνης τὸν ἥλιον 32, 47 (Μαν. ρήτωρ).

ἀ ν ο ἰ κ τ ῆ ρ ἰ ο ν θεῖον παραδείσου 19, 16 (Θηκ.)· ἀνοικτήριον θυρῶν παραδείσου (Ρωμ. Ἀκάθ. Η) 66, 89 (Θηκ.).

ἀ ν ο ἰ ξ α σ α τὰς πύλας τῆς ζωῆς 208, 31· ἀνοίξασα τοῖς θροτοῖς τὴν εὐθειαν τρίβον τῆς οὐρανῶν βασιλείας († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος)· ἀνοίξασα παραδείσου τὰς πύλας ἃς οἱ γενάρχη ἀπέκλεισαν († Καν. Βαρθολομαίου ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἀ ν ο ρ θ ῶ σ α τ ο τὸ ὀλισθημα τῶν γυναικῶν (Ἰουν. κς' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἀνορθώσασα τὸ σφάλμα τῆς Εὐας († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἀνορθώσασα τὸ ταπεινότατον γένος τῶν χαμαὶ κειμένων γυναικῶν (αὐτόθι).

ἀ ν ὀ ρ θ ῶ σ ῖ ς Ἀδὰμ τοῦ πεσόντος (Ρωμ. Ἀκάθ. Α) 25, 94 (Θηκ.)· ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· ἀνόρθωσις ἀρραγῆς τῶν κατερραγμένων 244, 80 (Δαμ.)· 235, 118· ἀνόρθωσις ἀσφαλῆς

τῶν πεσόντων 90, 68 (Θηκ.)· ἀνόρθωσις δυστυχούντων ἀσφαλῆς 22, 160 (Θηκ.)· ἀνόρθωσις τοῦ πεσόντος πρωτοπλάστου 65, 14 (Θηκ.)· ἀνόρθωσις πιπτόντων 9, 10, 189 (Ἰωσήφ Στουδίτης) — καταπιπτόντων 20, 28 (Θηκ.) — ταχυτάτη τῶν πεσόντων 134, 157 (Θηκ.) — καὶ χαρὰ πεπωκότων 21, 58 (Θηκ.)· ἀνόρθωσις τῆς καταπτώσεως τοῦ Ἀδὰμ (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Πέμπτ. πρωτὶ Καν. α' ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀ ν τ ἰ δ ο σ ῖ ς εὐλογίας, κατάρας ἢ λύσις (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θεοφάνης).

ἀ ν τ ἰ λ ῆ π τ ω ρ καὶ φρουρὸς καὶ μεσίτις 45, 1 (Εὐχ.).

* ἀ ν τ ἰ λ η ψ ῖ ς ἄμαχος 37, 108· ἀντίληψις ἀσφαλῆς καὶ βεβαία 5, 7 — βεβαία 48, 39 — βεβαία τῶν πενθούντων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Μ)· ἀντίληψις ἐτοιμῆ τῶν χριστιανῶν 3, 69 (Εὐχ.) — ἐτοιμῆ καὶ προστασία καὶ βεβαία τῶν πιστῶν βοήθεια 43, 207 (Εὐχ.)· ἀντίληψις κόσμου 4, 15· ἀντίληψις κραταιὰ 18, 53 (Δαμ.) — κραταιοτάτη 207, 53, 154 (Δαμ.)· ἀντίληψις μεγάλη 261, 229 (Εὐχ.)· ἀντίληψις δεξιὰ 114, 43 (Εὐχ.)· ἀντίληψις τῶν πενήτων († Δαμ. Λόγ. εἰς Εὐαγγελισμόν)· ἀντίληψις πιστῶν (Παρακλ. ἤχ. β' Κυρ. πρωτὶ Κανον. τριαδ. κἀθισμα Μητροφ.)· ἀντίληψις τῶν ἐπ' αὐτῇ πεποιθότων 78, 49 (Εὐχ.)· ἀντίληψις φοβερά 47, 67 (Ἰγνάτιος)· ἀντίληψις τῶν προσκαλουμένων (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν ἐσπερινοῦ)· ἀντίληψις τῶν εἰς αὐτὴν προστρεχόντων (Τριαδ. ὠδ. η' Θεοτ. Δευτ. γ' ἐβδ. νηστειῶν Ἰωσήφ Στουδίτης).

ἀ ν τ ἰ λ ῆ π τ ρ ῖ α πτωχῶν καὶ θλιβομένων χαρὰ 114, 115 (Εὐχ.).

ἀ ν τ ἰ λ υ τ ρ ο ν κόσμον (Δεκ. ι' Κάθ. Θεοτ.).

ἀ ν τ ἰ π α λ ο ς τῆς λύπης 66, 37 (Θηκ.).

* ἀ ν ὕ μ φ ε υ τ ο ς θεομήτωρ 130, 220 (Θεοφάνης)· ἀνύμφευτος θεογεννήτωρ ἄχραντος 37, 111· ἀνύμφευτος κόρη καὶ ἀπειρανδρος 47, 148 (Ἰγνάτιος)· ἀνύμφευτος νύμφη (Ρωμ. Ἀκάθ.).

ἀ ν υ μ φ ο ς μήτηρ (προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Νικ. Κατασκευηνός).

ἀ ν ὕ ο υ ς α πάντα ὅσα θέλει παντοδυνάμω εὐχῆ 165, 81 (Μαν. ρήτωρ).

ἀ ν υ π ἔ ρ β λ η τ ο ς καὶ ἀγία παρθένος († Νοεμ. ιγ' Καν. εἰς Χρυσόστομον) ὠδ. ζ' Θεοτ. Δαμ.).

- ἀ ν ύ ψ ω μ α φιλορθοδόξου λαοῦ 173, 117 (Θηκ.).
- ἀ ν υ ψ ὄ σ α σ α τήν ταπεινὴν βροτείαν φύσιν 76, 136 (Εὐχ.): ἀνυψῶσα ταπεινὸς ἐκ κοπρίας λάκκου καὶ παθῶν εἰς ὄρη τὰ ὑψηλὰ τῆς καθαρότητος († Στιχ. Θεοτ. Φιλότητος): ἀνυψώσασα ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν τῷ ξένῳ τοκετῷ τὸ ἀνθρώπινον († Καν. Ἀγαπητοῦ ἐπισκ. Συναοῦ ὠδ. δ' Θεοτ.).
- ἀ ν ύ ψ ω σ ι ς τῶν ταπεινῶν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- ἀ ν ω τ έ ρ α ἀγγέλων καὶ ὑπερέχουσα τῶν ποιημάτων (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτοκ. Ἰωσήφ) — ἀγγέλων, χειροβιμ ὑπερέτερα, σεραφιμ πυρίνων ἀνωτέρα καὶ τιμωτέρα νοερᾶς πάσης τάξεως καὶ δόξῃ ἀσυγκρίτῳ καὶ τιμῇ ὑπερενδοξοτέρα 41, 270 (Εὐχ.) ἀνωτέρα ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν) — καὶ ἀγιωτέρα τῶν ἄνω δυνάμεων 55, 85: ἀνωτέρα τῶν οὐρανίων νόων δεσπόζουσα πάντων τῶν ποιημάτων 98, 37 (Φώτιος): ἀνωτέρα θείων ὑψωμάτων (Ἰουν. κβ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ): ἀνωτέρα παντὸς ἐπαίνου († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- ἀ ξ ί α λευιτικὴ ἐξ ἱερᾶς ράβδου ἀνθήσασα († Καν. ὠδ. θ' τροπ. γ' η' Σεπτ.).
- ἀ ξ ί ω μ α βασιλικὸν τοῦ ἀνθρωπείου γένους († Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Ἀνδρέου Κρήτης).
- ἀ ξ ι ω τ έ ρ α τῶν ἀσωμάτων νόων (Δεκ. β' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).
- ἀ π α λ λ α γ ῆ τῶν ἀσθενούντων 283, 111 (Εὐχ.): ἀπαλλαγὴ ὀξυτάτη νοσοῦντων 283, 334 (Εὐχ.): ἀπαλλαγὴ τῶν δεινῶν 5, 59: ἀπαλλαγὴ λύτης καὶ λύσις 31, 32 (Μάρκ. Εὐγεν.): ἀπαλλαγὴ μεσημβρινοῦ συμπτώματος 46, 24 (Ἰγνάτιος): ἀπαλλαγὴ τῶν πόνων τῆς Εὐας 213, 7 (Θηκ.): ἀπαλλαγὴ τῆς φθορᾶς (Σεπτ. η' Στιχ. Λιτῆς).
- ἀ π α λ λ ά ξ ι α τὸν κόσμον τῆς πλάνης 68, 37 (Θηκ.) — πάντας τῆς ἀρᾶς 10, 70: ἀπαλλάττουσα τῆς φλογὸς τῶν παθῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι).
- ἀ π ά ν θ ι σ μ α θεῖον τῆς παρθενίας (Σεπτ. η' Στιχ. τῶν Αἰώνων γ').
- ἀ π ά ρ α σ α ἕλης τῶν φθαρτῶν († Καν. ἀρχαγγέλων ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).
- ἀ π α ρ τ ί α ἀσφαλῆς τῆς προσδοκίας ἡμῶν (Μαρτ. ις' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).
- * ἀ π α ρ χ ῆ τοῦ ἀνθρωπείου φυχράματος 264, 81 (Εὐχ.): ἀπαρχὴ εὐζωίας 11, 8: ἀπαρχὴ τῆς ἀθανασίας († Καν. Κ)τίνου καὶ Ἑλένης ὠδ. γ' Θεοτ. Δαμ.): ἀπαρχὴ ζωῆς 11, 183, 31, 6 (Μάρκ. Εὐγεν.): ἀπαρχὴ καὶ τέλος τῆς πίστεως 249, 34 (Θηκ) ἀπαρχὴ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας 14, 195: ἀπαρχὴ τῆς φύσεως ἡμῶν 87, 52: ἀπαρχὴ τῆς χαρᾶς 294, 159: ἀπαρχὴ παναγία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους (Προσομ. ἤχ. β' Ἀθαν. π)χης) ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπότητος († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. α' τροπ. γ' Γεώργιος): ἀπαρχὴ τοῦ ἐν Χριστῷ θεωθέντος Ἀδαμαίου φυχράματος († Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Ἀνδρέου Κρήτης): ἀπαρχὴ τῆς πρὸς τὸ οἰκτεῖον πλάσμα κοινωνίας καὶ συμφυίας τοῦ Θεοῦ (ἐνθα ἀνωτ. Ἀνδρέας).
- ἀ π α σ τ ρ ά π τ ο υ σ α τῷ θείῳ πνεύματι († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος): ἀπαστράπτουσα παρθενικῇ σφραγίδι 46, 45 (Ἰγνάτιος).
- * ἀ π ε ί ρ α ν δ ρ ο ς δέσποινα 68, 164 (Θηκ.) ἀπείρανδρος ἐν παρθένους, παρθένος ἐν μητρᾷσι 34, 47: ἀπείρανδρος κόρη (Ὀκτ. ια' Καν. (β')) ὠδ. θ' Θεοτ.).
- * ἀ π ε ι ρ ό γ α μ ο ς Θεοτόκος 58, 31 (Γεώργιος).
- * ἀ π ε ι ρ ό ζ υ γ ο ς (ἰδ. δάμαλις).
- ἀ π ε λ α ύ ν ο υ σ α τὴν ὁμίχλην τῶν παθῶν καὶ τῶν θλίψεων (Ἰουλ. ζ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.).
- ἀ π ο γ ε ν ν ῆ σ α σ α ἀπὸ γαστροῦ παρθενικῆς τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον (Πεντηκ. Κυρ. ἀγ. πάντων Κανον. ὠδ. γ' τροπ. δ'): ἀπογεννώσα ὀδηγὸν πλανωμένους (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν): ἀπογεννήσασα νόμων ἐκτὸς τῶν φυσικῶν ὑπὲρ αἰτίαν καὶ λόγον τοῦ πατρὸς ἀμιγῆ χαρακτήρα († Καν. (ια') Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ ὠδ. γ' Θεοτ.).
- ἀ π ό γ ο ν ο ς τοῦ Ἀδάμ καὶ μητρε Θεοῦ (Ἀὐγ. ιδ' Καν. (β')) ὠδ. δ' Θεοτ.): ἀπόγονος τοῦ κοσμοπάτορος καὶ θεοπλάστου Ἀδάμ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).
- ἀ π ό δ ε ι ξ ι ς τοῦ ἕτους τῆς γνώσεως Θεοῦ 298, 135 (Μαν. ρήτωρ).
- ἀ π ο δ ό σ α σ α τὸ ὄφλημα τῆς Εὐας († Ἰουλ. β' (κατάθεσις Ζώνης Θεοτ. Ἰδιόμελον).
- ἀ π ο κ ά λ υ ψ ι ς τῆς ἀφράστου δόξης 12, 164 (Ἰγνάτιος): ἀποκάλυψις τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ 255, 17.
- ἀ π ο θ ε ώ σ α σ α τὸ φύραμα τῶν βροτῶν (Μαῖου ια' Καν. ὠδ. η' Θεοτ.).

ἀποκνήσασα τὸν ἱατρὸν τῶν ψυχῶν 38, 27 (Ἰωσήφ)· ἀποκνήσασα μόνη ἀσπύρωσ τὸν Χριστὸν 28, 130 (Φώτιος)· ἀποκνήσασα φῶς τὸ ἀνέσπερον 33, 39 — φῶς βροτοῖς τὸ ἀνέσπερον (Παρακλ. ἤχος α' Πέμπ. πρωτὶ Κανον. ὠδ. γ' Θεοτοκ. Ἰωσήφ)· ἀποκνήσασα τὸ πῦρ τὸ θεϊκὸν 9, 138 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· ἀποκνήσασα ἐν χρόνῳ τὸν ἔξω χρόνον († Ἐξαποστ. Θεοτ. Προκοπίου Δεκαπολίτου)· ἀποκνήσασα λυτρωτὴν τῶν πεπεδημένων († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀπόλαυσις ζωῆς τῆς αἰδίου 21, 57 (Θηκ.)· ἀπόλαυσις μυστικῆ τῶν ψυχῶν (Ἀπρίλ. δ' Δόξα ἐσπερινού)· ἀπόλαυσις τῶν οὐρανίων καλῶν († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· ἀπόλαυσις αἰωνία († Καν. Φωτίου καὶ Ἀνικίτου ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἀπολύτρωσις τῶν καταδικῶν 42, 200 (Εὐχ.)· ἀπολύτρωσις τῆς φοικτῆς ἀπειλῆς τοῦ Θεοῦ (Σεπτ. δ' Καν. Μουσέως ὠδ. ζ' Θεοτ. Κλήμης)· ἀπολύτρωσις παντελῆς (Νοεμ. γ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.).

ἀποξηράνασα τὴν ἄρὰν, τὴν φθορὰν, τὸν θάνατον καὶ τὴν λύπην 109, 239 (Εὐχ.)· ἀποξηράνασα νοσημάτων κρουνοὺς 11, 180· ἀποξηραίνουσα τὰς ἀδύσσοις τῶν παθῶν († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).

ἀπόσβεσις καὶ ἀπαλλαγὴ νόσων 208, 173 (Μαν. ρήτωρ).

ἀποστάξουσα δράσον ἰάσεων ὡς πηγὴ τῶν ἱαμάτων καὶ κρήνη σωτηρίου 77, 75 (Εὐχ.)· ἀποστάξουσα μύρον εὐωδίας 101, 84 (Δαμ.).

ἀποστίλβουσα κάλλει παρθενικῷ (Αὐγ. κζ' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.).

ἀποστειρώσασα διὰ τοῦ τόκου τὴν ἄρὰν τοῦ προπάτορος (Παρακλ. ἤχ. γ' Τρίτη πρωτὶ Κανόν. ὠδ. ε' Θεοτοκ.).

* ἀποτεκοῦσα σαρκὶ ἀγίως τὸν ὑπεράγιον Λόγον (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ω)· ἀποτεκοῦσα τὸ φῶς τοῖς βροτοῖς τὸ ἀνέσπερον 36, 32· ἀποτεκοῦσα φῶς ἄδυτον τὸ καταλάμψαν τὰ σύμπαντα 19, 87 (Θηκ.)· ἀποτεκοῦσα ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον (Παρακλ. ἤχ. δ' Τετάρτ. πρωτὶ Καν. (α) ὠδ. δ' Θεοτ.).

ἄρκτος ἡ λαμπρὰ καὶ μεγάλη ἡ ἑπτάστερος τοῦ νοητοῦ οὐρανοῦ τοῖς ἑπτὰ χαρίσμασι ἡ ἔξαστραπτουσα (Προσόμ. ἤχος β' Ἀνδρέας).

ἄρμα βυθοῦ γνώσεως 298, 58 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρμα Λαυτικὸν 200, 218 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρμα ἀστραπηφόρον (Νοεμ. λ' Κάθισμα)· ἄρμα Θεοῦ ἀνώτερον τῶν χειρουβίμ καὶ σεραφίμ 45, 251 (Εὐχ.)· ἄρμα Θεοῦ νοερὸν καὶ ὑπερουράνιον μυριοπλάσιον καὶ πολυώνυμον χειρουβίμ καὶ σεραφίμ ἐπηρμένον ἀγιότητι πολλῇ 109, 142 (Εὐχ.)· ἄρμα τοῦ Λόγου λογικὸν καὶ ἔψυχον 279, 9 (Εὐχ.)· ἄρμα τοῦ Λόγου ὑπέρφωτον 44, 283 (Εὐχ.)· ἄρμα τοῦ Λόγου θεῖον καὶ φωτοφόρον († Καν. Ἀνίνα ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἄρμα τοῦ Λόγου φλογοφόρον 192, 70 (Εὐχ.)· ἄρμα μυριοπλάσιον 279, 13 (Εὐχ.) — πιστῶν μυριοπλάσιον 298, 62 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρμα τῆς νέας χάριτος πολυώνυμον 298, 60 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρμα πολυώνυμον Εἰσμ. 228, 52 (Δαμ.)· 279, 12 (Εὐχ.) 78, 167 (χειρουβίμ ὑψηλότερον Εὐχ.) — χειρουβικὸν ὑπερφέρον ἀρμάτων ἐν ἀγιότητι ἀσυγκρίτῳ τῇ δόξῃ καὶ τιμῇ 182, 173 (Εὐχ.)· ἄρμα ἀγιώτερον χειρουβίμ καὶ σεραφίμ († Εὐχ. Καν. (ις') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· ἄρμα πύρινον τοῦ πάντων βασιλεύοντος 132, 101 (Λάσκαρης)· ἄρμα σοφίας 298, 57 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρμα τιμιώτερον χειρουβίμ 228, 96 (Εὐχ.)· ἄρμα φωτεινὸν τοῦ Λόγου, ἄρμα πυρίμορφον, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα αὐτῶν θρόνων ἀσύγκριτον, ἄρμα χρυσόπλοκον 130, 228 (Θεοφάνης)· ἄρμα φοικτὸν τοῦ βασιλέως (Δεκ. θ' Καν. (γ') ὠδ. η' τροπ. β' Γεώργιος)· ἄρμα αὐτῶν θρόνων ἀσύγκριτον, ἄρμα τοῦ θείου στίγματος, ἄρμα χρυσόπλοκον († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον) ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἄρμα μυριώνυμον τοῦ Δαυὶδ († Κάθισμα Θεοτ. εἰς Θέκλαν)· ἄρμα ἡλιόμορφον τοῦ Δαυὶδ († Κάθ. Θεοτ. Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας).

ἄρμα ἰσοῦσα Κυρίῳ πιστοῦς (Ρωμ. Ἀκαθ. Τ).

* ἄρουρα ἀγεώργητος 45, 64 (Εὐχ.)· ἄρουρα ἀειθαλῆς Εἰσμ. 84' 58 (Ἀνδρέας Τυφλός)· ἄρουρα ἀνήροτος τὸν στάχυν τεκοῦσα τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἤχ. δ' Κυρ. πρωτὶ Κανον. ὠδ. γ' Θεοτ. Δαμ.)· ἄρουρα ἀνήροτος τὸν μὴ σπαρέντα θεϊκὸν ἀναβλαστήσασα ἄσταχυν 157, 53 (Μητροφ.)· ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰκτιρωῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε) — βλαστήσασα ἀνηρότως τὸν στάχυν τῆς ζωῆς 41, 296 (Εὐχ.)

— ἐνέγκασα ζωῆς τὸν στάχυν 124, 257 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρουρα ἐκτρέφουσα τὰς καρδίας τῶν πιστῶν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α)· ἄρουρα θαυμαστόκαρπος καὶ πολύφορος 279, 324 (Εὐχ.)· ἄρουρα καλλίκαρπος Εἰσμ. 45, 37 — καλλίκαρπος καὶ εὐφορος († Καν. Εὐαγγελ. Θεοφάνης)· ἄρουρα μυστικὴ ἄσταχυν ἐκθρέψασα 20, 143 (Θηκ.)· ἄρουρα πάγκαρπος ἐν ἀσπερμάντω σπορᾷ στάχυν θλαστήσασα 99, 67 (Ἀρσένιος)· ἄρουρα τῆς παρθενίας καὶ γῆ ἀγεώργητος 106, 61· ἄρουρα σιτοφόρος καὶ χώρα πολύφορος 149, 201 (Εὐχ.)· ἄρουρα τερπνὴ καὶ πάγκαρπος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ε)· ἄρουρα ἀκήρατος θηλάσασα στάχυν ἀγεώργητον († Καν. Φωτίου καὶ Ἀνικήτου ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἄ ρ τ ο π ο ι ῆ σ α σ α ἐν σπλάγχνοις τὸν πλάστην τῆς κτίσεως 99, 73 (Ἀρσένιος).

ἄ ρ τ ο ς ζωηφόρος 201, 17· ἄρτος, οἶνος καὶ μέλι, ἔλαιον καὶ γάλα καὶ ὕδωρ ἐξ οὗ κόσμος ἀθανατίζεται 255, 179.

ἄ ρ χ ῆ τοῦ ἐν Χριστῷ θεοθέντος Ἀδαμαίου φυράματος († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ' Ἀννης. Νικόδημος ἀγιορείτης)· ἀρχὴ τῆς ἡμῶν σωτηρίας 81, 212 (Εὐχ.)· ἀρχὴ καὶ ρίζα τῆς σωτηρίας (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Θεοφάνης)· ἀρχὴ τοῦ μυστηρίου († Κάθ. Εἰσοδίων).

ἄ ρ χ η γ ὀ ς εὐλογίας 255, 60· ἀρχηγὸς νοητῆς ἀναπλάσεως (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ)· ἀρχηγὸς τῆς βροτῶν ἀναπλάσεως 68, 86 (Θηκ.)· ἀρχηγὸς σωτηρίας 301, 47.

ἄ ρ χ ο υ σ α Ἀρχῶν (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Ἀνδρέας).

ἄ ρ ω μ α ὅπερ προήνεσεν ὁ Σολομὼν ἐν ἄσμασι 255, 177.

ἄ σ μ α τῶν ἀσμάτων 290, 266 (Θεοφάν.)· ἄσμα τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. ἔσπ, Δόξα Δαμ.)· ἄσμα τοῦ Γαβριὴλ 7, 197 (Κλήμης)· ἄσμα καὶ ἐντρέφημα τῶν οὐρανίων νόων (Προσόμ. ἤχ. δ' Εὐχ.).

* ἄ σ π ι λ ο ς — πανάσπιλος μήτηρ τοῦ Θεοῦ.

ἄ σ π ι ς ἀνάκτων κραταῖα 298, 114 (Μαν. ρήτωρ).

ἄ σ τ ῆ ρ ἀελαμπῆς 11, 80· ἀστὴρ αὐγάζων τὰ πέρατα (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· ἀστὴρ εἰσάγων ἐν κόσμῳ τὸν μέγαν ἥλιον 92, 92 (Θηκ.)· ἀστὴρ ἐμφαινῶν τὸν ἥλιον (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· ἀστὴρ Κυρίου λαμπρό-

τατος 11, 33· ἀστὴρ μυστικὸς τὸν φοβερόν καὶ φωτεινὸν ἥλιον πάσῃ τῇ γῆ ἐμφαινῶν τὸ σκότος διώκοντα 68, 63 (Θηκ.)· ἀστὴρ ὀλόφωτος εἰσάγων ἐμφανῶς ἥλιον ἐν κόσμῳ τὸν μέγαν καὶ ἄδυτον 25, 72 (Θηκ.)· ἀστὴρ πολύφωτος 95, 24 (Θηκ.) — πολύφωτος καὶ πολυπόδητος 67, 17 (Θηκ.)· ἀστὴρ ἠλιόμορφος (Σεπτ. κε' καὶ νῦν τοῦ ἔσπερινου).

ἄ σ τ ρ α π ῆ στίφη δαιμόνων φλογίζουσα 298, 116 (Μαν. ρήτωρ)· ἀστραπὴ φωτεινοτάτου φωτός 251, 101 (Θηκ.)· ἀστραπὴ τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).

ἄ σ τ ρ α π τ ο υ σ α καλλοναῖς παρθενίας 314, 189 (Δαμ.)· ἀστράψασα ἀρρήτως τὸ φῶς (Προσόμ. ἤχ. γ' Μαν. ρήτωρ)· ἀστράψασα ἡμῖν τῆς τρισηλίου δόξης τὸν ἕνα (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωτὶ Καν. τριαδικ. ὠδ. η' Θεοτ. Μητροφάνης).

ἄ σ τ ρ ο ν ἄδυτον εἰσάγων κόσμῳ τὸν μέγαν ἥλιον 126, 264 (Ἰωσήφ)· 173, 73 (Θηκ.)· ἄστρον λαμπροεἰδὲς 298, 253 (Μαν. ρήτωρ)· ἄστρον τηλαυγέστερον πάσης καθάρσεως 11, 121.

ἄ σ ὑ γ κ ρ ι τ ο ς τῷ κάλλει πάντων γεννητῶν 175, 98 (Φώτιος)· ἀσύγκριτος πάσῃ ἀγιωσύνη († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος).

ἄ σ φ ἄ λ ε ι α τοῦ κόσμου κοινὴ († Στιχ. Θεοτ.).

ἄ τ ο μ ο ν ἔσχατον τῆς φύσεως (Προσόμ. ἤχ. δ' Θεοστήρικτος).

α ὑ γ ἄ ζ ο υ σ α τὴν φωτοφόρον ἡμέραν τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσι 68' 2 (Θηκ.).

α ὑ γ ε ρ ι ν ὀ ς μυστικὸς ἀποδιώκων τὸν ζόφον τῆς νυκτός καὶ αὐγάζων ταῖς βολαῖς τὰ σύμπαντα († Κάθ. Θεοτ. Ἀλεξίου).

α ὑ γ ῆ ἀστραπόμορφος ἥλιον τοῦ νοητοῦ 298, * 143 (Μαν. ρήτωρ)· αὐγὴ ἐπιφέρουσα τῷ κόσμῳ ἡμέραν τὴν λαμπρὰν 169, 61 (Θηκ.)· αὐγὴ λαμπροτάτης ἡμέρας 216, 90 (Θηκ.)· αὐγὴ τὴν λαμπρὰν ἡμέραν ἢ λάμψασα 94, 139 (Θηκ.)· αὐγὴ ἢ λάμψασα τὸν ἀνέσπερον ἥλιον 217, 153 (Θηκ.)· αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι)· αὐγὴ μυστικὴ ἐπιδείξασα τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τοῖς σύμπασι 23, 212 (Θηκ.)· αὐγὴ ὀλόφωτος τὸν ἥλιον αὐγάσασα 136, 48 (Θηκ.)· αὐγὴ πάμφωτος τὸν ἥλιον ἀνατείλασα 66, 47 (Θηκ.)· αὐγὴ πολύφωτος 89, 118 (Θηκ.)· αὐγὴ φωσφόρος τὴν μυστικὴν ἡμέραν αὐγάσασα 92, 85 (Θηκ.)·

αὐγή φωτίζουσα τῇ μυστικῇ ἐπιλάμψει τὰ σύμπαντα 167, 55 (Θηκ.)· αὐγή ἢ τὸν ἥλιον ἐν τῷ κόσμῳ εἰσάξασα (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Μητροφ.).

αὐ γ ο ς ἥλιον εἰσάξασα Χριστὸν ἐν κόσμῳ 11, 208.

αὐ λ ἡ λογικῶν προβάτων (Ρωμ. Ἀκάθ. Η).

αὐ ξ η σ ι ς τῶν νηπίων († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

ἀ φ α ἰ ρ ε σ ι ς τῶν δακρῶν τῆς Εὔας 90, 91 (Θηκ.).

ἀ φ α ν ἰ σ α σ α τὸ ὄνειδος τῆς προμήτορος (Νοεμ. δ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· ἀφανίσασα δαίμονας (Νοεμ. ζ' Καν. ὠδ. ζ').

ἀ φ ἄ ν ι σ ι ς δαιμόνων (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Κυρ. ἔσπερ. Δόξα).

ἀ φ ἄ ν τ ω σ ι ς τῆς ἀρᾶς 11, 43.

ἀ φ α ρ π ἄ σ α σ ἄ τοὺς βροτοὺς ἐκ θυθοῦ κακίας καὶ ἀπογνώσεως (Νοεμ. β' καὶ νῦν Ἀποστίχων).

ἀ φ ε λ ο ὕ σ α τὴν ἐνοχὴν τῆς ἁμαρτίας 234, 104.

ἄ φ θ ο ρ ο ς μετὰ τόκον (Ὀκτ. ιε' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἄφθορος ἀγνή († Στιχ. Χριστουγέννων Ἰωσήφ).

ἀ φ λ ε γ ε σ τ ἔ ρ α φλογὸς ἀύλου Εἰρη. 35, 17.

ἀ φ ο ρ μ ἡ τῶν ἐκ Θεοῦ τῷ κόσμῳ χορηγηθέντων ἀγαθῶν († Ἐξαποστειλ. Θεοτ. ἀνακομιδῆς λειψάνων Ἀναργύρων).

* ἄ χ ρ α ν τ ο ς — πανάχραντος, ἀχραντος Θεοῦ γεννήτρια καὶ ἀδιάφθορος μετὰ γέννησιν 122, 117.

ἄ ψ α υ σ τ ο ς μῶμου παντὸς καὶ σαρκικοῦ μολυσμοῦ ἀνεπίδεκτος 263, 85 (Εὐχ.).

Β

Β ἄ θ ο ς ἀκατάληπτον 308, 55 (Θηκ.)· βάθος ἀκατανόητον 294, 50 — ἀκατανόητον ἀγγέλοις 65, 193 (Θηκ.)· 126, 85 (Ἰωσήφ)· βάθος ἀκατάφθαστον τεραστίων φοβερῶν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β)· βάθος ἄμετρον 21, 9 (Θηκ.)· βάθος ἄπειρον ὕψος ἀκατάληπτον 132, 178 (Λάσκαρης)· βάθος καὶ θυθὸς τῶν θαυμασίων Θεοῦ 255, 9· βάθος δυσθεώρητον καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· βάθος τοῦ θείου ὕψους δυσανάβατον 59, 81 (Ἄθαν. πατριάρχης)· βάθος τῆς θείας σαρκώσεως ἄπειρον (Προσόμ. ἤχ. β' Γεώργιος)· βάθος ἀνθρωπίνους λογισμοὺς ἀμέτρητον (Προσόμ. ἤχ. δ' Θεοστήρικτος)· βάθος τῶν ἀ-

ποκρῶφων μυστηρίων τοῦ Θεοῦ († Θεοτ. Λάσκαρης).

β α κ τ η ρ ἰ α γηραιῶν 140, 110 (Θηκ.) — καὶ ἰσχὺς 22, 58 (Θηκ.)· βακτηρία γήρους 253, 7 (Θηκ.)· βακτηρία τυφλῶν (Πεντηκ. Σαβ. Μυροφ. Στιχ. Προσόμ. Παρακλ. ἤχ. β' Σαβ. ἔσπ. μικροῦ ἔσπ. Προσόμ. α').

β α λ ο ὕ σ α ἀφανισμῶ παντελεῖ τοῦ θανάτου τὸ κέντρον († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. η' τροπ. β' Θεοφάνης).

β α σ ι λ ε ἰ α οὐρανῶν ἀδιάδοχος († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος).

β α σ ι λ ε υ ὄ ν τ ω ν στέμμα καὶ κράτος 23, 42 (Θηκ.).

β α σ ι λ ι κ ω τ ἔ ρ α ὑπὲρ πάσας τὰς βασιλείας τῆς βροτείας οὐσίας († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

β α σ ι λ ἰ ς ἐκ δεξιῶν ἰσταμένη τοῦ Δεσπότη 22, 228 (Θηκ.)· βασίλις μεσιτεύουσα 233, 62· βασίλις τοῦ κόσμου καὶ δέσποινα (Φεβρ. η' Καν. (α') ὠδ. δ' Θεοτ.)· βασίλις τῶν βασιλίδων (Προσόμ. ἤχ. βαρὺς Ἀνδρέας)· βασίλις πεποικιλμένη κάλλεσιν ἀγνείας καὶ καθαρότητος († Καν. Εἰσοδίων ὠδ. α' τροπ. δ' Γεώργιος).

β α σ ἰ λ ι σ σ α τὸν βασιλέα τέξασα 62, 177 (Εὐχ.)· βασίλισσα ὡς βασιλέως θυγάτηρ βλαστήσασα τὸν βασιλέα Θεὸν 7, 8 (Κλήμης)· βασίλισσα τῶν βασιλίδων κόσμου (Προσόμ. ἤχος α' Θηκ.)· βασίλισσα βροτῶν 11, 52· βασίλισσα διακρῶσφ στολισματι ὠραιζομένη (Παρακλ. ἤχ. δ' Δευτ. πρωὶ Κανόν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· βασίλισσα δοξαζομένη ἐν οὐρανῷ († Στιχ. Συλλήψεως ἁγ. Ἀννης. Νικηδμήος ἀγιορείτης)· βασίλισσα τῶν ἐπιγείων καὶ σκέπη 24, 39 (Θηκ.)· βασίλισσα κοσμοσώτειρα 193, 165 (Εὐχ.)· βασίλισσα τῶν κτισμάτων ἀπάντων ἐκ δεξιῶν ἰσταμένη τοῦ παμβασιλεύοντος 65, 54 (Θηκ.)· βασίλισσα παντευλόγητος Εἰρη. 64, 64 (Κυπριανός)· βασίλισσα παρθένος (Παρακλ. ἤχ. α' Τρίτη πρωὶ Κανόν. Προδρομοῦ ὠδ. ε' Θεοτοκ. Ἰωσήφ)· βασίλισσα ἀρεταῖς πεποικιλμένη († Καν. Παύλου τοῦ Θηβαίου ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφ.)· βασίλισσα σεπτῇ (Πεντ. Κυρ. ἁγ. πατέρων Κανον. ὠδ. α' τροπ. ε')· βασίλισσα χορῶν τῶν παρθένων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Γ)· βασίλισσα ὠραία 76, 63 (Εὐχ.)· βασίλισσα γῆς καὶ θαλάσσης καὶ τῆς κτίσεως (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Ἀνδρέας)· βασίλισσα ἐκ Δαυὶδ († Δαμ. Λόγος

εις Εθαγγελισμόν)· βασίλισσα μόνη ἐν βασιλίαις, ἢ βασιλέως μὲν θυγάτηρ παμβασιλέως δὲ Χριστοῦ μήτηρ, φιλευσεβῶν δὲ βασιλέων κράτος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εθαγγελισμόν)· βασίλισσα ἢ ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη πεποικιλμένη (αὐτόθι).

• β α σ ι ς στεροῶ ἱσταμένων 305, 12 (Θηκ.)· βάσις ἀσφαλῆς 11, 139· βάσις βασιλείος 40, 281 (Εὐχ.)· βάσις καὶ θύρα καὶ κλεις καὶ εἴσοδος τῆς βασιλείας οὐρανῶν 269, 304 (Εὐχ.)· βάσις πεπτωκότων 199, 169 Εἰσμ. 10, 46· βάσις καὶ στάσις καὶ κίνησις μαρτύρων καὶ δούλων 11, 269.

* β α σ τ ἄ σ α τὸν ἄνθρωπον ὡς χρυσοῦν θυμιατήριον († Καν. Μανουήλ, Σαβέλ, ᾠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· βαστάσασα ἄσπεκτον φλόγα θεότητος († Καν. (β') εἰς Πέτρον ᾠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· βαστάσασα ἀγκάλαις τὸν παροχέα ἡμῶν (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Κανον. ᾠδ. ζ' τροπ. θ' Ἀνδρέας)· βαστάσασα ὡς βάτος πυρὶ σπαργανουμένη τὴν προσητήριον φύσιν τῆς θεότητος 210, 36 (Μάρκ. Εὐγεν.)· βαστάζουσα τὸν βαστάζοντα πάντα (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· βαστάσασα ἐν κοιλίᾳ τὸ παμφαῆς φῶς 136, 65 (Θηκ.)· βαστάσασα ἐν μήτρᾳ λίθον ἀκρογωνιαῖον τὸν Χριστὸν 6, 145· βαστάσασα πάντων τὰς νόσους 128, 246 (Ἰωαννίκιος), βαστάζουσα ἐν τῇ παρθενικῇ νηδίῳ ὡς ἐν οὐρανῷ ἐπτακύνκλω τὸν κτίστην πάντων 46, 238 (Ἰγνάτιος)· βαστάσασα ὄν τὰ χερουβὶμ μετὰ φόβου δοξάζουσιν († Ἰδιόμ. Χριστουγέννων)· βαστάσασα τὸ πῦρ τὸ ἄσπεκτον καὶ μείναςα ἀφλεκτος 33, 3· βαστάσασα τὸ πῦρ τῆς ὅλης θεότητος († Μακαρισμῶν Βαρθολομαίου Θεοτ.)· βαστάσασα τὸν φέροντα τὰ πάντα νεύματι 2, 71 (Εὐχ.)· βαστάσασα τὸν τιθέντα νέφει τὴν ἑαυτοῦ ἐπίβασιν 3, 275 (Εὐχ.)· βαστάσασα ἐν κοιλίᾳ τὸ μάννα τῆς ζωῆς (Ἰαν. ιγ' Καν. (β') ᾠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· βαστάσασα ἀπεριγράπτως ἐν κοιλίᾳ τὸν ἄμνον τοῦ Θεοῦ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Ἰγνάτιος)· βαστάσασα ἐν ἀγκάλαις τὸ ἀνόστακτον ὄμμα (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Σαββ. ἔσπ. Δόξα Ἀποστιχ. μικροῦ ἔσπερινοῦ).

* β α τ ο ς ἀφλεκτος σπαργανουμένη πάντοθεν πυρὶ τῆς θεότητος καὶ φλεγόμενη μηδαμῶς 213, 101 (Θηκ.)· βάτος ἀφλεκτος ὡς τῆς ἐνύλου γαστροῦς μὴ φλεχθείσης τῇ θεότητι 7, 83 (Κλήμης)· βάτος ἔμψυχος καὶ ἀκα-

τάφλεκτος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Κυρ. πρωὶ Κάθ. Θεοτοκ.)· βάτος ζῶσα καὶ ἔμψυχος καὶ ἔμπνους 58, 35 (Γεώργιος)· βάτος δροσίζουσα διανοίας τῶν πιστῶν 209, 190· βάτος καιομένη οὐδόλως δὲ φλογιζομένη 66, 128 (Θηκ.)· βάτος πυράφλεκτος 209, 36, 63, 259, 273· βάτος πυρίμορφος μὴ τακείσα πυρὶ τῆς θεότητος 19, 36 (Θηκ.)· βάτος πυρίφλεκτος ἀφλεκτος φλογοφόρος 274, 32 (Εὐχ.)· βάτος πυροφορούσα († Καν. τριῶν Ἱεραρχῶν ᾠδ. ζ' Θεοτ.)· βάτος πυριφόρος καὶ θεοδόχος 123, 126 (Μητροφάνης)· βάτος πυροφόρος καὶ ἀκατάφλεκτος 93, 37 (Θηκ.)· βάτος ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτος (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. πρωὶ Κάθ. Θεοτοκίον)· βάτος τοῦ αὐλοῦ πυρὸς (Σεπτ. ἡ' Στιχ. Λιτῆς)· βάτος τοῦ Σινᾶ πυράφλεκτος Εἰσμ. 148, 56 (Ἀνδρέας)· βάτος φλογίζουσα τῶν ἀπίστων τὰς βουλὰς 209, 189· βάτος φέρουσα τὸ πῦρ († Καν. τῶν προπατόρων ᾠδ. ε' Θεοτ.)· βάτος πανάρετος καιομένη ἀφλεκτως († Δογματικὸν Θεοτ. ἡχ. πλ. β' Δαμ.).

β α φ ἢ ἀκατανόμαστος τῆς νοητῆς ἀλουργίδος τοῦ Λόγου († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).

β ε β α ἰ ω σ ι ς ἀσφαλείας 37, 164· βεβαίωσις ἱσταμένων πεσόντων ἀνάκλησις (Νοεμ. δ' Καν. ᾠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

β ε β α μ ἔ ν η τῇ ἀλουργίδι τοῦ θείου πνεύματος († Καν. ἀναστάσιμος ἡχ. πλ. δ' ᾠδ. θ' Θεοτ. Κοσμᾶς).

β ε θ ἢ λ ἢ ὄντως καὶ πόλις ἔμψυχος († Καν. Κομ. Θεοτ. ᾠδ. γ' τροπ. γ' Γερμανός).

* β ἰ β λ ο ς γραφεῖσα δακτύλῳ Θεοῦ ἔσφραγισμένη 123, 61 (Μητροφάνης)· βίβλος θεία Χριστοῦ ἔσφραγισμένη τῷ πνεύματι († Εὐχ. Κανὼν Προδρομοῦ γ' ᾠδ. ε' Θεοτ.)· βίβλος θεόγραφος ἔσφραγισμένη 78, 221 (Εὐχ.)· βίβλος Θεοῦ ἢ πανσφράγιστος 99, 115 (Ἀρσένιος)· βίβλος τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς (Σεπτ. ἡ' Στιχ. ἔσπ.)· βίβλος Χριστοῦ ἱερὰ ἔσφραγισμένη τῷ πνεύματι 40, 218 (Εὐχ.) — ἔμψυχος ἔσφραγισμένη τῷ πνεύματι 126, 1 (Ἰωσήφ)· βίβλος Χριστοῦ ἢ πολύπτυχος 11, 85· βίβλος ἦν οὐδεὶς ἀνέγνω βροτῶν († Νοεμ. ιγ' Καν. εἰς Χρυσόστομον (δ') ᾠδ. γ' Θεοτ. Εὐχ.).

β λ ἄ σ τ η μ α βασιλικὸν (Προεορτ. Γεννήσ. Θεοτ. Κανόν. ᾠδ. ζ' τροπ. γ' Γεώργιος)· βλάστημα δικαίων (Σεπτ. ἡ' Στι-

χηρ.)· βλάστημα θεῖον Ἰωακείμ και Ἄννης († Σεπτ. ἡ Μεγάλυνάριον)· βλάστημα ἀνθηρὸν τοῦ Δαυὶδ ἅγιον γέννημα ἀγίας ῥίζης († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. β' τροπ. γ' Γεωργίος)· βλάστημα ἱερογενές και ὀλόρριζον († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· βλάστημα ὠραῖον ἀναθῆλαν ἐκ πατριας Δαυὶδ († Καν. ες') Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ ὠδ. γ' Θεοτ.).

β λ α σ τ ῆ σ α σ α ἀγεωργήτως τὸν βότρυν τὸν πέπειρον (Παρακλ. ἡχ. β' Τετάρτη πρωὶ Κανόν. ὠδ. ζ' Θεοτοκ. Ἰωσήφ)· βλαστήσασα ἄνθος τὸ ἀείζωον 6, 187· βλαστήσασα βότρυν ὠραιότατον κατευφραίνοντα πάντων τὰς καρδίας 24, 215 (Θηκ.)· βλαστήσασα ζωῆς ἄσταχυν ἀγεωργήτως 67, 56 (Θηκ.)· βλαστήσασα στάχυν τὸν θεῖον 95, 177 (Θηκ.) — στάχυν ζωῆς ἀληθινῆς 108, 118 (Εὐχ.) — τὸν φυτουργὸν τῆς ζωῆς 65, 10· βλαστήσασα ράδαμον τῷ πατρὶ συνάναρχον ἄνθος τῆς θεότητος, βλαστὸν συναῖδιον (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Κυρ. πρωὶ Καν. τριαδικ. ὠδ. ζ' Θεοτ. Μητροφάνης)· βλαστήσασα ράβδον βασιλείας και δυνάμεως († Στιχ. προεόρτιον Εἰσοδίων).

β λ α σ τ ὸ ς ὠραῖος στείρωτικῶν λαγόνων (Σεπτ. θ' Κάθισμα)· βλαστὸς εὐλογίας († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. η' τροπ. α' Γεωργίος).

β λ ὺ σ α σ α ἄβυσσον οἰκτιρωῶν και χρηστότητος 29, 133 (Ἀνδρέας)· βλύσασα τὴν ἐνυπόστατον ἀθανασίαν (Πεντηκ. Μοσοπεν. Κανόνος ὠδ. θ' τροπ. δ')· βλύσασα ὕδωρ γλυκὺ και πότιμον θείας ζωῆς ὑετὸν 81, 74 (Εὐχ.)· β λ υ σ τ ἄ ν ο υ σ α τὴν πηγὴν τῆς χαρᾶς (Πεντηκ. Κυρ. ἀγ. Πάντων κανόν. ὠδ. ζ' τροπ. ε').

β λ ὺ σ ι ς παντὸς καλοῦ 239, 171.

* β ο ἡ θ ε ι α ἀβοηθήτων 3, 71 (Εὐχ.)· 42, 204 (Εὐχ.)· 201, 93 (Εὐχ.)· βοήθεια ἀμαρτωλῶν, πιπτόντων ἐπανόρθωσις (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. πρωὶ Κανόν. ὠδ. α' Θεοτ.)· βοήθεια ἀνθρώπων 38, 66 (Ἰωσήφ)· βοήθεια τῆς βροτῶν σωτηρίας 15, 72· βοήθεια ἐτοιμῆ 17, 49 (Δαμ.)· 2, 206 (Εὐχ.) 21, 31 (— τῶν ἀνθρώπων· Θηκ.) — ἐτοιμῆ πρὸς τὸ σῶζειν 37, 77 — ἐτοιμῆ τῶν πιστῶν 25, 132 (Θηκ.) 53, 54, 36, 27, 8, 157· βοήθεια κατ' ἐχθρῶν και ἐν πολέμοις ἀρωγὸς 115, 19· βοήθεια τοῦ κόσμου 10, 177 — τοῦ κόσμου κραταιὰ 52, 62 — κραταιὰ 2, 207 (Εὐχ.) — κραταιὰ

τῶν πιστῶν 20, 167 (Θηκ.) — κραταιὰ τῶν βροτῶν και ἀνώλεθρος (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Νικ. Κατασκευηγός)· βοήθεια πάντων και λύτρωσις 131, 7 (Μαν. ρήτωρ) — πάντων τῶν ἐν γῆ ἀμαρτωλῶν 7, 200 (Κλήμης)· βοήθεια πτωχῶν 10, 84· βοήθεια και σκέπη πιστῶν 13, 90 (Ἰγνάτιος)· βοήθεια ταχινῆ (Πεντηκ. Παρασκ. Διακαιν. Καν. ὠδ. δ' τροπ. δ' Νικηφ. Κάλλιστος) — ταχινῆ ἐν πειρασμοῖς 251, 87 (Θηκ.)· βοήθεια τῶν χριστιανῶν μεγάλη 55, 46· βοήθεια παραστατικῆ τῶν ἀβοηθήτων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· βοήθεια ἐγνωσμένη († Καν. (γ') εἰς Πέτρον ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· βοήθεια ἀκαταίσχυντος († Καν. Βενιαμὴν ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

β ο ἡ θ ὸ ς ἀκαταίσχυντος 41, 2 (Εὐχ.)· βοηθὸς τῶν ἀπόρων († Καν. (β') Γεωργίου μεγαλ. ὠδ. θ' Θεοτ.)· βοηθὸς και ἀρωγὸς και προστάτις και ρύστις τῶν πιστῶν 78, 252 (Εὐχ.)· βοηθὸς τῶν ἐν δεινοῖς χεμαζομένων 72, 158· βοηθὸς τῶν ἐν θλίψεσι και προστάτις τῶν ἐν ἀνάγκαις παρέχουσα ἀπεγνωσμένοις ἐλπίδα (Παρακλ. ἡχ. β' Πέμπ. πρωὶ Κάθ. Θεοτ.)· βοηθὸς τῶν καταπονουμένων 202, 26· βοηθὸς ὀρφανῶν (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἐσπ. Προσ. α' Πεντηκ. Σαβ. Μυροφ. Προσόμ. α')· βοηθὸς ἐν πειρασμοῖς 18, 85 (Δαμ.)· βοηθὸς τῶν πιστῶν και ἀκαταμάχητον τεῖχος και ἀσφαλείας βεβαίωσις 37, 161—164· βοηθὸς και φρουρὸς τῶν πιστῶν 79, 148 (Εὐχ.).

β ο λ ἰ ς πιστοὺς καταναγάζουσα (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ).

β ο υ λ ἡ ἡ ἄρρητος και ὑπεράγνωστος τῆς προανάρχου περὶ τὸν ἀνθρώπον οἰκονομίας († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέας Κρήτης).

β ρ α β ε ὺ ο υ σ α εἰρήνην Εἰσμ. 141, 43 (Δαμ.).

β ρ ε φ ο τ ὸ κ ο ς (Ἀπριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Δαυίδ).

β ρ ε φ ο τ ρ ὸ φ ο ς ἀγνεύουσα (Αὐγ. ιε' Κάθισμα γ')· βρεφοτρόφος και ἀειπάρθενος († Καν. Ὀνουφρίου ὠδ. γ' Θεοτ. Δαυίδ).

β ρ ο ν τ ῆ τῶν δογμάτων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).

β ρ ο χ ἡ ἡ ἐκούσιος ἦν Θεὸς εἰς γῆν ἅπασαν ἀφώρισεν εἰς δροσισμὸν και ἀνάμυξιν (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Εὐχ.).

- β ρ ύ ρ ο υ σ α ρεΐθρα οικτιρῶν 156, 108· βρύουσα ζωὴν τοῖς τιμῶσιν αὐτήν (Νοεμ. κα' Καν. (α') ὠδ. θ' τροπ. ζ' Γεώργιος).
- β ρ ύ σ ι ε τῶν ἰαμάτων ἢ πᾶσαν νόσον ἰσχὺν ἀσθενῆ καὶ φαύλην ἀπελέγχουσα (Πεντηκ. Πέμπ. Διακαιν. εἰς τοὺς Αἴν. τροπ. γ' Νικηφ. Κάλλιστος)· βρύσις χαρᾶς τῶν ἀνθρώπων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α).
- β υ θ ὀ ς ἀθεώρητος καὶ ὕψος ἄρρητον 130, 183 (Θεοφάνης).
- β ὕ σ ο ς ἡ λευκοτάτη καὶ κεκλωσμένη ἐξ ἧς ἐξυφάνθη ἡ προφυροχρυσόμικτος ἐπωμὶς τῶν ἄνω δυνάμεων τῷ ἱεραρχοῦντι καὶ τελεταρχοῦντι Χριστῷ ὑπὲρ ἔννοιαν (Προσόμ. ἦχ. βαρῦς Θηκ.).

Γ

Γ α λ α κ τ ο τ ρ ο φ ἦ σ α σ α τὸν Χριστὸν († Σεπτ. ἡ' ἰδιόμελον) — τὸν τρέφοντα πᾶσαν πνοὴν ('Ιουλ. κε' Δόξα Λιτῆς) — τὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον († Σεπ. ἡ' ἰδιόμελον)· γαλακτοτροφῆσασα τὸν ἐλευθερωτὴν πῶν ψυχῶν ἡμῶν († Στιχ. Θεοτ. ἦχ. βαρῦς).

γ α λ α κ τ ο τ ρ ὀ φ ο ς καὶ παρθένος ('Απριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Δαυίδ).

• γ α λ ῆ ν η τῶν βροτῶν 69, 53 (Θηκ.)· γαλήνη ἐν κλύδωνι τῶν πειρασμῶν καὶ θεία κωβέρνησις ἐν τρικυμῖαις παθῶν 144, 9· γαλήνη καὶ λιμὴν εὐσπλαγχνίας 30, 98 (Εὐχ.)· γαλήνη ἢ πάντων καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ 13, 51 ('Ιγνάτιος) γαλήνη τῶν χειμαζομένων (Νοεμ. ζ' Στιχ. τῶν Αἴνων καὶ νῦν)· γαλήνη θεία († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. ζ' τροπ. δ' Γεώργιος)· γαλήνη πραεῖα τῶν ἐν πελάγει († Στιχ. Θεοτ. ἀγ. Δημητρίου. Συμεῶν Θεσ)κης).

γ α λ ο υ χ ὀ ς τῆς ζωῆς 11, 13.

γ α λ ο υ χ ο ὕ σ α μητροπρεπῶς τὸν τροφέα τοῦ παντός καὶ ἐν ἀγκάλαις τοῦτον φέρουσα (Παρακλ. ἦχος β' Τρίτ. πρωὶ Καν. ὠδ. γ' Θεοτ.)· γαλουχοῦσα τὸν χορηγὸν τοῦ γάλακτος († Κοντ. Χριστουγέννων κγ' Ρωμ.)· γαλουχοῦσα παρθένος ὡς θρέφος τὸν προάναρχον ('Ιουλ. κθ' Καν. (α') ὠδ. γ' Θεοτ.)· γαλουχῆσασα υἷον ζωοδότην (Παρακλ. ἦχ. πλ. δ' Σαββ. ἐσπέρ. Δόξα μικρ. ἐσπερινοῦ).

γ ε ν ν α ι ο τ ἔ ρ α 'Ιησοῦ τοῦ στρατηγήσαντος καὶ Δαυίδ (Προσόμ. ἦχ. πλ. α' Θηκ.).

γ ε ν ν η μ α εὐγενὲς καὶ πάναγνον τῆς φαι-

δρᾶς κογχύλης Ἄννης († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

γ ε ν ν ῆ σ α σ α ἄρρητως τὸ φῶς, τὸ πῶς δὲ μηδένα διδάξασα (Ρωμ. Ἀκαθ. Γ)· γεννήσασα τὸν βυθὸν τῆς σοφίας (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Καν. ὠδ. ζ' τροπ. α' Νικηφ. Κάλλιστος)· γεννήσασα ἥλιον δικαιοσύνης 3, 19 (Εὐχ.)· 27, 13 ('Ανδρέας)· γεννήσασα Θεὸν τοῦ ἐλέους 3, 144 (Εὐχ.)· γεννήσασα Θεὸν τὸν ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς τῆς νομικῆς κατάρας 1, 147 (Εὐχ.)· γεννήσασα Θεὸν ἀφράστως σαρκὶ καὶ τῆς φθορᾶς ἐλευθερώσασα τὴν φύσιν πᾶσαν (Πεντηκ. Σαββ. Σαμαρ. ἐν τῷ μικρῷ ἐσπ. Προσομ. β') — τὸν ἐκ πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμπαντα καὶ σὺν ἀγίῳ πνεύματι ὑμνούμενον (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Καν. ὠδ. ἡ' τροπ. θ' Ἄνδρέας)· γεννήσασα σωτήριον ὄμβρον καὶ ποταμὸν εἰρήνης καὶ εὐσπλαγχνίας μέγα πέλαγος 17, 162 (Δαμ.)· γεννήσασα τὴν χαρὰν, τὸν Χριστὸν 10, 157· γεννήσασα Θεὸν ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα (Παρακλ. ἦχ. πλ. α' Κυρ. ἐσπ. Δόξα Ἀποστίχων)· γεννήσασα ὑπερφυῶς τὸν σωτήρα καὶ κατὰ φύσιν παρθένος μείνασα († Καν. (ζ') εἰς Πέτρον ὠδ. θ' Θεοτ. (Εὐχ.)· γεννήσασα τὴν ἐκ πατρὸς θεαρχικὴν ἀκτίνα († Καν. Κυριακῆς Ὁρθοδοξίας ὠδ. θ' Θεοτ.).

γ ε ν ν ῆ τ ρ ι α Θεοῦ καὶ τροφὸς (Παρακλ. ἦχ. β' Τρίτη πρωὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· γεννήτρια τῆς εὐλογίας εὐλογημένη (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. ἐκδ. ντὲ Λαγαρόντ σ. 157)· γεννήτρια καὶ νύμφη τοῦ βασιλέως ('Ιουλ. κθ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)· γεννήτρια ἄσπιλος τοῦ παντοκράτορος († ἐξαποστειλ. Θεοτ. Θεοδοσίας).

γ ε ν ν ῆ τ ω ρ φωτὸς αἰδίου († Καν. εἰς Ἰωάνν ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).

γ ἔ ρ α ς ἀξιύμητον ἀγγέλων δικαίων ἀποστόλων προφητῶν 68, 173 (Θηκ.).

* γ ἔ φ υ ρ α ἀδιάβατος ('Απριλ. ε' Δόξα ἐσπερινοῦ)· γέφυρα τῆς ἀθανασίας († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος — πρὸς τὴν ἀθάνατον ζωὴν βροτοὺς ἐπανάγουσα 22, 183 (Θηκ.)· γέφυρα ἀπλανῆς πρὸς οὐρανὸν Εἰσμ. 241, 47 ('Ανδρέας)· γέφυρα ἀπλανῆς τῶν πιστῶν Εἰσμ. 51, 57 (Κοσμάς)· γέφυρα διαβιβάζουσα λαοὺς ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν 11, 183 — μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν (Ρωμ. Ἀκαθ. Γ) — ἢ πρὸς Θεόν, ἢ μετάγουσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνι-

ον ζωὴν (Παρακλ. Κυρ. πρωτῆ ἡχ. πλ. α' Κάθισ.)· γέφυρα εἰσάγουσα πρὸς βασιλείαν († Καν. Ταρασίου ΠΚ ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰγνάτιος)· γέφυρα εἰσάγουσα εἰς παράδεισον τερπνὸν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτόκ. Α)· γέφυρα εὐδιάβατος († Νοεμ. α' Καν. Ἀναργύρων ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· γέφυρα θεία μετάγουσα βροτοὺς πρὸς θείαν καὶ μακαρίαν ἀπόλαυσιν 19, 80 (Θηκ.) — ἡ μετάγουσα πρὸς ζωὴν τὴν ἀκήρατον 64, 11 (Θηκ.)· γέφυρα θεοδιόδευτος ἀνάγουσα πρὸς οὐρανὸν († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρο. ἡχ. πλ. δ' ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· γέφυρα θεοπαρόδευτος 161, 110 (Μάρκ. Εὐγεν.)· γέφυρα σωτήριος 48, 37· γέφυρα μετάγουσα ἀπὸ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν († Καν. Εὐστοχίου ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· γέφυρα δι' ἧς ἐκ βαράθρου σκότους ἀνήχθημεν πρὸς οὐράνιον φῶς († Καν. Μεγ. Παρασκευῆς ὠδ. θ' τροπ. ζ').

γ ε ω ρ γ ῆ σ α σ α ἀγεωργήτως τῆς ἀθανασίας τὸν βότρυν († Καν. ὠδ. η' (γ') εἰς τὸν Εὐαγγελ.) 233, 81· γεωργήσασα τὴν ζωηφόρον ἄμπελον Χριστὸν τὸν Κύριον 50, 10 (Θέκλα)· γεωργοῦσα γεωργὸν φιλόφρονον (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε)· γεωργήσασα εὐφορον ἀσταχυν (Ὀκτ. ιζ' Καν. (β') ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· γεωργήσασα τὸν στάχυν τῆς ζωῆς († Καν. Ὀνουφρίου ὠδ. ζ' Θεοτ.).

γ ε ω ρ γ ι ο ν τοῦ κόσμου μέγα (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοιμ. Θεοτ. ἐκδ. ντὲ Λαγκάρντ, σ. 183, 59).

γ ε ω σ α σ α τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐρανίαν δείξασα († ἐξαποστειλ. Θεοτ. ἀγ. Νικολάου. Ἰ. Εὐγενικός).

* γ ῆ ἀγεώργητος 1, 130 (Εὐχ.) — ἀγεώργητος ζωὴν ἢ γεωργήσασα καὶ χώρα ἀνήροτος († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρο. πλ. α' ὠδ. ζ' Θεοτοκ. Εὐχ.)· γῆ ἀγεώργητος καὶ ἀνήροτος ἢ γεωργήσασα τὸν γεωργὸν τοῦ παντός 76, 171 (Εὐχ.)· γῆ ἁγία τὸν ζωηφόρον στάχυν τεκοῦσα 15, 142· γῆ ἀνηρότως καρπογονοῦσα στάχυν ζωηφόρον († Καν. Συλλ. ἀγ. Ἀννης ὠδ. θ' τροπ. α')· γῆ ἁγία, ἀληθινή, ἄσπορος 265, 92 (Εὐχ.)· γῆ ἁγία τοῦ πατρὸς 50, 14 (Θέκλα)· γῆ ἁγία καὶ ἐκλεκτὴ ἐν ἧ κεκαλυμμένοι καλύμματι ἀπιστίας ἀμφιβόλων λογισμῶν πόδες οὐκ ἐπάτησαν 1, 217 (Εὐχ.)· γῆ ἀνατείλασα ἀλήθειαν 279, 71 (Εὐχ.)· γῆ ἀρ-

δευθεῖσα τῷ ὄμβρῳ τοῦ παρακλήτου ἐνθέως καὶ βλαστήσασα τὸ ξύλον τῆς ζωῆς († Καν. προεορτ. Χριστουγ. ὠδ. θ')· γῆ ἀνήροτος ἐκθρεψαμένη χρυσοῦν. στάχυν 168, 37 (Θηκ.) — ἡ βλαστήσασα τὸν στάχυν τῆς ζωῆς 76, 111 (Εὐχ.)· γῆ ἄσπορος ἀκήρατος ἀγεώργητος 149, 199 (Εὐχ.)· γῆ ἄσπορος ψυχοτρόφον βλαστήσασα στάχυν 265, 44 (Εὐχ.)· γῆ βλαστήσασα τὸν στάχυν τὸν ζωοποιὸν 31, 148 (Μάρκ. Εὐγεν.)· γῆ ἐκλεκτὴ (Παρακλ. ἡχ. β' Τετάρτ. πρωτῆ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· γῆ τῆς ἐπαγγελίας ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· γῆ εὐκαρπος ἢ κνοφορήσασα στάχυν μυστικὸν (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. πρωτῆ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· γῆ θεογεώργητος († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης Νικόδημος ἀγιορείτης)· γῆ καθαρὰ († Καν. ὠδ. δ' τροπ. α' προεορτ. Γεννήσεως Θεοτόκου Γεώργιος)· γῆ κατάκαρπος († Καν. ὠδ. ζ' τροπ. β' προεορτ. Γεννήσεως Θεοτ. Γεώργιος)· γῆ ὕδατος ζῶντος 255, 171· γῆ φέρουσα στάχυν († Κανὼν Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. γ' Δαμ.)· γῆ καὶ χώρα τοῦ ἀχωρήτου Θεοῦ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Ἰγνάτιος)· γῆ ἐκλεκτὴ καὶ καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Μητροφ.)· γῆ ἁγία βλαστήσασα ἀνευ σπορᾶς (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Κυρ. πρωτῆ Κάθισμα γ')· γῆ ἀρωματοφόρος († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).

γ λ υ κ α ν θ ε ῖ σ α ὑπὲρ μέλι († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

γ λ υ κ α σ μ ο ς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων πιστῶν 108, 255 (Εὐχ.)· γλυκασμὸς καρδίας 266, 219 (Εὐχ.)· γλυκασμὸς τοῦ κόσμου 33, 100· γλυκασμὸς τῆς ψυχῆς 200, 96 (Μαν. ρήτωρ).

γ λ υ κ υ τ ῆ ρ α παντὸς γλυκάσματος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

γ λ ὦ σ σ α πυρφόρος τῶν ἀποστόλων καὶ διδασκάλων 255, 90· γλῶττα τῶν σοφῶν ἀποστόλων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ι).

γ ν ὠ ρ ι σ μ α λαμπρὸν τῆς χάριτος 66, 133 (Θηκ.)· γνώρισμα στερεὸν καὶ λαμπρὸν τῆς πίστεως 93, 60 (Θηκ.)· γνώρισμα τῆς χάριτος λαμπρὸν (Ρωμ. Ἀκάθ. Η).

γ ν ω σ τ ι κ ω τ ῆ ρ α χερουβίμ (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Ἀνδρέας).

γ ο ν ῆ ἀνθήσασα ἐκ στερωτικῶν λαγόνων († Λέων ὁ Σοφός).

γ ό ν ο ς καθαρός τῆς ἀκάρου στείρας († Στιχ. θ' Σεπτ. Γρηγόριος).
 γ υ ν ἠ ἄληθής (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἄσματι τῶν Ἀσμάτων).

Δ

* Δ ά μ α λ ι ς ἀπειρόζυγος (Παρακλ. ἤχ. γ' Παρασκ. πρωτὶ Καθ. ζ'). δάμαλις ἀνύμφευτος (Προσόμ. ἤχ. α' Ἀνδρέας). δάμαλις ἄσπιλος ἢ τεκοῦσα τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ 52, 123. δάμαλις ἀπλουστάτη καὶ ἀμίαντος (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Μάρκ. Εὐχ.). δάμαλις ἢ γραφικὴ μόσχον φέρουσα Ἰησοῦν τὸν σωτήρα 22, 214 (Θηκ.). δάμαλις θεία ἢ τετοκῖα μόσχον σιτευτὸν ἐκλεκτὸν 78, 119 (Εὐχ.). 108, 73 (Εὐχ.). δάμαλις πολυτίμητος ἀπειρόγαμος μόσχον σιτευτὸν ἢ γεννήσασα 80, 163 (Εὐχ.). δάμαλις ἢ τεκοῦσα τὸν μόσχον τὸν ἄμωμον 126, 39 (Ἰωσήφ). δάμαλις ἢ χρυσοῦ τὸν μόσχον ἢ τέξασα τὸν σιτευτὸν 21, 61 (Θηκ.). δάμαλις ὠραία 49, 184 (Μητροφ.). δάμαλις τριετίζουσα (Νοεμ. κα' Δόξα Λιτῆς). δάμαλις πολυώνυμος καὶ περιδοξος καὶ ἄμωμος ἢ κνοφορήσασα τὸν θεῖον μόσχον (Νοεμ. κα' Καν. (β') ὠδ. ε' τροπ. γ'). δάμαλις θεία τὸν ζυγὸν ἢ βαστάσασα τοῦ βαστάζοντος τὰ ἡμῶν ἀμαρτήματα (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν τῶν Αἰώνων). δάμαλις πρωτότοκος καὶ ἀπειρόζυγος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

δ α ν ε ι σ α μ έ ν η σάρκα τῷ πλαστοουργῷ (Παρακλ. ἤχ. γ' Τρίτη πρωτὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτοκ.). δανείσασα σάρκα τῷ παντεχνίμονι Λόγῳ (Κανὼν Πεντηκ. ὠδ. θ' Ἀρχιλᾶς). δανείσασα σάρκα Λόγῳ τῷ κυριεύοντι πάσης κτίσεως († Καν. ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ ὠδ. α' Θεοτ. Ἀβράμιος πρωτοσπαθάριος). δανείσασα τῷ Θεῷ καὶ δημιουργῷ ἀδιαφθόρως τὸ πρόσλημμα καὶ σώσασα τὴν φθαρεῖσαν τοῦ προπάτορος φύσιν καὶ τὸ κατάκριμα τῆς Εὐας λύσασα († Καν. Νικολάου ὠδ. δ' Θεοτ.).

* δ ε δ ο ξ α σ μ έ ν η 155, 153. δεδοξασμένη ἐν γενεαῖς γενεῶν (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. ἔσπ. Προσόμ. τροπ. α' Δαμ.). δεδοξασμένη ἐν δόξαις καὶ θαυμαστή 220, 1.

δ ε ι κ ν ύ ο υ ς α φιλοσόφους ἀσόφους (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ). δεικνύουσα ἐστερωμένας ψυχὰς γονίμους καὶ κεχερωμένας ἐξομαλίζουσα 157, 41.

δ έ λ τ ο ς ἡ ἔμψυχος ἢ σοφίζουσα πάντας 255, 127.

δ έ ν δ ρ ο ν ἀγλαόκαρπον ἐξ οὗ τρέφονται πιστοὶ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν). δένδρον ἀγλαόκαρπον καὶ φυτὸν εὐσκόφυλλον 109, 89 (Εὐχ.).

δ ε ξ α μ έ ν η τὸν οὐράνιον ὄμβρον ὑπὲρ νοῦν ἐν γαστρὶ 38 215 (Ἰωσήφ). δεξαμένη ἐν τῇ γαστρὶ φῶς τὸ ἀπρόσιτον ἐφώτισε τοὺς ἐν σκότει τοῦ βίου (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Καν. (β') ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης). δεξαμένη τὸ πῦρ τῆς θεότητος ἀφλέκτως ἐν γαστρὶ Εἰρη. 343, 84 Ἠλίας Ἱεροσολύμων). δεξαμένη τὴν χαρὰν ἐν τῇ νηδί δι' ἀγγέλου (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Δευτ. πρωτὶ Μακαρισμῶν Θεοτοκίον). δεξαμένη τὸ πλήρωμα τῆς ὅλης θεότητος (Μαΐου ια' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.). δεξαμένη ἀδιαφθόρως τὸν Λόγον ἐν τῇ γαστρὶ (Ἰαν. κη' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης). δεξαμένη ὡς πόκος τὸν ὄμβρον τὸν οὐράνιον (Μαΐου ιε' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης). δεξαμένη ἐν Ναζαρετ κόσμου σωτηρίας εὐαγγέλια († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

δ ε σ π ό ζ ο υ ς α πάντων κτισμάτων 65, 191 (Θηκ.). — τῶν ποιημάτων Εἰρη. 144, 59 (Κοσμᾶς) — πάντων κτισμάτων ἢ πανευκλεῆς καὶ παναγία ἢ ἀντίληψις καὶ σκέπη τῶν περάτων 47, 1 (Ἰγνάτιος). δεσπάζουσα τῶν ὄλων (Μαρτ. ι' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

* δ έ σ π ο ι ν α θεόνυμφος 82, 214. δέσποινα γῆς πάσης καὶ οὐρανοῦ καὶ πάντων ποιημάτων 68, 48 (Θηκ.). δέσποινα τοῦ κόσμου θεοχαρίτωτος 58, 33 (Γεώργιος). δέσποινα ὑπέρτιμος 109, 55 (Εὐχ.). * δέσποινα ὀλόφατος († Καν. Βενιαμὴν ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ). δέσποινα τῶν ἀγγέλων. δέσποινα ἐξαιρετος πάντων τῶν ποιημάτων (Ἰαν. κζ' Καν. (β') ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης). δέσποινα τῶν κτισμάτων ὡς δεξαμένη τὸν ἑαυτῆς δημιουργὸν (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Κυρ. πρωτὶ Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.).

δ η μ ι ο ύ ρ γ η μ α θαυμαστὸν τῆς κτίσεως Προσόμ. ἤχ. δ' Θεοστήρικτος).

δ ι α γ ρ ά ψ α ς α τῆς καταδίκης τὸ ἔγγραφο δ παρακοῆ συνεγράφατο († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

δ ι ά δ η μ α βασίλειον 14, 117. διάδημα βασιλέων 20, 108 (Θηκ.). — βασιλέων εὐσθενές 306, 263 (Θηκ.). — τίμιον βασιλέων

- (Ρωμ. 'Ακάθ. Ψ). 22, 33 (Θηκ.) — τίμιον βασιλευόντων 64, 136 (Θηκ.) — βασιλέων εὐσεβοῦντων 138, 40 (Θηκ.)· διάδημα τίμιον πιστῶν καὶ βασιλέων τὸ νίκος 67, 31 (Θηκ.) — σεπτῶν ἀνάκτων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· διάδημα Χριστοῦ 11, 32· διάδημα τῆς δόξης (Δεκ. θ' Καν. (γ'). ὠδ. 5' τροπ. β' Γεώργιος)· διάδημα Θεοῦ ἔμφυχον († Μακαρισμός Ὑπαπαντῆς)· διάδημα ἀχειρόπλοκον τῆς βασιλείας († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).
- διὰ ζῶσμα πιστῶν ἀνθρώπων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ).
- διὰ κόνος τρυφῆς ἀγίας (Ρωμ. 'Ακάθ. Λ)· διάκονος μεγάλου μυστηρίου (Μαρτ. ιζ' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- διακονοῦσα τοῖς μέλλουσι σωτηρίας τεύχεσθαι (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Ἀνδρέας).
- διακόψασα τὸν φραγμὸν τῆς ἐχθρας καὶ μνηύουσα θείας καταλλαγῆς († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).
- διὰ λάμπουσα παρθενικῶ κάλλει (Παρακλ. ἤχ. δ' Δευτ. πρωτ. Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· διαλάμπουσα ἀγνείας χάριτι († Καν. Ἀθηνοδώρου ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- διὰ λλάξασα θεσμούς φυσικούς γεννήσασα ἄνευ ποροῦ 46, 281 (Ἰγνάτιος).
- διὰ λύσασα ὄχλον πειρασμῶν 315, 93 (Θεοστήρικτος)· διαλύσασα τὸν χεμιῶνα τῶν πταισμάτων κηῆσασα τὸ ἔαρ τῆς σωτηρίας 52, 54· διαλύσασα δεσμὸν τῆς παραβάσεως (Ἰουλ. ιγ' Καν. Γολινδοῦχ ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- διὰ μείνισα ἀφθορος μετὰ τὸν τόκον (Παρακλ. ἤχ. δ' Πέμπτ. πρωτ. Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ.).
- διὰ νοσίξασα Παραδείσου τὴν θύραν 81, 98 (Εὐχ.)· διανοίξασα τῷ τόκῳ ζωῆς τὰς εἰσόδους καὶ παραδείσου τὴν οἴκησιν († Στιχ. Θεοτ. ἤχ. πλ. α').
- διὰ ῥασα τὰς πύλας τῆς ζωῆς 24, 194 (Θηκ.)· διάρασα τοῖς ἀνθρώποις τὴν οὐρανίαν πύλην 59, 4 (Ἀθανάσιος π)χης Κ)πόλεως).
- διὰ ρήξασα τὸ τῆς σικῆς ἱμάτιον τοῦ Ἀδάμ 153, 18 (Μητροφ.)· διαρρήξασα τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου (Ἰουλ. ιζ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης).
- διὰ σκεδάσασα τὴν πρὶν κατάραν τοῦ νόμου († Αὐγ. ια' (Εὐπλου) Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).
- διὰ σπῶσα τὰς πλοκάς τῶν Ἀθηναίων (Ρωμ. 'Ακάθ. Ρ).
- διὰ σώζουσα τῷ τόκῳ τὴν ναυαγήσασαν φύσιν (Παρακλ. ἤχ. δ' Παρασκ. πρωτ. Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· διασώζουσα πλάνης, φθορᾶς καὶ κινδύνων τοὺς πιστοὺς († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. δ' Θεοτ.).
- διὰ σωσμα βροτῶν 67, 187 (Θηκ.)· διάσωσμα κόσμου, 14, 115, 126, 24 (Ἰωσήφ) — ἀσφαλές καὶ ἐδραῖον 20, 78 (Θηκ.)· διάσωσμα πιστῶν 9, 187 (Ἰωσήφ Στουδίτης) 94, 52 (Θηκ.)· διάσωσμα τῶν ἐν ποικίλαις ἀνάγκαις († Καν. Βενιαμίν ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- διὰ φέρουσα πολλῶ τῶν ἀπανγασμάτων ἡλίου (Ἰαν. ις' Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ.).
- διὰ φυλάττουσα τὸ πτωχογενές ἡμῶν φύλον ἐν πειρασμοῖς καὶ συμφοραῖς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).
- διὰ φυλάχθεισα παρθένος ἀγνή μετὰ φρικτὴν λοχείαν (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρείτιδος Καν. (δ') ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης).
- διὰ ἡγήματα τῶν ἀγγέλων († Καν. Συμεῶν Ἱεροσολύμων ὠδ. 5' Θεοτ. Θεοφάνης).
- δικαιοτέρα τοῦ Ἄβελ (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.)· δικαιοτέρα τῶν παλαιῶν γυναικῶν (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).
- διὰ διπτρα προφητῶν 201, 223· διόπτρα καὶ θύρα μυστηρίων (Προσόμ. ἤχ. β' Θεόδ. Στουδίτης).
- διόρθωσις ἀμαρτίας μητρικῆς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· διόρθωσις τῶν ἀμαρτανόντων (Σεπτ. ε' Στιχ. Θεοτ.).
- διπλοῖς χρυσοειδῆς († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἄννης. Νικόδημος ἀγιορείτης· ἐκ τοῦ β' Λόγου εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).
- δίσκος φωτὸς νοητοῦ 200, 164 (Μαν. ρήτωρ)· δίσκος φωτοφόρος τοῦ ἀπροσίτου φαέθοντος 298, 30 (Μαν. ρήτωρ).
- δίφρος χρυσοκόλλητος († Ἐξαποστ. Θεοτ. Ἰακώβου δισιμ. Νοεμ. β').
- δομοσ Θεοῦ φαινότατος 94, 70 (Θηκ.)· δόμος ἱερὸς 261, 3 (Εὐχ.).
- δόξα ἀγγέλων καὶ βροτῶν ἐγκαλλώπισμα 20, 116 (Θηκ.) — καὶ βροτῶν ἀγαλλίαμα 21, 224 (Θηκ.)· δόξα αἰώνιος († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· δόξα ἀρίζηλος Εἰρη. 5, 48 (Δαμ.)· δόξα τοῦ γένους ἡμῶν 255, 75 — τοῦ γένους ὀλόρριζος († Καν. ἐγκαινίων ναοῦ ὠδ. 5' Θεοτ.)· δόξα δικαίων 54, 204·

δόξα κόσμου και αντίληψις 138, 225 (Θηκ.). δόξα τῶν ἐκλεκτῶν (Αὐγ. ιδ' Στιχ. β' Αἴων). δόξα τῶν μαρτύρων ἱεραρχῶν και δόξων τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, προφητῶν τὸ κήρυγμα και γυναιῶν σεμνολόγημα (Παρακλ. ἡχ. γ' Σαββ. πρωί Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ και ὠδ. θ' Θεοτ.). δόξα τοῦ κόσμου (Τριῶδ. Κυρ. Τελώνου, Ἐξαποστειλ. Θεοτ.). δόξα τῆς οἰκουμένης 229, 29 (Εὐχ.). δόξα δόξων, μαρτύρων καύχημα († Καν. Θεοδώρου Συκεώτου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ). δόξα ὀλόρηιζος Εἰσμ. 107, 59 (Ἀνδρέας). δόξα παγκόσμιος σπαρεῖσα ἐξ ἀνθρώπων και τεκοῦσα τὸν δεσπότην (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἔσπ. Δόξα Δαμ.). δόξα πατριαρχῶν († Ρωμ.). δόξα τῶν ἀποστόλων († Ἐξαποστειλ. Θεοτ. Ἀντωνίου). δόξα παρθένων 64, 34 (Θηκ.). δόξα πιστῶν 53, 8. 43, 216 (Εὐχ.) — και καύχημα 214, 192 (Θηκ.). δόξα τοῦ πληρώματός (Αὐγ. λα' Δόξα ἔσπ.). δόξα πολυλόδος θησαυρός και πλοῦτος χαρμονῆ και ἡδονῆ και ἔρως και τρυφή 184, 346 (Εὐχ.). δόξα τῆς ἐκκλησίας και τῆς βασιλείας τείχος († Καν. Ἀντωνίου τοῦ μεγ. ὠδ. θ' Θεοτ.). δόξα και τιμῆ τῶν γηγενῶν 43, 104 (Εὐχ.). δόξα τῶν βασιλέων και κλέος τῶν ἱερέων και κράτος τῶν δοξοδόξων († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

δ ο ξ α ζ ο μ ε ν η ἐν οὐρανῷ και ἐπὶ γῆς (Νοεμ. κδ' Δόξα ἔσπερινῷ).

δ ο ξ α σ α σ α τὸ χοῖκόν και γεῶδες φύραμα τῶν θροτῶν († Εὐχ. Καν. (η') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.).

δ ο ξ α σ μ ο ς ἀγγέλων και καύχημα 11, 17.

δ ο ξ α σ τ ῆ και προσκνητη και ἐπαινετη εἰς τοὺς αἰῶνας († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

δ ο ξ ο λ ο γ ο υ μ ε ν η ἐπὶ τῆς γῆς Εἰσμ. 59, 41 (Γερμανός).

δ ο ρ κ α ς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἀρωμάτων ἢ βόσκουσα και νεμομένη ἐν τοῖς κρίνοις ἀείποτε (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Μάρκ. Εὐγεν.).

δ ο δ ο σ ι ς τῶν ἀγαθῶν 156, 138.

δ ο ὑ λ η τοῦ θρέφους Εἰσμ. 356, 67 (Γεώργ. Σικελιώτης). δούλη και μήτηρ τοῦ σωτήρος Εἰσμ. 347, 35.

δ ο χ ε ῖ ο ν τῆς ἀγίας Τριᾶδος λαμπρὸν και ἀκήρατον 290' 282 (Θεοφάνης). δοχεῖον ἅγιον Θεοῦ 183, 169 (Εὐχ.). δοχεῖον ἀκραιφνές και φωτεινότερον τοῦ Λόγου 140, 105 (Θηκ.). δοχεῖον ἄμωμον (Ὀκτ.

κβ' και νῦν Ἀποστίχων). δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου Εἰσμ. 286, 70 (Κοσμᾶς Κανῶν Πεντηκ. ὠδ. θ' Ἰω. Ἀρκλάς). δοχεῖον ἀχραντον (Πεντ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. ε' τροπ. δ' Θεοφάνης) — τοῦ ἀνεσπέρου φωτός 95, 21 (Θηκ.). δοχεῖον τῆς ἀφθαρσίας († Καν. Μαριέλχθης ὠδ. α' Θεοτ.). δοχεῖον τῆς ἀχωρήτου φύσεως 26, 1 (Θεοδ. Στουδίτης). δοχεῖον ἐπάξιον τοῦ παντοκράτορος 143, 15 (Θεοφάνης). δοχεῖον ζωῆς ἀτελευτήτου 170, 84 (Θηκ.). δοχεῖον θεῖον χαρίτων 200, 193 (Μαν. ρήτωρ). δοχεῖον Θεοῦ ἀμόλυντον († Καν. Πάπα μάρτυρ. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ). δοχεῖον θεῖου μύρου 113, 212 (Εὐχ.). δοχεῖον Θεοῦ τοῦ Λόγου 32, 61 (Μαν. ρήτωρ). δοχεῖον τῆς ζωῆς († Καν. (α') Ἀθανασίου μεγ. ὠδ. θ' Γεώργιος). δοχεῖον πανάχραντον τοῦ Θεοῦ 56' 53. δοχεῖον καθαρὸν αἰδίου οὐσίας 215, 31 (Θηκ.). δοχεῖον καθαρὸν τῆς καθαρότητος 132, 258 (Εὐχ.). δοχεῖον καθαρὸν και πάγχουσον τοῦ δεσπότη 139, 33 (Θηκ.). δοχεῖον τοῦ πιστοῦ καθαρὸν και ἄσπιλον 134, 91 (Θηκ.). δοχεῖον μύρου νοητοῦ 9, 125 (Ἰωσήφ Στουδίτης). δοχεῖον τοῦ νοητοῦ ἡλίου 234, 41. δοχεῖον μύρου τοῦ οὐρανοῦ 59, 29 (Ἀθαν. π)χης). δοχεῖον οὐσίας τῆς ἀκηράτου 32, 200 (Μαν. ρήτωρ). δοχεῖον πανέντιμον μύρου τοῦ νοητοῦ 215, 101 (Θηκ.). δοχεῖον τοῦ πνεύματος Εἰσμ. 148, 48 (Ἀνδρέας). 7, 4 (Κλήμης) — ἀφθαρτον 88, 171. 85, 132. δοχεῖον ἱερὸν τοῦ ἀγίου πνεύματος 111, 1 (Εὐχ.). 14, 12 — τοῦ πνεύματος φωτισιδές 265, 78 (Εὐχ.). δοχεῖον πάγχουσον τοῦ ὑψίστου 218, 108 (Θηκ.). δοχεῖον πανέντιμον τοῦ Θεοῦ († Καν. Πιονίου ὠδ. ζ' Θεοτ. Γερμανός). δοχεῖον προνοίας Θεοῦ 91, 210 (Θηκ.). δοχεῖον πάμφοτον τοῦ ποιητοῦ 139, 144 (Θηκ.). δοχεῖον σαρκώσεως ἀνεκφράστου και καταλλαγῆς ὑπερευπλάγχνου Εἰσμ. 80, 65 (Γεώργ. Ἀνατολικός). δοχεῖον σεπτὸν τοῦ Δεσπότη (Παρακλ. ἡχ. α' Κυρ. πρωί Κάθισμα). δοχεῖον σοφίας Θεοῦ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ). 91, 202 (Θηκ.). δοχεῖον τίμιον τοῦ ὑψίστου 218, 102 (Θηκ.). δοχεῖον ὑπεραμόλυντον († Καν. Δημητρίου ὠδ. α' Θεοτ.). δοχεῖον παιδρὸν τοῦ ὑψίστου 63, 69 (Θηκ.). δοχεῖον φωσφόρον (Ρωμ. Κοντ. Κεμ. Θεοτ. Η). δοχεῖον φωτεινὸν τοῦ δεσπότη 9, 88 (Θηκ.) — φωτεινὸν

τοῦ κτίσαντος 67, 52 (Θηκ.)· δοχείον φω-
 τὸς ἀκατάλυτον 237, 90 — φωτὸς ἀνεσπέ-
 ροῦ 91, 82 (Θηκ.) — φωτὸς ἔμφυχον 310,
 65 (Θηκ.) — φωτὸς καθαρώτατον 24, 28
 (Θηκ.)· 91, 46 (Θηκ.) — φωτὸς τοῦ τρι-
 στήλιου 65, 34 (Θηκ.) — φωτὸς τοῦ φωτο-
 δότου 185, 1 (Εὐχ.) — φωτὸς φώτολαμ-
 πές (Μαίον κδ' Ἐξαπ.) — φωτὸς ἀειζώ-
 ου 89, 203 (Θηκ.)· δοχείον χαρᾶς 14,
 128, 52, 96, 126, 6 (Ἰωσήφ) — χαρᾶς ἀτε-
 λευτήτου 173, 29 (Θηκ.) — φωτεινότα-
 τον χαρᾶς 61, 1 (Θηκ.)· δοχείον Χριστοῦ
 30, 36 (Εὐχ.)· δοχείον χρυσαυγῆς τοῦ ὑ-
 ψίστου 89, 83 (Θηκ.)· δοχείον χρυσαυγέ-
 στατον ἀδύτου φωτὸς 68, 101 (Θηκ.)· δο-
 χεῖον χωρητικὸν καθαρότητος 196, 63 —
 χωρητικὸν ἀχωρήτου καὶ ἀστέιτου θεότη-
 τος 272, 225 (Εὐχ.) — χωρητικὸν τῆς
 θείας χάριτος (Ἰουλ. ιζ' Καν. (β') ᾠδ.
 α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· δοχείον αὐτοαγιότητος
 († Καν. (β') προσόστ. Κοιμ. Θεοτ. ᾠδ. ε'
 τροπ. δ' Γεώργιος).

δ ρ ό σ ο ς Ἀεριῶν ἐκ Σιῶν καταβαίνουσα
 123, 73 (Μητροφ.) — Ἀεριῶν στάζου-
 σα γλυκασμὸν 164, 147· δρόσος γλυκεῖα
 τῶν ψυχῶν 186, 22 (Εὐχ.)· δρόσος γλυ-
 κεία πρωινή, εὐκρατον πνεῦμα γαληνόν,
 πνοή αἵρας ζεφύρου λεπτή ἀναψύχουσα
 186, 171 (Εὐχ.)· δρόσος ζωῆς ἐν πειρα-
 σμοῖς τὸν πόνον ἀναψύχουσα 46, 248 (Ἰ-
 γνάτιος)· δρόσος θεικὴ καὶ μυστικὴ 287,
 159 (Παῦλος Ἀμορίου) 275, 137 (Εὐχ.)·
 δρόσος οὐρανία ἐξ Ἀεριῶν νοητοῦ τῆς
 Σιῶν εἰς ὄρη καταβαίνουσα (Προσόμ. ἤχ.
 πλ. α' Εὐχ.)· δρόσος ποθεινὴ († Θεοτοκί-
 ον. Λάσκαρης).

δ ύ ν α μ ι ς ἀβοηθήτων 316, 172 (Λάσκα-
 ρης)· δύναμις ἀκατάληπτος 301, 205· δύ-
 ναμις ἄμαχος 17, 105 (Δαμ.)· δύναμις ἀ-
 σθενούντων 156, 168· δύναμις τῶν ἀδυνά-
 των μεγαλοδύναμος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν
 Εὐαγγελισμόν).

δ υ ν α μ ω τ έ ρ α τῶν δυνάμεων († Δαμ. Λό-
 γος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

δ υ ν α τ ή καὶ εὐμενῆς καὶ φιλάνθρωπος 239,
 33.

δ υ ν α τ ω τ έ ρ α δυνάμεων (Προσόμ. ἤχ. πλ.
 β' Ἀνδρέας).

δ υ σ ώ π η σ ι ς κριτοῦ δικαίου (Ρωμ. Ἀ-
 κάθ. Ν).

δ ώ ρ η μ α κάλλιστον 256, 24 (Μάρκ. Εὐγενι-

κοῦ)· δώρημα σεμνὸν τιμῆς πάσης ὑψηλό-
 τερον (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Θηκ.)· δώρη-
 μα σεβάσιμον τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Παρακλ.
 πλ. δ' Τρίτη πρωὶ Κάθ. Θεοτ.).

δ ὠ ρ ο ν θεοπάροχον βροτῶν 11, 116· δῶρον
 τοῦ Θεοῦ πάντιμον 255, 70· δῶρον τῷ κό-
 σμῳ παρὰ Θεοῦ δωρηθὲν (Παρακλ. ἤχ. πλ.
 δ' Κυρ. ἔσπερ. Δόξα)· δῶρον Θεοῦ μέγα
 καὶ ἐξαιρετον († Καν. (β') εἰς Πέτρον
 ᾠδ. γ' Θεοτ. Εὐχ.). Τὸ μέγα τοῦ καθ' ἡ-
 μᾶς γένους δ ὠ ρ ο ν καὶ καρποφόρημα,
 ἡ κοινὴ φιλοτιμία τῆς φύσεως, τὸ ἐν ἀν-
 θρώποις ἐξαιρετον, τῶν ἐν κόσμῳ τὸ κάλλι-
 στον, ἡ τηνικαῦτα κόρη καθαρὰ καὶ ἀνέ-
 παφος, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ γυνὴ καθαρωτέ-
 ρα πολλῶ (Εὐχ. λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν
 τῆς Θεοτόκου ἐκδ. Ντὲ Λαγκάρντ, σ. 150).
 δῶρον τοῦ Θεοῦ ὑπέρτιμον († Καν. προσ-
 όστις Εἰσοδιῶν ᾠδ. 5' τροπ. β' Γεώργι-
 ος) — ἀγιώτατον († Κοντ. Εἰσοδ. γ'
 Ρωμ.).

δ ὠ ρ ο υ μ έ ν η πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος (Παρακλ.
 ἤχ. πλ. α' Κυρ. ἔσπ. Δόξα).

Ε

Ε γ γ ύ η πρὸς Θεὸν 30, 104 (Εὐχ.)· ἐγγύη
 τῶν ἁμαρτανόντων πρὸς τὸν κτίστην (†
 Καν. Πιονίου ᾠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἐγ-
 γύη ἀνυπόδητος τῶν θείων καταλλαγῶν (†
 Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτό-
 κου. Ἀνδρέου Κρήτης).

ε γ γ υ η τ ή ς πρὸς Θεὸν († Στιχ. Θεοτ. Παῦ-
 λος)· ἐγγυητῆς ἁμαρτωλῶν († Θεοτ. Λά-
 σκαρης).

ε γ γ υ ή τ ρ ι α ἁμαρτωλῶν πρὸς Θεὸν (Καν.
 (β') ᾠδ. ε' Θεοτ. Κυρ. ε' τῶν νηστειῶν).

ε γ ε ρ μ α τῆς πίστεως λαμπρὸν 219, 95
 (Θηκ.)· ἔγευμα τῆς πίστεως στερεώτατον
 (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θεοφάνης).

ε γ ε ρ σ ι ς Ἀδάμ τοῦ πεσόντος 305, 42
 (Θηκ.)· ἔγεροις Εἰδᾶς τῆς πεσοῦσης τῆ
 πλάνη τοῦ δράκοντος 68, 88 (Θηκ.)· ἔ-
 γεροις πιπτόντων 37, 117· ἔγεροις τῆς πί-
 στεως 171, 27 (Θηκ.).

ε γ κ α λ λ ώ π ι σ μ α ἀθλητῶν 206, 140 —
 ἀρχιερέων καὶ ἀγλάισμα δικαίων 68, 111
 (Θηκ.)· ἐγκαλλώπισμα βροτῶν 156, 52 —
 τῶν γηγενῶν 8, 10 — δικαίων τερπνότα-
 τον 308, 77 (Θηκ.) — ἐπιγεῖων βροτῶν
 (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η)· ἐγκαλλώπι-
 σμα τοῦ κόσμου λαμπρὸν (Προσόμ. ἤχ.
 πλ. α' Θεοφάνης)· ἐγκαλλώπισμα οὐρανοῦ

- καὶ γῆς 256, 148 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἐγκαλλώπισμα πάντων 22, 219 (Θηκ.) — πάντων τῶν ἐγκανυχομένων ἐπ' αὐτήν 114, 184 (Εὐχ.)· ἐγκαλλώπισμα τῶν πιστῶν εὐπρεπὲς (Νοεμ. κγ' Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἐγκαλλώπισμα ὑπέρτερον πάντος κάλλους (Προσόμ. ἦχ. πλ. β' Θηκ.).
- ἐγκώμιον ἀγγέλων 7, 3 (Κλήμης) — ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων 121, 63 (Ἠλίας Κρήτης)· ἐγκώμιον καὶ ἔπαινος τῶν χριστιανῶν 45, 218 (Εὐχ.)· ἐγκώμιον τῶν οὐρανίων ταγμάτων (Παρακλ. ἦχ. γ' Κυρ. ἔσπ. Δόξα Ἀποστίχων)· ἐγκώμιον κόσμου παντός ἐγκωμίου καὶ λόγου ὑπέρτερον (Προσόμ. ἦχ. β' Θεοδ. Στουδίτης).
- Ἐδέμ θεοβλαστούργητος καὶ θεοφύτετος 275, 8 (Εὐχ.).
- ἔδραϊωμα μαρτύρων ὁσίων καὶ ἀποστόλων 11, 271· ἔδραϊωμα ἀσάλευτον ἱσταμένων, πεπτωκότων ἔγερσις 169, 77 (Θηκ.)· ἔδραϊωμα τῆς πίστεως στερεὸν καὶ ἀσάλευτον 168, 135 (Θηκ.).
- εἰκὼν εὐδιάγραφτος τῆς θείας ἀρχετυπίας († Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).
- εἰρήνη τῶν πολεμουμένων, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη (Νοεμ. ζ' Στιχ. Θεοτ. τῶν Αἰνῶν).
- εἰσαγόουσα πρὸς Θεὸν καὶ ζωὴν αἰώνιον καὶ δόξαν αἰωνίαν 37, 43· εἰσάξασα τοῖς ἐν κόσμῳ τὸν λαμπρὸν ἥλιον 93, 139 (Θηκ.)· εἰσάξασα καινὴν τῇ φύσει γέννησιν κνοφορήσασα ὃν οὐκ ἔσπειρε πατὴρ ἀμήτορα Θεὸν καὶ ἀπάτορα θνητὸν († Αὐγ. 5' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἀνδρέας)· εἰσαγαγοῦσα μόνῃ τῇ ἀνθρωπότητι ξένην γέννησιν (Σαββ. Τυρινῆς Καν. ὠδ. β' Θεοτ.)· εἰσαγαγοῦσα τῷ κόσμῳ τὴν ἀνυπέρβλητον χαρὰν, τεκοῦσα τὸν τῆς ζωῆς βλαστὸν († Καν. ἀρχαγγέλων ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης).
- εἰσαγωγὴ εὐλογίας (Παρακλ. πλ. β' Τρίτη πρωτ' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- εἰσδεξάμενη φῶς αἰδίων τῆς ὑπερανάρχου θεαρχίας 11, 103.
- εἰσελεθούσα ἐν δόξῃ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων (Νοεμ. κα' Μεγαλυνάριον).
- εἰσοδος ἀκλόνητος τῆς μετανοίας 52, 51· εἴσοδος θεία τῶν σωζομένων 126, 56 (Ἰωσήφ)· εἴσοδος θεία ἢ τὰς πύλας τοῦ παραδείσου διὰ τοῦ τόκου ἀνοίξασα 40, 282 (Εὐχ.)· εἴσοδος σωτηρίας 52, 95· εἴσοδος σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις († Καν. Σάβα τοῦ ἐν Γοτθία ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· εἴσοδος τῆς χαρᾶς 65, 36 (Θηκ.)· εἴσοδος πρὸς βασιλείαν ἀκατάσχυντος (Ἀποιλ. β' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· εἴσοδος εὐφροσύνης (Προσόμ. ἦχ. πλ. δ' Νικ. Κατασκευητός).
- ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς τύραννον ἀπάνθρωπον (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι).
- ἐκβασίς τῶν τύπων († Σεπ. η' Ἰδιόμελον).
- ἐκβλαστῆσα ἀνθος ἀμάραντον 24, 95 (Θηκ.).
- ἐκδιάσωμα πάντων 137, 235 (Θηκ.).
- ἐκλάλημα ἀγνῶν στομάτων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Γ).
- ἐκλάμπουσα ἀναστάσεως τύπον (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν)· ἐκλάμψασα φῶς τοῖς ἐν κόσμῳ 89, 86 (Θηκ.)· ἐκλάμπουσα ταῖς καλλοναῖς († Καν. ὠδ. θ' τροπ. β' εἰς τὸ Γενέσιον Θεοτ. Γεώργιος).
- ἐκλεκτὴ ἐν γυναιξὶ καὶ παμμακάριστος 46, 78 (Ἰγνάτιος)· ἐκλεκτὴ λελαμπρυσμένη δλη πάναγνος σεμνὴ καὶ ἀσιλος 161, 147 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἐκλεκτὴ μόνῃ χρηματίσασα τῷ πλαστοουργῷ (Ἰαν. κη' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἐκλεκτὴ πρὸ αἰῶνων 261, 56 (Εὐχ.)· ἐκλεκτὴ ὠραϊσμένη δλη 155, 149· ἐκλελεγμένη τῷ Θεῷ ἐκ γενεῶν πασῶν εἰς ἐνοίκησιν 76, 77 (Εὐχ.)· ἐκλελεγμένη Θεῷ πρὸ αἰῶνων ἐκ πάσης φύσεως 210, 9 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἐκλεκτὴ τῷ Θεῷ ὡς ὠραιότατη (Ἰουλ. λα' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἐκλεκτὴ ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν 256, 7 (Μάρκ. Εὐγεν.).
- ἐκλυτρομένη τῆς αἰωνίου φλογος († Καν. Θεοδώρου Συκεώτου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- ἐκμειλίσοῦσα τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ (Προσόμ. ἦχ. πλ. β' Θηκ.).
- ἐκπλήρωμα τῶν ἐν σιᾷ τύπων καὶ συμβόλων (Ἰουν. κδ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.).
- ἐκπλήρωσις προφητῶν († Στιχ. Γεννήσ. Θεοτόκου)· ἐκπλήρωσις τῆς οἰκονομίας τοῦ κτίστου (Νοεμ. κα' Ἀπολυτίκιον).
- ἐκσφράγισμα προφητῶν (Παρακλ. ἦχ. γ' Τετάρ. ἔσπερ. Δόξα Ἀποστίχων).
- ἐκτρέφουσα τῷ θεῷ λόγῳ ψυχὰς 166, 23 (Μάρκ. Εὐγεν.).
- ἐλαία μυστικὴ ἢ βλύζουσα ἔλαιον 279, 325 (Εὐχ.)· ἐλαία κατάκαρπος 132, 121 (Λάσκαρης) — κατάκαρπος βλαστήσασα τὸν

καρπὸν τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἤχ. β' Δευτ. πρωτὶ Δόξα Ἀποστίχων)· ἐλαία ὠραία καὶ εὐκαρπὸς († Κανὼν προεορτ. Γενν. Θεοτόκου ὠδ. ζ' τροπ. β' Γεώργιος)· ἐλαία εὐθαλής καὶ κατάκαρπος (Προσόμ. πλ. α' Εὐχ.).

ἐ λ α ὕ ν ο υ σ α ἐπηρείας δαιμόνων 315, 94 (Θεοστήρικτος).

ἐ λ α φ ο ς ἡ ταχύδρομος τοὺς ὄφεις ἡ κτείνουσα τοὺς νοητοὺς (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Μάρκου Εὐγεν.).

ἐ λ έ γ ξ α σ α τῶν εἰδώλων τὸν δόλον (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ)· ἐλέγχουσα τεχνολόγους ἀλόγους (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ).

* ἐ λ ε ή μ ω ν — παντελήμων (Νοεμ. η' Κάθ. Θεοτ.).

ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α τῶν γενναρχῶν 43, 105 (Εὐχ.)· ἐλευθερία κοινή τῶν βροτῶν 165, 50 (Μαν. ρήτωρ).

ἐ λ ε υ θ ε ρ ώ σ α σ α φθορᾶς τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον γεννήσασα Θεὸν (Ὀκτ. ιε' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.).

ἐ λ έ ο υ ς χορηγὸς καὶ πηγὴ συμπαθείας 27, 131 (Ἀνδρέας).

ἐ λ κ ὦ σ α σ α πάντας πρὸς πίστιν ἔνθεον (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Μητροφ.).

* ἐ λ π ἰ ς ἀγαθὴ καὶ προσδοκία τῶν πιστῶν 60, 105 (Εὐχ.)· ἐλπίς ἀγαθῶν αἰωνίων (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο)· ἐλπίς ἀδιάφραστος 12, 149 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς ἀνθρώπων ἀκαταίσχυντος 11, 257· ἐλπίς ἀπηλπισμένων 48, 124 (Ρωμ. Κοντ. εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. Μ)· 10, 83, 42, 204 (Εὐχ.)· ἐλπίς ἀμετάθετος ἐν προστασίαις (Αὐγ. ιε' Κοντ. Κοσμάς) — ἡ μεγάλη 45, 85 (Εὐχ.)· ἐλπίς ἀπλανῆς 157, 98· ἐλπίς τῶν ἀπορούντων καὶ ἐπανόρθωσις 13, 91 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς ἀσάλευτος τῶν ἐκζητούντων 139, 43 (Θηκ.)· ἐλπίς καὶ ἀρωγὴ κραταιὰ 46, 254 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς ἀψευδῆς τῶν πεποιθότων 204, 46 (Θεοφάνης)· ἐλπίς βεβαία 2, 323 (Εὐχ.) — βεβαία καὶ ἀκαταίσχυντος (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Δευτ. πρωτὶ Κάθ. Θεοτ.)· ἐλπίς καὶ βοήθεια πιστῶν 55, 113· ἐλπίς τῶν βροτῶν 46, 59 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς γερόντων ἀθανάτων καὶ θείων 311, 108 (Θηκ.)· ἐλπίς γηγενῶν καὶ ἀντίληψις 23, 123 (Θηκ.) — καὶ ἀντίληψις στερορὰ 24, 124 (Θηκ.)· ἐλπίς δυστυχούντων ἀκαταίσχυντος 67, 83 (Θηκ.)· ἐλπίς μετὰ Θεὸν ἀκαταίσχυντος καὶ προστασία 9, 78 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· ἐλπίς μετὰ Θεὸν τῶν χριστιανῶν 3, 169 (Εὐχ.)· ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθῆ (Ἰαν. ιζ' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.)· ἐλπίς οἰκουμένης ἀκαταίσχυντος 68, 61 (Θηκ.)· ἐλπίς τοῦ κόσμου κραταιὰ (Πεντηκ. Ψυχοσαβ. Καν. ὠδ. γ' τροπ. δ' Ἀρσένιος)· ἐλπίς τῶν ὀρθοδόξων († Στιχ. προεορτ. Χριστουγέννων)· ἐλπίς πάντων καὶ σωτηρία 47, 21 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς τῶν περάτων τῆς γῆς 47, 75 (Ἰγνάτιος) 22, 11 (Θηκ.)· ἐλπίς καὶ παράληψις τῶν ἀπορούντων 12, 88, 94, 100 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς καὶ προστασία τῶν περάτων 67, 154 (Θηκ.) — πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ προστασία καὶ ἀντίληψις (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. ἔσπ. Δόξα μικροῦ ἑσπερινοῦ) 213, 166, 204 (Θηκ.)· ἐλπίς σωτηρίας 40, 294 (Εὐχ.) — σωτηρίας τῶν χριστιανῶν 3, 202 (Εὐχ.) — καὶ σωτηρία κτίσεως 21, 221 (Θηκ.)· ἐλπίς σωτήριος 132, 53 (Λάσκαρης)· ἐλπίς χριστιανῶν 4, 226 (Εὐχ.) — χριστιανῶν ἀψευδῆς καὶ βεβαία 2, 159 (Εὐχ.)· ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν 7, 173 (Κλήμης)· 11, 58· ἐλπίς τῶν ὀρφανῶν καὶ καταφυγὴ τῶν πενήτων καὶ πτωχεύοντων πλοῦτος καὶ τροφή (Στιχ. Θεοτ. ἤχ. β' Ἀγάπ.)· ἐλπίς ἀνευδοίαστος († Καν. Πρόκλου Κ) πόλεως ὠδ. ε' Θεοτ. Κλήμης)· ἐλπίς ὑπεραγία τῶν πιστῶν († Δογματ. Θεοτ. ἤχ. πλ. β' Δαμ.).

ἐ μ π λ ε ω ς συνέσεως καὶ σοφίας 125, 130 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἔμπλεως φωτὸς 101, 83 (Δαμ.).

ἐ μ φ α ἰ ν ο υ σ α τὸν ἀγγέλων τὸν βίον (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν).

ἐ ν α π α σ τ ρ ά π τ ο υ ς α στυλπνότητι τοῦ κάλλους 88, 158.

ἐ ν α π ο σ β έ ς α σ α τὴν λύπην τῆς ἀπιστίας 93, 5 (Θηκ.).

ἐ ν α ὕ λ ι σ μ α τῆς παρουσίας τοῦ Υἱοῦ (Αὐγ. Καν. (β') ὠδ. η' Θεοτ.).

ἐ ν δ ι α ἰ τ η μ α ἀρετῶν οὐρανίων († Καν. Σίμωνος Σιμωνοπετρίτου ὠδ. γ' Θεοτ.)· ἐνδιαίτημα τῆς ἀφθάρτου ζωῆς (Παρακλ. ἤχος πλ. β' Δογματικὸν Σαβ. ἔσπερ. Δαμ.)· ἐνδιαίτημα τοῦ δημιουργοῦ ἀξιόθεον (Αὐγ. ζ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἐνδιαίτημα τοῦ δεσπότη τῆς κτίσεως 126, 103 (Ἰωσήφ)· ἐνδιαίτημα δικαιοσύνης ἀληθοῦς († Εὐχ. Καν. (δ') εἰς Χριστὸν ὠδ. ζ' Θεοτ.)· ἐνδιαίτημα ἐκλεκτῶν τοῦ Λόγου 88, 116 — τῆς θείας δόξης 59, 90 (Ἀθ. π)· — τῆς θείας ὠραιότητος 272, 2

(Εὐχ.) — τῆς θείας καὶ ἀδιαφθόρου στο-
λῆς 255, 73 — τοῦ Λόγου λάμψασα παρ-
θενίας λαμπρότησιν 221, 158 (Δαμ.) —
θεῖον φωτὸς τοῦ ἀπροσίτου 22, 188 (Θηκ.)
— θεῖον Θεοῦ 21, 150 (Θηκ.) — τοῦ ἀ-
πείρου Θεοῦ (Ρωμ. Κοιτ. Κοιμ. Θεοτ. Β).
ἐνδιαίτημα θεότητος μὴ φλογισθεῖσα τῷ
πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς (Παρακλ. ἤχ.
δ' Κυρ. πρωτ. Καν. ὠδὴ η' Θεοτ. Δαμ.)
— Θεοῦ καὶ ναὸς ἕμφυχος 40, 189 (Εὐχ.)
— Θεοῦ λελαμπρυσμένον καὶ φωταυγές
298, 121 (Μαν. ρήτωρ). ἐνδιαίτημα κα-
θαρὸν ἀγνείας 253, 28 (Θηκ.) — καθα-
ρὸν τοῦ Θεοῦ 5, 133, 89, 212 (Θηκ.) —
καθαρὸν καὶ πάνσεπτον τοῦ δημιουργοῦ
296, 82. ἐνδιαίτημα καλλοποιὸν εὐπρεπείας
(Παρακλ. ἤχος πλ. α' Σαβ. πρωτ. Καν. ὠδ.
η' Θεοτ. Θεοφάνης). ἐνδιαίτημα λογικὸν
τοῦ Χριστοῦ 261, 187 (Εὐχ.) — τοῦ Λό-
γου καθαρὸν († Κανὸν εἰς Πρόδρομον ἤχ.
βαρῆς ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.). ἐνδιαίτημα πύ-
ρινον τοῦ Λόγου 137, 146 (Θηκ.). ἐνδιαί-
τημα φαιδρὸν ἀφράστου χαρᾶς 68, 110
(Θηκ.) — φαιδρὸν Κυρίου 91, 41 (Θηκ.)
ἐνδιαίτημα φωτεινὸν καὶ χρυσαυγές τοῦ δε-
σπότητος τῶν ὄλων 19, 213 (Θηκ.). ἐνδιαί-
τημα φωτεινὸν ἀγνείας 181, 16 (Εὐχ.).
ἐνδιαίτημα φωταυγές (Νοεμ. κα' Στιχηρ.
(ζ') ἔσπερ.). ἐνδιαίτημα φωτὸς θεοπρε-
πές (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Σαβ. πρωτ. Δόξα
ἀποστιχ. τῶν Αἰώνων. Θεοφάνης) — φωτὸς
τοῦ ἐκ πατρὸς ἀναλάμψαντος (Παρακλ.
ἤχ. α' Δευτ. ἔσπ. Δόξα). ἐνδιαίτημα χρυ-
σοῦν τοῦ Λόγου 138, 81 (Θηκ.). ἐνδιαί-
τημα τῆς σοφίας καθαρὸν (Σεπτ. ιγ' Καν.
(γ') ὠδ. δ' Θεοτ.). ἐνδιαίτημα οὐρανίων
ἀγαθῶν (Νοεμ. ιγ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ.
Θεοφάνης). ἐνδιαίτημα τιμιώτατον καὶ
χρυσαυγές τοῦ ὑψίστου (Προσόμ. ἤχ. δ'
Μητροφ.). ἐνδιαίτημα ὑψηλότερον καὶ εὐ-
ρυχωρότερον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς (†
Νοεμ. ιγ' Καν. εἰς Χρυσόστ. (δ') ὠδ. ζ'
Θεοτ. Εὐχ.). ἐνδιαίτημα τῶν ἀρετῶν (†
Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτό-
κου. Ἀνδρέου Κρήτης).

* ἔνδοξος — ὑπερένδοξος. ἐνδοξότερα σε-
ραφίμ 64, 198 (Θεοτ.). ἐνδοξότερα τοῦ
ναοῦ († Στιχ. προεόρτιον Εἰσοδίων).

ἐνδυμα βασιλικὸν (Λόγος (β') εἰς τὴν Κοί-
μησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).

ἐνέγκασα ἀλωβήτως ἐν σπλάγχμοις Θεὸν
θαυματουργόν 158, 95.

ἐνθεος μάλλον τῶν ἱεραρχῶν (Προσόμ. ἤχ.
πλ. α' Θηκ.).

ἐνίσχυμα μαρτύρων 66, 23 (Θηκ.).

ἐνίσχυσις τῶν ἀθλοφόρων καὶ θάρσος
23, 34 (Θηκ.).

ἐντροφῆμα γλώσσης 309, 99. ἐντροφῆμα
γλυκὺ τῆς γλώσσης τῶν πιστῶν (Προσόμ.
ἤχ. δ' Λάσκαρης). ἐντροφῆμα μέγιστον
ἀγγέλων 124, 89 (Μαν. ρήτωρ). ἐντροφη-
μα οἰκουμένης 20, 114 (Θηκ.). 68, 29
(Θηκ.). 22, 89 (Θηκ.). 93, 44 (Θηκ.).
140, 192 (Θηκ.).

ἐνώσασα τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω τὰ ἐν γῆ καὶ
οὐρανῷ 271, 8 (Εὐχ.). ἐνώσασα τοῖς βρο-
τοῖς τῶν οὐρανῶν στρατεύματα 167, 75
(Θηκ.). ἐνώσασα τρεῖς ἀνηκούστους ἐνώ-
σεις, παρθενίαν καὶ τόκον, Θεὸν τε καὶ ἄν-
θρωπον, πίστιν τε καὶ πιστεύουσαν († Κά-
θισμα Θεοτ. εἰς Θέκλαν).

ἐνωσις τῶν πόρρωθεν 255, 85. ἐνωσις τῶν
φυσικῶς διεστώτων 264, 172 (Εὐχ.).

ἐξαίρουσα πειρατηρίων τοῦ βίου († Καν.
Θεοδώρου Συκεώτου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰω-
σήφ).

ἐξάλειψις πονηρῶν δαιμόνων (Μαρτ. ε'
Στιχ. Θεοτ.).

ἐξανάστασις ἀλινεστάτη πάντων τῶν
θαρρούντων εἰς αὐτὴν 136, 127 (Θηκ.).
ἐξανάστασις τῶν γηγενῶν 64, 170 (Θηκ.)
ἐξανάστασις ἰσχυρὰ τῶν πεσόντων 23, 223
(Θηκ.).

ἐξανατείλασα φέγγος τῆς θείας γνώ-
σεως (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. πρωτ. Καν. ὠδ.
ζ' Θεοτ. Θεοφάνης). ἐξανατείλασα χαρὰν
τοῖς πιστοῖς (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ.
πρωτ. Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.). ἐξα-
νατείλασα ἄνθος τὸν Κύριον ἄνευ χειρὸς
καὶ γεωργίου γηγενοῦς 57, 213 (Ἀν-
δρέας).

ἐξανθήσασα ὑπὲρ τὸ πολυποίκιλον ἔαρ
(† Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

ἐξαφανίσασα τοῦ Ἄδου τὸ βασίλειον
136, 124 (Θηκ.). ἐξαφανίσασα πᾶσαν τὴν
ἀρὰν τῆς Εὔας 65, 7 (Θηκ.).

ἐξεγείρουσα πτωχοὺς ἀπὸ κοπρίας πα-
θῶν 76, 139 (Εὐχ.).

ἐξέλκουσα θυνοῦ ἀγνοίας (Ρωμ. Ἀ-
κάθ. Ρ).

ἐξευμαρίξουσα τὰ δυσχερῆ 157, 105.

ἐξευμενίζομένη τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ
157, 148.

ἐξίλασμα παντὸς τοῦ κόσμου (Ρωμ. Ἀ-

κάθ. Ε)· 63, 77 (Θηκ.)· 24, 218 (Θηκ.)·
 ἐξίλασμα σωτήριον γένους τῶν ὀρθοδόξων
 132, 51 (Λάσκαρης)· ἐξίλασμα ἁμαρτανόντων
 (Μαΐου κ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἐξίλασμα ἁγίων ἁμαρτωλῶν († Καν.
 Ἀναργύρων τῶν ἐξ Ἀραβίας ὠδ. α' Θεοτ.
 Ἰωσήφ).
 ἐξίλασ τήριον θερμόν 51, 15.
 ἐπανάκλησις δυστυχούντων 216, 135
 (Θηκ.)· ἐπανάκλησις τῆς εὐκληρίας 130,
 93 (Θεοφάνης).
 ἐπάνοδος ἀπλανῆς τῶν πλανωμένων (†
 Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
 ἐπανόρθωσις Ἀδάμ 23, 218 (Θηκ.)·
 125, 31 (Μάρκ. Εὐγεν.)· 126, 9 (Ἰωσήφ)·
 ἐπανόρθωσις βίου καὶ χειραγωγία 101·
 97 (Δαμ.)· ἐπανόρθωσις ἀπεγνωσμένων,
 ἁμαρτωλῶν ἀνακαινίσις, ἀηλιτισμένων
 ἐλπίς 50, 137 (Θέκλα)· ἐπανόρθωσις
 δυστυχούντων 64, 7 (Θηκ.)· ἐπανόρθωσις
 θεία τῶν πιπτόντων (Παρακλ. ἤχ. πλ. α'
 Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἐπανόρθωσις
 τῶν πεσόντων 65, 102 (Θηκ.) — πιπτόντων
 10, 87· 37, 227 — καταπιπτόντων 68,
 103 (Θηκ.) 55, 123· ἐπανόρθωσις τῶν
 προπατόρων 35, 64· ἐπανόρθωσις κατεργα-
 γμένων (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Τρίτ. πρῶτ.
 Καν. (α') ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
 ἐπανορθώσασα διὰ τοῦ τόκου τὴν τῆς
 ζωῆς ἔκπτωσιν (Νοεμ. γ' Καν. ὠδ. α'
 Θεοτ.)· ἐπανορθώσασα τὴν πτώσιν τῶν
 βροτῶν (Ἀπρίλ. ε' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰω-
 σήφ).
 ἐπιδέξασα Χριστὸν φιλόνηρον Κύριον
 (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι).
 ἐπικουροῦσα καὶ διευθύνουσα τοὺς
 προσκαλουμένους ἐν πειρατηρίοις καὶ τοῖς
 ἐν ἀνάγκαις τάχιστα ἐγγίζουσα 157, 78.
 ἐπίλογος τῶν λόγων (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ'
 Φώτιος).
 ἐπίσκεψις ἀσθενούντων (Παρακλ. ἤχ. β'
 Σάβ. ἔσπ. Προσόμ. α' μικροῦ ἔσπερ.) —
 ἀσθενῶν 169, 80 (Θηκ.)· 37, 226 — ἀσθε-
 νῶν καὶ δυστυχούντων 66, 191 (Θηκ.)· ἐ-
 πίσκεψις θεία τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν 255,
 93· ἐπίσκεψις νοσοῦντων ταχεῖα (Ρωμ.
 Κοντ. Κομ. Θεοτ. Μ)· ἐπίσκεψις πάντων
 2, 305 (Εὐχ.)· ἐπίσκεψις καὶ χαρὰ τῶν
 θλιβομένων 69, 11 (Θηκ.).
 ἐπιστροφή πρὸς Θεὸν τῶν προστρεχόντων
 150, 240 (Εὐχ.)· ἐπιστροφή τοῦ κό-
 σμου 3, 233 (Εὐχ.)· ἐπιστροφή πρὸς Θεὸν

τῶν ἁμαρτανόντων (Παρακλ. ἤχος βαρῦς
 Δευτ. πρῶτ. Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Ἰω-
 σήφ).
 ἐπισχοῦσα τὴν ροὴν τῆς φθορᾶς τῶ θεῖω
 τόκῳ 154, 65.
 ἐπομβρίζουσα ἕτεροὺς θαυμάτων (†
 Καν. Ἰσακίου Δαλμάτων ὠδ. θ' Θεοτ.
 Γεώργιος).
 ἐργαστήριον τῶν ἀπορρήτων θαυμάτων
 (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Σάβ. ἔσπ. Δογματ.
 Δαμ.)· ἐργαστήριον τῆς ἐνώσεως τῶν δύο
 φύσεων (Παρακλ. ἤχ. α' Σάβ. ἔσπ. Δογ-
 ματ. Δαμ.)· 130, 81 (Θεοφάνης)· ἐργα-
 στήριον φρικτοῦ συναλλάγματος 80, 42
 (Εὐχ.).
 ἔργον τῆς θείας θελήσεως 255, 15.
 ἔρεϊσμα ἀθλοφόρων ἀκαταγώνιστον 217,
 43 (Θηκ.)· ἔρεϊσμα ἀνθρώπων καὶ κοινὸν
 προσφύγιον 21, 33 (Θηκ.)· ἔρεϊσμα ἀ-
 προσμάχητον (Μαρτ. ιγ' Καν. ὠδ. θ'
 Θεοτ.)· ἔρεϊσμα ἀσάλευτον πιστῶν 19, 79
 (Θηκ.)· ἔρεϊσμα θεῖον καὶ βάσις 239, 211·
 ἔρεϊσμα κραταῖον καὶ ἀσειστον 25, 67
 (Θηκ.)· ἔρεϊσμα στερρόν 130, 91 (Θεοφά-
 νης) — στερρόν τῆς πίστεως (Ρωμ. Ἀ-
 κάθ. Η)· ἔρεϊσμα ἀκατάσειστον († Σπυχ.
 Θεοτ. Παῦλος)· ἔρεϊσμα ἀπόρρητον καὶ
 πύργος ἀσειστος (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Νικ.
 Κατασκεπητός).
 ἔρκος ἀνέδρευτον καὶ χαράκωμα 69, 89
 (Θηκ.)· 216, 46 (Θηκ.)· ἔρκος καὶ στή-
 ριγμα βροτῶν 68, 23 (Θηκ.).
 ἔρνος ὠραῖον βασιλικῆς ρίζης καὶ φυλῆς
 καὶ συγγενείας τοῦ Δαυὶδ 229, 77 (Εὐχ.).
 ἐρυθροθεΐσα ὑπὲρ τὰ ῥόδα († Δαμ. Λό-
 γος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
 ἔσοπτρον νεόσμηκτον καὶ φωτανγίας πέμ-
 πον 122, 110· ἔσοπτρον φωτὸς ἀκηλίδω-
 τον ὡς δεξαμένη τὴν αὐγὴν τῆς θείας μαρ-
 μαρυγῆς 15, 46· ἔσοπτρον χρυσοῦν ἔνδον
 φέρον φῶς ἀπορρήτως τὸ ἀπόσιτον 298,
 78 (Μαν. ρήτωρ)· ἔσοπτρον τῆς ἀγίας χά-
 ριτος στίλβουσα (Φεβρ. ιβ' Καν. ὠδ. ζ'
 Θεοτ. Θεοφάνης).
 ἐστία κοινὴ δωρεῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἀγγε-
 λικῶν καὶ μέγα οἰκητήριον (Προσόμ. ἤχ.
 β' Ἀθαν. π)χης).
 ἐσφραγισμένη τῇ ἀγνεῖα καὶ παρθενία φυ-
 λαττομένη μήτηρ ἐγνώσθη ἀφευδῆς Θεὸν
 τεκοῦσα ἀληθινὸν (Παρακλ. ἤχος β' Σάβ.
 ἔσπερ. Ἀπολυτ. Θεοτοκ.).

- ἐ τ ο ι μ ἄ ζ ο υ σ α λιμένα τῶν ψυχῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε).
- ἐ ὑ ἄ ρ ε σ τ ο ς πλέον τοῦ Ἐνώχ (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).
- ἐ ὑ γ ἔ ν ε ι α τοῦ γένους ἡμῶν 1, 26 (Εὐχ.).
- ἐ ὑ γ ε ν ε σ τ ἔ ρ α παντὸς εὐγενοῦς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· εὐγενεστέρῃα πάντων τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν († Δαμ. ἔνθ' ἀνωτ.).
- ἐ ὑ δ ο κ ι ἄ Θεοῦ πρὸς θνητοὺς (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε)· εὐδοκία τῶν ἔθνῶν 15, 41.
- ἐ ὑ ε ρ γ ἔ τ ι ς κραταῖα 247, 204 (Θηκ.)· 157, 8· εὐεργέτις προσηγής († Αὐγ. κγ' εὐεργέτις πλουτίζουσα γηγενεῖς 157, 8· εὐεργέτις ἄκρα τῶν Χριστιανῶν καὶ καύχησις († Ἰδιόμ. Συνάξ. Θεοτόκου τῆς ἐν τῷ Πυροῦ).
- ἐ ὑ θ υ μ ι ἄ ἔνθεος τῶν ραθυμούντων (Αὐγ. λα' Καν. (β') ὠδ. η' τροπ. γ' Ἰωσήφ).
- ἐ ὑ κ λ ε ι α προφητῶν καὶ καύχημα 298, 47 (Μαν. ρήτωρ)· εὐκλεια τῶν ἐπιγείων καὶ καταχθονίων μεγαλοπρεπῆς καὶ μεγαλόφωτος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- ἐ ὑ κ λ η ρ ι ἄ τῶν γηγενῶν 250, 61 (Θηκ.).
- * ἐ ὑ λ ο γ ἡ μ ἔ ν η καὶ δεδοξασμένη καὶ κεχαριτωμένη 41, 236 (Εὐχ.)· εὐλογημένη ἢ εὐλογίαις τοὺς βροτοὺς στεφανώσασα († Στιχ. Θεοτ.)· εὐλογημένη ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς δοξολογουμένη (Παρακλ. ἤχος α' Δευτ. πρωὶ Κάθ. γ')· εὐλογημένη ἐν οὐρανοῖς Εἰρημ. 59, 40 (Γερμανός)· εὐλογημένη παρθένος 210, 13 (Μάρκ. Εὐγεν.)· εὐλογημένη ἐν γυναιξί (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Πάσχα)· 210, 110 (Μάρκ. Εὐγεν.) * ὑπερευλογημένη ἐν γενεαῖς ἀνθρώπων († Στιχ. προεόρτιον Εἰσοδίων).
- ἐ ὑ μ ε ν ἦ ς φύσει καὶ φιλόανθρωπος 263, 216 (Εὐχ.).
- ἐ ὑ μ ε ν ι ζ ο μ ἔ ν η ὑπὲρ ἡμῶν τὸν υἱὸν αὐτῆς (Τριῶδ. (β') ὠδ. η' Θεοτ. Τρίτ. ἐ. ἐβδ. νηστειῶν, Θεόδ.).
- ἐ ὑ π ρ ἔ π ε ι α τῶν ἀγγέλων 195, 115, 202, 109 (Παῦλος Ἀμορίου) — μαρτύρων καὶ ἀποστόλων 89, 97· εὐπρέπεια τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Νοεμ. λ' Κάθ. Θεοτ.)· εὐπρέπεια τῶν βροτῶν († Καν. Δασίου μάρτ. ὠδ. γ' Θεοτ. Γεώργιος).
- ἐ ὑ π ρ ε π ἦ ς καὶ πάναγνος (Ἰουν. κε' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).
- ἐ ὑ ρ ε σ ι ς χαρμονῆς, λύπης ἢ ἀναίρεσις 148, 173 (Εὐχ.).
- ἐ ὑ σ ε β ε σ τ ἔ ρ α τοῦ Σὴθ (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).
- * ἐ ὕ σ π λ α γ χ ν ο ς, πολνεύσπλαγχνος, φιλεούσπλαγχνος· εὐσπλαγχνος καὶ εὐσπλαγχνίας αἴτιον ἀγκάλαις βαστάσασα 15, 79.
- ἐ ὑ σ υ μ π ἄ θ η τ ο ς 11, 177.
- ἐ ὕ φ η μ ο ς πανεύφημος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).
- ἐ ὕ φ ρ α ἰ ν ο υ σ α ἅπαντας τῶ μυστικῶ πόνματι τοῦ νοητοῦ κρατῆρος τῶν θαυμάτων († Καν. Βονιφατίου ὠδ. θ' Θεοτ.).
- ἐ ὕ φ ρ ο σ ὦ ν η ἀγγέλων, δόξα βροτῶν καὶ ἐγκαλλώπισμα 137, 83 (Θηκ.)· εὐφροσύνη ἄληκτος ἀγγέλων δικαίων ἀποστόλων προφητῶν 68, 176 (Θηκ.)· εὐφροσύνη γνωστική (Μαῖου ιγ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος)· εὐφροσύνη τοῦ κόσμου καὶ θυμηδία καὶ γλυκασμός 114, 186 (Εὐχ.)· εὐφροσύνη ἢ μέλλουσα († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· εὐφροσύνη καὶ σωτηρία χριστιανῶν 57, 61 (Ἀνδρέας)· εὐφροσύνη ψυχῆς καὶ δόξα 200, 187 (Μαν. ρήτωρ)· εὐφροσύνη τῶν πιστῶν 104, 11 (Μάρκ. Εὐγεν.).
- ἐ ὕ χ ο ς τῶν ἁγίων καὶ δόξα ἀποστόλων († Καν. Μάρκου Εὐαγγελ. ὠδ. ζ' Θεοτ.).
- ἐ ὕ ω δ ι ἄ ζ ο υ σ α ἡμᾶς θείας χάρισι (Ἰαν. ιη' Κάθ. β' Στιχολ. Θεοτ.)· εὐωδιάζουσα ὑπὲρ τὰ κρίνα († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- ἐ ὕ ω χ ι ἄ ζωῆς μυστικῆς (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).
- ἐ φ α π λ ο ὦ σ α νοητῶς φῶς τῆς εὐφροσύνης (Ἰουλ. ζ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.).
- ἐ φ ε σ ι ς ἀκόρεστος 215, 8 (Θηκ.)· ἔφεις θεία καὶ ἀγαλλίαμα 220, 61· ἔφεις τῶν δικαίων († Σεπ. η' Ἰδιόμελον).
- Ἐ φ ο ὕ δ τὸ ἱερατικὸν τῆς ἀρχιερωσύνης σηκηνῆς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- ἐ χ ο υ σ α δύναμιν ἄμετρον (Ὀκτ. ζ' Κάθ. Θεοτ.)· ἔχουσα τὸ κράτος πανσθενὲς 12, 86 (Ἰγνάτιος)· ἔχουσα κράτος ἀπροσμάχητον (Ρωμ. Κοντ. Ἀκάθ.)· ἔχουσα συμπάθειαν πολλὴν καὶ σπλάγχνα φιλοκτίριμονα 28, 39 (Φώτιος)· ἔχουσα ὑπέρτιμον ἄξιωμα τῶν σεραφίμ 71, 188 (Μαν. ρήτωρ)· ἔχουσα ψυχῆς τὸ κάλλος ὑπέρολαμπρον (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. θ' τροπάρ. α' Γεώργιος)· ἔχουσα φορικτὴν λοχείαν (Ἰουλ. α' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἔχουσα ἀσύγκριτον τὴν ὑπεροχὴν κατὰ παντὸς γεννητοῦ ὡς τεκοῦσα τὸν δημιουργὸν (Ἰαν. ι' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ.)· ἔχουσα παρησίαν πρὸς τὸν τεχθέντα (Ἰαν. ιζ'

Καν. ᾠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἔχουσα πλοῦτον ἀμέτρητον οἰκτιρωῶν καὶ πλούσιον ἔλεος καὶ ἄπειρον πέλαγος εὐσπλαγγνίας (Ὁκτ. β' Κάθ. Θεοτ.)· ἔχουσα τὸ συμπάθεος φυσικὸν (Παρακλ. ἤχ. 6' Τρίτ. ἔσπ. Στιχ. 5')· ἔχουσα τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως καὶ διεξάγουσα πάντα τῇ δυναστείᾳ αὐτῆς (Παρακλ. ἤχ. δ' Σάββ. ἔσπ. Στιχ. γ' Μικροῦ ἑσπερινοῦ)· ἔχουσα τὸ κατάντημα τῆς προστασίας ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἕως ἄκρου αὐτοῦ μητριῶδες τε καὶ δαυτικῶδες († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἔχουσα σύλληψιν θαναταστὴν καὶ γέννησιν ὑπὲρ φύσιν, σωματώσασα τὸν ἀχώρητον Θεὸν ἀφράστως († Καν. ἀγ. Νικολάου ᾠδ. γ' Θεοτ.)· ἔχουσα υἶδν παρὰ φύσιν τὸν Χριστὸν († Κοντ. Συνάξεως Θεοτόκου ἰ' Ρωμ.)· σχοῦσα ἐν κοιλίᾳ θεοπρεπῶς τὸν κρατοῦντα ἐν τῇ δρακί τὰ πάντα († Καν. Τιμοθέου Προύσης ᾠδ. ζ' Θεοτ. Ἀρσένιος).

Z

Ζεὺ γυνῆσα παρθενίαν καὶ λοχείαν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο).

ζύμη τῆς φύσεως τῆς βροτείας ἢ ἀμόλυντος καὶ ἀγία 49, 49 (Μητροφ.).

ζωγοφοῦσα τῆς κολυμβήθρας τὸν τύπον (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).

ζωή τῶν ἀπεγνωσμένων, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Τρίτη πρωὶ Δόξα Ἀποστίχων)· ζωὴ καὶ ἀντίληψις, σκέπη καὶ χαράκιωμα, προστασία καὶ κραταίωμα καὶ καύχημα καὶ σθένος τῶν πιστῶν 66, 11 (Θηκ.)· ζωὴ ἀφραστός († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· ζωὴ τοῦ νεκρωθέντος προπάτορος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· ζωὴ αἰζώως τῶν ζώντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

ζωοκνήτωρ († Καν. Μάρκου εὐαγγελιστοῦ ᾠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ζωοπαροχος 91, 15 (Θηκ.).

ζωοτόκος παρθένος 2, 234 (Εὐχ.).

ζώσασα νεκροὺς τῷ τόκῳ 266, 262 (Εὐχ.)· ζώσασα τοὺς ὑπαχθέντας κακία τοῦ ὄφους τὴν ζωὴν τεκοῦσα († Καν. ἀγ. Νικολάου ᾠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ζώσασα τοὺς ἀνθρώπους νεκρωθέντας καὶ εἰς φθορὰν πεπτωκότας ἐξαναστήσασα († Καν. Ἀρσενίου τοῦ μεγάλου ᾠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης).

H

Ἡγίασμένη ἐκ κοιλίας μητρὸς μόνη ἐν γυναιξί († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἄννης. Νικόδημος ἀγιορείτης).

ἡδίσμα καρδίας 302, 98· ἡδίσμα καρδιῶν καὶ ἐντρύφημα γλώσσης καὶ νοδὸς διαρκῆς ἀγαλλίαμα 261, 103 (Εὐχ.).

ἡλεκτρον (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἄσματι τῶν Ἀσμάτων).

ἡλιόμορφος 11, 89.

ἡλιος ἀγνείας φαινὸς 183, 92 (Εὐχ.)· ἡλιος ὀλοαμπῆς τῆς ψυχῆς 270, 285 (Εὐχ.)· ἡλιος φωτοφόρος ἀστράψασα ἀκτῖνας τοῖς πέρασιν τὰς σωτηριώδεις († Νοεμ. κ' Ἰδιόμελον προεόρτ. Εἰσοδίων).

ἡλιοστάλακτος ἰδ. θρόνος, καὶ νόμφη.

ἡλιότοκος 269, 124 (Εὐχ.)· 274, 269 (Εὐχ.).

ἡμέρα σωτηρίας 18, 38 (Δαμ.)· ἡμέρα μυστικῆ τὸν ἥλιον καταυγάζουσα († Κάθ. Θεοτ. Ἰακώβου ὁσιομ. β' Νοεμ.).

ἡττα ἐχθρῶν ἀοράτων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ι).

Θ

Θαίμᾶν θεία ἀφ' ἧς ἦλθεν ὁ Θεὸς 109, 21 (Εὐχ.)· Θαμίαν ἢ καθαρά ἐξ ἧς προῆλθεν ὁ ἅγιος τῶν ἁγίων ἀνατείλας ὡσπερ ἥλιος († Καν. (η') εἰς Παῦλον ᾠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.).

* θάλαμος ἀχειρόπλοκος 1, 298 (Εὐχ.)· θάλαμος δεδοξασμένος τοῦ βασιλέως τῆς δόξης 123, 93 (Μητροφ.)· θάλαμος τοῦ Δεσπότη πάντιμος 260, 179 (Εὐχ.) — τοῦ Δεσπότη φωτεινὸς 19, 140 (Θηκ.)· θάλαμος ἔμφυχος 34, 75. 24, 182 (Θηκ.) — ἔμφυχος καὶ τερπνὸν παλάτιον (Παρακ. ἤχ. α' Τρίτη πρωὶ Καν. ᾠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· θάλαμος εὐαγῆς 290, 432 (Θεοφάνης)· θάλαμος εὐσομος καὶ πάντιμος (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Ἀνδρέας)· θάλαμος εὐώδης 181, 278 (Εὐχ.)· 261, 4 (Εὐχ.)· θάλαμος ἡγλατισμένος πάμφωτος 264, 327 (Εὐχ.)· θάλαμος λογικὸς τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως 260, 171 (Εὐχ.)· θάλαμος παρθενικὸς Εἰσμ. 171, 56 (Ἀνδρέας)· θάλαμος πορφυρόμορφος 187, 276 (Εὐχ.)· θάλαμος πορφυρόχρυσος 44, 194 (Εὐχ.)· θάλαμος πυρίμορφος 79, 171 (Εὐχ.)· θάλαμος φρικτὸς 127, 233 (Νικόλ. Κατασκευητός)· θάλαμος χρυσόμορφος τοῦ βασιλέως († Κανὼν Προδρομοῦ (δ') ᾠδ. θ')

Θεοτ. Εὐχ.)· θάλαμος ὠραῖος τοῦ νυμφίου 44, 51 (Εὐχ.)· 34, 97· θάλαμος χρυσοπόρφυρος (Νοεμ. λ' Κάθισμα)· θάλαμος ἔμψυχος τοῦ δεσπότην ὁ λαμπραῖς τῆς παρθενίας ἀκτίσι φωτειδῶς ὥσπερ κρίνον ἐκλάμπων ἐν μέσῳ τῆς ἀκανθώδους συγχύσεως (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Δευτ. πρωτ' Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ.).

θ ἄ λ α σ α γλυκεῖα ἀλλ' ἀδιάβατος 130, 105 (Θεοφάνης) — γλυκυτάτη ἀδιάβατος 279, 320 (Εὐχ.) — ἀδιάβατος, γλυκεῖα καὶ πότιμος (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Εὐχ.)· θάλασσα εὐσπλαγχνίας ἀμέτρητος 202, 175 (Παῦλος Ἀποστόλου)· 186, 230 (Εὐχ.)· θάλασσα ξηράνασα ἀθείας ποταμούς (Ρωμ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· θάλασσα ποντίσασα Θαραὼ τὸν νοητὸν (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ)· θάλασσα γλυκεῖα ἀνεξάντλητος χαρισμάτων τοῦ πνεύματος (Προσόμ. ἤχ. β' Θεόδ. Στουδίτης)· θάλασσα Ἐρυθρὰ (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἄσματι τῶν Ἀσμάτων)· θάλασσα τῶν χαρίτων ἢ τὴν ἀένναον πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ πηγάσασα († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἁγ. Ἄννης. Νικηδόημος ἀγιορείτης).

θ ἄ μ θ ο ς νόων Εἰρημ. 356, 68 (Γεώργ. Σικελιώτης).

θ ἄ ρ ο ς ἀνίκητον τῶν ἀθλοφόρων (Ρωμ. Ἀκάθ. Η)· θάρσος καὶ ὄπλον πιστῶν 92, 155 (Θηκ.)· θάρσος στρατευομένων, πολεμουμένων δύναμις 92, 13 (Θηκ.)· θάρσος καὶ κραταίωμα στρατευομένων 170, 29 (Θηκ.).

θ ἄ ρ ρ ο ς παναληθὲς 173, 97 (Θηκ.).

θ α ὤ μ α καὶ ἄκουσμα καινὸν 19, 45 (Θηκ.)· θαῦμα ἀνερημήνευτον 296, 30· θαῦμα τῶν ἀγγέλων πολυθρύλλητον (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ)· θαῦμα ἀγγέλων, τραῦμα δαιμόνων πολυθρήνητον 264, 130 (Εὐχ.) — ἀγγέλων, τραῦμα δαιμόνων μέγα 166, 145 (Μάρκ. Εὐγεν.)· θαῦμα τῶν ἀγγέλων ἐξαίσιον 169, 2 (Θηκ.)· θαῦμα ἀνερημήνευτον καὶ ξένον καὶ ἄρρητον 132, 95 (Λάσκαρης) — ἀνερημήνευτον καὶ ἀκατανόητον δράμα καὶ ἀπόκρυφον τοῖς ἀγγέλοις 273, 122 (Εὐχ.)· θαῦμα μέγα πάσης κτίσεως 7, 194 (Κλήμης)· θαῦμα παράδοξον ἁγίων ἀγγέλων 132, 39 (Λάσκαρης)· θαῦμα τὸ ὑπερθαύμαστον 255, 98· θαῦμα ἀκατάληπτον καὶ ἀνερημήνευτον (Κάθισμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ)· θαῦμα καινότερον (Προσόμ. ἤχος βαρὺς Ἀνδρέας)· θαῦμα φρικτὸν ἐν οὐρα-

νῶ καὶ ἐπὶ γῆς († Ἰουλ. β' (κατάθεσις ἐσθῆτος Θεοτ.) Καν. ὠδ. γ' τροπ. δ' Γεώργιος)· θαῦμα μέγα τῶν ἁγίων ἀπάντων († Καν. (γ') Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῶν ὠδ. α' Θεοτ.).

θ α υ μ α σ ι ω τ έ ρ α τῶν θρόνων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν).

θ α υ μ α σ τ ο τ έ ρ α τῶν ἄνω χορῶν Εἰρημ. 63, 99 (Κυπριανός).

θ α υ μ α τ ό θ ρ υ τ ό ς († Στιχ. κγ' Ἀδγ. Θεοτόκου τῆς ἐν τῷ Πυρσῶ).

θ έ α μ α ἐξαίσιον καὶ παράδοξον 19, 46 (Θηκ.)· θέαμα καινὸν καὶ παράδοξον (Δεκ. κθ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος)· θέαμα περιβόητον (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θεοφάνης).

θ ε α ν δ ρ ό τ α τ ο ς († Στιχ. Προσόμ.).

θ ε α ν δ ρ ό τ ο κ ο ς 121, 12 (Ἡλίας Κορήτης).

θ ε ι ο τ έ ρ α τῆς Ὀλδᾶς (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).

θ έ λ ξ α σ α παρθενικὰς χορείας τῇ εὐωδίᾳ τῆς ἀγνείας († Καν. Δασίου μάρτ. ὠδ. γ' Θεοτ. Γεώργιος).

θ ε μ έ λ ι ο ν γῆς 126, 74 (Ἰωσήφ)· θεμέλιον ἄσειστον 155, 168, 25, 97 (Θηκ.).

θ ε ό β λ α σ τ ο ς (Ἰουλ. κε' Στιχ. γ' Ἀποστόλων).

θ ε ο δ έ γ μ ω ν Εἰρημ. 10, 45.

θ ε ο δ ό κ ο ς (Ρωμ. Κοιμ. Θεοτ. Γ).

θ ε ο δ ό ξ α σ τ ο ς 290, 286 (Θεοφάνης). 36, 46 — κόρη 200, 234 (Μαν. ρήτωρ). 302' 4.

θ ε ο δ ό χ ο ς παρθένος Εἰρημ. 113, 56 (Δαμ.)· 93, 1 (Θηκ.).

θ ε ό κ λ η τ ο ς κόρη (Σεπτ. ι' Δόξα ἐσπερινοῦ).

θ ε ο κ ό σ μ η τ ο ς (Ἰουν. δ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).

θ ε ο κ υ ή τ ρ ι α 213, 68 (Θηκ.).

θ ε ό λ η π τ ο ς παρθένος (Ἀκάθ. Ο Ρωμ.).

* θ ε ο μ α κ ά ρ ι σ τ ο ς κόρη 60, 165 (Εὐχ.) 159, 119.

θ ε ο μ ε γ ά λ υ ν τ ο ς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν).

* θ ε ο μ ή τ ω ρ πάναγνος (Ὀκτ. κθ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).

θ ε ό μ ι λ ο ς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).

* θ ε ο ν ύ μ φ ε υ τ ο ς 130, 194 (Θεοφάνης).

* θ ε ό ν υ μ φ ο ς (Σεπτ. η' Κάθισμα)· 36, 112, 162. † Καν. (β') Εἰσοδίων ὠδ. ζ'

τροπ. β' Γεώργιος « ἡ πλατυτέρα οὐρανοῦ
 θφθεῖσα θεόνυμφος »).

* **θ ε ὀ π α ι ς** 237, 104.

θ ε ο π ρ ὀ τ α κ τ ο ς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐ-
 αγγελισμόν).

Θ ε ὀ ς (ἡ) μετὰ Θεὸν τὰ δευτερεῖα τῆς Τριά-
 δος ἡ ἔχουσα, ἡ δεχομένη ἀμέσως τὸ πλή-
 ρωμα τῶν δωρεῶν καὶ διαπορθημένουσα τοῦ-
 το εἰς ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους (Προσόμ.
 ἡχ. πλ. α' Ἀνδρέας).

θ ε ο σ ὑ λ λ η π τ ο ς 212, 62, 165.

* **Θ ε ο τ ὀ κ ο ς** σεμνή Εἰρη. 308, 35. 309,
 27. Θεοτόκος ἀλόχευτος († Καν. Θεοφίλου
 μάρτ. ὠδ. ζ' Θεοτ.). Θεοτόκος ἔργω καὶ
 λόγῳ δειχθεῖσα 40, 230 (Εὐχ.) — ρήματι
 καὶ πράγματι 44, 43 (Εὐχ.).

θ ε ο φ ὀ ρ ο ς καὶ λαμπρά (Ἰουλ. ιγ' Καν.
 πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὠδ. η' Θεοτ. Φι-
 λόθεος).

θ ε ο υ ρ γ ῆ σ α σ α τὴν φύσιν τῶν βροτῶν
 (Μαῖου κε' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.).

θ ε ο φ ὕ τ ε υ τ ο ς ἄμπελος Εἰρη. 45, 36.

θ ε ο χ ἄ ρ η τ ο ς κόρη (Δεκ. κβ' Καν. (γ')
 ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

* **θ ε ο χ α ρ ἰ τ ω τ ο ς** κόρη 67, 192 (Θηκ.).

θ ε ο χ ρ η μ ἄ τ ι σ τ ο ς († Δαμ. Λόγος εἰς
 Εὐαγγελισμόν).

θ ε ο χ ῶ ρ η τ ο ς ('Οκτ. κβ' καὶ νῦν Ἀπο-
 στίχων).

θ ε ρ α π ε ῖ α τοῦ ἑμοῦ φωτός (Ρωμ. Ἀκάθ.
 Ψ). θεραπεία νοσούντων καὶ ἄκος ἀελπτον
 91, 84 (Θηκ.) 10, 88.

θ ε ρ ἄ π ε υ σ ι ς παρεμμένων ἐν νόσοις (Ρωμ.
 Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ι).

θ ε ὠ ν υ μ ο ς († Στιχ. Συνάξ. Θεοτόκου ἐν
 τῷ Πυρροῦ).

θ ε ω ρ ῖ α ἀγγέλων πανόλιβος (Προσόμ. ἡχ.
 γ' Ἀρσένιος). θεωρία μυστικῆ πανάχραν-
 τος († Δογματικὸν Θεοτοκίον πλ. β' Δαμ.).

θ ε ὠ σ α σ α τὸν Ἀδὰμ καὶ τὰ διεστῶτα συνά-
 ψασα (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἔσπ. Δόξα μι-
 κροῦ ἔσπερ.). θεώσασα τοὺς βροτοὺς ὡς ἀ-
 ποκνήσασα Λόγον σωματώθεντα (Παρακλ.
 ἡχ. α' Πέμπ. πρωὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.).
 θεώσασα τὴν φύσιν τοῦ προπάτορος 222,
 97 (Δαμ.). θεώσασα τὴν φύσιν τῶν ἀν-
 θρώπων 130, 30 (Θεοφάνης) — τὴν φύ-
 σιν τῶν βροτῶν τῷ ὑπὲρ φύσιν τόκῳ 8, 40.
 θεώσασα τὸ ἀνθρώπινον φύραμα τῆ θείᾳ
 γεννήσει (Σελτ. ιγ' Καν. (γ') ὠδ. ζ'
 Θεοτ.). θεώσασα ἄλλην τὴν οὐσίαν τῶν γη-
 γενῶν τεκοῦσα τὸν δημιουργόν ('Ἰαν. κα'

Καν. (β') ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ). θεώσα-
 σα τοὺς βροτοὺς θεϊκῆ κυφορίας (Παρακλ.
 ἡχ. δ' Παρασκ. πρωὶ Καν. (α') ὠδ. ζ'
 Θεοτ. Ἰωσήφ).

θ ἡ κ η ἔμψυχος ἢ ἀντίτυπος τοῦ Νῶε († Δαμ.
 Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

θ ἡ λ ἄ σ α σ α ἐκ μαζῶν τοῦ κόσμου τὸν τρο-
 φέα (Πεντηκ. Μεσοπεντηκ. Καν. ὠδ. ζ'
 τροπ. θ' Ἀνδρέας). θηλάζουσα καὶ φέρου-
 σα παρθενίαν († Καν. Προεόρτ. Γενεσίου
 Προδρόμου ὠδ. γ' Θεοτ.). θηλάσασα τὸν
 δοτῆρα τοῦ γάλακτος (Μαρτ. ιζ' Καν.
 πρωὶ Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
 θηλάζουσα τὸν ἄποσον καὶ γαλουχοῦσα τὸν
 ἄλλον καὶ συνέχουσα ἀγκάλαις τὸν κτίσαν-
 τα († Καν. Ταρσίσιον πΚ ὠδ. ζ' Θεοτ.
 Ἰγνάτιος). θηλάσασα ἔνσαρκον τὸν Θεὸν
 († Κανὼν ἀναστάσιμος ἡχ. πλ. β' ὠδ. ζ'
 Θεοτ.).

θ ἡ σ α ὕ ρ ι σ μ α ἀγνείας 126, 25 (Ἰωσήφ).
 310, 69 (Θηκ.) — ἀγνείας θεῖον 65, 109
 (Θηκ.) — ἀγνείας καθαρὸν 19, 110
 (Θηκ.). θησαύρισμα ζωῆς 95, 30 (Θηκ.).
 171, 61 (Θηκ.). — ζωῆς ἀτελευτήτου 306,
 72 (Θηκ.). θησαύρισμα θεῖον 52, 117. θη-
 σαύρισμα ἱερὸν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ (Νο-
 εμβ. κα' Κοντ. Γεώργιος). θησαύρισμα
 τῆς εὐδοκίας τοῦ πατρὸς (Αὐγ. α' Καν.
 (β') ὠδ. η' (Θεοτ.). θησαύρισμα θεοπά-
 ροχον ('Οκτ. κβ' καὶ νῦν Ἀποστίχων).
 θησαύρισμα τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως (Πα-
 ρακλ. ἡχ. βαρὺς Σαββ. πρωὶ Κάθ. γ'). θη-
 σαύρισμα πάντων ἀγαθῶν († Καν. 40
 μαρτύρων ὠδ. θ' Θεοτ. Παῦλος Ἐρηγο-
 ταμινός).

θ ἡ σ α υ ρ ὀ ς ἀγνείας θεῖος 130, 192. (Θεο-
 φάνης). θησαυρὸς ἀδαπάνητος μὴ κενού-
 μενος 291, 129 (Θεόδ. Στουδίτης). θησαυ-
 ρὸς τῆς αἰδίου ζωῆς Εἰρη. 245, 65 (Ἀν-
 δρέας). θησαυρὸς ἀνελλιπῆς τῶν ἱαμάτων
 ἀδαπάνητος 315, 50 (Θεοστήρικτος). θη-
 σαυρὸς τῆς ἀνθρωπότητος ταμιευθεὶς ἐν-
 δον τοῦ ναοῦ († Καν. Εἰσοδ. ὠδ. α' τροπ.
 β'). θησαυρὸς ἀρρήτων ἀγαθῶν 273, 169
 (Εὐχ.). θησαυρὸς ἄσυλος 19, 151 (Θηκ.).
 — ἄσυλος πενομένων 67, 74 (Θηκ.). —
 πενομένων ἀσύλητος (Προσόμ. ἡχ. α' Φώ-
 τιος). θησαυρὸς εὐλογίας πολύτιμος (Πα-
 ρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. πρωὶ Καν. Σταυροθ. ὠδ.
 ζ' Θεοτ.). θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν 23,
 67 (Θηκ.). 138, 149 (Θηκ.). 51, 41 (Θέ-
 κλα) — τῆς ζωῆς ἀδαπάνητος (Ρωμ. Ἀ-

κάθ. Ψ) 91, 57 (Θηκ.)· — ζωῆς ἀνεξάν-
τλητος 21, 4 (Θηκ.) — ζωῆς ἀσπιλος 64,
85 (Θηκ.)· θησαυρός θείος χαράς 169,
190 (Θηκ.)· θησαυρός θείων χαρτίων 132,
203 (Λάσκαρης)· θησαυρός κοσμοπλουτος
91, 152 (Θηκ.)· θησαυρός παντός καλοῦ
269, 119 (Εὐχ.)· θησαυρός παρθενίας καὶ
καύχημα 90, 63 (Θηκ.)· θησαυρός πενομέ-
νων 21, 176 (Θηκ.)· 138, 94 (Θηκ.)· θη-
σαυρός πλούτου ἀκενώτου 65, 8 (Θηκ.)·
θησαυρός σεπτοῦ μυστηρίου φοβεροῦ 260,
270 (Εὐχ.)· θησαυρός σωτηρίας 42, 282
(Εὐχ.) 297, 194· θησαυρός οὐράνιος καὶ
ὑπέριμος (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ.
ἔκδ. Ντὲ Λαγκάρντ. σ. 183, 59)· θησαυ-
ρός σοφίας καὶ χάριτος (Νοεμ. κα' Καν.
ὠδ. α' τροπ. α' Γεώργιος)· θησαυρός τοῦ
μάννα τῆς διαθήκης (Αὐγ. ιδ' οἶκος).

θ ρ α σ ο ς θεῖον τῶν ἀθλοφόρων 64, 30
(Θηκ.).

θ ρ α ὤ σ ι ς δυναστείας ἀσεβῶν 255, 29· θραῦ-
σις τῶν ἐναντίων († Στιχ. Θεοτ. Φιλό-
θεος).

* θ ρ ό ν ο ς ἅγιος 1, 296 (Εὐχ.) — ἅγιος τοῦ
Χριστοῦ (Σειπ. η' Στιχ. ἔσπ.)· θρόνος ἀ-
σάλευτος τοῦ βασιλέως τῆς δόξης (Εὐχ. λό-
γος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἔκδ.
ντὲ Λαγκάρντ, σ. 154)· θρόνος ἀστραπό-
μορφος 11, 168· θρόνος τοῦ βασιλέως ὁ ἀ-
σάλευτος (Αὐγ. ιε' Στιχ. α' ἔσπερ.)· θρό-
νος ἀφλεκτος καὶ πυρίμορφος (Παρακλ.
ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωτὶ Μακαρισμοὶ Θεοτ.)·
θρόνος δόξης ἡλιόμορφος 96, 138, 142,
152, 159 (Μαν. ρήτωρ)· θρόνος θεῖος
(† Δεκ. κς' Καν. ὠδ. α' τροπ. γ')· θρόνος
τοῦ δεσπότη περιδοξος 79, 175 (Εὐχ.)·
θρόνος ἡλιοστάλακτος ('Εξαποστειλ. δ'
μεγάλῃ Παρακλήσεως)· θρόνος θεῖος τοῦ
βασιλέως 14, 23 — θεῖος καὶ φωτοφόρος
156, 149· θρόνος Θεοῦ ἔνδοξος 16, 133
(Δαμ.)· 30, 173 (Μάρκος Εὐγεν.)· 19,
175 (Θηκ.)· 58, 158 (Γεώργιος)· θρόνος
τοῦ Θεοῦ περιδοξος 14, 208· θρόνος Θεοῦ
τοῦ Λόγου ἐν ᾧ ὁ Θεὸς καθήμενος ἔδειξε
χερουβὶμ ὑπερτέραν 50, 74 (Θέκλα)· θρό-
νος Θεοῦ ἐντιμος καὶ ὑπέριτος (Μαίτου λ'
Καν. ὠδ. η' Θεοτ.)· θρόνος Θεοῦ καὶ πα-
στάς ἔμψυχος 28, 167 (Φώτιος)· 12, 102
(Ἰγνάτιος)· θρόνος Κυρίου πανσεβάσμιος
170, 164 (Θηκ.)· θρόνος Κυρίου ὑπερέχων
τὰ χερουβὶμ καὶ τοὺς θρόνους (Αὐγ. ιδ'
Καν. (α') Θεοτ. Ἰωσήφ)· θρόνος μέγας

ἔμψυχος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Θ)
θρόνος μυστικὸς βασιλέως φοβεροῦ 24, 117
(Θηκ.)· θρόνος οὐρανῶν ἀνώτερος καὶ γῆς
καὶ θαλάσσης πλατύτερος 41, 242 (Εὐχ.)·
θρόνος πάμφωτος καὶ χρυσαυγέστατος Θε-
οῦ 92, 33 (Θηκ.)· θρόνος πανέντιμος Θεοῦ
τῶν ἀπάντων 19, 176 (Θηκ.)· θρόνος παρ-
θενικὸς θεοκόσμητος (Σειπ. θ' Καν. ὠδ.
ε' τροπ. β')· θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασι-
λέως καὶ παράδεισος διηνησιμένους (Πα-
ρακλ. ἤχ. γ' Πέμπ. πρωτὶ Κάθ. γ' Στιχ.)·
θρόνος περιδοξος 272, 25 (Εὐχ.)· θρόνος
πύρινος τοῦ Θεοῦ 65, 1 (Θηκ.) — πύρινος
τοῦ Χριστοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Θ)
— πύρινος τοῦ παντοκράτορος 126, 15
(Ἰωσήφ) — πύρινος τοῦ βουλήσει σάρκα
φορέσαντος 38, 47 (Ἰωσήφ)· θρόνος πυ-
ρίμορφος (Παρακλ. ἤχ. β' Κυρ. πρωτὶ Μα-
καρ. Θεοτ.)· 109, 121 (Εὐχ.) 95, 125
(Θηκ.) — ὑψίστου πυρίμορφος 22, 87
(Θηκ.)· 10, 24 — Κυρίου πυρίμορφος 63,
105 (Θηκ.) — πυρίμορφος ἅγιος 34, 42
— πυρίμορφος τῆς ἀστέκτου θείας οὐσίας
28, 207 (Φώτιος) — πυρίμορφος δόξης
76, 231 (Εὐχ.)· θρόνος ὑψηλὸς τοῦ δεσπό-
του 290, 430 (Θεοφάνης)· θρόνος ὑψηλὸς
καὶ περιβλεπτός τοῦ βασιλέως τῶν βασιλευ-
όντων 70, 108 (Μάρκ. Εὐγεν.)· θρόνος
τερπνὸς τοῦ βασιλέως (Μαρτ. κς' Καν. ὠδ.
η' Θεοτ. Ἰωσήφ) — ὁ ὑψηλὸς καὶ περι-
βλεπτός ὁ ἐπηρμένος ὑπεράνω τῶν θρόνων
τῶν ἀσωμάτων 41, 128 (Εὐχ.)· θρόνος ὑ-
ψηλότατος καὶ ἐντιμος 269, 140 (Εὐχ.)·
θρόνος φωτειδέστατος Κυρίου († Καν.
(ζ') Θωμᾶ ἀπ. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)·
θρόνος χερουβικὸς 6, 208 († Λέοντος Σο-
φοῦ Σταυροθεοτοκίον)· Εἰρη. 8, 103 (Κο-
σμᾶς)· θρόνος φωσφόρος τοῦ κτίστου (†
Μακαρισμὸς Ὑπαπαντῆς) — χερουβικὸς
ἐν ᾧ τὰ χερουβὶμ μετὰ δέους καὶ συστολῆς
ἀτενίζουσι 185, 115 (Εὐχ.) — χερουβικὸς
ὡς ὑπερτέρα τῶν κτισμάτων (Παρακλ. ἤχ.
πλ. α' Τρίτη ἔσπ. Προσόν. β')· θρόνος ἀ-
πόρητος τοῦ Θεοῦ († Νοεμ. ιδ' Καν. (εἰς
Γρ. Παλαμᾶν) ὠδ. ζ' Θεοτ. Φιλόθεος)·
θρόνος τῆς δικαιοσύνης (Δόξα ἀποστίχ.
Αἰνεῖν Δευτ. γ' ἐβδ. νηστειῶν)· θρόνος ἐκ-
κλησίας ἐνθα ὁ μέγας ἀρχιερεὺς ἐκάθισε
καὶ ἡγίασεν († Κοντ. Εἰσοδίων β' Ρωμ.)·
θρόνος θεῖος καθαρῶτατος († Στιχ. Πα-
ρασκευῆς ε' ἐβδ. νηστειῶν (Ω) Συμεὼν
Μεταφραστῆς).

θ υ γ ά τ η ρ τοῦ Ἀδάμ καὶ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου μήτηρ (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. ἔσπ. δογματ. Δαμ.) — τοῦ χοϊκοῦ Ἀδάμ 16, 41 (Δαμ.)· θυγάτηρ Δαυὶδ 7, 195 (Κλήμης)· θυγάτηρ τῆς κοσμήτορος καὶ πρώτης ἐν γυναιξὶ Εὐας († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν) — Δαυὶδ καὶ βασιλεὺς 58, 40 (Γεώργιος)· θυγάτηρ τοῦ Ἀδάμ κατὰ γένος, κατὰ χάριν δὲ Χριστοῦ (Κυρ. τῆς Τυρινῆς Καν. ὠδ. α' Θεοτ.).

θ υ μ α θεόδεκτον (Νοεμ. κα' Στιχ. (β') μικροῦ ἔσπερ.).

θ υ μ η δ ί α δόσιων 132, 202 (Λάσκαρης)· θυμηδία παμφαῆς 13, 16 (Ἰγνάτιος)· θυμηδία ψυχῶν καὶ παρακλήσις 3, 291, 292 (Εὐχ.)· θυμηδία καὶ εὐφροσύνη, δόξα καὶ καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα ἡμῶν († Καν. Ἄζη μάρτ. ὠδ. θ' Θεοτοκίου. Γεώργιος)· θυμηδία ἀμαρτωλῶν († Καν. Κυριακῆς μάρτυρος ὠδ. α' Θεοτ.).

θ υ μ ί α μ α εἶσομον 126, 31 (Ἰωσήφ)· θυμίαμα εὐωδέστατον καὶ μύρον τίμιον 94, 13 (Θηκ.)· θυμίαμα τῆς παρθενίας εὐώδες 301, 96· θυμίαμα πρεσβείας δεκτὸν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε)· θυμίαμα ἀποστάζον ἐκ τοῦ νοητοῦ παραδείσου (Προσόμ. ἤχ. βαρὺς Ἀνδρέας).

θ υ μ ι α τ ῆ ρ ι ο ν τοῦ αἵλου ἀνθρακος (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. ε' τροπ. 5' Ἰωσήφ Στουδίτης)· θυμιατήριον αἶλον ἀνθρακα θείας οὐσίας χωρῆσαν 109, 100 (Εὐχ.)· θυμιατήριον θεῖον τοῦ σεπτοῦ αἵλου ἀνθρακος 80,3 (Εὐχ.) — σεπτὸν τοῦ θεοῦ ἀνθρακος 204, 128 (Θεοφάνης)· θυμιατήριον τοῦ τῆς θεότητος ἀνθρακος († Στιχ. Συλλήψεως ἀγ. Ἄννης)· θυμιατήριον χρυσοῦν († Κανὼν Προδρομοῦ ἤχ. πλ. β' ὠδ. 5' Θεοτ. Εὐχ. καὶ Παρακλ. ἤχ. β' Δευτ. πρωὶ Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης) 55, 29· θυμιατήριον πάγχρυσον 44, 192 (Εὐχ.) — χρυσοῦν δεξαμένη τὸν ἀνθρακα τῆς θεότητος († Δαμ. Δογματ. Θεοτ.) — χρυσοῦν, ἐν ᾧ ὁ μέγας ἀρχιερεὺς ἀνέκασεν σάρκα ἦν ἐφόρεσεν ὡς θυμίαμα ἐκλεπτὸν καὶ εὐώδες 188, 275 (Εὐχ.) — χρυσοῦν ἐν ᾧ τὸ χειρόγραφον τοῦ προπάτορος κατεκαύθη 58, 8 (Γεώργιος)· 41, 30 (Εὐχ.).

θ υ ρ α ἀνοιχθεῖσα καὶ μὴ κλαπείσα τὸν τῆς ἀγνείας θησαυρὸν († Κοντ. Χριστουγεν. θ' Ρωμ.)· θύρα ἀφροστος ἀνεσπέρου ἀγγῆς (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Α)· θύρα

τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ 273, 170 (Εὐχ.)· 109, 305 (Εὐχ.)· θύρα πρὸς ζωὴν εἰσάγουσα 98, 156 (Φώτιος)· θύρα τῶν θαυμασιῶν Θεοῦ 255, 10· θύρα ἀφ' ἧς ἐγεννήθη παιδίον νέον ὁ πρὸ αἰῶνων Θεός († Κοντ. Χριστουγεν. θ' Ρωμ.)· θύρα θεία τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων 111, 71 (Εὐχ.)· θύρα μυστηρίου σεπτοῦ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο)· θύρα οὐράνιος 40, 280 (Εὐχ.)· θύρα τοῦ παραδείσου 10, 233· θύρα σεπτοῦ καὶ θεοῦ μυστηρίου 135, 42 (Θηκ.)· θύρα μετανοίας 21, 206 (Θηκ.)· θύρα τῶν σωζομένων, ἡ φλογοφόρος λαβὶς καὶ ἄρᾶς ἡ λύσις (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Σαβ. ἔσπ. Στιχ. γ' μικροῦ ἔσπερ.)· θύρα σωτηρίας, συμπαιδείας εἴσοδος καὶ πύλη εὐσπλαχνίας 108, 79 (Εὐχ.)· θύρα τρυφῆς ἀκηράτου (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Γ)· θύρα θεϊκῆς ἀκτίως (Ἰουλ. γ' Καν. τῶν πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὠδ. 5' Θεοτ. Φιλόθεος)· θύρα σωτήριος πάντων τῶν χριστιανῶν (Τριωδ. (β') ὠδ. η' Θεοτ. Τετάρτη πρωὶ Α' ἐβδ. νηστειῶν Θεόδωρος).

θ υ ρ ε ὶ τ ῶ ν πιστῶν 220, 87.

θ υ σ ί α (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἄσματι τῶν Ἀσμάτων).

θ υ σ ι α σ τ ῆ ρ ι ο ν χρυσοῦν τῶν θυμιαμάτων († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν)· θυσιαστήριον νοερόν († Καν. Μαρκιανῶ ὠδ. δ' Θεοτ. Γερμανός).

θ ὠ ρ α ξ ἀρραγῆς 301, 85.

Ἰ α μ α τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας 241, 179 (Μητροφ.)· ἱαμα νοσοῦντων 56, 62, 255, 81· ἱαμα τῶν παθῶν καὶ τῶν ἀρρωστημάτων ταχεῖα θεραπεία καὶ λύτρωσις (Στιχ. Θεοτ. ἤχ. α' Ἀγαπ.).

ἱ α σ α μ έ ν η τῆς Εὐας τὸ σύντριμμα καὶ τὴν πάλαι ταλαιπωρίαν (Παρακλ. ἤχ. β' Σαβ. πρωὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἱασαμένη πληγὴν χαλεπὴν τῆς φύσεως ἡμῶν 123, 34 (Μητροφ.)· ἱασαμένη τὴν συντριβὴν τῆς ἀνθρωπότητος (Ἰουν. θ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἱ α σ ι ς νοσημάτων σαφῆς 11, 174· ἱασίς ταχινωτάτη 137, 35 (Θηκ.)· ἱασίς τῶν ἀσθενούντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν).

ἱ α τ ῆ ρ καμνόντων 67, 169 (Θηκ.).

ἱ α τ ρ ε ύ σ α σ α ἡμᾶς νενοσηκότας τῇ ἁμαρτία τὸν σωτῆρα ἱατρὸν κήσασα (Παρακλ.

ἤχ. πλ. δ' Παρασκ. πρωτ' Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἰ α τ ρ ὀ ς νοσούντων 37, 117· ἰατρὸς τῶν νόσων 316, 142 (Λάσκαρης).

ἰ α τ ρ ε ἰ ο ν ἀνεσώδυνον 121, 57 (Ἡλίας Κρήτης)· ἰατρεῖον ἄμισθον 17, 165 (Δαμ.) 155, 131 — ἄμισθον, προσφύγιον κοινόν, ἰλαστήριον ἀψευδὲς πέλαιος συμπαθείας ἀπεριόριστον 108, 132 (Εὐχ.)· ἰατρεῖον μέγα κοινόν ἄμισθον ὄντως καὶ ξειτομον (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. εἰς τοὺς Αἴνους γ' Νικηφ. Κάλιστος)· ἰατρεῖον νοσούντων σωμάτων 157, 159· ἰατρεῖον παθῶν 237, 187· ἰατρεῖον φωτιστικόν 129, 47 (Θεόκτιστος).

ἰ ε ρ ε ἰ ο ν λογικὸν Εἰσμ. 300, 49 (Κυπριανός)· ἰερεῖον ἄμιμον (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. δ' τροπ. ζ').

ἰ ε ρ ὀ ν ἅγιον ὃ εὗρεν ὃ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος Θεὸς 1, 1 (Εὐχ.). ἰερόν πάγχρυσον 290, 433 (Θεοφάνης)· ἰερόν ἁγιωσύνης († Εὐχ. Καν. (δ') εἰς Χριστὸν ὠδ. ζ' Θεοτ.).

ἰ ε ρ ω τ ἔ ρ α ἰερῶν ἀγγέλων 1, 49 (Εὐχ.)· ἰερωτέρα τῆς κτίσεως ὡς μήτηρ τοῦ πλαστουργοῦ (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. πρωτ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἰερωτέρα οὐρανίων ταγματίων 252, 124 (Θηκ.)· ἰερωτέρα πάσης λογικῆς φύσεως, ἁγιωτέρα χειρουβίμ καὶ σεραφίμ († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον (γ') ὠδ. γ' Θεοτ. Εὐχ.)· ἰερωτέρα τῆς ὑπερκοσμίου τῶν ἀγγέλων τάξεως 314, 210 (Δαμ.)· ἰερωτέρα τῶν κτισμάτων ἀπάντων (Ὁκτ. κς' Καν. (α') ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἰ λ α σ μ ὀ ς ἁμαρτανόντων 8, 158· ἰλασμός παιόντων 10, 86.

ἰ λ α σ τ ἦ ρ ι ο ν ἀδέβηλον 70, 114 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἰλαστήριον τῶν ἀνθρώπων 192, 78 (Εὐχ.)· ἰλαστήριον ἄψαυστον (Ἰουλ. κβ' Καν. ὠδ. ς' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἰλαστήριον θροτῶν πρὸς Θεὸν 20, 64 (Θηκ.)· ἰλαστήριον θεῖον, ζῶσα τράπεζα 77, 17 (Εὐχ.)· ἰλαστήριον θερμόν 126, 44 (Ἰωσήφ)· 66, 95 (Θηκ.) — θερμόν τοῦ κόσμου 19 31 (Θηκ.)· ἰλαστήριον κατασκιαζόμενον ἐπὶ τῶν δύο σεραφίμ († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἰλαστήριον τοῦ πεσόντος Ἀδάμ (Ρωμ. Κοιτ. Κοιμ. Θεοτ. Ε)· ἰλαστήριον πιστῶν 203, 110 (Νικ Κατασκευητός) — πιστῶν, κοινὸν καταφύγιον καὶ μεσιτεῖα θερμῆ (Παρακλ. ἤχ. δ'

Σαβ. πρωτ' Κάθ. Θεοτ.)· ἰλαστήριον παιόντων 9, 11 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· 37, 118· ἰλαστήριον τῶν παισιμάτων 55, 35· ἰλαστήριον τῆς φύσεως 221, 133 (Δαμ.)· ἰλαστήριον ψυχῶν 11, 1· ἰλαστήριον τῶν χριστιανῶν τὸ μέγα 96, 132 (Μαν. ρήτωρ)· ἰλαστήριον ἁμαρτανόντων σεπτὸν († Κανὼν Εὐαγγελ. ὠδ. η' τροπ. β' Ἰωσήφ)· ἰλαστήριον νοερόν τῶν πιστῶν († Κανὼν Εὐαγγελ. ὠδ. η' τροπ. δ' Ἰωσήφ) — νοητὸν (Μαίτου ιη' Καν.)· ἰλαστήριον τῆς ἐπαισιμένης καὶ ρευστῆς ἡμῶν φύσεως († Καν. Φωκᾶ ἱερομάρτ. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἰ ν δ α λ μ α παρόμοιον τῆς ἀρχικῆς ὠραότητος († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἄννης. Νικόδημος ἁγιορείτης).

ἰ σ τ ὀ ς θεῖος ἐν ὧ ἀρρήτως ἐξυφάνθη Θεοῦ τὸ πανάγιον σῶμα Εἰσμ. 151, 95 (Ἀνδρέας)· ἰστός θεότευκτος ἐν ὧ στολὴν τοῦ σώματος ὁ Λόγος ἐξύφανε 221, 186 (Δαμ.)· ἰστός Χριστοῦ θεοφαντος ἐξ οὗ στολὴν τῆς σαρκὸς τὸ θεαρχικώτατον πνεῦμα ἐξύφανε 83, 185 (Μητροφ.)· ἰστός δὲ ἄνωθεν Χριστὸς ἐξύφανε στολὴν τῆς θείας εὐπρεπείας 153, 78 (Μητροφ.).

ἰ σ χ ὕ ο υ σ α ὄσα βούλεται (Τριῶδ. Σαββ. πρὸ τῆς Ἀπόκρως Κάθ. Θεοτ. Θεόδ. Στουδίτης).

ἰ σ χ ὕ ς τῶν ἀπεγνωσμένων (Ρωμ. Κοιτ. Κοιμ. Θεοτ. Μ)· ἰσχὺς καὶ ἐλπίς, φῶς καὶ ζωὴ καὶ παράκλησις 97, 129 (Ἀνδρέας)· ἰσχὺς καὶ ἐλπίς καὶ ὑμνησις κράτος καὶ σωτηρία 98, 188 (Φώτιος)· 78, 238 (Εὐχ.)· ἰσχὺς τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ καταφύγιον (Παρακλ. ἤχ. β' Τετάρτ. ἐσπ. προσόμ. Δόξα)· ἰσχὺς καὶ καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα καὶ φρουρὸς καὶ ἀντίληψις καὶ καταφύγιον καὶ προστατίς ἄμαχος τῶν χριστιανῶν 37, 84 — 88· ἰσχὺς καὶ ὄπλον καὶ στήριγμα 12, 45 (Ἰγνάτιος)· ἰσχὺς καὶ ὀχύρωμα ἀνθρώπων 126, 105 (Ἰωσήφ)· 24, 1 (Θηκ.)· ἰσχὺς τῶν πεπτωκότων καὶ ἐπανόρθωσις 19, 109 (Θηκ.)· ἰσχὺς ταπεινῶν (Νοεμ. κβ' Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἰσχὺς καὶ στήριγμα 5, 58· ἰσχὺς καὶ ὑμνησις χριστιανῶν 4, 17 (Εὐχ.)· ἰσχὺς καὶ ὑμνησις καὶ σωτηρία βεβαία καὶ ἀντίληψις 62, 112 (Εὐχ.)· ἰσχὺς τῶν στρατοπέδων († Θεοτ. Λάσκαρης)· ἰσχὺς καὶ δύναμις τῶν πιστῶν βασιλείων καὶ ὄπλον καὶ τρόπιον καὶ ἀσφαλῆς ἄγκυρα († Κανὼν Ἀκαθίστου ὠδ. δ' τροπ. β').

⌘

Καθαίρεσις ἄδου 19, 26 (Θηκ.) 229, 13 (Μάρκ. Εὐγεν.)· καθαίρεσις θανάτου κραταιοτάτη 216, 175 (Θηκ.) — θανάτου καὶ ἄδου νέκρωσις 42 (Θηκ.) — θανάτου καὶ ἄδου ἀναίρεσις 137, 111 (Θηκ.)· καθαίρεσις τῆς παλαιᾶς κατάρτας 173, 35 (Θηκ.)· καθαίρεσις παντὸς θρόνου 64, 109 (Θηκ.)· καθαίρεσις τῆς πλάνης 171, 28 (Θηκ.)· καθαίρεσις παντὸς ρυπώδους (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Θεοφάνης).

καθαίρετις θανάτου καὶ φθορᾶς 120, 25.

καθαίρουσα ἀπὸ πάσης φθορᾶς τῶν πιστῶν τὰς καρδίας 38, 212 (Ἰωσήφ)· καθαιρούσα ἀνιάτων τὰς νόσους (Παρακλ. ἤχ. β' Πέμπτη πρωτὶ Κάθ. 5').

καθαρά καὶ ἁγία 85, 130· καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος 9, 211 (Ἰωσήφ Σταυδίτης)· καθαρὰ μύμων καὶ μολυσμάτων καὶ πάσης ἀγιοσύνης τέμενος 143, 153 (Θεοφάνης)· καθαρὰ καὶ πανακίηρατος 28, 123 (Φώτιος)· καθαρὰ καὶ θείας δόξης πλήρης 155, 155 καθαρωτέρα ἀγγέλων 58, 44 (Γεώργιος)· καθαρωτέρα πάσης κτίσεως 142, 1 (Δαμ.)· καθαρωτέρα τῶν καθαρῶν 278, 300 (Εὐχ.)· καθαρωτάτη ἐν πασῶν τῶν γενεῶν 92, 179 (Θηκ.)· καθαρωτέρα λαμπηδόνων τοῦ ἡλίου 129, 93 (Θεόκτιστος)· καθαρωτέρα ὁρατῆς καὶ νοουμένης κτίσεως († Νοεμ. α' Καν. Ἀναργύρων ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· καθαρωτέρα πάσης καθαρότητος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν)· καθαρωτέρα ὑπὲρ τὸν φαίνοντα ἥλιον († Δαμ. ἐνθ. ἀνωτ.)· καθαρωτάτη καὶ ὑπέραγνος († Καν. προσέβ. Ὑπαπαντῆς ὠδ. η' Θεοτ. Γεώργιος).

καθαροσιον παντὸς οὐραίου 64, 110 (Θηκ.)· καθάροισιν κόσμου (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν ἐσπερινοῦ).

καθαροσις θεία λεπρῶν (Πεντηκ. Πέμπτη Διακ. εἰς τοὺς Αἴνους γ' Νικηφ. Κάλλιστος)· κάθαρσις τῶν ρερυπωμένων 255, 63· κάθαρσις ψυχῶν (Γεώργιος Σικελιώτης)· κάθαρσις σωτήριος (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Τρίτη πρωτὶ Κάθ. β' Στιχ. Θεοτ.).

καθαροτήριον μέγα βροτῶν 172, 45 (Θηκ.)· καθαρτήριον ψυχῶν καὶ σωμάτων († Κανὼν εἰς τὸν Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. β' Θεοφάνης)· καθαρτήριον παθῶν (Ἰουλ. α' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· καθαρτήριον τῶν σπύλων (Ἰαν. ις' Καν.

(α') ὠδ. θ' Θεοτ.)· καθαρτήριον ἁμαρτημάτων (Ὀκτ. κς' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.).

καθέδρα τοῦ βασιλέως (Ρωμ. Ἀκάθ. Α) — τοῦ βασιλέως περιδοξος καὶ περιλάλητος 279, 60 (Εὐχ.) — τοῦ πάντων βασιλέως θαυμαστή († Θεοτ. Λάσκαρης) — τοῦ δεσπότη ἐμπυχος 250, 83 (Θηκ.) 311, 161 (Θηκ.) — τοῦ βασιλέως πεποικιλμένη († Κάθ. Παρασκευῆς τῆς νέας) — τοῦ Θεοῦ παντοκράτορος 14, 163 — περιδοξος τοῦ Χριστοῦ 190, 431 (Θεοφάνης)· καθέδρα οὐράνιος (Μαίτου ιη' ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ) — τοῦ ποιητοῦ τῶν ὄλων 132, 73 (Λάσκαρης)· καθέδρα πυρίμορφος (Προσόμ. ἤχ. γ' Εὐχ.)· καθέδρα πυρφόρος καὶ φωτεινὴ τοῦ ποιητοῦ († Καν. ὠδ. γ' τροπ. γ' εἰς τὸ Γενέσιον Θεοτόκου Γεώργιος) — φωτεινοτάτη τοῦ βασιλέως 136, 184 (Θηκ.)· καθέδρα φωτοφόρος 299, 35 (Μάρκ. Εὐγεν.)· καθέδρα χρυσοφόρος τοῦ φοβεροῦ βασιλέως 135, 65 (Θηκ.)· 136, 70 (Θηκ.)· καθέδρα ὑπέρλαμπρος βασιλικὴ (Ἰαν. κα' Καν. (β') ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· καθέδρα ὑπερένδοξος καὶ θεῖον ὄχημα τοῦ Λόγου († Καν. Πορφυρίου Γάζης ὠδ. η' Θεοτ. Γεώργιος)· καθέδρα ζῶσα Χριστοῦ († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· καθέδρα περιώνυμος († Νοεμ. ιγ' (εἰς Χρυσόστομον) (5') ὠδ. 5' Θεοτ. Εὐχ.).

καθελοῦσα τοῦ φραγμοῦ τὸ μεσότοιχον ἤνωσε τὸ τὰ πρὶν διεστώτα τὸν οὐρανὸν συνάψασα τῇ γῆ 123, 120 (Μητροφάνης)· καθελούσα τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας εἰρήνην ἀντεισήξε καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. ἐσπ. Δόξα Δαμ.).

καθερωθεῖσα τῷ κτίσῃ οὐκ ἐν αἵματι, καθαρότητι μᾶλλον δὲ καὶ ἀγνεῖα ὡς καλλιέργημα θεῖον καὶ ἁμωμον († Στιχ. Εἰσοδίων. Γεώργιος).

καθερωθεῖσα τῷ κτίσῃ οὐκ ἐν αἵματι, καθαρότητι μᾶλλον δὲ καὶ ἀγνεῖα ὡς καλλιέργημα θεῖον καὶ ἁμωμον († Στιχ. Εἰσοδίων. Γεώργιος).

καθερωθεῖσα τῷ κτίσῃ οὐκ ἐν αἵματι, καθαρότητι μᾶλλον δὲ καὶ ἀγνεῖα ὡς καλλιέργημα θεῖον καὶ ἁμωμον († Στιχ. Εἰσοδίων. Γεώργιος).

καθερωθεῖσα τῷ κτίσῃ οὐκ ἐν αἵματι, καθαρότητι μᾶλλον δὲ καὶ ἀγνεῖα ὡς καλλιέργημα θεῖον καὶ ἁμωμον († Στιχ. Εἰσοδίων. Γεώργιος).

καθερωθεῖσα τῷ κτίσῃ οὐκ ἐν αἵματι, καθαρότητι μᾶλλον δὲ καὶ ἀγνεῖα ὡς καλλιέργημα θεῖον καὶ ἁμωμον († Στιχ. Εἰσοδίων. Γεώργιος).

καθερωθεῖσα τῷ κτίσῃ οὐκ ἐν αἵματι, καθαρότητι μᾶλλον δὲ καὶ ἀγνεῖα ὡς καλλιέργημα θεῖον καὶ ἁμωμον († Στιχ. Εἰσοδίων. Γεώργιος).

- Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· καινίσασα φύσιν καὶ χρόνον (Ἰουλ. β' Ἐξαποστεύλιον).
- καινοτομήσασα θεσμούς φύσεως (Μαΐου λ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)· καινοτομήσασα τὴν φύσιν ἄνευ σποράς κηύσασα μείνασα πάλιν δὲ παρθένος (Κανὼν Σταυροπροσκ. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεόδωρος).
- καινούργησις Ἀδὰμ τοῦ φθαρέντος 68, 83 (Θηκ.).
- καινουργοῦσα καρδίας (Αὐγ. λα' Καν. (β') ὠδ. ζ' τροπ. α' Ἰωσήφ)· καινουργήσασα μόνη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων (Δεκ. ζ' Καν. (α') ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- κάλαμος καὶ στύραξ 255, 172.
- καλή καὶ ἄμωμος ἐν γυναιξὶ καὶ ὠραία (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφ. Καν. ὠδ. δ' (Ἰωσήφ)· 126, 176 (Ἰωσήφ) — ἐν γυναιξὶ καὶ ὠραία ἐν νεάνισι καὶ ἐν παρθένοις νύμφη ἀνύμφετος († Κανὼν α' εἰς τὸν Πρόδρομον ὠδ. γ' Θεοτ. Εὐχ.) — καὶ ἄμωμος κόρη 2, 246 (Εὐχ.)· καλή, καθαρὰ, ἄμωμος, ἀγνή, ἠγλαισμένη, ὠραισμένη, ἐκλελεγμένη, ὠραία ὅλη παναμώμητος ὅλη γλυκασμός ὅλη ἡδύτης 44, 218 — 224 (Εὐχ.)· καλή καὶ πλησίον τοῦ παμβασιλέως 101, 166 (Δαμ.).
- καλλιέριμα τῷ δημιουργῷ θεῖον καὶ ἄμωμον († Νοεμ. κα' Στιχ. Προσόμ.).
- καλλιπίαις († Δεκ. κς' Καν. ὠδ. η' τροπάριον α').
- καλλιωτέρα τῶν χειρουβὶμ († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- καλλονή ἀγγέλων 290, 268 (Θεοφάνης)· καλλονή δικαίων 87, 197· καλλονή τοῦ Ἰακώβ (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. δ' τροπ. δ' Θεοφάνης) — τοῦ Ἰακώβ ἡ ἐκλελεγμένη τῷ Θεῷ πρὸ τοῦ γενέσθαι τὰ σύμπαντα († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. πλ. β' ὠδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.)· καλλονή ἀγγέλων καὶ χαρμονῆ τῶν ἀνθρώπων 235, 79· καλλονή βροτῶν (Φεβρ. ιδ' καὶ νῦν Ἀποστίχων)· καλλονή ἀποστόλων, ἀθλοφόρων χαρμονῆ (Παρακλ. ἡχ. γ' Πέμπτη πρωτὶ καὶ νῦν Μακαρισμῶν).
- καλλοσ ἀγνείας θεόβλαστον (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ')· κάλλος ἀξιέραστον καὶ πάντιμον 94, 176 (Θηκ.)· κάλλος βασιλείας Χριστοῦ 11, 209· κάλλος τῆς ἐκκλησίας 19, 176 (Θηκ.)· κάλλος μητέρων φαιδρὸν καὶ ἔνδοξον 66, 73 (Θηκ.)· κάλλος παγκόσμιον καὶ καύχημα 94, 182 (Θηκ.)· κάλλος πάγχρυσον καὶ πολυέραστον 92, 37 (Θηκ.)· κάλλος παμπόθητον 219, 134 (Θηκ.) — παρθένων παμπόθητον 20, 115 (Θηκ.) — παρθένων ὠραιότατον 63, 33 (Θηκ.)· κάλλος πολυέραστον 90, 10 (Θηκ.)· κάλλος τῶν πιστῶν (Ἀπριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Δαυίδ)· κάλλος τῶν ψυχῶν (Προσόμ. ἡχ. δ' Θεοφάνης).
- καλλώπισμα * ἐγκαλλώπισμα· καλλώπισμα τῆς φύσεως 256, 78 (Μάρκ. Εὐγεν.)· καλλώπισμα σεπτῶν τῶν ἀπορθέτων καὶ καύχημα (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Μαν. ρήτωρ)· καλλώπισμα τῶν βροτῶν 16, 68 (Δαμ.).
- κάμινος πυρένδροσος τῶν Χαλδαίων Εἰρημ. 148, 54 (Ἀνδρέας).
- καρογονοῦσα τὸ ξύλον τῆς ζωῆς οὐ ἡ γεῦσις τοὺς θανόντας ἀνεζώωσεν (Ἰουλ. ιη' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- καροπὸς ἅγιος ἀγίας ρίζης 88, 178· καρπὸς ἅγιος ἐπαγγελίας († Στιχ. η' Σεπτ. η')· καρπὸς θεόβλαστος (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. θ' τροπ. α').
- καροφορήσασα τὸν οὐράνιον βότρυν 106, 29· καρποφοροῦσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν)· καρποφορήσασα γεωργία τοῦ παντουργοῦ πνεύματος οἰμα τῷ δεσπότη (Ὀκτ. γ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης).
- καταβαλοῦσα τὸ κέντρον καὶ τὴν ἰταμότητα ἄδου 96, 11 (Μαν. ρήτωρ).
- καταγωγὴ τῆς θεαρχίας († Νοεμ. β' Καν. Ἰακώβου ὁσιου. ὠδ. θ' Θεοτ.).
- καταγώγιον πάσης καθαρότητος 273, 2 (Εὐχ.)· καταγώγιον τερπνὸν τοῦ ὑψίστου 139, 58 (Θηκ.) — φαιδρὸν τοῦ ὑψίστου 25, 126 (Θηκ.)· καταγώγιον τῆς ἀχωρήτου οὐσίας φαιδρὸν καὶ παράδοξον 219, 132 (Θηκ.)· πανάγιον τοῦ δεσπότη καταγώγιον (Ἰουλ. β' Καν. (α') ὠδ. θ' τροπ. δ' Ἰωσήφ)· καταγώγιον ὑπερφύες τῆς παρουσίας Θεοῦ († Στιχ. Συλλήψεως ἀγίας Ἀννης).
- καταλάμψασα τὰ πέρατα τῷ παραδόξῳ τόκῳ 89, 6 (Θηκ.) — τῷ ὑπερφυεῖ καὶ ἐνδόξῳ τόκῳ 137, 60 (Θηκ.).
- καταλλαγὴ ἁμαρτωλῶν 252, 11 (Θηκ.)· καταλλαγὴ γηγενῶν πρὸς Θεὸν 91, 59 (Θηκ.) — πάντων πρὸς Θεὸν 126, 134 (Ἰωσήφ)· καταλλαγὴ καὶ ἰλασμός 24, 150 (Θηκ.).
- κατάκλισις παθημάτων ποικίλων (Πεν-

τηκ. Παρασκ. Διακ. Κοντ. Νικηφ. Κάλλι-
στος).

καταλλαγή πρὸς τὸν Θεὸν τῶν παιόντων
(Δεκ. β' Κάθ. Θεοτ.).

καταλλάξια τὸν ποιητὴν τοῖς θροτοῖς
(Παρακλ. ἤχ. γ' Κυρ. πρωί Καν. (α') ὠδ.
η' Θεοτ. Δαμ.).

κατάλυσις δαιμόνων 19, 35 (Θηκ.)· κα-
τάλυσις νοσημάτων παντοίων (Πεντηκ.
Παρασκ. Διακ. Κοντ. Νικηφ. Κάλλιστος)·
κατάλυσις φθορᾶς καὶ πλάνης (Ρωμ. Κοντ.
Κομ. Θεοτ. I)· κατάλυσις τοῦ θανάτου
(Ἰαν. κβ' καὶ νῦν ἐσπερινοῦ).

κατάπαυσις τοῦ θρήνου 136, 12 (Θηκ.)

καταπέτασμα ἅγιον τῶν ἁγίων δευτέρου
(† Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· κατα-
πέτασμα ἔμφυχον ἔνδον κρύψαν τὴν ἄστε-
κτον τῆς θεότητος οὐσίαν 270, 199 (Εὐχ.)·
καταπέτασμα νοητὸν καὶ μυστικὸν τοῦ
Θεοῦ († Κανὼν προεόρ. Γενν. Θεοτόκου
ὠδ. ζ' τροπ. δ')· καταπέτασμα φαιδρὸν
καὶ ὑπέρτιμον καὶ δεδοξασμένον († Νοεμ.
κα' Καν. ὠδ. ζ' τροπ. α' Γεώργιος).

καταπραΰνοῦσα τὰ κύματα τῶν ματαί-
ων λογισμῶν (Τριῶδ. Σαββ. πρὸ τῆς Ἀ-
πόκρως Κάθ. Θεοτ. Θεόδωρος Στουδίτης).

κατάπτωσις ἀπατεῶνων 135, 46 (Θηκ.)·
κατάπτωσις τῶν δαιμόνων (Ρωμ. Ἀκάθ.
Λ) — δαιμόνων ὀλεθρία 67, 30 (Θηκ.)·
— τῶν δυσμενῶν ὀλεθρία 94, 101 (Θηκ.)·
κατάπτωσις τοῦ θράσους τῶν ἀσεβῶν 255,
27· κατάπτωσις πανολεθρία δαιμόνων 90,
184 (Θηκ.).

καταράσσοῦσα εὐσθενῶς τυράννων θρα-
σύτητα τῇ ἀμάχῳ δυνάμει (Προσόμ. ἤχ. δ'
Μητροφ.).

καταργήσασα τὸ κράτος τοῦ θανάτου
καὶ κατάρσας ἀρχαίας ἀπόφασιν 122, 25·
καταργοῦσα τὸν φθορέα τῶν φρενῶν
(Ρωμ. Ἀκάθ. Τ).

κατασκιάζομένη πανευλαβῶς χερου-
βιμ ἁγίας πτέρυξι († Εὐχ. Καν. εἰς Χρι-
στὸν ὠδ. η' Θεοτ.).

καταυγάξουσα φρένας πιστῶν (Ρωμ.
Ἀκάθ. Γ)· καταυγάσασα μαρμαρυγαῖς
παρθενίας καὶ φωτὶ ἀγνείας τὸν κόσμον
(Αὐγ. η' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).

καταφυγή 15, 112· καταφυγὴ ἀκαταίσχυν-
τος καὶ ἀναστόχης τῶν ἐν ἀνάγκαις 191,
67 (Εὐχ.)· καταφυγὴ ἀσφαλῆς τοῦ γένους·
τῶν θροτῶν 18, 20 (Δαμ.)· καταφυγὴ θε-
βαία καὶ ἀντίληψις 20, 169 (Θηκ.)· κα-

ταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν (Πεντηκ. Τρίτη
τῆς Δ' ἑβδ. πρωί)· καταφυγὴ καὶ δύναμις
καὶ κραταιὰ βοήθεια τοῦ κόσμου (Παρακλ.
ἤχ. γ' Τρίτη πρωί Κάθ. Θεοτ.)· καταφυγὴ
κραταιὰ 67, 9 (Θηκ.)· καταφυγὴ ὀχυρὰ
2, 208 (Εὐχ.)· καταφυγὴ τῶν πιστῶν 67,
9 (Θηκ.)· — τῶν πιστῶν καὶ κραταιὰ βο-
ήθεια 55, 16· καταφυγὴ σεπτῆ τῶν ἀνθρώ-
πων 38, 202 (Ἰωσήφ)· καταφυγὴ καὶ
σκέπη κραταιὰ 10, 149· καταφυγὴ τῶν ψυ-
χῶν καὶ ἰλαστήριον 55, 95· καταφυγὴ τῶν
ἐν δεινοῖς ὑπαρχόντων (Δεκ. β' Κάθ.
Θεοτ.).

καταφύγιον ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων
(Παρακλ. ἤχ. α' Καν. Τριαδ. Κάθ. Μητρο-
φάνης) — μέγα τῶν ἀπεγνωσμένων 48,
173· καταφύγιον καὶ ἀπολύτρωσις πιστῶν
37, 156· καταφύγιον θροτῶν 25, 122
(Θηκ.)· καταφύγιον ἀπροσμάχητον ἐν πο-
λέμοις († Καν. Ζωτικῶν ὄρφανοτ. ὠδ. δ'
Θεοτ. Γεώργιος)· καταφύγιον ἡμῶν καὶ
κόσμου χαρμονή 48, 125· καταφύγιον τῆς
οἰκουμένης μέγα 310, 53 (Θηκ.)· καταφύ-
γιον ἐν περιστάσει καὶ συμμαχία καὶ προ-
στασία 18, 119 (Δαμ.)· καταφύγιον καὶ
πόλις σωτηρίου 50, 28 (Κλήμης)· καταφύ-
γιον στεροδόν 1, 159 (Εὐχ.)· καταφύγιον
χριστιανῶν 9, 9 (Ἰωσήφ Στουδίτης) —
καὶ θεβαία ἀντίληψις 64, 3 (Θηκ.)· κατα-
φύγιον ἀψευδὲς τῶν κατεγνωσμένων (†
Εὐχ. Καν. (κβ') εἰς Χριστὸν ὠδ. δ'
Θεοτ.)· καταφύγιον τῶν Χριστιανῶν ἀπόρ-
θητον (Στιχ. Θεοτ. ἤχ. δ' Ἀγάπ.).

κατεσφραγισμένη τῇ παρθενίᾳ (Φε-
βρουαρ. κδ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.).

κατοικητήριον πανάμωμον τοῦ ποιη-
τοῦ 144, 147· κατοικητήριον φωτὸς 126,
47, 230 (Ἰωσήφ)· κατοικητήριον χρυσοῦν
τοῦ βασιλέως 307, 100 (Θηκ.).

κατοικία τοῦ Θεοῦ χρυσαυγῆς 90, 88
(Θηκ.)· κατοικία χρυσοπυροσόμορφος τοῦ
δημιουργοῦ 167, 191 (Θηκ.).

κατορθοῦσα πάντα ὡς θέλει (Ἰαν. ιη'
Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ.).

καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα πιστῶν 20, 54
(Θηκ.)· καύχημα ἀγγέλων 63, 100 (Θηκ.)
— ἀγγέλων καὶ διάσωσμα θροτῶν (Πα-
ρακλ. ἤχ. πλ. α' Τρίτη πρωί Καν. ὠδ. η'
Θεοτ. Ἰωσήφ)· καύχημα ἀναμφίβολον τῶν
πιστῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο)· καύχημα ἀπει-
ρογάμων Εἰσμ. 81, 25· καύχημα καὶ δόξ·
ἀποστόλων 23, 30 (Θηκ.)· καύχημα θεῖον

τῶν ἀποστόλων 66, 45 (Θηκ.)· καύχημα
 ἱερέων σεβάσιμον 64, 139 (Θηκ.)· καύχη-
 μα ἱερέων εὐλαδῶν τιμώτατον 139, 172
 (Θηκ.)· καύχημα καὶ ἐλπίς σωτηρίας 117,
 97· καύχημα κράτιστον 168, 137 (Θηκ.)
 καύχημα τοῦ κόσμου († οἶκος (ι') ἡ
 Σεπτ. Ρωμ.)· καύχημα καὶ κράτος οἰκουμέ-
 νης 66, 161 (Θηκ.)· καύχημα μαρτύρων
 22, 57 (Θηκ.) — μαρτύρων καὶ ἀγγέλων
 ἀγαλλίαμα 64, 36 (Θηκ.) — μαρτύρων,
 προφητῶν καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων (Πα-
 ρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. πρωτὶ Καν. ᾠδ. ζ' Θεοτ.
 Ἰωσήφ)· καύχημα μέγα ἱερέων 173, 98
 (Θηκ.)· καύχημα τὸ μέγα τῶν πιστῶν 58,
 43 (Γεώργιος)· καύχημα μητέρων 25, 53
 (Θηκ.)· καύχημα οἰκουμένης 19, 211
 (Θηκ.)· 24, 121 (Θηκ.)· 89, 145 (Θηκ.)
 — οἰκουμένης ἀκαταίσχυντον 173, 130
 (Θηκ.) — οἰκουμένης σεβάσιμον 310, 6
 (Θηκ.)· καύχημα τῶν ὀρθοδόξων 23, 114
 (Θηκ.) — τῶν ὀρθοδόξων σεβάσιμον 94,
 99 (Θηκ.)· καύχημα ὁσίων 21, 107
 (Θηκ.) — ὁσίων, δικαίων ἐγκαλλώπισμα
 63, 193 (Θηκ.)· καύχημα παγκόσμιον 136,
 52 (Θηκ.)· 171, 80 (Θηκ.)· 219, 51
 (Θηκ.)· καύχημα παρθενίας Εἰσμ. 23, 39
 (Δαμ.)· 21, 28 (Θηκ.)· καύχημα παρθέ-
 νων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτόκ. Α) —
 παρθένων μητέρων ἐγκαλλώπισμα 89, 152
 (Θηκ.) — παρθένων, μητέρων ἔνδοξον
 κλέος 95, 25 (Θηκ.)· καύχημα περιδοξον
 τῶν παρθένων 23, 217 (Θηκ.)· καύχημα
 πιστῶν 11, 154· καύχημα σεβάσιμον ἱερέ-
 ων εὐλαδῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ)· καύχημα
 στέφος καὶ δόξα καὶ ἐγκαλλώπισμα δικαί-
 ων 230, 69 (Εὐχ.)· καύχημα ὑπερφερές
 τῆς οἰκουμένης Εἰσμ. 223, 36 (Θεόγνω-
 στος ἠγουμένος)· καύχημα πολύολβον (†
 Καν. Μάμαντος ᾠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).
 * καύχησις ἄπαστος τῶν πιστῶν 121, 80
 (Ἡλίας Κρήτης).
 * κέδρος ἐν Λιβάνῳ ἐξανθήσασα στεροὰ καὶ
 ἀκίνητος (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Εὐχ.).
 * κειμήλιον ἀγνείας 64, 82 (Θηκ.) — τῆς
 ἀγνείας καθαρὸν καὶ θεῖον (Ἰουλ. κ' Καν.
 ᾠδ. α' Θεοτ.) — ἀγνείας πάντιμον Εἰσμ.
 232' 107 (Κυέστωρ) — ἀγνείας ἀκηλίδω-
 τον († Καν. Μανουήλ, Σαβέλ, ᾠδ. ζ'
 Θεοτ. Θεοφάνης)· κειμήλιον ἀμόλυντον
 τῆς παρθενίας (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. ἔσπ.
 δογματ. Δαμ.)· κειμήλιον ἡγιασμένον Εἰσμ.
 208, 61 (Ἡλίας μοναχός)· κειμήλιον θεο-

δόχον εὐαγές καὶ σεπτὸν 114, 20 (Εὐχ.)·
 κειμήλιον μέγα τῆς οἰκουμένης (Ὀκτ. ζ'
 Κάθ. Θεοτ.)· κειμήλιον παρθενίας 19, 107
 (Θηκ.)· 106, 21 — τῆς παρθενίας ἱερόν
 20, 63 (Θηκ.)· κειμήλιον τῆς σεπτῆς παρ-
 θενίας 52, 116 — τῆς παρθενίας τίμιον
 308, 60 (Θηκ.)· κειμήλιον σεπτὸν 21, 29
 (Θηκ.)· κειμήλιον θεοφόρον ἐν μήτρᾳ φέ-
 ρουσα τὸν φέροντα τὰ πάντα, ἢ σαρκὶ χω-
 ρήσασα τὸν μηδαμῶς χωρούμενον († Δαμ.
 Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν) — σεπτὸν ἀπά-
 σης τῆς οἰκουμένης (Παρακλ. ἤχ. α' Πα-
 ρασκ. ἔσπ. Δόξα Ἀποστίχων)· κειμήλιον
 παρθένων σεπτὸν 93, 57 (Θηκ.)· κειμήλι-
 ον θεοδόχον καὶ εὐαγές (Σεπτ. ιγ' Καν.
 ᾠδ. α' Θεοτ.)· κειμήλιον λιδομαργαρόχου-
 σον (Προσόμ. ἤχ. β' Μητροφάνης)· κει-
 μήλιον Θεοῦ τὸ ἀμίαντον († Καν. Τροφί-
 μου μάρτ. ᾠδ. ε' Θεοτ. Ἰγνατίος).

* κ ε κ α θ α ρ μ ε ν η ἀπ' αἰῶνος (Ἰαν. ιη'
 Καν. (β') ᾠδ. ζ' Θεοτ.).

* κ ε κ ο σ μ η μ ε ν η χρυσῶ καθαρῶ καταπεποι-
 κιλμένη Εἰσμ. 64, 65 (Κυπριανός).

* κ ε κ τ η μ ε ν η πρεσβείαν ἀκοίμητον (Παρακλ.
 ἤχ. δ' Πέμπτη πρωτὶ Καν. ᾠδ. α' Θεοτ.
 Ἰωσήφ) — πρεσβείαν δυνατὴν πρὸς Θεὸν
 10, 131· κεκτημένη ρεῖθρα πλουσιῶν οἰ-
 κτιρῶν 199, 89· κεκτημένη χάριν πολύ-
 ολβον 48, 6· κεκτημένη παρθενίαν ἁμωμον
 (Παρακλ. ἤχ. δ' Τετάρτη πρωτὶ Καν. (α')
 ᾠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

* κ ε ν ω σ ι ς τῶν ταμείων τοῦ ἄδου († Σεπτ.
 ἡ' Ἰδιόμελον).

* κ ε ρ α ς βασιλέων 66, 24 (Θηκ.) — βασιλέ-
 ων ὀρθοδόξων 68, 145 (Θηκ.).

* κ ε φ α λ α ι ο ν τῶν δογμάτων Χριστοῦ (Ρωμ.
 Ἀκάθ. Γ)· κεφάλαιον νόμου καὶ προφητῶν
 (Παρακλ. ἤχ. β' Δευτέρα πρωτὶ Καν. ᾠδ.
 ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· κεφάλαιον τῆς πιστε-
 ως 169, 128 (Θηκ.)· κεφάλαιον τῆς σω-
 τηρίας τῶν θροτῶν 255, 56 (καὶ Ἀπολυτ.
 Εὐαγγελισμοῦ)· κεφάλαιον τῆς σεπτῆς
 παρθενίας (Μαρτ. ε' Καν. ᾠδ. θ' Θεοτ.)·
 κεφάλαιον ἐξαιρετον τῆς πάντων σωτηρίας
 (* Μαῖον ις' Καν. (Ζαχαρίου) ᾠδ. ε'
 Θεοτ.)· κεφάλαιον τῆς ὅλης προφητείας
 (Σεπτ. ε' Καν. ᾠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).

* κ ε χ α ρ ι τ ω μ ε ν η καὶ καλὴ ἐν γυναιξί
 77, 1 (Εὐχ.)· κεχαριτωμένη ἐκ πασῶν ἐκ-
 λεχθεῖσα γενεῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν
 καὶ ἐθνῶν καὶ λαῶν, ἢ πρὸ αἰῶνων προορι-

σθεῖσα τῷ ποιητῇ καὶ βασιλεῖ τῶν αἰώνων († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

κ ἦ π ο ς ἀνθήσας Χριστὸν 6, 153· κῆπος εὐανθῆς καὶ εὐθαλῆς παράδεισος 263, 255 (Εὐχ.)· κῆπος εὐώδης θεοβλαστούργουτος 279, 229 (Εὐχ.)· κῆπος θεῖος φυτὸν ἀείζωνον βλαστήσασα 213, 76 (Θηκ.)· κῆπος θεοφύτετος ξύλον ἐν μέσῳ αὐσάσα 65, 166 (Θηκ.)· κῆπος Θεοῦ κεκλεισμένους 255, 170· κῆπος πανευώδης καὶ θεοφύτετος 41, 105 (Εὐχ.)· κῆπος μυρίνουος († Εὐχ. Καν. (κ') εἰς Χριστὸν ὠδ. γ' Θεοτ.) κῆπος τῶν χαρίτων εὐχαρις (Προσόμ. ἤχ. α' Ἀνδρέας).

κ ἦ ρ υ γ μ α τῶν ἀποστόλων 218, 38 (Θηκ.)· 23, 29 (Θηκ.)· 24, 13 (Θηκ.)· 66, 38 (Θηκ.)· κήρυγμα τῶν προφητῶν τὸ περιδόητον 63, 75 (Θηκ.) — τῶν προφητῶν πάντων πολυώνυμον (Καν. Σταυροπροσκ. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεόδωρος) — τῶν προφητῶν ἀψευδῆς καὶ διαπύσιον 20, 1 (Θηκ.) — τῶν ἀποστόλων σεπτὸν καὶ σωτήριον († Κανὼν Εὐαγγελ. ὠδ. ζ' τροπ. δ' Ἰωσήφ).

κ ἦ ρ υ τ τ ο μ ἐ ν ἡ ἀπ' αἰῶνος ἐν γῆ ἐν τοῖς φθέγμασι τῶν προφητῶν (Δεκ. ιζ' Στιχ. γ' τῶν Αἰώνων).

κ ι β ω τ ὸ ς ἀγία καὶ ἄφαντος 272, 19 (Εὐχ.)· κιβωτὸς ἀγία ἐν ἡ τὸν οἶκον ἑαυτοῦ ὠκοδόμησε Χριστὸς 18, 14 (Δαμ.)· κιβωτὸς ἀγιάσματος († Κανὼν Προδρόμου ἤχ. πλ. β' ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.) — θείου ἀγιάσματος (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.)· 243, 152 (Δαμ.)· κιβωτὸς ἀληθινή τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος ἐν ἡ ἀνεπαύσατο ὁ ὕμνος 108, 87 (Εὐχ.)· κιβωτὸς θεοκατοίκητος († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. ε' τροπ. γ' Γεώργιος)· κιβωτὸς Θεοῦ ἡ ἔμψυχος Εἰρη. 141, 87 (Δαμ.)· κιβωτὸς θεία τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος 3, 5 (Εὐχ.) — θεία δι' ἧς θροτοὶ κατακλυσμοῦ ἐρρύσθημεν 23, 12 (Θηκ.) — θεία χωρήσασα τὸν τοῦ νόμου πάροχον (Παρακλ. ἤχ. γ' Πέμπ. πρωί Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. α' Θεοτ.)· κιβωτὸς θεοδόχος († Κανὼν Προδρ. ἤχ. βαρὺς ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.)· κιβωτὸς τῆς καινῆς διαθήκης κεχρυσωμένη 256, 118 (Μάρκος Εὐγεν.)· κιβωτὸς κοσμοσέβαστος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· κιβωτὸς κατάχρυσος νοητοῦ ἀγιάσματος 229, 87 (Εὐχ.)· κιβωτὸς λογικῆ ἔμψυχος καὶ ζῶσα 77, 93 (Εὐχ.) — λογικῆ τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος 264, 260 (Εὐχ.)· κιβωτὸς τὸ μάννα φέ-

ρουσα (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. ε' τροπ. ε' Ἰωσήφ Στουδίτης)· κιβωτὸς νέα σώσασα κόσμον ποντισμοῦ νοητοῦ 24, 183 (Θηκ.)· κιβωτὸς νέα σωστικῆ τοῦ κόσμου († Θεοτ. Λάσκαρης)· κιβωτὸς νοερά Εἰρη. 196, 53· κιβωτὸς νοητῆ οὐ τὰς πλάκας τὰς θεογράφους φέρουσα, ἀλλὰ τὸν τοῦ νόμου ποιητὴν (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. ἔσπ. Προσόμ. α' μικροῦ ἔσπερινοῦ)· κιβωτὸς καινοῦ νόμου καὶ πλάξ θεοχάρακτος (Ἰουν. κ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· κιβωτὸς πάγχρυσος († Κανὼν Προδρόμου ἤχ. πλ. β' ὠδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.)· 77, 6 (Εὐχ.)· κιβωτὸς παναγία (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. δ' τροπ. δ' Θεοφάνης)· 70, 168 Μάρκ. Εὐγεν.) — παναγία σκηπὴ ὑπερτιμος στάμνος θεία 58, 154 (Γεώργιος) — παναγία δεξαμένη τὸν ποιητὴν καὶ τὸν ἀπερίληπτον Λόγον ἐν κοιλίᾳ 15, 118 — παναγία ἐπισκιαζομένη θεία πνεύματι 143, 171 (Θεοφάνης)· κιβωτὸς περικαλλῆς κεχρυσωμένη 109, 125 (Εὐχ.)· κιβωτὸς καὶ πλάξ τοῦ νόμου τῆς χάριτος (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Σαβ. πρωί Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. κιβωτὸς τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Δευτ. πρωί Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 8, 212· κιβωτὸς φέρουσα παύλαν κατακλυσμοῦ τοῦ νοητοῦ 213, 74 (Θηκ.)· κιβωτὸς χρυσῆ κατακλυσμοῦ τοῦ νοητοῦ σώσασα 66, 65 (Θηκ.)· κιβωτὸς χρυσοειδῆς (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Σαβ. πρωί Κανὼν εἰς κοιμηθέντας ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης)· κιβωτὸς χρυσοπορφύρετος 263, 228 (Εὐχ.)· κιβωτὸς χρυσοθεῖσα τῷ πνεύματι (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ)· 89, 63· κιβωτὸς χρυσοφαῆς († Εὐχ. Καν. (α') εἰς Χριστὸν ὠδ. η' Θεοτ.)· κιβωτὸς φλογόφορος († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. ε' Θεοτ.)· κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος ἡ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν περικεχρυσωμένη χρυσίῳ καθαρῷ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· κιβωτὸς ἔμψυχος πλάκας τῆς χάριτος θεοτεύκτους φέρουσα 69, 49 (Ἄθαν. π)χης)· κιβωτὸς θεοχώρητος († Καν. Κοιμήσεως Θεοτόκου ὠδ. ε' τροπ. β' Θεοφάνης)· κιβωτὸς ζωῆς Εἰρη. 141, 140 (Δαμ.).

κ ι ν ἄ μ ω μ ο ν τίμιον (Προσόμ. ἤχ. βαρὺς Ἀνδρέας).

κ λ ἄ δ ο ς τῆς γεηρᾶς οὐσίας τοῦ Ἀδάμ 57, 209 (Ἀνδρέας).

κ λ ε ἰ ς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἡ ἀνοίξασα θύρας παραδείσου 109, 306 (Εὐχ.)·

κλείς ἢ διανοίγουσα τοὺς οἰκτιροὺς τοῦ Θεοῦ 273, 171 (Εὐχ.). 279, 333 (Εὐχ.). κλείς ἢ διανοίγουσα τοῦ Θεοῦ τὴν χρησιότητα 27, 133 ('Ανδρέας). 2, 163 (Εὐχ.). κλείς τῶν θαυμασίων Θεοῦ 255, 10· κλείς τῆς Χριστοῦ βασιλείας (Ρωμ. 'Ακάθ. Ο).

κ λ ε ί σ α σ α τὰς σκιὰς καὶ τοὺς θεσμούς καὶ τὰ πάλαι αἰνίγματα καὶ ἀνοίξασα τῆς ἀληθείας τὰς θύρας († Στιχ. Εἰσοδίων. Γεώργιος).

κ λ ε ο ς ἀπειρογάμων Εἰσμ. 319, 31 (Δαμ.). κλέος βασιλέων (Προσόμ. ἦχ. α' Φώτιος). κλέος τοῦ γένους περιδοξον 201, 4· κλέος τοῦ γένους πανάρετον (Τριῶδ. ὠδ. β' Θεοτ. τρίτης ἐβδ. νηστειῶν). κλέος μαρτύρων δόσιων προφητῶν ἱεραρχῶν καὶ γυναικῶν (Παρακλ. ἦχ. γ' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. 'Ιωσήφ). κλέος μητροπάρθενον Εἰσμ. 140, 42 ('Αρχιδ. Σαβ. Εἰσμ. 331, 78 ('Ανδρέας). κλέος τίμιον τῆς οἰκουμένης 140, 140 (Θηκ.). 308, 94 (Θηκ.). κλέος τῶν πίστει δοξαζόντων 68, 30 (Θηκ.). κλέος προφητῶν καὶ δόξα τῶν ἀποστόλων 92, 53 (Θηκ.). κλέος τῶν στερωῶν ἀποστόλων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ). κλέος παγκόσμιον († Νοεμ. η' Καν. ἀρχαγγέλ. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης). κλέος ὀρθοδόξων 64, 189 (Θηκ.). κλέος τῶν πιστῶν 20, 151 (Θηκ.). κλέος τοῦ πληρώματος καὶ εὐφροσύνης αἰώνιος († Στιχ. τιμίας Ζώνης).

κ λ ἦ μ α βλαστοῦ ἀμαράντου (Ρωμ. 'Ακάθ. Ε).

κ λ ἦ ρ ο ς τῶν ἁγίων († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος).

κ λ ἦ σ ι ς σωτηρίας Εἰσμ. 313, 39 (Κυέστωρ).

* κ λ ἰ μ α ξ ¹ ἄγουσα πρὸς θεῖαν κατάπαντι 19, 143 (Θηκ.). κλίμαξ ἀναφέρουσα ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτόκου Α). κλίμαξ ἀνάγουσα ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνιον ὕψος 66, 8 (Θηκ.). κλίμαξ αὐλὸς ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν τεταμένη 123, 117 (Μητροφ.). κλίμαξ δι' ἧς κατέβη ὁ Θεὸς

163, 23 (Δαμ.). κλίμαξ ἀδιάστατος († Νοεμ. α' Καν. 'Αναργύρων ὠδ. α' Θεοτ. 'Ιωσήφ) — δι' ἧς κατέβη ὁ ὑπέρθεος 67, 50 (Θηκ.). κλίμαξ ἢ ἔμφυχος δι' ἧς ἄνωθεν κάτω ὁ Θεὸς ἦλθε 2, 315 (Εὐχ.). κλίμαξ ἔμφυχος τοὺς θνητοὺς ἀνάγουσα πρὸς νοητὴν οὐράνιον εἴσοδον 20, 29 (Θηκ.). κλίμαξ ἔμφυχος ρυθμίσασα πρὸς θεῖαν ζωὴν τοὺς βροτοὺς 93, 63 (Θηκ.). κλίμαξ ἐπουράνιος δι' ἧς κατέβη ὁ Θεὸς (Ρωμ. 'Ακάθ. Γ). κλίμαξ ζῶσα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔμφυχος 77, 192 (Εὐχ.). κλίμαξ ἧς ἐπὶ τὸ ἄκρον Θεὸς ἐστήρικτο 50, 55 (Θέκλα). κλίμαξ ἐν ἧ' Θεὸς ἐστήρικτο 216, 166 (Θέκλα). κλίμαξ θεῖα ἐκ κατωτάτου θλίψεων καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ἄφθαρτον ζωὴν ἀναβιάζουσα 144, 45· κλίμαξ Θεοῦ εὐδιάστατος (Παρακλ. ἦχ. πλ. α' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ. 'Ιωσήφ). κλίμαξ Κυρίου θεοστήρικτος 161, 109 (Μάρκ. Εὐγεν.). κλίμαξ ἢ μετάρσιος ἦν ὁ 'Ιακῶβ ἐθεάσατο (Στιχ. α' τοῦ Εὐαγγελισμοῦ). κλίμαξ μυστικὴ ἦν 'Ιακῶβ τεθέαται (Μαρτ. κ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.) — ἦν προεῖδεν 'Ιακῶβ 3, 93 (Εὐχ.). κλίμαξ νοητὴ ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν 11, 151· κλίμαξ οὐρανομήκης 149, 175 (Εὐχ.) 290, 418 (Θεοφάνης). κλίμαξ οὐρανομήκης ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν τεταμένη († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἦχ. πλ. δ' ὠδ. 5' Θεοτ. Εὐχ.). κλίμαξ οὐρανομήκης δι' ἧς ὠμίλησεν ἡμῖν ὁ Λόγος († Καν. Βαρολάμ μαρτ. ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης). κλίμαξ πρὸς πόλον ἀνάγουσα 14, 64· κλίμαξ οὐρανόφθαστος ἦν εἶδε πάλαι ὁ μέγας ἐν πατριάρχαις 'Ιακῶβ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν). κλίμαξ τῶν πιστῶν († Καν. ἀγ. Δημητρίου ὠδ. η' Θεοτ. Κ) τίνος Πορφυρογέννητος). κλίμαξ ἢ πρὸς τὰ ἄνω πάντας βροτοὺς ἐπαναγαγοῦσα († Καν. Συλλήψεως ἀγ. Ἄννης ὠδ. α' τροπ. γ'). κλίμαξ μυστικὴ ἐνώσασα τοῖς οὐρανόις τὰ ἐπίγεια († Καν. Χρυσάνθου ὠδ. η' Θεοτ. 'Ιωσήφ). κλίμαξ περικαλλὴς ἀπὸ γῆς πρὸς ὕψος τεταμένη δι' ἧς ὁ Λόγος ὤφθη τοῖς βροτοῖς σωματούμενος († Καν. Ὁρέστου ὠδ. γ' Θεοτ. 'Ιωσήφ).

* κ λ ἰ ν η ¹ ἁγία 6, 209· κλίμη ἀμιάντος πυργουμένη ἐξήκοντα σοφοῖς 130, 39 (Θεο-

(1) Περὶ τῆς τοῦ 'Ιακῶβ κλίμακος ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ Γενέσει : « Καὶ ἔλαβεν ('Ιακῶβ) ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ καὶ ἐνυπνιάσθη· καὶ ἰδοὺ κ λ ἰ μ α ξ ἐστηρικμένη ἐν τῇ γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανὸν· καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς . . . καὶ ἐξηγέρθη 'Ιακῶβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν καὶ ἐφοβήθη καὶ εἶπεν· ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος ! οὐκ ἔστι τούτο, ἀλλ' ἡ οἰκὸς Θεοῦ καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. » (Γεν. κη' 11).

(1) « 'Ιδοὺ ἡ κλίμη τοῦ Σολομῶν, ἐξήκοντα δυνατοὶ κύκλω αὐτῆς ἀπὸ δυνατῶν 'Ισραὴλ· πάντες κατέχοντες ρομφαίαν, δεδιδαγμένοι πόλεμον » ('Ἄσμα ἁσμάτων κεφ. γ', 7-8).

φάνης)· κλίνη βασιλική 11, 167· κλίνη ζω-
σα 278, 264 (Εὐχ.) — ζωσα ἢ θεοδόχος
70, 111 (Μάρκ. Εὐγεν.)· κλίνη θεία ἡγλα-
ισμένη 76, 230 (Εὐχ.)· κλίνη θεία Σολο-
μῶν ἦν κυκλοῦσι δυνατοὶ ἐξήκοντα 64, 8
(Θηκ.)· 3, 94 (Εὐχ.)· κλίνη ἦν κυκλοῦσιν
ἐξήκοντα δυνατοὶ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ.
Θεοτ. Ι) 21, 84 (Θηκ.)· κλίνη θεοδόχος 1,
300 (Εὐχ.)· κλίνη νοητὴ ἦν προεῖδε Σολο-
μῶν κυκλομένην δυνατοῖς ἐξήκοντα 261,
319 (Εὐχ.)· κλίνη πάγχρους ἦν Σολομῶν
προεώρακεν 139, 95 (Θηκ.)· κλίνη πορ-
φυρόστρωτος 79, 169 (Εὐχ.)· κλίνη Σο-
λομῶν ἐν ἡ ἀνεπαύσατο ὁ Κύριος 38, 197
(Ἰωσήφ)· κλίνη ὑπέρτιμος τοῦ δεσπότη
125, 86 (Μάρκ. Εὐγεν.)· κλίνη φωτεινό-
μορφος ἐν ἡ ἀνεκλίθη ὁ τῶν ὄλων βασιλεὺς
92, 206 (Θηκ.) 93, 185 (Θηκ.)· κλίνη
ὑπερφύης τοῦ παντοκράτορος († Καν. Ἰω.
Δαμασκηνοῦ ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· κλίνη τε-
τηρημένη τῷ ἀληθεῖ βασιλεῖ πρὸς ἀνάκλι-
σιν θείαν († Καν. Συλλήψεως ἁγ. Ἄννης
ὠδ. δ' τροπ. γ').

κ ο γ χ ὕ λ η ἢ βάψασα πορφύραν θείαν τῷ
βασιλεῖ ἐκ θείων αἱμάτων 63, 189 (Θηκ.)·
κογχύλη νοητὴ ἢ βάψασα τὴν ἀλουργίδα
Θεοῦ 132, 242 (Λάσκαρης)· κογχύλη βά-
ψασα πορφύραν ἐκ τῶν αὐτῆς αἱμάτων 94,
132 (Θηκ.)· 95, 8 (Θηκ.) — πορφύραν
θείαν βάψασα 126, 77 (Ἰωσήφ)· κογχύλη
ἢ βάψασα τῆς σαρκὸς Χριστοῦ τὸ ἔριον (†
Εὐχ. Καν. (δ') εἰς Χριστὸν ὠδ. η' Θεοτ.).

κ ο ι ν ω ν ὀ ς τῆς θείας δόξης († Καν. Γρη-
γορίου Διαλόγου ὠδ. γ' Θεοτ.).

κ ο λ υ μ β ἦ θ ρ α προβατικὴ νέα 299, 150
(Μάρκ. Εὐγεν.).

* κ ὀ ρ η ἀκήρατος ἢ ἀπειράνδρος τεκοῦσα
τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Παρακλ.
Κυρ. πρωτὶ ἡχ. πλ. α' Κάθ. Θεοτ.)· κόρη
ἀλόχευτος καὶ ἀνύμφευτος μήτηρ Εἰριμ.
145, 61 (Δαμ.)· κόρη ἀμίαντος Εἰριμ. 262,
45· κόρη ἀπειρόγαμος (Παρακλ. ἡχ. βαρὺς
Πέμπ. πρωτὶ Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰω-
σήφ)· κόρη ἀμόλυντος 228, 44 (Εὐχ.)·
κόρη ἄσπιλος 213, 51 (Θηκ.)· κόρη ἄφθο-
ρος 76, 65 (Εὐχ.)· κόρη βασίλισσα πεποι-
κιμένη ἐν ἱματισμῷ διαχρῶσθαι ἀγνείας 41,
266 (Εὐχ.)· κόρη ἠλιόμορφος καὶ ὀλόφω-
τος 277, 342 (Εὐχ.)· κόρη ἦν προσκυνού-
σιν οὐράνιοι λειτουργοὶ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ.
Θεοτ. Ι)· κόρη θεομήτορ 40, 69 (Εὐχ.)·
κόρη θεόνυμφος Εἰριμ. 279, 71· κόρη θεο-

πόθητος († Ἐξαποστειλ. Θεοτ. τῶν 40
μαρτύρων)· κόρη θεοπρεπῆς καὶ σεβάσι-
μος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δογματ. Δαμ.)· κό-
ρη θεοχώρητος 275, 6 (Εὐχ.)· κόρη καθα-
ρὰ καὶ ἀμόλυντος 41, 114 (Εὐχ.)· κόρη
κοσμοχαρμόσυνη 166 (ἐν τῇ ἀκροστιχίδι
Μάρκου Εὐγενικοῦ)· κόρη μεγαλόνομος
83, 1 (Μητροφ.)· κόρη καὶ νεάνις πανευ-
πρεπῆς 263, 241 (Εὐχ.)· κόρη πάγκαλλος
63, 187 (Θηκ.)· 68, 142 (Θηκ.)· κόρη
πανάγαστος († Νοεμ. κα' Ἐξαποστειλ.)·
κόρη πανθαύμαστος 25, 152 (Θηκ.)· κόρη
περικαλλῆς 229, 53 (Εὐχ.)· κόρη πολυώνυ-
μος (Παρακλ. ἡχ. γ' Τρίτη πρωτὶ Καν. ὠδ.
δ' Θεοτ.) — πολυώνυμος ἢ τὸν κόσμον ἐκ-
θυθοῦ τῆς πλάνης σώσασα τῇ ὑπὲρ νοῦν
κῆσει 89, 10 (Θηκ.)· κόρη τροφὸς καὶ
λοχεύτρια Θεοῦ 109, 212 (Εὐχ.)· κόρη ὑ-
περάνωμος 38, 223 (Ἰωσήφ)· κόρη φερέ-
σβιος Εἰριμ. 311, 49 — φερέσβιος καὶ ἀκή-
ρατος παρθένος Εἰριμ. 26, 54 (Γεώργ. Σι-
κελιώτης)· κόρη φιλάγαθος (Παρακλ. ἡχ.
δ' Τρίτη πρωτὶ Καν. ὠδ. Θεοτ. Ἰωσήφ)·
229, 5 (Εὐχ.)· κόρη ἐκλεκτὴ τῷ Θεῷ (†
Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. β' τροπ. ε' Παγουρι-
ώτης)· κόρη καθαρὰ καὶ ἀνεπαφός μετὰ δὲ
ταῦτα καὶ γυνὴ καθαρωτέρα πολλῶ (Εὐχ.
Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἔκδ.
ντὲ Λαγκάρντ, σ. 150)· κόρη φυσίωσος
(Καν. (β') Πεντηκοστῆς ὠδ. θ' τροπ. α'
Ἀρχλαῶς)· κόρη πάνσοφος († Κοντ. (ε')
Μεγ. Παρασκ. Ρωμ.).

κ ο σ μ η θ ε ἰ σ α ὑπὸ Θεοῦ ταῖς τῶν χαρίτων
ἀκτίσι καὶ καταγλαῖσθεῖσα ἀγνείας αἴγλη
(† Καν. (γ') Εἰσοδίων ὠδ. ζ' τροπ. α'
Γεώργιος).

κ ο σ μ ἦ σ α σ α πάντας καὶ φωτίσασα 130,
170 (Θεοφάνης)· κοσμήσασα τῷ τόκῳ τὴν
ἀνθρωπότητα (Παρακλ. ἡχ. δ' Τρίτη πρωτὶ
Κάθισμα)· κοσμήσασα τὴν φύσιν ἡμῶν τῷ
ἀσπρόφω τόκῳ καὶ ἀνηνώσασα ἀπὸ γῆς εἰς
οὐρανοὺς καὶ ἀπαλλάξασα τῆς πρώην ἀκο-
σμίας 124, 9 (Μαν. ρήτωρ).

κ ὀ σ μ η σ ι ς θεία τῆς ἐκκλησίας († Καν. Ἀρ-
τεμίου ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).

κ ο σ μ ι ὀ τ η ς κοσμία (Φεβρ. ια' Κάθ. Θεοτ.)

κ ο σ μ ο π ὀ θ η τ ο ς 65, 9 (Θηκ.)· 91, 61,
(Θηκ.).

κ ὀ σ μ ο ς φαιδρὸς καὶ εὐπρέπεια πάντων τῶν
κτισμάτων († Καν. Εἰσοδίων ὠδ. γ' τροπ.
β' Γεώργιος)· κόσμος ἀσύγκριτος τῶν ἄ-
νω δυνάμεων 130, 25 (Θεοφάνης)· κόσμος

παρθενίας διάχρυσος 261, 179 (Εὐχ.).
κόσμος τῶν γηγενῶν (Ὁκτ. κη' Κάθ.
Θεοτ.). κόσμος ὁ μέγας ἐν μικρῷ (Προ-
σόμ. ἤχ. γ' Εὐχ.). κόσμος πολυέρατος
(Προσόμ. ἤχ. δ' Εὐχ.). κόσμος τοῦ ἀνθρω-
πίνου φυράματος († Στιχ. Κοιμήσεως
Θεοτόκου). κόσμος τοῦ κόσμου εὐπρεπῆς
καὶ σεπτὸς († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. 5'
τροπ. γ' Ἰωσήφ). κόσμος παρθένων κε-
χρυσωμένος († Καν. Χρυσοστόμου ὠδ. 8'
τροπ. ε').

κ ο σ μ ο σ ἑ β α σ τ ο ς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐ-
αγγελισμόν).

κ ο σ μ ο σ ὡ τ ε ι ρ α 80, 234 (Εὐχ.).

κ ο σ μ ο χ α ρ μ ὀ σ υ ν ο ς (Μαίτου κζ' Καν.
ὠδ. 8' Θεοτ.).

κ ὀ χ λ ο ς ἔμψυχος 279, 166 (Εὐχ.). κόχλος
ἔντιμος 271, 251 (Εὐχ.). κόχλος ἢ τὸ ἔ-
ρενθος τὸ τῆς πορφύρας στάξασα τὸ πολύ-
τιμον ἐξ ἧς βέβαπται βασιλείος πορφυρίς
182, 296 (Εὐχ.). κόχλος προαγαυῖσα τὸν
θεῖον μαργαρίτην 126, 131 (Ἰωσήφ).

κ ο υ ρ ο τ ρ ὀ φ ο ς καλὴ τῶν παρθένων (Ρωμ.
Ἀκάθ. Τ).

κ ρ α τ α ἰ ω μ α τῆς βασιλείας ἀκαταμάχητον
310, 2 (Θηκ.). κραταίωμα ἔνδοξον τῶν
ἀθλητῶν 24, 6 (Θηκ.). κραταίωμα θεῖον
οἰκουμένης 217, 2 (Θηκ.). — μέγα τῆς οἰ-
κουμένης 308, 53 (Θηκ.). κραταίωμα μο-
ναζόντων καὶ φύλαξ 11, 233 — οἰκουμέ-
νης στερρόν 93, 54 (Θηκ.). κραταίωμα
πάσης τῆς γῆς 64, 105 (Θηκ.). κραταίω-
μα πιστῶν 1, 204 (Εὐχ.). κραταίωμα πι-
στῶν θεολογούντων 255, 142. κραταίωμα
στερρόν 19, 178 (Θηκ.). κραταίωμα στέ-
φους τῶν βασιλέων 301, 14. κραταίωμα
τῶν δούλων (Μαρτ. κη' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.
Ἰωσήφ). κραταίωμα πιστοτάτων ἀνάκτων
(Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἀνδρέας). κραταίω-
μα καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Πα-
ρακλ. ἤχ. πλ. α' Δευτ. πρωί Κάθ. γ').

κ ρ α τ ῆ ρ εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως ἀνεξ-
άντητος 283, 287 (Εὐχ.). κρατῆρ τοῦ
καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος τοῦ ποτιζο-
μένου εἰς ἄφρασιν ἀμαρτημάτων τοῖς πιστοῖς
153, 47 (Μητροφ.). κρατῆρ κρινῶν ἀγαλ-
λασιν (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ). κρατῆρ τοῦ μάν-
να ζωήρουτος (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ.
Κοντ. Νικηφ. Κάλλιτος). κρατῆρ νέκτα-
ρος πάγχρυσος 264, 308 (Εὐχ.). κρατῆρ
πιστῶν ἀειζωίας ἀδιάδοχος 11, 124. κρα-
τῆρ ἰὸ προχέον οἶνον σωτήριον 186, 220

(Εὐχ.). κρατῆρ χωρήσασα ὡς σταγόνα τὸ
πλήρωμα τῆς θεότητος († Καν. Νικ. Φωκᾶ
ὠδ. ζ' Θεοτ.).

κ ρ ἄ τ ο ς βασιλέων καὶ διάδημα 89, 147
(Θηκ.). κράτος βασιλείων (Προσόμ. ἤχ. α'
Φώτιος). κράτος καὶ δόξα τῶν πιστῶν 89,
155 (Θηκ.). κράτος καὶ ἐδραῖωμα τῶν
μαρτύρων 170, 67 (Θηκ.). κράτος εὐφη-
μον τῶν πατέρων 201, 2. κράτος θεῖον βα-
σιλευόντων 63, 29 (Θηκ.). κράτος στερρόν
τῶν δούλων 21, 107 (Θηκ.). κράτος τῶν
ἀνθρώπων, τῶν ἀγγέλων τὸ θαῦμα, ἢ τοῦ
γένους εὐγένεια, ἢ χριστιανῶν παρρησία
(Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. ἔκδ. Ντὲ
Λαγκάρντ, σ. 148). κράτος ἀνάκτων ἀνί-
κητον (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἰγνατίος).

κ ρ ἦ ν η ἀένναος καὶ ζωηρὰ (Πεντηκ. Πα-
ρασκ. Διακ. Κάθ. Νικηφ. Κάλλιτος) —
ἀένναος ἀμβροσίας ρέουσα νεκταρῶδες
κράμα (Προσόμ. ἤχ. δ' Μητροφ.). κρήνη
ἀκνωτῶς κενουμένη 150, 160 (Εὐχ.).
κρήνη θρούουσα ἰλασμόν καὶ κρουνοὺς τῆς
ἀφέσεως 185, 165 (Εὐχ.). κρήνη ἐκβλύ-
ζουσα ὕδωρ τῆς ἀφέσεως γλυκὺ καὶ πότι-
μον 264, 162 (Εὐχ.). κρήνη εὐσπλαγχνίας
ἀφθονος σωτηρίαν ἢ προχέουσα († Εὐχ.
Καν. (ιζ') εἰς Χριστὸν ὠδ. δ' Θεοτ.).
κρήνη εὐσπλαγχνίας ἀένναος 165, 41, 47,
53, 59, 65 (Μαν. ρήτωρ). κρήνη θαυμα-
των καὶ ἰάσεων ἀείρουτος 3, 88 (Εὐχ.).
κρήνη θεία τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγαθότη-
τος 123, 138 (Μητροφ.). κρήνη ἰαμάτων
160, 107 (Ἀνδρέας). 111, 89 (Εὐχ.).
κρήνη μέλι ψυχικὸν θρούουσα 279, 296
(Εὐχ.). κρήνη νάουσα 123, 25 (Μητροφ.).
κρήνη ὑμβροτοκοῦσα ἰλασμόν καὶ θειωδὲς
ἔλαιον δροσίζουσα τὸν κόσμον καὶ ψυχού-
σα τὰ πέρατα 46, 186 (Θεοδ. Στουδίτης).
κρήνη πηγάζουσα γλυκασμὸν θεῖον 274,
35 (Εὐχ.) — πηγάζουσα νέκταρ τὸ γλυκὺ
καὶ χρυσόρρειθρον 130, 58 (Θεοφάνης).
κρήνη πλήρης ὑδάτων ἀνεξάντητος (Προ-
σόμ. ἤχ. β' Ἀθαν. π)χης). κρήνη προχέ-
ουσα νάμα 57, 210 (Ἀνδρέας). κρήνη
ρεῖθρον γλυκὺ βλύζουσα 261, 118 (Εὐχ.).
κρήνη χρηστότητος ἀνεξάντητος 186, 198
(Εὐχ.). κρήνη χρυσόρρειθρος ἢ τὸ ὕδωρ
βλύσασα τὸ καθαρὸν καὶ ἀρύπωτον 65, 29
(Θηκ.). κρήνη θαυμάτων καταρδεύουσα
πιστοὺς († Στιχ. Συνάξεως Θεοτόκου ἐν
τῷ Πυροῦ).

* κ ρ η π ἰ ς 2, 317 (Εὐχ.). κρηπίς ἄσειστος

τῆς πίστεως (Φεβρ. δ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· κρηπίς ἀσφαλῆς καὶ σωτηρία καὶ κραταῖα ἀντίληψις 47, 121 (Ἰγνάτιος)· κρηπίς ἐλπίδος 15, 155· κρηπίς τῶν Θεοῦ δωρημάτων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτόκου Β)· κρηπίς τῶν προφητῶν 132, 198 (Λάσκαρης)· κρηπίς τῆς ἡμῶν σωτηρίας (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. πρωί Καν. ἀσωμάτων ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· 15, 62· κρηπίς βεβαία καὶ ἀσάλευτος καὶ ἀκλόνητος ἐλπίς τῶν γηγενῶν († Καν. Ἀκαθίστου ὠδ. ζ' τροπ. α').

κ ρ ί ν ο ν τῆ ἀλουργίδι βεβαμμένη τοῦ θεοῦ πνεύματος 141, 129 (Δαμ.)· κρίνον ἀσπιλον καὶ καθαρῶτατον 122, 88· κρίνον εὐωδέστατον 130, 195 (Θεοφάνης)· κρίνον ἐκλάμπον ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν (Νοεμ. β' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· κρίνον κατευωδιάζον ἡμᾶς δ' εἶδεν ἐν ταῖς κοιλάσι τοῦ βίου ὁ πάντων φυτουργός (Παρακλ. ἡχ. α' Τρίτ. πρωί Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· κρίνον ἠδύπνοον 41, 182 (Εὐχ.)· 132, 43 (Λάσκαρης) — ἠδύπνοον καὶ πανεύσομον 23, 94 (Θηκ.) — ἠδύπνοον πιστοὺς εὐωδιάζον 126, 29 (Ἰωσήφ)· κρίνον καθαρὸν καὶ ἠδύσομον 270, 142 (Εὐχ.)· κρίνον καθαρῶτατον λάμπουσα βάθει τῆς ἀγγελίας καὶ εὐρύτητι τῆς σεμνότητος 290, 161 (Θεοφάνης)· κρίνον ἐν μέσῳ κοιλάδων τῶν κοσμικῶν 76, 197 (Εὐχ.)· κρίνον πολύευκτον 88, 156· κρίνον τηλαυγέστατον καὶ κοιλάδων ἄνθος (Μαίτου κδ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· κρίνον κροκόλευκον καὶ ἠδύπνοον (Προσόμ. ἡχ. δ' Εὐχ.)· κρίνον εὐωδιάζον τὴν ὑψίλιον πᾶσαν († Στιχ. θ' Σεπτ. Γρηγόριος).

κ ρ ι ν ω ν ι ἄ θαυμαστὴ ῥόδον βλαστήσασα πορφυρανθὲν ἐκ τῶν αἱμάτων αὐτῆς († Καν. Ὁνουφρίου ὠδ. ζ' Θεοτ. Δαυίδ).

κ τ ἦ μ α καρποῦ ἀθανάτου (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε)· κτῆμα πολυτίμητον καὶ χρῆμα ὑπέριμνον 108, 91 (Εὐχ.).

κ υ β έ ρ η σ ι ς ἀσφαλῆς 37, 99 — ἀσφαλῆς τῆς ζωῆς 37, 99· κυβέρονσις τῶν ἐν τῷ βίῳ χειμαζομένων βροτῶν (Ὀκτ. η' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Γεώργιος)· κυβέρονσις τῆς ἐκκλησίας († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος)· κυβέρονσις τῶν πλεόντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

* κ υ β ε ρ ν ή τ ι ς σωσίφυχος ἐν ἀνάγκαις 44, 151 (Εὐχ.)· κυβερνήτις ἡ θεία (Προσόμ. ἡχος πλ. α' Μητροφ.).

κ ὕ δ ο ς τῶν ἀγγέλων καὶ τοῦ κόσμου ἔξοχον ἄκουσμα 65, 74 (Θηκ.)· κῦδος ἐντιμον καὶ πολυθαύμαστον καὶ κράτος καὶ καύχημα τῶν βασιλέων 93, 41 (Θηκ.)· κῦδος μητέρων καὶ παρθένων κλέος παγγέραστον 136, 94 (Θηκ.)· κῦδος πανέντιμον τῶν χριστιανῶν 25, 136 (Θηκ.)· κῦδος τῶν σοφῶν ἀποστόλων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· κῦδος τίμιον τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀγγέλων χαρμονῆ 92, 9 (Θεοτ.).

κ υ ἦ σ α σ α ἀγαθὸν καὶ συμπαθέστατον Κύριον 17, 27 (Δαμ.)· κῆσασα ἀθανασίας τὴν πηγὴν 8, 65· κῆσασα ἅγιον ἅγιον (Πεντηκ. Σαβ. ψυχῶν Καν. ὠδ. δ' τροπ. δ' Ἀρσένιος)· κῆσασα τὸν ἄχρονον τὸν λύσαντα τὰ χρόνια τῶν βροτῶν ἀμαρτήματα († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· κῆσασα γαλήνην τὴν νοητὴν († Καν. Ἀντίπα ὠδ. θ' Θεοτ. Ἀρσένιος)· κῆσασα δύναμιν τοῦ ὑψίστου 159, 22· κῆσασα ζωὴν 36, 64· κῆσασα τὸν τῆς ζωῆς ταμίαν καὶ πρύτανιν 2, 30 (Εὐχ.)· κῆσασα ἥλιον τῆς δικαιοσύνης τὸν ἀδύτον 2, 24 (Εὐχ.)· 17, 40 (Δαμ.)· κῆσασα Θεὸν τὸν ἀνυψοῦντα τὸ κέρας 6, 40· κῆσασα ἰατῆρα τῶν νοσοῦντων 25, 103 (Θηκ.)· κῆσασα τὸν ἰατρον πάντων 5, 27· κῆσασα καρπὸν ὄριμον ἐξ οὗ ὁ θάνατος φαγῶν ἀπόλετο 141, 111 (Δαμ.)· κῆσασα τὸν κτίστην καὶ πάντων ποιητὴν 10, 61 — τὸν κτίστην καὶ ῥύστην τοῦ παντός 10, 104· κῆσασα τῆς μεγάλης βουλῆς τὸν ἄγγελον 8, 86· κῆσασα ὄδον τῆς ζωῆς 126, 97 (Ἰωσήφ) — ὄδον τῆς ζωῆς εἰσάγουσαν πρὸς χαρὰν ἀπαυστον καὶ λαμπρὰν διαγωγὴν 24, 8 (Θηκ.)· κῆσασα τὸν μαργαρίτην Χριστὸν ἐξ ἀστραπῆς θειοτάτης (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θεοφάνης)· κῆσασα ὄδον σωτηρίας 41, 193 (Εὐχ.)· κῆσασα τὸν οὐράνιον ὄμβρον 1, 66 (Εὐχ.)· κῆσασα τὴν πηγὴν τῆς ἀπαθείας (Παρακλ. ἡχ. β' Δευτ. πρωί Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· κῆσασα τῆς ζωῆς τὴν πηγὴν 21, 167 (Θηκ.)· 35, 110· κῆσασα τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος 32, 55 (Μαν. ρήτωρ)· κῆσασα τὸ πῦρ τῶν πυρίνων λειτουργῶν (Παρακλ. ἡχ. α' Δευτ. πρωί Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· κῆσασα σαρκοφόρον τὸν ἄπορον Θεὸν († Κανὸν Νέστορος ὠδ. ζ' Θεοτ.)· κῆσασα σαρκὶ ἀφράστως καὶ μείνασα παρθένος μηδὲν τῆς παρθενίας λυμανθείσης (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Καν. ὠδ. α' τροπ.

- ς' Ἀνδρέας)· κήσασα ἕμιστον Θεὸν 3, 7 (Εὐχ.)· κήσασα φῶς ἀπαθείας 19, 68 (Θηκ.) — τὸ φῶς τὸν λυτρωτὴν 36, 15 — τὸ φῶς τὸ ποιητικὸν τῶν φωστήρων 153, 93 (Μητροφ.)· κήσασα τὴν χαρὰν 17, 152 (Δαμ.)· 132, 1 (Λάσκαρης)· 11, 2 κήσασα ἀπειρογάμωσ καὶ μετὰ τόκον παρθενεύουσα (Μαρτ. β' Καν. ᾠδ. δ' Θεοτ.)· κήσασα ὑπὲρ νοῦν θεανδρικῶσ τὸν Λόγον καὶ παρθενεύουσα ('Ιαν. ι' Καν. (α') ᾠδ. η' Θεοτ.)· κήσασα φύσεωσ νόμῳ ἄλλ' ὑπὲρ νόμον (Κανὼν Σταυροπροσκ. ᾠδ. ε' Θεοτ. Θεόδωρος)
- κ υ ἦ τ ρ ι α χαρᾶσ 168, 193 (Θηκ.)· 215, 2 (Θηκ.) — ζωῆσ († Καν. Κοιμ. Θεοτόκου ᾠδ. ζ')
- κύ κ λ ο σ λαμπρότατοσ τῶν δώδεκα ζωῶν δι' οὐ μέσον ᾤδευσε Χριστόσ ὁ ἥλιοσ (Προσὸμ. ἤχ. β' Εὐχ.)
- κ υ ο φ ο ρ ῆ σ α σ α ἀστενοχωρήτωσ τὸν ἀχώρητον Θεὸν (Νοεμ. ιε' καὶ νῦν Στιχηρῶν)· κυοφορήσασα ἄνευ σπορᾶσ ('Ιαν. ιζ' Καν. ᾠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνησ)· κυοφοροῦσα τὴν ἄσπορον κυοφορίαν (τροπ. τῶν ὥρῶν)· κυοφορήσασα πλὴν ἀνδρὸσ καὶ τίκτουσα φρουρεῖ τὴν παρθενίαν (Τριῶδ. Σαβ. πρὸ τῆσ Ἀπόκρεω Καν. ᾠδ. γ' Θεοτ. Στουδίτησ)· κυοφορήσασα ἀνάνδρωσ (Σαββ. γ' ἔβδ. νηστ. ᾠδ. η' Θεοτ.)
- κ υ ο φ ὀ ρ ο σ ἀνάνδρωσ (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Καν. ᾠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ † Κανὼν Κοσμᾶ ἀναστάσιμοσ ᾠδ. α' τροπ. γ')· κυοφόρωσ παρθένωσ 275, 255 (Εὐχ.)· κυοφόρωσ τοῦ πρὸ ἑωσφόρου ἀνατεῖλαντοσ (εἰσ τοὺσ Αἴνους τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τροπ. β')
- κ υ π ἄ ρ ι σ σ ο σ ὑψηλοτάτη καὶ εὐδόησ εὐδυποροῦσα εἰσ ἕψοσ τῆσ θεωρίασ Θεοῦ (Προσὸμ. ἤχ. πλ. α' Εὐχ.)
- κ ὑ π ε λ λ ο ν πάγχρουσον τὸ ποτίζον τοὺσ πιστοὺσ 255, 121 — σεπτὸν καὶ πάγχρουσον (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β) X
- * κ υ ρ ί α κόσμου καὶ ἀνωτέρα πάντων 67, 5 (Θηκ.)· κυρία τῶν ὄλων 165, 3 (Μαν. ρήτωρ)· κυρία τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆσ γῆσ 23, 216 (Θηκ.)· κυρία τῶν περάτων 137, 39 (Θηκ.)· κυρία τοῦ παντοσ ('Ιαν. κ' Καν. (β') ᾠδ. ζ' Θεοτ.)· κυρία τῆσ κτίσεωσ († Καν. ἀγ. Νικολάου ᾠδ. α' Θεοτ.)· κυρία ἀπάντων ὁρατῶν καὶ ἀοράτων († Καν. Μαξίμου μάρτυροσ ᾠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)
- κ υ ρ ι ε ὑ ο υ σ α ἀπάντων τῶν κτισμάτων

- (Παρακλ. ἤχ. γ' Τετ. ἔσπ. Στιχ. Δόξα)· κυριεύουσα γῆσ καὶ θαλάττης καὶ πάντων αἰσθητῶν καὶ νοητῶν 68, 165 (Θηκ.)· κυριεύουσα τῶν Κυριοτήτων (Προσὸμ. ἤχ. πλ. β' Ἀνδρέασ)
- κ υ ρ ι ο τ ὀ κ ο σ 165, 110, 115, 125 (Μαν. ρήτωρ)· κυριοτόκοσ ἀγνή ξερῶ καὶ λόγῶ 44, 44 (Εὐχ.)· κυριοτόκοσ ἀληθῶσ καὶ ὄντωσ θεοτόκοσ 78, 130 (Εὐχ.)· κυριοτόκοσ θεοτόκοσ καὶ κυρία πάσης κτίσεωσ 77, 162 (Εὐχ.)· κυριοτόκοσ κυρίωσ 113, 165 (Εὐχ.)· κυριοτόκοσ παρθένωσ 186, 7, 59 (Εὐχ.)· κυριοτόκοσ γενήσασα τὸν ἔχοντα τὴν κυρείαν πάσης ὁρατῆσ καὶ ἀοράτου κτίσεωσ († Καν. Παύλου τοῦ Θηβαίου ᾠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνησ)
- κ υ ρ ι ὶ ω ν υ μ ο σ ὡσ κυρείαν ἔχουσαν κατὰ πάσης τῆσ κτίσεωσ 210, 195 (Μάρκοσ Εὐγενικόσ)
- κ υ ρ ι ω τ ἔ ρ α τῶν κυριοτήτων († Δαμ. Λόγωσ εἰσ τὸν Εὐαγγελισμόν)

A

- * Λ α β ῖ σ ἰ ἀνθρακοφόρωσ 108, 239 (Εὐχ.) — ἀνθρακοφόρωσ φλογώδησ πυρίνη 77, 294 (Εὐχ.)· λαβῖσ βαστάσασα τὸν νοητὸν ἀνθρακα καὶ ἐκαθάρασα τὴν φύσιν τῶν βροτῶν 49, 15 (Μητροφ.)· λαβῖσ θεοδόχοσ ἀνθρακοφόρωσ 279, 277 (Εὐχ.) — ἀνθρακοφόρωσ αἶλον ἀνθρακα θεότητοσ φέρουσα ἐν χερσὶ 276, 70 (Εὐχ.)· λαβῖσ θεία ἦν ἐθεάσατο Ἡσαΐασ 20, 119 (Θηκ.)· λαβῖσ θείου ἀνθρακοσ 288, 67 (Μητροφ.) 38, 1 ('Ιωσήφ)· λαβῖσ ἦ τὸν θεῖον ἀνθρακα φέρουσα 11, 259, 22, 220 (Θηκ.) — ἦ τὸν θεῖον ἀνθρακα ἐν γαστρὶ χωρήσασα 214, 7 (Θηκ.)· λαβῖσ προφήτασ καθάιρουσα (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ)· λαβῖσ πυρίμορφωσ λαμπρὰ καὶ δλόφωτοσ († Στιχ. Θεοτοκίον)· λαβῖσ φλογοφόρωσ (Μαν. ρήτωρ)· 276, 106 (Εὐχ.) — φλογοφόρωσ ἦν Ἡσαΐασ ἔβλεψε (Παρακλ. ἤχ. β' Τρίτη πρωτὶ Καν. ᾠδ. α' Θεοτ.) — φλογοφόρωσ ἦ ἀνθρακα φέρουσα τοῦ αἶλου πυρόσ († Κανὼν Προδρομοῦ ἤχ. πλ. β' ᾠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.) — φλογοφόρωσ ἦ τὸν νοητὸν ἀνθρα-

(1) Ἐν τῷ Σ' Κεφαλαίῳ, 6 ὁ Ἡσαΐασ λέγει : « καὶ ἀπεστάλη πρὸσ με ἐν τῶν σεραφίμ καὶ ἐν τῇ χερσὶ εἶχεν ἀνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἤψατο τοῦ στόματόσ μου καὶ εἶπεν ἰδοὺ ἤψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου καὶ ἀφελεῖ τὰσ ἀνομίασ σου καὶ τὰσ ἁμαρτίασ σου περικαθαριεῖ ».

- κα κατέχουσα 90, 37 (Θηκ.)· λαβίς φωτοφόρος και θεία ή φέρουσα μέσον τόν άνθρακα 65, 78 (Θηκ.)· λαβίς μυστική ή τόν άνθρακα Χριστόν συλλαβοῦσα έν γαστρὶ (Μεγαλυν. Ὑπαπαν. Γερμανός)· λαβίς ή θεία ή τόν θεϊόν άνθρακα άρρήτως δεξαμένη (Παρακλ. ήχ. γ' Πέμπ. πρωί Καν. ώδ. η' Θεοτ.)· λαβίς ζώσα πάγχρους († Εύχ. Καν. εις Χριστόν ώδ. θ' Θεοτ.)· λαβίς φρικτή και πυρίμορφος († Νοεμ. ιγ' Καν. (εις Χρυσόστομον) (η') ώδ. δ' Θεοτ. Εύχ.)· λαβίς παναμίμητος τεκοῦσα τόν άνθρακα († Καν. (γ') Θωμά άπ. ώδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λαβίς νοητή άνθρακα φέρουσα θεϊόν λαβίς πυροφόρος έν χερσὶ τόν άνθρακα τόν θεϊόν και φλογερὸν φέρουσα († Στιχ. Ὑπαπαντῆς).
- λ α β ο ὕ σ α κληρον τήν βασιλείον πόλιν εις κατοίκησιν († Καν. Μωκίου ώδ. α' τροπ. α' Γεώργιος).
- λ α θ ο ὕ σ α τούς νόμους τῆς φύσεως έν τῷ τόκω 27, 223 (Ἀνδρέας). Πεντηκ. Τρίτη πρωί μετά τήν Κυρ. τών Μυροφόρων.
- λ α κ ο σ άσκαφος (προσηγορία τών 60 δυνατῶν έν τῷ Ἄσματι τών Ἀσμάτων).
- λ α λ η μ α άνέκφραστον (Παρακλ. ήχ. πλ. α' Σαβ. έσπ. Στιχ. μικροῦ έσπερ.) — μέγιστον άνέκφραστον († Κανών Εἰσαγγελ. ώδ. θ' τροπ. γ' Ἰωσήφ)· λάλημα ξένον τών άγγελων 298, 25 (Μαν. ρήτωρ)· λάλημα προφητῶν άποστόλων και μαρτύρων 230, 66 (Εύχ.)· (ιδ. και άκουσμα)· λάλημα προφητῶν τὸ περιδοξον († Καν. εις τόν Εἰσαγγελ. ώδ. θ' τροπ. γ' Θεοφάνης)· λάλημα φρικωδέστατον. (Προσόμ. ήχ. βαρῦς Ἀνδρέας).
- λ α μ π ά δ ι ο ν τοῦ Λόγου θεϊόν και τερπνόν (Ἰαν. ιε' και νῦν τών Ἀποστίχων)· λαμπάδιον φωτοφόρον (Προσόμ. ήχ. πλ. δ' Καλλίνικος) — ήγλαϊσμένον (Παρακλ. Σαβ. έσπ. Στιχ. πλ. δ').
- λ α μ π α δ ο υ χ ι α φαιδρὰ τών πιστῶν 208, 37, 311, 116 (Θηκ.).
- λ α μ π α δ ο ὕ χ ο σ τοῦ άσβέστου πυρός († Καν. Γρηγορ. Ἀρμενίας ώδ. ζ' Θεοτ. Γερμανός).
- * λ α μ π ά σ άκοίμητος 48, 33, 95, 124 (Θηκ.)· λαμπάς τοῦ άπροσίτου φωτός (Αὐγ. ιε' Στιχ. Λιτῆς)· λαμπάς άσβεστος (Παρακλ. ήχ. α' Παρασκ. έσπ. Δόξα Ἀποστίχων)· 159, 103, 316, 210 (Λάσκαρης)· λαμπάς άσκιος (Ἰουλ. κε' Στιχ. β' Ἀπο-

- στίχων)· λαμπάς άστράψασα τόν νοητόν ήλιον (Σεπτ. θ' Καν. ώδ. α' τροπ. α')· λαμπάς τοῦ ήλιου († Στιχ. Θεοτοκίον)· Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ εις τόν μικρόν έσπερ. τροπ. β')· λαμπάς καταναγάζουσα 200, 158 (Μαν. ρήτωρ)· 210, 184 (Μάρκ. Εὐγεν.)· λαμπάς λευκοφαῆς τοῦ φωτός τοῦ άδύτου 4, 163 (Εύχ.)· λαμπάς ή νοητή 209, 207· λαμπάς δλόφωτος και άσβεστος Εἰσμ. 100, 47 (Κοσμᾶς)· — δλόφωτος τῆς χάριτος 80, 157 (Εύχ.)· λαμπάς παμφαῆς τοῦ άπροσίτου φωτός Εἰσμ. 245, 62 (Ἀνδρέας)· λαμπάς πάμφωτος έν ή έσκήνωσε τὸ φάος τὸ άπρόσιτον τοῦ ήλιου τῆς δόξης 71, 130 (Μαν. ρήτωρ)· λαμπάς πολύφωτος 140, 164 (Θηκ.)· 204 15 (Θεοφάνης)· λαμπάς σελασφόρος και χρυσαυγί-ζουσα († Κανών εις τόν Πρόδρομον ήχ. πλ. β' ώδ. η' Θεοτ. Εύχ.)· 204, 149 (Θεοφάνης)· λαμπάς ή τὸ φῶς άνατειλάσα († Καν. Συμεών Θανααστορείτου ώδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης)· λαμπάς τών έν σκότει 220, 63· λαμπάς ύπέρφωτος τοῦ ήλιου τῆς δόξης (Παρακλ. ήχ. δ' Δευτ. πρωί Καν. ώδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ) 141, 1 (Εύχ.)· λαμπάς φωτιστική και χρυσαυγῆς (Παρακλ. ήχ. πλ. δ' Κυρ. πρωί Καν. Θεοτ. ώδ. η' τροπ. γ' — τοῦ άδύτου ήλιου Εἰσμ. 262, 46· λαμπάς φαεινή Εἰσμ. 5, 46 (Δαμ.)· Εἰσμ. 27, 51 (Γεώργ. Σικελιώτης)· λαμπάς φωτεινοτάτη φῶς άπαστραπτουσα έν-θέων χαρισμάτων (Παρακλ. ήχ. βαρῦς Καν. (α') ώδ. θ' Θεοτ.)· λαμπάς φωταυγῆς τοῦ κόσμου (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Ε)· λαμπάς φωτοδόχος τοῖς έν σκότει φα-νεῖσα (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ) 170, 1· λαμπάς φωτιστική και χρυσαυγῆς 312, 95 (Δαμ.)· λαμπάς νοητή βαστάζουσα τὸ φέγγος τῆς θεότητος (Παρακλ. ήχ. γ' Σαβ. πρωί Δόξα τών Αἰωνων)· λαμπάς φωτοφόρος θεία (Νοεμ. κα' κάθισμα (γ')· λαμπάς φωσφόρος (Νοεμ. κα' Καν. ώδ. η').
- λ α μ η δ ω ν τῆς άστραπῆς ή διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα (Μαρτ. α' Στιχ. Θεοτ. έσπερινοῦ).
- λ α μ π ο υ σ α άγνείας άνθει και φαιδρῶ έρπ-θήματι 265, 122 (Εύχ.)· λάμπουσα φα-νωτάταις λάμψεσι παρθενίας († Καν. Ἀθηνόδωρου ώδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λάμπου-σα έν κάλλει τῆς παρθενίας 141, 29 (Δαμ.)· λάμψασα ταῖς άκτίσι τοῦ φωτός τήν οικουμένην 22, 166 (Θηκ.)· λάμψασα

- φῶς γνώσεως τοῖς ζητοῦσι σωτηρίαν 30, 110 (Εὐχ.)· λάμπασα χαρὰν καὶ τὴν λύπην μειώσασα 134, 9 (Θηκ.)· λάμπουσα παντοίων ἀρετῶν ἐπιδείξεσιν († Καν. Ἰουλιανῶ ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- λ α μ π ρ ᾶ (Ἰουλ. ιγ' Καν. πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὠδ. η' Θεοτ. Φιλόθεος).
- λ α μ π ρ ο τ ἔ ρ α πάσης κτίσεως (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. γ' τροπ. α' Γεώργιος)· λαμπροτέρα ἡλιακῶν λαμπηδόνων (Ἰαν. ιε' καὶ νῦν τῶν Ἀποστίχων)· λαμπροτέρα ἡλίου († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. γ' Θεοτ. Ἀνδρέας)· λαμπροτέρα πάσης οὐρανοῦ στρατιᾶς (Τριῶδ. Κυρ. Ἀσώτ. Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης).
- λ α μ π ρ ὄ τ η ς καὶ ἀγαλλίαμα πιστῶν 255, 31.
- λ α μ π ρ υ ν θ ε ῖ σ α δόξη θεϊκῆ 161, 141 (Μάρκ. Εὐγεν.).
- λ α μ π τ ῆ ρ τοῦ ἀδύτου φέγγους (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ)· λαμπτήρ ἀειζῶν λύχνου (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Λ)· λαμπτήρ τοῦ κόσμου ἀείφατος 11, 77· λαμπτήρ ψυχῶν 11, 47.
- λ ε ἰ μ ῶ ν ἐξανθήσας ἄνθος ἀφθαρσίας 41, 107 (Εὐχ.)· λειμῶν εὐανθέστατος χαρίταν τοῦ πνεύματος 71, 204 (Μαν. ῥήτωρ)· λειμῶν ὁ εὐοσμος 11, 46· λειμῶν ἠδύπνοος 264, 314 (Εὐχ.)· λειμῶν θεοφύτετος 279, 228 (Εὐχ.)· λειμῶν πολυανθῆς 228, 76 (Εὐχ.)· λειμῶν εὐθαλῆς (Προσόμ. Ἀνδρέας).
- λ ε λ α μ π ρ υ σ μ ἔ ν η τῷ φέγγει τῆς ἀγνείας 276, 86 (Εὐχ.)· λελαμπρυσμένη πεποικιλμένη πάσαις ἀρεταῖς (Μαρτίου κζ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· λελαμπρυσμένη καὶ τεθαυμασμένη ὅτι μόνη Χριστὸν τὸν θεάνθρωπον ἀνάδραως συνέλαβε καὶ ἀπόπως ἐκύησε († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- λ ε π τ ῦ ν α σ α ὡς κόνιν τῆς ἐχθρας τὸ θριγγίον 270, 180 (Εὐχ.).
- λ ε υ κ α ν θ ε ῖ σ α ὑπὲρ χιόνα († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- λ ἰ θ ο ς ἡ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τέξασα 11, 99· λίθος τίμιος Θεοῦ ὑπερέχουσα τῶν λίθων ἀπάντων (Προσόμ. ἡχ. β' Μητροφ.).
- * λ ἰ μ ῆ ν ἀκλυστος 121, 7 (Ἡλίας Κρήτης)· πανάκλυστος σωτηρίας († Στιχ. Θεοτ. ἀγ. Δημητρίου)· λιμὴν ἀκλυδώνιστος 132, 115 (Λάσκαρης)· — ἀκλυστος ἐν ζάλαις 68, 121 (Θηκ.)· λιμὴν ἀκυμῶτατος 173, 101 (Θηκ.)· λιμὴν ἀσφαλῆς, προστασία φοβερὰ καὶ τεῖχος ἀρρηκτον 55, 105· λιμὴν τῶν ἐν ἀνάγκαις 156, 15· λιμὴν ἀχειμαστος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. ἔσπ. Ἀπολυτ. Θεοτ.)· 53, 119· λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ)· λιμὴν εὐδιδος 164, 76 — εὐδιδος διασώζουσα ἐκ πικρᾶς ζάλης 50, 26 (Θέκλα)· λιμὴν θαλαττευόντων σωτήριος 17, 168 (Δαμ.)· λιμὴν θείας γαλήνης παθῶν († Καν. Μανουήλ, Σαβέλ ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης)· λιμὴν θεῖος τῶν πιστῶν 241, 165 (Μητροφ.)· 18, 6 (Δαμ.)· λιμὴν κοινὸς σωτηρίας τοῖς ναυτιῶσιν ἐν σάλῳ τῶν παθῶν 41, 75 (Εὐχ.)· λιμὴν κοσμοσώστος 93, 183 (Θηκ.)· λιμὴν κινδυνευόντων εὐδιδος 48, 175· λιμὴν ὀρθοδόξων καὶ προστασία 11, 222· λιμὴν τῶν ἐν πελάγει συμφορῶν 42, 283 (Εὐχ.)· λιμὴν καὶ σωτηρία ἀσφαλῆς τοῦ κόσμου 58, 58 (Γεώργιος)· λιμὴν σωστικὸς 11, 45· λιμὴν σωτηρίας ἀκλυστος 214, 199 (Θηκ.) — σωτηρίας πανάκλυστος (Οὐτ. ε' καὶ νῦν ἔσπερινοῦ) — σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον (Παρακλ. ἡχ. 6' Κυρ. πρωτ. Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Δαμ.)· λιμὴν σωτήριος 10, 1 — σωτήριος παθῶν τὸ κλυδώνιον καταπραΰνουσα (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Τρίτη πρωτ. Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λιμὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Κανὼν τῆς Ἰνδίκτου ὠδ. δ' Θεοτ.).
- λ ὁ γ ι ο ν τὸ χρυσοῦν, διάλιθον καὶ χρυσοῦφαντον († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).
- λ ὁ γ ο ς τῶν προφητῶν 255, 3.
- λ ο υ τ ῆ ρ ἀκένωτος θείας καθάρσεως 132, 237 (Λάσκαρης)· λουτήρ ἐκπλύνων συνειδησιν (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ)· λουτήρ ἐκπλύνων ῥύπον ἐγκάρδιον 186, 222 (Εὐχ.)· λουτήρ τῶν ἰάσεων 238, 284 (Εὐχ.).
- λ ο χ ε ῦ ο υ σ α καὶ ἀγνεύουσα ἐν ταῦτῳ· παιδοτοκοῦσα καὶ ἀγνοήσασα πείραν ἀνδρός (Τριῶδ. Σαβ. πρὸ τῆς Ἀπόκρως Καν. ὠδ. β' Θεοτ. Θεόδωρος Στουδίτης).
- λ ο χ ε ῦ τ ρ ι α ἐλεήμων ἐλεήμονος Λόγου 1, 92 (Εὐχ.)· λοχεύτρια Θεοῦ 14, 18· λοχεύτρια Θεοῦ παναμώμητος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Τετ. πρωτ. Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ) — Θεοῦ τοῦ ἑαυτῆς δημιουργοῦ 16, 44 (Δαμ.) — Θεοῦ ὑπὲρ λόγον 8, 8· λοχεύτρια καινῆ Εἰρη. 279, 69 — Λόγου 4, 89 (Εὐχ.) — ἐλεήμονος Λόγου 40, 80 (Εὐχ.)· λοχεύτρια πανευπρεπῆς καὶ ἀριστῆ τοῦ πλαστοεργοῦ καὶ ἀριστοτέχνου Εἰρη. 358,

48 (Σέργιος Ἀγιοπόλιτης)· λοχεύτρια πανσθενουργόφωτος Εἰρη. 271, 35· λοχεύτρια καὶ παρθένος 40, 48 (Εὐχ.)· λοχεύτρια πυρός ἀστέκτου 209, 194· λοχεύτρια φεραυγῆς († Ἐξαποστειλ. Κοιμ. Θεοτόλου)· λοχεύτρια ἀλοχεύτως λοχεύσασα († Νοεμ. ιγ' Καν. εἰς Χρυσόστομον) (γ') ὠδ. θ' Θεοτ. Εὐχ.)· λοχεύτρια πυρός ἀλλου († Καν. (δ') εἰς Πέτρον ὠδ. 5' Θεοτ. Εὐχ.).

λύσσα τὴν ἀχλὺν τῆς ἀπάτης 90' 3 (Θηκ.)
 λύσσα ἐν γαστρὶ τὴν ἀρχαίαν ἀρὰν (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφ. Καν. ὠδ. α' Ἀνδρέας)· λύσσα Εὔας τὴν ἀπότισιν 130, 203 (Θεοφάνης)· λύσσα τῆς Εὔας τὴν λύπην, τὸν Ἀδὰμ τὸν νέον τέξασα 49, 231 (Μητροφ.)· λύσσα τῆς Εὔας πᾶσαν τὴν κατήφειαν 135, 13 (Θηκ.)· λύσσα τὸ κατάκριμα τῆς Εὔας 138, 91 (Θηκ.)· λύσσα τὸ κατάκριμα τοῦ θανάτου 92, 177 (Θηκ.)· λύσσα πταίσματα ψυχῶν 31, 134 (Μάρκου Εὐγεν.)· λύσσα τὴν στείρωσιν τῶν ἀγαθῶν 228, 150 (Εὐχ.)· λύσσα σκότος ὁρθοῦ τῆς μετανοίας καὶ νύκτα τῶν παθῶν 79, 25 (Εὐχ.)· λύσσα φθορὰν τοῦ Ἀδὰμ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Μ)· λύσσα τὰ δεσμὰ τῆς ἀπαγωγῆς ἡμῶν (Νοεμβ. ιδ' Καν. ὠδ. 5' Θεοφ.)· λύσσα τὸν φραγμὸν τῆς κατάρας († Ἰουλ. ε' (Ἀστίου) Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λύσσα τῷ τοκετῷ καταρίσεως δεσμὰ († Καν. ἀγ. Δημητρίου ὠδ. 5' Θεοτ.)· λύσσα τὴν κατάραν τοῦ νόμου († Καν. Ἀκακίου μάρτ. ὠδ. 5' Θεοτ. Θεοφάνης).

λύσις τῆς ἀρᾶς 11, 145, 21, 152 (Θηκ.) — ἀρᾶς τῶν προγόνων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α) — κατάρας 14, 154· λύσις τῆς ἀθμίας καὶ χαρᾶς ἢ πρόξενος (Ἰουλ. κς' Στιχ. δ' ἔσπερ.).

λυτήριον κατάρας 14, 207· λυτήριον λύπης 18, 104 (Δαμ.)· λυτήριον τῶν δακρύων (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Νικ. Κατασκευητός).

λύτρον δεινῶν καὶ παρακλήσις πόνων 30, 91 (Εὐχ.)· λύτρον θλίψεων 30, 15 (Εὐχ.)· λύτρον τῶν προπατόρων († Ἐξαποστειλ. η' Σεπτ.).

* λυτρομένη τῆς βαρβάρου θρησκείας Ρωμ. Ἀκαθ. Ι)· λυτρομένη σκανδάλων 249, 109 (Θηκ.)· λυτρωσαμένη τῆς κακίας τοῦ πολεμήτορος 213, 85 (Θηκ.).

λύτρωσις ἀμαρτανόντων 173, 34 (Θηκ.)·

λύτρωσις αἰχμαλώτων († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελ.)· λύτρωσις τῶν δακρύων τῆς Εὔας (Ρωμ. Ἀκαθ. Α)· λύτρωσις δακρύων 14, 179 — τῶν δακρύων καὶ τῶν πόνων τῆς Εὔας 25, 96 (Θηκ.)· λύτρωσις Εὔας καὶ τοῦ Ἀδὰμ ἐξανάστασις 134, 11 (Θηκ.)· λύτρωσις κατάρας παλαιᾶς 279, 1 (Εὐχ.)· λύτρωσις πάντων τῶν πιστῶν 10, 150· λύτρωσις τῶν πόνων τῆς Εὔας 23, 219 (Θηκ.).

* λυχνία ἁγία κεκτημένη φῶς τὸ πρὸ αἰώνων ἐκ πατρὸς ἐκλάμπαν καὶ πάντας καταυγᾶσαν († Καν. Φίληκος ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία ἀείφωτος 274, 30 (Εὐχ.)· λυχνία ἀγάζουσα 11, 18· λυχνία ἐπτάφωτος 89, 42 (Θηκ.) — ἐπτάφωτος ἦν προεῖδεν ὁ προφήτης 22, 15 (Θηκ.) — ἐπτάφωτος καὶ δλόχουσος ἦν Ἡσαΐας προεώρακεν († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν) — ἐπτάφωτος φέρουσα τὸ ἐπουράνιον φῶς 65, 127 (Θηκ.) — ἐπτάφωτος τὸ πῦρ τῆς θεογνωσίας φέρουσα († Καν. μεγ. Βασιλείου ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.) — ἐπτάφωτος τὸ πῦρ τῆς θεότητος φέρουσα φαῖνον τοῖς ἐν σκότει κινδυνεύουσιν (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Τρίτη πρωὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία θεαυγῆς 59, 209 (Ἀθαν. π)χης)· λυχνία θεία, πυρφόρος τῶν χαρισμάτων 131, 190 (Μαν. ρήτωρ)· λυχνία τῆς θείας δόξης (Παρακλ. ἤχ. β' Σαβ. πρωὶ Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Θεοφάνης)· λυχνία ἔνδον δεξαμένη τὸ πῦρ τῆς θεότητος καὶ μὴ φλεχθεῖσα († Καν. Ἰακώβου καὶ Ἀζα ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία θείας δόξης ἀπαύγασμα φέρουσα 72, 150· λυχνία θείου φωτὸς (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Τρίτη πρωὶ Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία καὶ κλίνη σεπτή (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ)· λυχνία λαμπαδηφόρος 99, 120 (Ἀρσένιος)· λυχνία νοερὰ καὶ ἐπτάφωτος 7, 105 (Κλήμης)· λυχνία νοητὴ ἦν προεῖδεν ὁ προφήτης τὸ θεῖον λαμπάδιον φέρουσα 206, 122· λυχνία νοητοῦ φωτὸς 43, 165 (Εὐχ.)· λυχνία πάγχρους καὶ πλήρης ἀσβέστου θείου φάους 108, 239 (Εὐχ.)· λυχνία παμφαῆς φαίνουσα τὸ πᾶν 47, 140 (Ἰγνάτιος)· λυχνία πολύφωτος († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἤχ. πλ. β' ὠδ. 5' Θεοτ. Εὐχ.) 14, 90 — πολύφωτος φωταγωγοῦσα καὶ καταυγάζουσα τοὺς ἐν νυκτὶ τῶν θλιβερῶν 144, 102 — πολύφωτος χρυσοῦ ἐκπέμπουσα θείων χαρισμάτων τὰς ἀκτίνας πλουσίως 32, 171

(Μαν. ρήτωρ)· λυχνία σεπτή (Νοεμ. δ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία τρίφωτος († Θεοτοκίον)· λυχνία φαινή (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Πέμπ. πρωί Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία φαινή ἐξ ἧς φέγγος τὸ θαυμαστὸν φρυκτωρεῖ κόσμον ἅπαντα (Παρακλ. ἤχ. δ' Δευτ. πρωί Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία φέρουσα φῶς τὸ προαιώνιον 149, 96 (Εὐχ.)· λυχνία φωσφοροῦσα πιστοῖς τὰ χαρίσματα 11, 189· λυχνία φωτεινόμορφος (Παρακλ. ἤχ. α' Τετ. ἔσπ. Προσόμ. Θεοτ.)· λυχνία φωτεινὴ καὶ χρυσαυγῆς τὸ θεῖον λαμπάδιον ἔνδον κατέχουσα 173, 155 (Θηκ.)· λυχνία φωτολαμπῆς φωτὸς ἀδύτου 83, 42 (Μητροφ.)· λυχνία φωτὸς τοῦ τρισηλίου 117, 182· λυχνία φωτὸς τοῦ αὐλοῦ 76, 229 (Εὐχ.)· λυχνία φωτιστικὴ τὸ θεῖον λαμπάδιον φέρουσα (Ἰουν. κβ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ) — φωτὸς τὸ θεῖον πῦρ ἢ βαστάσασα 14, 210· λυχνία φωτοφόρος 256, 119 (Μάρκ. Εὐγεν.)· Εἰρημ. 331, 80 (Ἀνδρέας)· λυχνία φωταυγῆς καὶ ὑπερλαμπρὸς (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θεοφάνης)· λυχνία χρυσαυγῆς 1, 296 (Εὐχ.)· 204, 13 (Θεοφάνης)· 221, 164 (Δαμ.) — χρυσαυγῆς τοῦ ἡλίου τῆς δόξης 4, 161 (Εὐχ.) — χρυσαυγῆς καὶ παιδροτάτη († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. τροπ. α') — χρυσαυγῆς φῶς τὸ ὑπερούσιον ἀορητὸς κατέχουσα 168, 30 (Θηκ.) — χρυσαυγῆς τοῦ φωτὸς τοῦ αὐλοῦ τὸ λαμπάδιον μέσον κεκτημένη τὸν Χριστὸν 181, 37 (Εὐχ.)· λυχνία χρυσαυγίζουσα 228, 56 (Εὐχ.) — χρυσαυγίζουσα χωρητικὴ ἀσβέστου φάους καὶ φέγγους ἀδύτου 183, 246 (Εὐχ.) — χρυσαυγίζουσα ἐπιφάτοις χαρίσμασι 130, 65 (Θεοφάνης)· λυχνία χρυσῆ ἢ τὸ θεῖον λαμπάδιον κατέχουσα 28, 77 (Φώτιος) — χρυσῆ φωτοφόρος 44, 189 (Εὐχ.) — χρυσῆ φωτὸς τοῦ θείου 162, 89 (Θεοφάνης)· λυχνία χρυσοφαῆς 187, 276 (Εὐχ.) — χρυσοφαῆς τοῦ θείου φέγγους (Μαρτ. η' Κάθ. Θεοτ. Θεοφάνης)· λυχνία τοῦ ὑψίστου φωτεινόμορφος 216, 247 (Θηκ.)· λυχνία τὸ φῶς τὸ θεῖον βαστάσασα (Ἰαν. κ' Καν. (β') ὠδ. δ' Θεοτ.)· λυχνία κατάχρυσος (Ἀπριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ. Δαυίδ)· λυχνία ἐν ἧ τὸ πῦρ τῆς θεότητος οἰκῆσαν ἐφώτισε τοὺς νυκτῶδει συνταχθέντας φθορᾶ (Τριῶδ. ὠδ. η' Θεοτ. Τετάρτη πρωί Α' ἐβδ. τῶν νηστειῶν, Ἰωσήφ Στουδίτης)· λυχνία χρυσοκαλ-

λώπιστος (Καν. Κυρ. δοξοδοξίας, ὠδ. ε' Θεοτ. Θεόδωρος)· λυχνία χρυσήλατος τοῦ Ζαχαρίου († Κάθ. Θεοτ. εἰς Θέκλαν)· λυχνία χωρήσασα τὸ λαμπάδιον τὸ θεῖον μυστικῶς, τὸ φωτίσαν πᾶσαν πνοὴν φρυκτωρῆσαι μυστικαῖς († Καν. Συλλήψεως ἁγίας Ἄννης, ὠδ. η' τροπ. β')· λυχνία ὑποδεχθεῖσα τὸ φῶς τῆς θεότητος († Οἶκος προεόρτ. Εὐαγγελισμοῦ)· λυχνία χρυσολαμπῆς φωτὸς ἀδύτου 83, 42 (Μητροφ.).

λ ὕ χ ν ο ς ἀσβεστος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Γ)· λύχνος σεπτὸς καὶ φωσφόρος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· λύχνος φαινὸς 11, 133.

Μ

Μ α κ α ρ ί α ἐν γενεαῖς γενεῶν Εἰρημ. 153, 83 (Θεόδ. Στουδίτης)· μακαρία ἐν γυναιξί (Σεπτ. η' Στιχ. Λιτῆς) — ἐν πάσαις γενεαῖς (Παρακλ. ἤχ. πλ. θ' Σαβ. πρωί Μακαρ. καὶ νῦν).

μ α κ α ρ ι ζ ο μ ε ν η ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν χριστιανικῶς τε καὶ φιλευσεβῶς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν).

μ α ρ ά ν α σ α φυτὰ τῆς ἀθείας 173, 55 (Θηκ.)· μαράνασα τῷ θεοφύτῳ βλαστῷ τοῦ θανάτου τὴν φθῆν († Καν. Μιχαὴλ θαυματουργοῦ ὠδ. ζ' Θεοτ.)· μαράνασα τῷ βλαστῷ τὴν ξύλω βλαστήσασαν ἀμαρτίαν 17, 72 (Δαμ.)· μαράνασα τὰ φυτὰ τῆς κακίας (Σεπτ. γ' Κανὸν Ἀνθίμου ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· μαράνασα τοῦ θανάτου τὴν φθορὰν τῷ τόκῳ (Ἰαν. ιγ' Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ) : μαράνασα τῆς κακίας τὰ βλαστήματα τῷ θεῷ βλαστῷ († Καν. Γρηγ. Δεκαπολίτου ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

μ α ρ γ α ρ ι τ η ς τοῦ Χριστοῦ ὁ λαμπρότατος (Προσόμ. ἤχ. β' Μητροφ.).

μ ε γ α λ ε ἰ ο ν χαρᾶς τῆς θείας 245, 25 (Κλήμης)· μεγαλεῖον τῆς φρικτῆς οἰκονομίας Θεοῦ († Ρωμ.)· καὶ † Λόγος εἰς τὴν Κοίτησιν τῆς Θεοτόκου Ἀνδρέου Κρήτης)· μ ε γ α λ ο δ ο ξ ο τ ά τ η († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).

μ ε γ α λ ὕ ν α σ α ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον (Παρακλ. ἤχ. β' Τρίτη πρωί Καν. (β') ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

μ ε γ α λ υ ν θ ε ἰ σ α ὑπὲρ τὸν Σολομόντειον ναὸν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν)· μεγαλίνασα τὴν βρόττειον φύσιν († Καν. Προδρομὸν ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰσίδωρος).

μεγαλυνομένη ὑπ' ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων ὁμοφώνως εἰς πάσας γενεάς γενεῶν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
 μεγαλώνημος Εἰσμ. 207, 49 (Ἀνδρέας).
 μεθόριον τῆς κτιστῆς καὶ ἀκτιστοῦ φύσεως χαρίτων πολυσύνθετον (Προσόμ. ἤχος β' Ἀθαν. π)χης).
 μείνασα ἀμέθεκτος ὑλώδους διαθέσεως καὶ πάσης γήϊνης προσενύσεως 166, 93 (Μάρκος Εὐγεν.).· μείνασα ἀμείωτος ἐν τῷ σαρκουῦσθαι τὸν Θεὸν (Ἰαν. ι' Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ.).
 μειώσασα τὴν ἀρὰν 10, 156· μειώσασα τὸν ζόφον τῆς πλάνης 66, 70 (Θηκ.).· μειώσασα τὴν πτώσιν τῶν βροτῶν 11, 71.
 μειωτής τοῦ σκότους 255, 49.
 μελέτημα τῆς καρδίας ἡδὺ (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Μαν. ρήτωρ).· μελέτημα γλυκὺ τῶν χειλέων καὶ ἡδίστα καὶ δρόσος τῆς διανοίας († Καν. Ἰω. Δαμασκηνοῦ ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.).
 μερὶς καὶ κληρὸς καὶ δόξα καὶ φυλακὴ καὶ σθένος καὶ λαμπρότης τῶν πιστῶν 220, 214.
 μέση χρηματίσασα Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων 31, 45 (Μάρκ. Εὐγεν.).· μέσον Θεοῦ καὶ βροτῶν ἱσταμένη τὸν μὲν Θεὸν βροτῶν ἀπειργάσατο, τοὺς δὲ βροτοὺς θεοὺς χάριτι († Καν. Ἰωάν. Θεολόγου ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης).
 μεσιτεία ἀνθρώπων ἢ ἀναστόχης 186, 215 (Ε. Λ.).· μεσιτεία τῶν ἐν ἀμαρτίαις κατεχομένων 65, 98 (Θηκ.).· μεσιτεία κραταιὰ 201, 89.
 μεσιτεύσασα τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. ἔσπ. Ἀπολυτ. Θεοτοκίον).
 μεσίτις βροτῶν πρὸς Θεὸν 89, 46 (Θηκ.).· μεσίτις εὐδιάλλακτος 30, 105 (Εὐχ.).· μεσίτις τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ († Καν. προσέορτ. Χριστουγέν. ὠδ. θ' τροπ. γ' Γεώργιος).· μεσίτις πρὸς Θεὸν διαλύουσα ἀμαρτημάτων ὀφειλὰς 157, 53· μεσίτις οὐρανοῦ καὶ γῆς Εἰσμ. 329, 34 (Ἀνδρέας).· μεσίτις ἀκοίμητος († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. ζ' τροπ. γ' Γεώργιος).· μεσίτις τῶν καλῶν († Καν. Παταπίου ὠδ. θ' Θεοτ. Ἀνδρέας).· μεσίτις πεπτωκότων († οἶκος Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης).· μεσίτις συμπαθῆς καὶ σύντονος († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος).
 μεσιτολογοῦσα ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πληγομένων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

μεσίτρια βροτῶν ἀμαρτωλῶν πρὸς Χριστὸν 27, 54 (Ἀνδρέας).· μεσίτρια κόσμου τερπνῆ 11, 79· μεσίτρια παντὸς τοῦ κόσμου 24, 149 (Θηκ.).· μεσίτρια τῆς σωτηρίας 294, 161.
 μεταβαλοῦσα τῆς Εὐας τὴν ἀρὰν εἰς εὐλογίαν ἔνθεον τῷ θεῷ τόκῳ († Καν. Θεοδώρου Στρατηλ. ὠδ. ζ' Θεοτ.).
 μεταβιβάσασα πρὸς τὸ ἄδυτον φῶς τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας τῆς ἀγνωσίας (Προσόμ. ἤχ. δ' Εὐχ.).
 μεταβολὴ καὶ ἀναφυκὴ τῶν ἐν ἀθυμίαις καὶ συμφοραῖς καὶ θλίψεσι καὶ ὀδύναϊς 283, 115 (Εὐχ.).· μεταβολὴ τῶν θλιβομένων ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Δευτ. ἔσπ. Δόξα ἀποστίχων).· μεταβολὴ τῶν πενθούντων ἢ θεία († Καν. Ἰω. Θεολόγου ὠδ. θ' Θεοτ. Λάζαρος).
 μετῆκος προαιώνιον προορισμοῦ θείου (Προσόμ. ἤχ. β' Γεώργιος).
 μηλέα ἀγλαόκαρπος ἔξ ἧς ἔφρυσεν μῆλον θεῖον καὶ πανεύοισμον (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Παῦλος).
 μηλον ἐρυθρὸν 270, 143 (Εὐχ.).· μῆλον εὐοισμὸν τὸ τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζον 21, 88 (Θηκ.).· μῆλον κοκκοβαφῆς καὶ ἡδύπνοον 265, 125 (Εὐχ.).
 μήτηρ ἀληθείας (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ω).· μήτηρ ἀδύτου ἀστέρος (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι).· 149, 161 (Εὐχ.).· μήτηρ ἀλόχευτος Εἰσμ. 187, 43 (Δαμ.).· μήτηρ ἀδιάφθορος († Καν. Νεαδίου ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).· μήτηρ ἀμνοῦ καὶ ποιμένος (Ρωμ. Ἀκάθ. Η).· μήτηρ ἀμώμητος Εἰσμ. 175, 62 (Σικελιώτης).· μήτηρ ἀνανδρος 265, 232 (Εὐχ.). (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Γ). — ἀνανδρος τοῦ συνανάρχου υἱοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α). — ἀνανδρος παρθένος θηλάζουσα 148, 135 (Εὐχ.). — ἀνανδρος φέρουσα ἄσπορον Εἰσμ. 341, 70 (Ἡλίας Ἱεροσολύμων).· μήτηρ ἀνερμηνεύτου τόκου καὶ λοχείας (Ἰουλ. κθ' Καν. ὠδ. γ').· μήτηρ ἄνυμφος (Παρακλ. ἤχ. δ' Τετ. πρωτὶ Κέθ. β' Στιχολ.).· μήτηρ ἀπείρανδρος καὶ παιδοτόκος (Κανὼν ἀγ. Μάμαντος ὠδ. θ' Θεοτοκίον). — ἀπείρανδρος ἀφθόρου τοκετοῦ 67, 33 (Θηκ.).· μήτηρ ἀφθορος Εἰσμ. 175, 30 (Γεώργ. Σικελιώτης).· μήτηρ ἀφθορος παρθενεύουσα († Καν. Μαρίας Αἰγυπτ. ὠδ. ε' Θεοτ. Δαμ.).· μήτηρ ἀφθορος Θεοῦ τοῦ πανοικτίρμονος (Θηκ.).· μήτηρ ἀσπίλος τοῦ δεσπότη (Πα-

ρακλ. ἤχ. πλ. α' Τρίτ πρωί Μακαρισμῶν Θεοτ.)· μήτηρ ἀληθινὴ τῆς ζωῆς (Νοεμ. κα' Καν. (α') ὠδ. η' τροπ. β' Γεώργιος)· μήτηρ ἐνδοξος τῆς ὄντως ζωῆς 212, 100· μήτηρ τῆς ζωῆς 156, 31 — ζωῆς τῆς ἀθανάτου τῆς ζωούσης πάντας († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος) — ζωῆς τῆς οὐσιώδους 235, 95· μήτηρ θεονύμφετος Χριστοῦ Εἰσμ. 81, 26· μήτηρ θεόνυμφος Εἰσμ. 240, 62 ('Ανδρέας)· μήτηρ τοῦ Θεοῦ παναληθῆς (Πεντηκ. τῶν ἀγ. πάντων Καν. ὠδ. ζ' τροπ. δ')· μήτηρ ἀψευδῆς Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινὸν (Παρακλ. ἤχ. β' Σαββ. πρωί Κάθ. δ') — Θεοῦ συμπαθῆς 86, 138 (Θεοστήρικτος) — Θεοῦ φιλάνθρωπος 47, 218 ('Ιγνάτιος) — Θεοῦ ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Εἰσμ. 183, 40 (Δαμ.)· μήτηρ θεόνυμφος († Καν. Μεθοδίου π. Κ) πόλεως ὠδ. ζ' Θεοτ.)· μήτηρ θεόφωτος 208, 5· μήτηρ ὀλόφωτος τοῦ πάντων ποιητοῦ 121, 184 ('Ηλίας Κρήτης)· μήτηρ παναληθῆς Θεοῦ (Σεπτ. α' Κανὼν ὅς. γυναικῶν ὠδ. γ' Θεοτ.)· μήτηρ καὶ παρθένος ἀσπιλος καὶ ἀνανδρος τίκτουσα καὶ θηλάζουσα μητροπρεπῶς καὶ ἀγνοοῦσα φθορὰν 182, 117 (Εὐχ.)· μήτηρ τῆς σοφίας καὶ τῆς ζωῆς 104, 90 (Μάρκ. Εὐγεν.)· μήτηρ φωτεινὴ τοῦ ἡλίου τῆς δόξης 209, 6· μήτηρ τῶν ὀρφανῶν καὶ πτωχῶν καὶ χηρῶν († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν)· μήτηρ τοῦ φωτὸς Εἰσμ. 5, 47 (Δαμ.) — φωτὸς τοῦ ἀδύτου 129, 3 (Θεόκτιστος)· μήτηρ φωτοφόρος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν) — φωτὸς τοῦ ἀπροσίτου 13, 57 ('Ιγνάτιος)· μήτηρ ὑπερθαύμαστος († Σεπτ. γ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος)· μήτηρ τῆς χαρᾶς († Στιχ. προεόρτ. Γεννήσεως Θεοτόκου)· μήτηρ θηλάζουσα († Κανὼν Εὐαγγελ. ὠδ. γ' τροπ. β' 'Ιωσήφ)· μήτηρ πανάμωμος τοῦ Ἐμμανουὴλ θεώσασα τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπότητος († Καν. 'Ιάσονος ὠδ. θ' Θεοτ. 'Ιωσήφ).

μητρὰ ζουσα παρθενεύει (Αὐγ. ε' Καν. (γ') ὠδ. η' Θεοτ.).

μητρὰ νανδροος ('Απριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Δαυίδ).

μητρὰ νύμφετος κόρη ('Απριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ. Δαυίδ).

μητρόθεος ('Εξαποστειλάριον Εὐαγγελισμοῦ) καὶ Κάθισμα γ' ιε' Αὐγ.).

* μητροπάροθενος κόρη Εἰσμ. 345, 55 ('Ηλίας Ἱεροσολύμων).

μητρόπολις τοῦ Θεοῦ (Δεκ. κ' καὶ νῦν ἔσπερινου).

μυριόχαρος (Μαΐου κζ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.).

μυριώνυμος 279, 24 (Εὐχ.)· 262, 76 (Εὐχ.).

μυροθήκη θεία τοῦ ἀγίου πνεύματος φέρουσα εὐώδες μύρον Χριστὸν 262, 77 (Εὐχ.)· μυροθήκη τοῦ πνεύματος ἄχραντος πολυτίμητος († 'Ιουλ. β' Καν. ὠδ. η' τροπ. δ' Γεώργιος)· μυροθήκη μύρου ἀθανάτου 265, 229 (Εὐχ.) — θεία τοῦ ἀθανάτου μύρου 77, 148 (Εὐχ.)· μυροθήκη καὶ πηγὴ ἀγιάσματος 132, 44 (Λάσκαρης)· μυροθήκη τοῦ ἀγιάσματος (Δεκ. θ' Στιχ. ἔσπερ. γ')· μυροθήκη τοῦ πνεύματος 144, 131· μυροθήκη ἢ πολύτιμος τοῦ πνεύματος ('Ιουλ. γ' Καν. (β') ὠδ. η' τροπ. β')· μυροθήκη χρυσῆ τοῦ νοητοῦ καὶ σεπτοῦ καὶ θείου μύρου 149, 13 (Εὐχ.)· μυροθήκη θεοδόχος († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· μυροθήκη χωρήσασα τὸ ἐκλεκτὸν καὶ πολυτίμητον μύρον 228, 224 (Εὐχ.)· μυροθήκη ἀξία τοῦ νοητοῦ μύρου ('Οκτ. κζ' Δόξα Ἀποστίχ. ἔσπερινου)· μυροθήκη τοῦ πυριπνῶου μύρου (Φεβρ. ε' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης)· μυροθήκη χαριτόδωτος († Εὐχ. Καν. (ε') ὠδ. η' Θεοτ.)· μυροθήκη νοητὴ († Καν. Εἰσοδίων ὠδ. γ' τροπ. α' Γεώργιος)· μυροθήκη θεία μύρον τὸ οὐράνιον φέρουσα († Καν. Ὑπαπ. ὠδ. δ' τροπ. γ')· μυροθήκη πανθαύμαστος μύρον δεξαμένη τὸ πάντων τὰς καρδίας εὐωδιάζον ὁσμὴ τοῦ θείου πνεύματος († Τριῶδ. Β' Κυριακῆ τῶν νηστειῶν ὠδ. γ' Θεοτ. Ταράσιος).

μύρον ἀκένωτον 307, 35 (Θηκ.)· μύρον ἀρωματοσύνθετον († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἤχ. β' ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· μύρον εὐωδέστατον Θεοῦ 132, 65 (Λάσκαρης)· μύρον πολύτιμον 126, 32 ('Ιωσήφ) — θεῖον πολύτιμον 132, 246 (Λάσκαρης)· μύρον πολυτίμητον 217, 91 (Θηκ.)· μύρον τίμιον εὐωδιάζον πιστῶν καρδίας 23, 96 (Θηκ.)· μύρον εὐώδες καὶ καθαρὸν, πνεύματος δοχεῖον τε σεπτὸν, καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος († Καν. τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτύρων ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).

μυστήριον ἀπόρητον ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις 279, 335 (Εὐχ.)· μυστήριον τοῦ Θεοῦ τὸ ἀπόκρυφον 255, 7· μυστήριον θαυμαστὸν ἐν οὐρανῷ καὶ φρικτὸν ἐν γῆ 78,

128 (Εὐχ.)· μυστήριον τελετῆς 255, 95· μυστήριον τῶν οὐρανῶν (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. ἔκδ. Ντὲ Λαγκάρντ σ. 148)· μυστήριον μέγα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς († Εὐχ. Καν. (η΄) εἰς Χριστὸν ὠδ. η΄ Θεοτ.).

μύδις βουλῆς ἀπορρήτου (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ).

Ν

Νάμα σοφίας ἀγνωσίαν ἐξαίρον (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Κοντ. Νικηφ. Κάλλιστος).
 * ναός αγιάσματος 141, 60 (Δαμ.)· 65, 183 (Θηκ.)· ναός ἅγιος τοῦ ἁγίου τῶν ἁγίων Θεοῦ 89, 197 (Θηκ.)· ναός ἀγιοπρεπῆς τοῦ Λόγου (Μαρτ. ια΄ Καν. ὠδ. η΄ Θεοτ. Θεοφάνης)· ναός ἀγιότητος ἅγιος 113, 143 (Εὐχ.)· ναός ἅγιος καὶ καθαρῶτατος 187, 125 (Εὐχ.) ἅγιος τοῦ Λόγου 38, 15 (Ἰωσήφ)· ναός ἅγιος ἀείφωτος τῆς θεότητος τοῦ φωτοδότου Χριστοῦ (Νοεμ. κβ΄ Στιχ. α΄ ἔσπερ.)· ναός τῆς ἀγνείας 261, 2 (Εὐχ.)· ναός ὁ ἀκατάλυτος (Παρακλ. ἤχ. β΄ Τρίτ. πρωὶ Δόξα Ἀποστίχων καὶ Παρακλ. ἤχ. α΄ Παρασκ. ἔσπ. Δόξα Ἀποστίχων)· ναός ἀχραντος 15, 15· ναός τῆς δόξης (Παρακλ. ἤχ. α΄ Σαβ. πρωὶ Καν. ὠδ. δ΄ Θεοτ. Ἰωσήφ) — δόξης Θεοῦ ἡγιασμένος 265, 190 (Εὐχ.) — δόξης τῆς ὑπερθεοῦ 16, 76 (Δαμ.)· ναός ἔμψυχος (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ)· 11, 265 — Θεοῦ ἐκλεκτός καὶ πανάμωμος (Νοεμ. κα΄ Στιχ. Αἰών) — Θεοῦ ἔμψυχος 14, 97· ναός εὐρύτερος γῆς καὶ ἀνώτερος οὐρανῶν 40, 59 (Εὐχ.)· ναός Κυρίου εὐρυχωρότατος 215, 194 (Θηκ.)· ναός ἡγιασμένος 36, 47 — ἡγιασμένος τοῦ Θεοῦ (Παρακλ. ἤχ. α΄ Τρίτ. πρωὶ Καν. Προδρόμου ὠδ. δ΄ Θεοτ. Ἰωσήφ)· ναός τοῦ θείου πνεύματος φωτειδέστατος 131, 164 (Μαν. ρήτωρ)· ναός θεοδόχος (Σελτ. θ΄ Κάθισμα)· ναός θεοκατοίκητος (Ἀποκ. κγ΄ Καν. (α΄) ὠδ. ζ΄ Θεοτ.)· ναός θεοκόσμητος 218, 130 (Θηκ.) — θεοκόσμητος καὶ θρόνος τοῦ παντάνακτος 63, 185 (Θηκ.)· ναός θεϊκός καὶ σωτήριος († Καν. Σιλλήφωας ἀγ. Ἄννης ὠδ. α΄ τροπ. γ΄)· ναός θεοτερπῆς τοῦ βασιλέως περιεκοσμημένος τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ († Δογματικὸν Θεοτοκίον Δαμ.)· * ναός Θεοῦ 31, 161 (Μάρκ. Εὐγεν.) — Θεοῦ, ἔμψυχον χωρίον Παρακλ. ἤχ. γ΄ Κυρ. πρωὶ Καν. ὠδ. η΄ Θεοτ. Δαμ.)· ναός Θεοῦ εὐρύχωρος καὶ οἶκος σεπτὸς 93, 178 (Θηκ.) — Θεοῦ ἡγια-

σμένος 33, 74 — Θεοῦ καὶ θρόνος (Παρακλ. ἤχ. γ΄ Κυρ. πρωὶ Καν. ὠδ. θ΄ Θεοτ. Δαμ.) — Θεοῦ καὶ νεφέλη καὶ θρόνος 94, 173 (Θηκ.) — Θεοῦ ὀλόφωτος 240, 153 (Ἰωσήφ Στουδίτης) — Θεοῦ πανάχραντος 11, 73 — Θεοῦ τοῦ πάντων βασιλεύοντος 35, 19 — Θεοῦ ἐν ᾧ οἰκήσας Θεὸς ἱερῶς ἐθέσωσε τὴν οὐσίαν τῶν βροτῶν (Παρακλ. ἤχ. πλ. β΄ Τρίτη πρωὶ Καν. ὠδ. ζ΄ Θεοτ. Ἰωσήφ)· ναός θεοχαρίτωτος (Ματ. ου γ΄ Καν. ὠδ. δ΄ Θεοτ. Ἰωσήφ)· ναός καὶ ἱερὸν κατοικητήριον τοῦ Λόγου 55, 33· ναός ὁ καθαρὸς 34, 61· ναός καθαρὸς καὶ ἀχραντος ἐν ᾧ κατοικήσας ὁ παντουργὸς ἀνεμόρφωσε τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων (Παρακλ. ἤχ. β΄ Κυρ. πρωὶ Καν. Τριαδ. ὠδ. δ΄ Θεοτοκίον Μητροφ.)· ναός Κυρίου καθαρῶτατος 159, 100 (καὶ Κοντάκιον Εἰσοδίων. Γεώργιος) — καθαρῶτατος τοῦ Χριστοῦ, ὁ περιδοξὸς θρόνος, ὁ ὑψηλὸς οὐρανὸς ὁ ὄντως ἄστυλος παράδεισος († Κανὼν Προδρόμου ἤχ. β΄ ὠδ. η΄ Θεοτ. Εὐχ.) — καθαρῶτατος θείας οὐσίας 80, 24 (Εὐχ.)· ναός λογικός, οἶκος ζῶν, χωρίον ἔμψυχον (Εὐχ.)· ναός ὁ πανάγιος τοῦ βασιλέως τῶν ἄνω δυνάμεων 21, 1 (Θηκ.) — πανάγιος τῆς ὑπερουσίου οὐσίας 110, 193 (Εὐχ.)· ναός πανάμωμος (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. δ΄ τροπ. δ΄ Θεοφάνης)· ναός πανυπερτίμιος (Προσόμ. ἤχ. δ΄ Εὐχ.)· ναός περιδοξὸς τοῦ Θεοῦ 210, 109 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ναός πλατύτερος οὐρανοῦ († Καν. (γ΄) Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἄθῳ ὠδ. γ΄ Θεοτ.)· ναός πλήρης ἀγιότητος 298, 49 (Μαν. ρήτωρ)· ναός καὶ πύλη φωτὸς ἀνεσπέρου 66' 177 (Θηκ.)· ναός πυρίμορφος φρικτῆς οἰκονομίας Εἰρη. 300, 50 (Κυπριανός)· ναός σεπτὸς καθαρῶτατος 1, 44 (Εὐχ.)· ναός τοῦ σωτήρος Χριστοῦ 149, 35 (Εὐχ.)· 41, 292 (Εὐχ.)· ναός τῆς τρισσοφασοῦς μιᾶς κυριότητος 165, 42 (Μαν. ρήτωρ)· ναός υπεράγιος τῆς ἀπροσίτου θεότητος 32, 25 (Μαν. ρήτωρ)· ναός υπεράγιος τῆς ἀκηράτου φύσεως 71, 172 (Μαν. ρήτωρ)· ναός τοῦ ὑψίστου πολύφωτος 64, 185 (Θηκ.)· ναός φωτεινὸς τοῦ δεσπότη τοῦ τῶν ὄλων (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Καν. ὠδ. γ΄ τροπ. α΄ Νικηφ. Κάλλιστος)· ναός φωτεινὸς τοῦ δεσπότη καὶ σκῆνωμα 22, 109 (Θηκ.)· ναός φωτοφόρος 58, 157 (Γεώργιος)· 70, 171 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ναός Χριστοῦ 11, 4· ναός χωρη-

τικὸς τοῦ πάντων κτίστου 91, 197 (Θηκ.).
 ναὸς ὠραιότατος τοῦ οἰκήσαντος 38, 105
 (Ἰωσήφ)· ναὸς ὑπέρτερος τῶν οὐρανῶν
 (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. α' τροπ. β' Γεώρ-
 γιος)· ναὸς καὶ οἶκος ὑπερφανῆς τοῦ ποιη-
 τοῦ († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. ζ' τροπ. δ'
 Γεώργιος)· ναὸς ὑπέρφωτος († Στιχ. Συλ-
 λήψεως ἀγ. Ἀννης)· ναὸς οὐράνιος ἀγγέ-
 λων κυκλοῦμενος χοροῖς († Καν. Ζωτικοῦ
 ὄρφανοτρόφου ὠδ. ζ' τροπ. γ' Γεώργιος).
 ν ἄ ρ ο ς καὶ λίβανον καὶ σμύρνα ἅλη καὶ
 κασσία ἐξ ἧς εὐωδιάσθημεν 255, 173· νάρ-
 δος θεία ἢ ἐκ τῆς βαλσαμοργίας αὐτῆς
 μυριπνόου τῆξασα μύρον μυριότιμον (Προ-
 σόμ. ἦχ. βαρὺς Ἀνδρέας).
 ν α ὦ ς χαριτοφόρος († Στιχ. Ἰακώβου ὀσιο-
 μάτ. β' Νοεμ. Θεοφάνης ἀγιορείτης).
 ν ε ἄ ν ι ς ἀνάνδρος 109, 108 (Εὐχ.)· νεᾶνις
 καθαρὰ 1, 238 (Εὐχ.)· νεᾶνις ὀλολαμπῆς
 229, 52 (Εὐχ.).
 ν ε κ ρ ὠ σ α σ α τὴν ἀρὰν καὶ τὴν εὐλογίαν
 τῶ κόσμῳ πηγᾶσα (Ἀπριλ. κθ' Καν.
 ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· νεκρώσασα τὴν ζῶ-
 σαν ἁμαρτίαν τοῦ προπάτορος (Παρακλ.
 ἦχ. πλ. δ' Δευτ. πρωτ' Καν. (α') ὠδ. ε'
 Θεοτ.).
 ν ἔ κ ρ ω σ ι ς τοῦ ἄδου 126, 11, 108 (Ἰω-
 σήφ)· 21, 30 (Θηκ.)· 24, 30 (Θηκ.).
 ν ι κ ῆ σ α σ α ταῖς ἀρεταῖς τὰ σύμπαντα 99,
 49 (Ἀρσένιος)· νικήσασα τῶ κάλλει ἀγγέ-
 λων τὰς χορείας ἀσυγκρίτως (Παρακλ. ἦχ.
 πλ. α' Δευτ. πρωτ' Καν. (β') ὠδ. δ. Θεοτ.).
 ν ἱ κ ο ς ἀνάκτων καὶ πτώσις κακοτρόπων 90,
 155 (Θηκ.)· νίκος ὀρθοδόξων βασιλέων
 καὶ σκῆπτρον 92, 11 (Θηκ.).
 ν ε ν υ μ φ ε υ μ ἔ ν η πνεύματι ἀγίῳ 45, 258
 (Εὐχ.)· 261, 17 (Εὐχ.)· 263, 47 (Εὐχ.).
 * ν ε φ ἔ λ η ἀδύτου φωτὸς (Παρακλ. ἦχ. δ'
 Τριτ. πρωτ' Κάθ.)· 59, 99 (Ἀθαν. π)χης)·
 Παρακλ. ἦχ. γ' Πέμπ. ἔσπ. Στιχηρὸν α')·
 νεφέλη ἀείφωτος († Στιχ. Κοιμήσεως Θεο-
 τόκου)· νεφέλη ἀεροβάμων ἐφ' ἧς ἐπέβη
 ἐποχούμενος ὁ Θεὸς Λόγος 77, 255 (Εὐχ.)·
 νεφέλη δικαιοσύνην ράνασα 153, 68 (Μη-
 τροφ.)· νεφέλη δόξης ἡλίου 41, 167 (Εὐχ.)
 νεφέλη ἐξ ἧς ὁ φαιδρὸς τῆς θεότητος ἀνί-
 σχει ἡλίος († Καν. Συλλήψεως ἀγ. Ἀν-
 νης ὠδ. ζ' τροπ. α')· νεφέλη δρόσου τῆς
 θείας 192, 56 (Εὐχ.)· νεφέλη ἔμψυχος 1,
 245 (Εὐχ.)· 40, 39 (Εὐχ.) — ἔμψυχος
 φωτὸς τοῦ ἀπροσίτου 23, 91 (Θηκ.)· νε-
 φέλη ἐπουράνιος (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ.

εἰς τοὺς Αἴνους τροπ. β' Νικηφ. Κάλλι-
 στος)· νεφέλη ζωῆς ὄμβρον ἢ φέρουσα (†
 Καν. (ε') εἰς Πέτρον ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.)·
 νεφέλη ζωηφόρος 190, 73 (Εὐχ.)· νεφέλη
 ζῶσα 31, 196 (Μάρκ. Εὐγεν.) — ζῶσα
 φωτὸς ἀδύτου 229, 254 (Εὐχ.) — ζῶσα
 χαριτόβρυτος 183, 208 (Εὐχ.)· νεφέλη
 ζωτική καὶ λογική 275, 136 (Εὐχ.)· νεφέ-
 λη τὸν ἡλίον τῆς δόξης κήσασα 29, 140
 (Ἀνδρέας)· νεφέλη τοῦ ἡλίου φωταυγῆς
 90, 81 (Θηκ.)· νεφέλη θεία λογική οὐρα-
 νοδρόμος καὶ ὄμβροτόκος 188, 145 (Εὐχ.)·
 νεφέλη θεόδροσος 3, 279 (Εὐχ.)· νεφέλη
 θεοπόσιτος († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. η'
 τροπ. β' Γεώργιος)· νεφέλη κούφη 16, 19
 (Δαμ.)· νεφέλη κούφη ἀνατείλασα τὸν ἄ-
 δυτον ἡλίον τῆς δικαιοσύνης († Κανὼν
 Προδρόμου ἦχ. πλ. β' ὠδ. θ' Θεοτοκ.
 Εὐχ.) — κούφη ἢ τὸν ἐπὶ τῶν χερουβὶμ
 μετὰ σώματος βαστάσασα (Παρακλ. ἦχ. α'
 Σαβ. ἔσπερ. Δογματικὸν Δαμ.) — κούφη
 φωτεινὴ 80, 73 (Εὐχ.) — κούφη φωτο-
 φόρος 40, 123 (Εὐχ.)· νεφέλη λευκοτάτη
 ὄμβροῦσα σταγόνας τοῖς πιστοῖς ἐξ οὐρα-
 νοῦ (Μαν. ρήτωρ)· νεφέλη μυστική 58,
 196 (Γεώργιος)· νεφέλη μυστικωτάτη (†
 Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. δ' τροπ. β' Ἰω-
 σήφ)· νεφέλη νοερὰ τῆς οὐρανόου αἴγλης
 106, 1· νεφέλη νοητὴ 14, 111 — νοητὴ
 τοῦ ἡλίου 3, 207 (Εὐχ.) — νοητὴ ὕδωρ
 ζῶν τῆς ἀφέσεως πηγᾶζουσα (Παρακλ. ἦχ.
 γ' Σαβ. πρωτ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφά-
 νης)· νεφέλη νοητῆς εὐφροσύνης 228, 50
 (Εὐχ.)· νεφέλη τοῦ νοητοῦ καὶ θείου φω-
 τὸς 80, 287 (Εὐχ.)· νεφέλη τοῦ νοητοῦ ἡ-
 λίου (Ὀκτ. γ' Κάθ. Θεοτοκ.)· νεφέλη ὀλό-
 φωτος 17, 40 (Δαμ.) 11, 72, 41, 221
 (Εὐχ.)· 13, 1 (Θηκ.) — ὀλόφωτος τοῦ
 φωτὸς 8, 113 — ὀλόφωτος πιστοῦς ἐπισκι-
 ᾶζουσα 22, 14 (Θηκ.)· 63, 130 (Θηκ.)·
 — ὀλόφωτος τοὺς πιστοὺς περιθάλλουσα
 καὶ σκέπουσα (Προσόμ. ἦχ. α' Ἰωσήφ)·
 νεφέλη ὄμβροτόκος 184, 310 (Εὐχ.)· 292,
 122 (Νικ. Κατασκεπητός)· νεφέλη ὄμβρον
 θείου ἐναποστάζουσα σωτηρίας ὕδωρ (Ἀθ-
 γούστ. λα' Καν. ὠδ. ε') — ὄμβροτόκος ὀ-
 λόδροσος 40, 144 (Εὐχ.)· νεφέλη ὄμβρο-
 φόρος (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. Δόξα τῶν
 Αἰνῶν. Νικηφ. Κάλλιστος)· νεφέλη πάμ-
 φωτος ὄμβροβλύζουσα μάννα τὸ ζωαρχικόν
 165, 106 (Μαν. ρήτωρ)· νεφέλη παρθενι-
 κὴ († Κανὼν Προδρόμου ἦχ. α' ὠδ. α'

τροπ. γ' Εὐχ.)· νεφέλη πηγάζουσα νάματα ζωῆς (Αὐγ. ις' Κάθ.)· νεφέλη πλήσασα δόξης τὸν οἶκον δν Σολομῶν τῷ Θεῷ ὠκοδόμησεν 273, 19 (Εὐχ.)· νεφέλη πορφυραυγῆς καὶ χρυσαυγῆς 277, 314 (Εὐχ.)· νεφέλη προφυρόμορφος 77, 19 (Εὐχ.)· νεφέλη πυρσεύουσα τοῦ πατρὸς τὸ ἀπαύγαμα 4, 166 (Εὐχ.)· νεφέλη στάζουσα δρόσον νοητῆς εὐφροσύνης 148, 11 (Εὐχ.)· νεφέλη φαιδρὰ (Τριωδ. ὠδ. θ' Θεοτ. Τρίτ. β' ἔβδου. τῶν νηστειῶν. Ἰωσήφ Στουδίτης)· νεφέλη φαινή φωτὸς θείου 76, 305 (Εὐχ.)· νεφέλη φῶς ἀπαστραπτουσα τοῖς ἐν κόσμῳ 63, 71 (Θηκ.)· νεφέλη φωτεινὴ (Παρακλ. ἤχ. δ' Τρίτ. πρωὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 20, 142 (Θηκ.) — φωτεινὴ ἢ τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτὸς κυοφορήσασα (Παρακλ. ἤχ. γ' Δευτ. πρωὶ καὶ νῦν τῶν Μακαρισμῶν) — φωτεινὴ ἀνεσπέρου καὶ καὶ ἀδύτου ἡλίου δόξης 45, 214 (Εὐχ.) — φωτεινὴ τὸν ὄμβρον φέρουσα τὸν οὐράνιον 21, 123 (Θηκ.) — φωτεινὴ θεοφάτιστος († Καν. Μιχαὴλ θαυματουργοῦ ὠδ. ζ' Θεοτ.) — φωτεινὴ τὸ μάννα ὑετίζουσα τὸ τῆς ζωῆς τοῖς πιστοῖς 32, 45 (Μαν. ρήτωρ) — φωτεινὴ τοῦ ζῶντος ὕδατος διυβρήσασα τὸν ὄμβρον τῆς ἀφθαρσίας 163, 70 (Δαμ.) — φωτεινὴ διυβρήσασα τὸ αἰεζων ὕδωρ 187, 20 (Εὐχ.)· νεφέλη ἦν ἐπέβη ὁ ὄμβρος πηγάζων ζωῆν († Καν. Πέτρου καὶ Παύλου ὠδ. η' Θεοτ. Δαμ.)· νεφέλη φωτειδὴς ἐξ ἧς ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης μυστικῶς ἐξανέτειλεν 33, 197 — φωτειδὴς προηγουμένη νέου λαοῦ πρὸς γῆν ἐπαγγελίας (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Τρίτ. πρωὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — φωτειδὴς ἐξ ἧς ὁ μέγας ἥλιος ἐπέφανεν (Παρακλ. ἤχ. γ' Τρίτ. πρωὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτοκ.)· νεφέλη φωτὸς 101, 89 (Δαμ.)· νεφέλη φωτοφανῆς († Καν. ὠδ. η' τροπ. γ' εἰς τὸν Εὐαγγελ. Δαμ.) — φωτὸς χρυσοῦ 125, 109 (Μάρκ. Εὐγεν.) — φωτὸς καὶ λυχνία φωτεινὴ (Παρακλ. ἤχ. δ' Κυρ. ἐσπ. Δόξα Ἀποστίχων) — φωτὸς τοῦ τάξαντος τοὺς φωστῆρας ἐν κόσμῳ 83, 161 (Μητροφ.) — φωτὸς αἰδίου, ἐξ ἧς ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον κατέβη ὁ Λόγος τοῦ πατρὸς (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. ἐσπέρ. Δογματικὸν Δαμ.)· νεφέλη φωτοφόρος Χριστὸν ἐπιυβρίσασα († Καν. Πέτρου καὶ Παύλου ὠδ. θ' Θεοτ. Δαμ.)· — τὸ ζῶν ἐναποστάζουσα 239, 96· νεφέλη ὑπέρολαμπρος καὶ φωταυ-

γῆς (Προσόμ. πλ. α' Θεοφάνης)· νεφέλη ὑπέροφωτος 96, 136 (Θηκ.) — ὑπέροφωτος Χριστοῦ 11, 10· νεφέλη χαριτόδροχος 283, 180 (Εὐχ.)· νεφέλη τοῦ ὑετοῦ τῆς ζωῆς († Καν. Δασίου μάρτ. ὠδ. ε' Θεοτ. Γεώργιος)· νεφέλη χρυσαυγίζουσα 151, 35 (Εὐχ.)· νεφέλη χρυσοῦ φωτοφόρος ἢ τὸν ἥλιον τῆς δόξης ἐκλάμψασα τῷ κόσμῳ 64, 70 (Θηκ.)· νεφέλη ψεκάζουσα τὸ μάννα († Εὐχ. Καν. (ζ') εἰς Χριστὸν ὠδ. ζ' Θεοτ.).

νίκη (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἄσματι τῶν Ἀσμάτων).

νικησασα τῷ κάλλει τοῦ σώματος τὸν Ἰωσήφ (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.) — θεοπτία τοὺς προφήτας (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).

νίκος ὀρθοδόξων ἀνάκτων (Προσόμ. ἤχ. γ' Ἀνδρέας).

νοθετήσασα τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ).

νοῦς ἀστράπτων θείαις φρονιταρίαις (Μαρτ. α' Στιχ. Θεοτ. ἐσπερινοῦ).

* νύμφη ἀδαῆς Εἰρη. 361, 61 (Γεώργ. Ἀνατολικός)· νύμφη ἀδιάφθορος 272, 113 (Εὐχ.)· νύμφη ἀκήρατος (Προσόμ. ἤχ. δ' Μητροφ.)· νύμφη ἄμιμος πατρὸς ἀνάρχου τοῦ Θεοῦ 7, 5 (Κλήμης)· νύμφη πανάμιμος τοῦ ποιητοῦ (Ὀκτ. κγ' Κάθ. Θεοτ.)· — ἄμιμος, παλάτιον τοῦ κτίσαντος, θρόνος πυρμόρφος, ἀγεώργητος γῆ (Παρακλ. ἤχ. δ' Παρασκ. πρωὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — ἄμιμος τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς 63, 195 (Θηκ.) — ἄμιμος τοῦ προανάρχου πατρὸς 68, 136 (Θηκ.)· νύμφη ἀνύμφευτος (Ρωμ. Ἀκάθ.)· νύμφη ἀνύμφος († Σταυροθεοτοκίον Λέοντος τοῦ Σοφοῦ)· νύμφη τοῦ ἀοράτου πατρὸς, μήτηρ τοῦ συνανάρχου υἱοῦ 65, 185 (Θηκ.)· νύμφη ἀπειρανδρος Εἰρη. 192, 61 (Ἀνδρέας)· νύμφη ἀπειρόγαμος θεογεννήτρια (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωὶ Κάθ. Θεοτ.)· νύμφη ἄσπιλος ἄφθορος πανακήρατος ἀπειρόγαμος 109, 85 (Εὐχ.)· νύμφη ἀφθορος τοῦ ἀοράτου πατρὸς (Ρωμ. Κοιμῆσεως Θεοτ. Α)· νύμφη ἀειπάρθενος (Τριωδ. ὠδ. θ' Θεοτ. μεγ. Τετάρτης. Ἀνδρέας). — ἀφθορος Θεοῦ ἢ ἀλοχεύτως μόσχον σιτευτὸν κνήσασα 49, 182 (Μητροφ.)· νύμφη καὶ γεννήτρια τοῦ βασιλέως τῶν ἀπάντων († Καν. Θεοδότης ὠδ. θ' Θεοτ.)· νύμφη τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου

(Σεπτ. ιγ' Καν. (β') ὠδ. θ' Θεοτ.)· νύμφη ἐκλελεγμένη 1, 237 (Εὐχ.)· νύμφη ἡλιοστάλακτος (Νοεμ. λ' Κάθισμα Θεοτ.)· νύμφη θεόκλητος Εἰσμ. 221, 48 (Κυπριανός)· νύμφη Θεοῦ (Πεντ. Κυρ. ἁγ. πάντων Καν. ὠδ. δ' τροπ. ε') — Θεοῦ ἀοράτου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η) — Θεοῦ ἀφθορος ἢ ἀλοχεύτως μόσχον σιτευτὸν κηήσασα 41, 225 (Εὐχ.)· νύμφη δλόφωτος καὶ πανάμομος († Δεκ. κς' Καν. ὠδ. θ' τροπ. β') — Θεοῦ παναγία 42, 281 (Εὐχ.)· 57, 112 ('Ανδρέας) — Θεοῦ πάναγνος 11, 38 — Θεοῦ φοροῦσα κάλλος τὸ νοητὸν 221, 80 (Δαμ.)· νύμφη καὶ μήτηρ τοῦ δημιουργοῦ 85, 38· νύμφη νεάνις τοῦ βασιλέως Χριστοῦ ('Ιουλ. β' Δόξα τῶν Αἰωνῶν)· νύμφη πανάχραντος 229, 222 (Εὐχ.)· νύμφη περικαλλῆς καὶ ὠραία καὶ ἄσπιλος 76, 95 (Εὐχ.)· 192, 238 (Εὐχ.)· νύμφη ὑπερένδοξος Εἰσμ. 136, 42 (Δαμ.)· νύμφη ὑπερκόσμιος († Καν. (Κοιμ. Θεοτ.) ὠδ. δ' τροπ. δ')· νύμφη φαινὴ Εἰσμ. 284, 39 (Δαμ.)· νύμφη παρθένος τῆς ἀξίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Τετάρτ. ἐσπ. Δόξα Ἀποστίχων)· νύμφη ὠραισμένη καὶ περιβεβλημένη ἀρετῶν περιβολῆν 41, 262 (Εὐχ.)· νύμφη καλὴ ἐκλεκτὴ φῶς ἀπαστραπτουσα σέλας ἐκπέμπουσα († Καν. (Κοιμ. Θεοτ.) ὠδ. ε' τροπ. α' Γεώργιος)· νύμφη περιδλεπτος († ἔνθ. ἀνωτ. τροπ. γ' Γεώργιος)· νύμφη ἔνδοξος ἐπουράνιος ἀνθηφοροῦσα († Δεκ. κς' Καν. ὠδ. γ' τροπ. γ')· νύμφη χρυσοπόρφυρος († Κάθ. Θεοτ. Κυπριανού)· νύμφη ἠλιόμορφος 289, 82 ('Ανδρέας)· νύμφη θεία ἀπὸ Λιβάνου 156, 89.

νύμφοστόλος ψυχῶν ἀγίων (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ).

νύμφοτόκος ἀγνή (Πεντηκ. Σαβ. Σαμαρείτιδος ἐν τῷ μικρῷ ἐσπερ. Προσόμ. α')· νυμφοτόκος ἀγνή ἀμόλυντος (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. ἐσπ. προσόμοιον α' μικροῦ ἐσπ. Δαμ.).

* νύμφων δόξης 43, 54 (Εὐχ.) — θείας δόξης 79, 231 (Εὐχ.) — τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ 261, 62 (Εὐχ.)· νυμφῶν ἀχειρόπλοκος (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Ἀνδρέας)· νυμφῶν εὐώδης εὐπρεπῆς 11, 74· νυμφῶν εὐώδης καὶ δλόφωτος 263, 224 (Εὐχ.)· νυμφῶν τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως 123, 13 (Μητροφ.)· νυμφῶν Θεοῦ τοῦ ζῶντος 231, 250 (Εὐχ.) — Θεοῦ λογικός 151, 149

(Εὐχ.) — Θεοῦ δλόφωτος (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. ζ' τροπ. ζ' Ἰωσήφ Στουδίτης)· 70, 196 (Μάρκ. Εὐγεν.)· νυμφῶν τῆς νέας χάριτος († Κανὼν προεόρτιος εἰς τὸ Γεν. τῆς Θεοτόκου ὠδ. ζ' τροπ. α' Γεώργιος)· νυμφῶν δλόφωτος 126, 109 ('Ιωσήφ) 94, 131 (Θηκ.) — δλόφωτος ἐν ᾧ ὁ ὑπέρθεος ἐσκήνωσε 71, 115 (Μαν. ρήτωρ)· νυμφῶν μυστικὸς δόξης (Κυρ. Τυρινῆς Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.)· νυμφῶν οὐράνιος ἐν ᾧ ἐσκήνωσεν ὁ Χριστὸς Εἰσμ. 245, 67 ('Ανδρέας)· νυμφῶν πανάχραντος τῆς ὑπὲρ λόγον θείας σαρκώσεως 290, 327 (Θεοφάνης)· νυμφῶν τῆς σαρκώσεως τῆς ἀπορρήτου καὶ παστὰς ἔμψυχος καὶ κιωτὸς τοῦ νόμου τῆς χάριτος (Παρακλ. ἡχ. δ' Δευτ. πρωτ. Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφ.)· νυμφῶν τοῦ φωτὸς (Σεπτ. η' Στιχ. ἐσπερ.)· νυμφῶν φωτοφόρος καὶ καθαρὸς (Παρακλ. ἡχ. γ' Καν. Τριαδ. ὠδ. ε' Θεοτ. Μητροφ.) νυμφῶν Χριστοῦ ἔμψυχος 261, 165 (Εὐχ.)· νυμφῶν ὠραίας τοῦ θείου Λόγου καὶ θεία παστὰς 117, 39· νυμφῶν θεοπρεπῆς (Αὐγ. ζ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· νυμφῶν ἀκατάλυτος (Παρακλ. ἡχ. βαρὺς Σαββ. πρωτ. Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· νυμφῶν τῆ ἀγλῆ τῆς παρθενίας κεκοσμημένος († Καν. εἰς Γαβριὴλ ἀρχάγγελον ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος).

Ξ

Ξένισμα τῆς φύσεως 255, 100.

Ξηραίνουσα τὰ φυτὰ τῆς κακίας (Αὐγ. ε' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· Ξηράνασα τὸ πέλαιος τῶν ἀνομιῶν καὶ παύουσα τὰς ἐπαναστάσεις τῆς δαιμονικῆς παρατάξεως (Νοεμ. β' Στιχ.)· Ξηράνασα νομὴν θανάτου φθοροποιὸν καὶ τὴν ἀκατάσχετον αὐτοῦ ῥύμην († Καν. (ζ') εἰς Πέτρον ὠδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.)· Ξηράνασα τὰ ρεύματα τῆς πλάνης († Καν. Πανσολυπίου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· Ξηράνασα τῆς πλάνης τὰς ἀλυμνὰς θαλάσσας († Καν. Ἰάσονος ὠδ. η' Θεοτ. Ἰώβ).

Ξίφος τὰς ἀσθενείας ἢ τέμνουσα 11, 110· Ξίφος δίστομον ἐχθροῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσα (Μαρτ. ε' Στιχ. Θεοτ.).

Ξύλον ἅγιον καρπὸν ζωῆς ἢ βλαστήσασα 64, 50 (Θηκ.)· Ξύλον εὐσχοφυλλὸν ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοὶ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν)· Ξύλον ζωῆς βλαστήσασα καρπὸν ἀθάνατον 92, 94 (Θηκ.)· Ξύλον τῆς ζωῆς ἐξ οὗ ἀνεβλά-

στησεν ἢ ἀπόλαυσις τῆς αἰδίου ζωῆς (Παρακλ. Κυρ. πρωτὶ Καν. ὠδ. δ' τροπ. γ' Δαμ.). ξύλον ζωηφόρον τῷ καρπῷ θανατοῦσα τῆς ἀπάτης τὸν ὄφιν 7, 112 (Κλήμης). ξύλον πολυφόρον 109, 169 (Εὐχ.). ξύλον τῆς τρυφῆς 11, 88. ξύλον καὶ φυτὸν ἀειθαλές 96, 101 (Μαν. ρήτωρ). ξύλον τοῦ παραδείσου θεόφυτον (Μαρτ. ε' Στιχ. Θεοτ.).

ⓘ

Ὁ δ η γ ἡ σ α σ α τοὺς ἐν σκότει τῆς ἀγνωσίας καὶ τοὺς συσχεθέντας ἐν βάθει δεινῶν πρὸς φῶς τὸ τῆς γνώσεως (Προσόμ. ἦχ. α' Θεοφάνης).

ὁ δ η γ ἡ τ ρ ι α († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).

ὁ δ η γ ί α ἀπλανῆς τῶν πιστῶν 18, 144 (Δαμ.). ὁδηγία πλανωμένων 235, 111. ὁδηγία τυφλῶν 299, 216 (Μάρκ. Εὐγεν.) 9, 188 (Ἰωσήφ Στουδίτης).

ὁ δ η γ ὀ σ τῆς Περσῶν σωφροσύνης (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι). ὁδηγὸς πλανωμένων 21, 151 (Θηκ.). 215, 199 (Θηκ.) — πλανωμένων ἀτρεπτος 67, 80 (Θηκ.). ὁδηγὸς ἀπλανῆς πρὸς εἰσόδους ζωῆς 13, 28 (Ἰγνάτιος).

ὁ δ ὀ σ ἡ ἀπλάνητος 255, 112. ὁδὸς ἀπλανῆς καὶ χειραγωγία πάντων († Καν. Ἀκακίου Μελιτινῆς ὠδ. δ' Θεοτ.). ὁδὸς τῶν ἀρετῶν 160, 22 (Ἀνδρέας). ὁδὸς θεοβάδιτος 275, 7 (Εὐχ.). ὁδὸς σωζομένων 10, 234. ὁδὸς σωτηρίας 160, 71 (Ἀνδρέας). ὁδὸς ζωῆς τῶν τεθνεώτων (Παρακλ. ἦχ. α' Σαβ. πρωτὶ Καν' (β') ὠδ. α' Θεοτ.).

ο ἰ κ ε ἰ ω σ ι ς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ 11, 24. οἰκειώσεις ἑρσῶν πρὸς Θεὸν 249, 42 (Θηκ.) οἰκειώσεις πρὸς τὸν κτίστην 255, 87.

ο ἰ κ η μ α ἀγνείας 94, 57 (Θηκ.). οἶκημα αἰφωτον καὶ χωρίον τοῦ Θεοῦ 165, 111 (Μαν. ρήτωρ). οἶκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν σεραφίμ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο). οἶκημα τοῦ ὑψίστου ἀκραιφνέστατον 168, 128 (Θηκ.). οἶκημα φαιδρὸν τοῦ δεσπότη 20, 150 (Θηκ.). — φαιδρὸν τῆς ὑπερθέου Τριάδος 124, 182 (Μαν. ρήτωρ). οἶκημα φωτεινόμορφον τοῦ κραταιοῦ καὶ μόνου βασιλέως 69, 49 (Θηκ.). οἶκημα φωτοδόχον 92, 145 (Θηκ.). οἶκημα χρυσοῦν τοῦ Θεοῦ 219, 49 (Θηκ.). οἶκημα θεοχωρούμενον († Καν. προπατόρων ὠδ. ζ' τροπ. α' Θεοφάνης). οἶκημα τερπνότατον φωτὸς

(† Καν. Κυριακ. Ε' ἐβδ. νηστειῶν ὠδ. ζ' Θεοτ. Βασίλειος).

ο ἰ κ η τ ἡ ρ ι ο ν ἀγνὸν τριαδικῆς μορφῆς 11, 90. οἰκητήριον ἀρρήτου δόξης, ἐνδιαίτημα τοῦ νοητοῦ ἡλίου 106, 17. οἰκητήριον τῆς θεϊκῆς καὶ ἀπορρήτου φύσεως 45, 151 (Εὐχ.). οἰκητήριον τοῦ Θεοῦ 9, 101 (Ἰωσήφ Στουδίτης). οἰκητήριον θεῖον καὶ εὐαγές († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. γ' Γερμανός). οἰκητήριον θεῖον τοῦ δεσπότη 21, 59 (Θηκ.). οἰκητήριον θεῖον σοφίας († Καν. (θ') Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἄδῳ ὠδ. δ' Θεοτ.). οἰκητήριον Θεοῦ ἄσπιλον καὶ φωταυγές 219, 38 (Θηκ.) — Θεοῦ καθαρὸν καὶ ἄσπιλον 58, 122 (Γεώργιος). οἰκητήριον τοῦ Λόγου 11, 187. οἰκητήριον πάγχρυσον 95, 100 (Θηκ.). οἰκητήριον τοῦ ἐξ αὐτῆς τεχθέντος (Ρωμ. Κοιμ. Κοιμ. Θεοτ. Ε). οἰκητήριον τῆς Τριάδος 56, 54. οἰκητήριον φωτὸς (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. θ' τροπ. ζ' (Ἰωσήφ Στουδίτης) (Παρακλ. ἦχ. β' Πέμπ. πρωτὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.) — θεῖου φωτὸς 65, 105 (Θηκ.). οἰκητήριον φωτὸς ἀνεσπέρου 216, 13 (Θηκ.). οἰκητήριον Χριστοῦ τοῦ φιλανθρώπου († Καν. (β') Γεωργίου μεγαλομ. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ). οἰκητήριον τοῦ πνεύματος δεξαμένη τὸ πλήρωμα τῆς ὅλης θεότητος († Καν. ἀνακομιδῆς λειψάνων Ἀναργύρων ὠδ. γ' Θεοτ. Δαμ.). οἰκητήριον φαιδρὸν τοῦ Λόγου 138, 89 (Θηκ.).

ο ἰ κ ο ς ἀγιάσματος 80, 1 (Εὐχ.). 142, 37 (Δαμ.). οἶκος ἅγιος 38, 193 (Ἰωσήφ) — ἅγιος καὶ θεοδόχος 125, 22 (Μάρκ. Εὐγεν.). οἶκος ἀμόλυντος τοῦ βασιλέως 86, 19 (Θεοστήρικτος). οἶκος ἀχειροποίητος τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ († Κανὼν Προδρομοῦ ἦχ. β' ὠδ. α' Θεοτ. Εὐχ.). οἶκος βασιλέως ἀμόμητος 82, 28. οἶκος τῆς δόξης Θεοῦ 141, 57 (Δαμ.). οἶκος τῆς καταπάσεως τοῦ Θεοῦ μέγας καὶ φοβερός († Καν. Μαρίας Αἰγυπτίας ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.). οἶκος τῆς δόξης Κυρίου θεῖος καὶ ἔμψυχος 106' 126. οἶκος ἱερώτατος καὶ ναὸς Κυρίου 104, 29 (Μάρκ. Εὐγεν.). οἶκος ἐνθέου κράτους Εἰρημ. 223, 40 (Θεόγνωστος ἡγούμενος). οἶκος ἔμψυχος ὄραϊς καὶ ὑπέρτερος τῶν οὐρανίων δυνάμεων (Παρακλ. ἦχ. δ' Κυρ. πρωτὶ Καν. Σταυροεναστ. ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.). οἶκος εὐώδης 114, 61 (Εὐχ.) οἶκος θείας ἀγνείας καὶ ἀγιωσύνης 1, 243 (Εὐχ.). οἶκος θεῖος καὶ εὐαγῆς ὁ ὑποδεξά-

- μενος τὸ πλήρωμα τῆς Τριάδος 181, 109 (Εὐχ.). οἶκος Θεοῦ ἔμπυχος καὶ ὑπέρφωτος († Καν. Τιμοθέου Προύσης ὠδ. α' Θεοτ. Ἀρσένιος). οἶκος Θεοῦ γενόμενος ἐπ' ἄκρων τῶν ὁρέων 123, 67 (Μητροφ.). οἶκος πανάγιος 70, 113 (Μάρκ. Εὐγεν.) — πανάγιος ὃν ἀκοδόμησεν ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ 229, 191 (Εὐχ.). οἶκος τοῦ πάντων δημιουργοῦ τῶν χειρουργιῶν ὑψηλότερος († Καν. Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου ὠδ. ε' Θεοτοκ.). οἶκος τοῦ πάντων ποιητοῦ 101, 47 (Δαμ.). οἶκος περικαλλῆς (Αὐγ. λα' Καν. (β') ὠδ. γ' τροπ. γ' Ἰωσήφ). οἶκος σεπτὸς θεῖος καταφυγῆς 1, 202 (Εὐχ.). οἶκος φωτὸς ἀνεσπέρου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ). οἶκος χαρίτων 261, 6 (Εὐχ.). οἶκος τῆς χάριτος ἐν ᾧ οἱ θησαυροὶ ἐναπόκεινται (Νοεμ. κα' Καν. (α') ὠδ. ζ' τροπ. γ' Γεώργιος). οἶκος ὡραῖος τῆς θεότητος 260' 180 (Εὐχ.). οἶκος ὁ χωρήσας τὸν τοῦ παντός συνοχέα (Αὐγ. ιδ' Καν. (α') ὠδ. ζ' τροπ. α' Ἰωσήφ). οἶκος σοφίας (τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἀσματοὶ τῶν Ἀσμάτων).
- οἰκτιρῶν (Καν. εἰς ἀγίαν Τριάδα ὠδ. ζ' Θεοτ.).
- ὀλαγασίαν προστάσια (Μαρτ. κθ' Καν. α' ὠδ. η' Θεοτ. Γεώργιος).
- ὀλοσ ἀκένωτος 19, 152 (Θηκ.). ὀλος ἀσυλος πιστῶν 11, 31. ὀλος κοινὸς καὶ δόξα (Ὀκτ. κς' Καν. (β') ὠδ. η' Θεοτ. Φιλόθεος).
- ὀλοφορος ἀνανδρος Εἰσμ. 219, 23 (Βασίλειος μοναχός).
- ὀλας τῶν θελόντων σωθῆναι (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ). ὀλας φέρουσα ἀκινδύνως τὸν κρατοῦντα τῆς θαλάσσης 158, 100.
- ὀληρη δαιμόνων 255, 26. ὀληρη ἐχθρῶν 13, 39 (Ἰγνάτιος).
- ὀληριον κραταῖον τῶν δαιμόνων 306, 76 (Θηκ.). ὀληρηιον κακουργούντων ἐχθρῶν 95, 170 (Θηκ.).
- ὀλολαμπῆς καθαρά περικαλλῆς ὡραία ἀγνή καὶ ἄμωμος 148, 216 (Εὐχ.).
- ὀμβρήσασα τῶν οἰκτιρῶν τὴν ἀδαπάνητον πηγὴν 149, 66 (Εὐχ.). ὀμβρήσασα κόσμῳ σωτηρίας τὰ νάματα 59, 141 (Ἀθαν. π)χης).
- ὀνομα γλυκύτερον καὶ ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθων πολὺ τιμιώτερον 108, 88 (Εὐχ.). ὄνομα ἡδύτερον καὶ γλυκύτερον μέλιτος 264, 60 (Εὐχ.). ὄνομα πολυπόθητον 69, 52 (Θηκ.). 137, 64 (Θηκ.). 167, 73 (Θηκ.). ὄνομα καὶ πρᾶγμα γλυκὺ (Προσόμ. ἦχ. πλ. β' Μαν. ρήτωρ). ὄνομα καὶ πρᾶγμα χαριέστατον (Προσόμ. ἦχ. βαρὺς Θηκ.). ὄνομα τῶν ἀπ' αἰῶνος προφητῶν προκατάγγελλον († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν). ὄνομα τὸ μόνον τῆς χριστιανικῆς πίστεως παγγάληνον καὶ πασιπόθητον († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν).
- ὄνομα σθεῖσα μήτηρ Θεοῦ καὶ ὀφθεῖσα καὶ τῷ ἔκτῳ καὶ πρώτῳ μηνὶ εὐαγγελισθεῖσα († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).
- ὄπλον ἀήττητον κατὰ ποικίλων πειρασμῶν 60, 57 (Εὐχ.). ὄπλον ἀμυντήριον κατ' ἐχθρῶν 40, 55 (Εὐχ.). ὄπλον ἀρραγὲς κατ' ἐχθρῶν (Μαρτ. ιβ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.). ὄπλον ἀρραγέστατον βασιλέων ὀρθοδόξων 308, 10 (Θηκ.). ὄπλον ἀτρεπτον κατ' ἐχθρῶν († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. ζ' Θεοτοκ.). ὄπλον ἀρρηκτον 64, 4 (Θηκ.). ὄπλον εὐδοκίας καὶ θεῖον σθένος 40, 51 (Εὐχ.). ὄπλον νοητὸν τῆς μετανοίας 106, 128. ὄπλον τῆς σωτηρίας ἡμῶν 255, 35. ὄπλον φυγαδευτήριον καὶ ἀλεξητήριον, ἐξαιρουσα κινδύνων, φρουροῦσα ἐκ θλάβης 46, 179 (Ἰγνάτιος). ὄπλον ἰσχυρότατον κατ' ἐχθρῶν (Νοεμ. β' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης). ὄπλον στεροδὸν βεβαίως ἰσχύος († Κοντ. Κοιμήσεως Θεοτόκου (ιδ') Κοσμάς).
- ὄραμα ἀγγέλων ἀκατανόητον 216, 35 (Θηκ.). ὄραμα ἀκατάληπτον τοῖς ἀγγέλοις 132, 94 (Λάσκαρης). ὄραμα δυσθεώρητον 132, 66 (Λάσκαρης).
- ὄργανον παρθενικὸν (Σεπτ. η' Στιχηρόν). ὄργανον σωματώσεως θείας Εἰσμ. 334, 46 (Ἀνδρέας Πηρός). ὄργανον σωματώσεως θείας οὐσίας ὑπερουσίου 80, 39 (Εὐχ.). ὄργανον σωματώσεως θείας καὶ νυμφῶν τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως († Καν. Προεόρτ. Ὑπαπαντ. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης). ὄργανον καθαρότητος πανάχραντον († Καν. Πέτρου καὶ Παύλου ὠδ. δ' Θεοτ.).
- ὄρθρος εὐπρεπῆς ἀνίσχουσα ἐκ λαγῶνων Ἰησοῦν τὸν φωτισμὸν (Αὐγ. κβ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.). ὄρθρος νοητὸς ἐξανατείλασα ἥλιον Χριστὸν κρατοῦσα ἐν ἀγκάλαις δι' οὗ φωταγωγεῖται λογικὴ φύσις ἅπασα (Ρωμ. μεθέορτα Χριστουγέννων). ὄρθρος ἐξανατείλασα φῶς τῆς ἡμέρας (Ἰουλ. κδ' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.). ὄρθρος πρωϊνὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ νοητοῦ ἡλίου προαναγίζουσα

καὶ φωτίζουσα τὸν κόσμον ἀγαῖς ἐνθέαις 108, 208 (Εὐχ.). ὄρθρος φαινὸς τὸν ἥλιον φέρουσα Χριστὸν 126, 45 (Ἰωσήφ). ὄρθρος φέρουσα τὴν αὐγὴν († Καν. ὠδ. θ' τροπ. γ' εἰς τὸν Εὐαγγελ. Δαμ.). ὄρθρος τοῖς ἐν σκότει καὶ πεπλανημένοις τὸν ἥλιον ἐν ἀγκάλαις ἔχουσα (Μαρτ. η' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης). ὄρθρος πρωϊνὸς ἐν τῇ νυκτὶ τοῦ βίου παρθενίας ἀκτίσι περιαστράπτουσα (Σεπτ. κς' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.). (τίς αὐτὴ ἢ ἐκκύπτουσα ὡς ὄρθρος, καλὴ ὡς ἡ σελήνη, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος ; (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἐκδ. ντὲ Λαγκάρντ, σελ. 183, 54).

ὄ ρ θ ὡ σ α σ α τὴν πῶσιν τῆς προμήτορος τεκοῦσα τὸν Κύριον (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Σαββ. πρωῖ Καν. (β') ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης).

ὄ ρ μ α σ α μ ἔ ν η θάλαμηπόλον καὶ μνηστὴν καὶ παραθηκοφύλακα τὸν Ἰωσήφ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

ὄ ρ μ η τ ῆ ρ ι ο ν τῶν ἐν ζάλῃ ἀκύμαντον 167, 190 (Θηκ.). ὄρμητήριο τῶν πλεόντων ἀχειμάστον 173, 117 (Θηκ.).

ὄ ρ μ ο ς ὁ γαλήμιος 11, 165. ὄρμος γαληνὸς τοῖς θαλαττεύουσι 124, 234 (Μαν. ρήτωρ). ὄρμος καὶ λιμὴν καὶ τεῖχος, καταφύγιον ὀχυρὸν καὶ φρούριον ἀχειμάστον 149, 214 (Εὐχ.).

ὄ ρ ν ι ς ἡ κελαδήσασα καὶ κόσμῳ πιστώσασα τὴν θεῖαν τοῦ Λόγου ἐνσάρκωσιν (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Εὐχ.).

* ὄ ρ ο ς ἀγίασματος ἱερὸν 281, 349 (Εὐχ.). ὄρος ἅγιον Θεοῦ († Κανὼν Προοδρ. ἤχ. πλ. β' ὠδ. ς' Θεοτ. Εὐχ.) — ἅγιον καὶ θεοβάδιστον (Παρακλ. Κυρ. πρωῖ ἤχ. πλ. α' Κάθισμα Θεοτ.). ὄρος ἀλάξευτον καὶ ἀκαινοτόμητον 88, 63. * ὄρος ἀλατόμητον (ὃ προσεῖδε Δανιὴλ) 3, 90 (Εὐχ.) 2, 89 (Εὐχ.) — ἀλατόμητον — κατάσκιον (ὃ προσεῖδε Ἀββακοῦμ) — τετυρωμένον (ὃ προσεῖδεν ὁ Δαυὶδ) — ἅγιον καὶ ἐμφανὲς — πῖον ὃ ὁ Θεὸς κατοικῆσαι εὐδόκησεν 4, 102 (Εὐχ.) — ἀλατόμητον ὃ ἠγάπησεν Θεὸς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Θ). ὄρος ἄφανστον 275, 64 (Εὐχ.). ὄρος γλυκασμὸν ἀποστάζον τὸν νοητὸν 67, 120 (Θηκ.). ὄρος ἐμφανὲς Θεοῦ καὶ κατάσκιον 19, 83 (Θηκ.) 201, 137. ὄρος Θεοῦ τὸ ἐμφανὲς ἀλατόμητον καὶ πῖον καὶ δασὺ καὶ σύσκιον 123, 159 (Μητροφ.). ὄρος ἐμφανεστάτον (Αὐγ. ιδ' Καν. (β') ὠδ. γ' Θεοτ.). ὄρος

Θεοῦ ἅγιον καὶ πῖοτατον καὶ τετυρωμένον 65, 157 (Θηκ.). 169, 36 (Θηκ.). ὄρος τοῦ Θεοῦ ἐμφανὲς ὑπέρτερον καὶ ἀσυγκρίτως ἀνώτερον ὀρέων θεῖων τυρανίων τάξεων καὶ ἀγγελικῶν στρατιῶν 260, 27 (Εὐχ.). ὄρος θαυμαστὸν καὶ θεῖον 88, 69. ὄρος τοῦ Θεοῦ τὸ περιόβλεπτον († Καν. (Κοιμήσεως Θεοτ. ὠδ. α' τροπ. α' Γεώργιος). ὄρος ἐν ᾧ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν Εἰρη. 349, 35. ὄρος τοῦ Θεοῦ πανάγιον ὃ δεξιὰ Κυρίου προκατειργάσατο 28, 233 (Φώτιος). ὄρος Θεοῦ τὸ κατάσκιον 11, 267. ὄρος Θεοῦ πῖον χάρισι λευκαῖς τετυρωμένον στάζον εὐφροσύνην καὶ νοητὴν ἀγαλλίασιν 184, 69 (Εὐχ.). ὄρος θεῖον ἀρεταῖς κατάσκιον 7, 67 (Κλήμης). ὄρος ἀρεταῖς κατάσκιον καὶ χάρισι δασύτατον 77, 202 (Εὐχ.). 79, 97 (Εὐχ.). ὄρος μετάρσιον καὶ θαυμαστὸν καὶ ἅγιον († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος). ὄρος μέγα καὶ κατάσκιον 38, 74 (Ἰωσήφ). ὄρος μέγα ἐν ᾧ κατώκησε Χριστὸς († Καν. Ἀθανασίου μεγάλου ὠδ. θ' Θεοτ. Μανουὴλ ρήτωρ). ὄρος μέγα ὑπεραρθὲν ἀγιότητι τῶν ὀρέων 229, 186 (Εὐχ.). ὄρος νοητὸν ταῖς ἀρεταῖς κατάσκιον 130, 128 (Θεοφάνης). ὄρος πανάγιον 3, 3 (Εὐχ.). ὄρος πανάγιον τοῦ Θεοῦ ὃ δεξιὰ Κυρίου προκατειργάσατο 3, 296 (Εὐχ.). ὄρος πῖον ἅγιον, ὄρος τοῦ Θεοῦ 23, 70 (Θηκ.). ὄρος πῖον καὶ τετυρωμένον 59, 58 (Ἀθαν. π)χης). ὄρος πάνσεπτον καὶ ὑψηλότατον 204, 157 (Θεοφάνης). ὄρος πανέντιμον καὶ θεοβάδιστον καὶ πῖοτατον 214, 49 (Θηκ.). ὄρος πολυτίμητον καὶ κατάσκιον (Νοεμ. κα' Καν. (β') ὠδ. ε' τροπ. ς'). ὄρος στάζον γλυκασμὸν 90, 69 (Θηκ.). ὄρος σταλάζον γλυκασμὸν καὶ πικρίαν κοσμικὴν καταγλυκαῖνον 40, 232 (Εὐχ.). ὄρος σταλάζον μυστικὴν γλυκύτητα καὶ ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην 275, 42 (Εὐχ.). ὄρος στάζον εὐφροσύνην 187, 207 (Εὐχ.). ὄρος ὑπερκειμένην ἔχον τὴν κορυφὴν ἀπάντων τῶν βουνῶν (Νοεμ. γ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ.). ὄρος σύνδενδρον καὶ εὐσχιόφυλλον (Προσόμ. ἤχ. α' Ἀνδρέας). ὄρος οὐράνιον († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον) ὠδ. η' Θεοτ. Ἀνδρέας). ὄρος ἀλάξευτον μετέωρον († Δογματ. Θεοτοκίον Δαμ.). ὄρος θεῖον τῶν ἀρετῶν († Κυριακ. ε' ἐβδ. νηστειῶν Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Βασίλειος).

ὄ ρ π η ξ βασίλειος ἐκ ρίζης τοῦ Δαυὶδ 269,

28 (Εὐχ.)· ὄρηξ ἐκ βασιλίδος ρίζης καὶ φυλῆς βασιλικῆς 77, 33 (Εὐχ.).
 ὁ σ μ ἡ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).
 ὁ σ φ ρ ἄ δ ι ο ν εὐανθές καὶ εὐώδες 273, 159 (Εὐχ.) — εὐώδες 260, 230 (Εὐχ.) 270, 144 (Εὐχ.)· ὁσφράδιον τοῦ πάντων βασιλέως 126, 21 (Ἰωσήφ).
 ο ὑ ρ α ν ὶ σ δεύτερος 123, 135 (Μητροφ.)· οὐρανὸς ἔμψυχος († Κανὼν Προδρόμου ἤχ. βαρὺς ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.)· οὐρανὸς ἔμψυχος πορφυραυγῆς († Κανὼν Προδρόμου ἤχ. δ' ὠδ. θ' Θεοτ. Εὐχ.)· οὐρανὸς ἐπίγειος 206, 4 — ἐπίγειος ἐπομβρίζουσα ἀθάνατον δρόσον (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. ἔσπ. Προσόμ. β' μικροῦ ἔσπερινοῦ)· οὐρανὸς τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀνατείλασα 87, 75· οὐρανὸς καὶ θρόνος Θεοῦ (Κανὼν ἁγ. Μάμαντος ὠδ. γ' Θεοτ.)· οὐρανὸς ὁ καθαρώτατος 34, 15· οὐρανὸς καινότητος († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. ζ' τροπ. β' Θεοφάνης)· οὐρανὸς καινὸς 181, 49 (Εὐχ.)· οὐρανὸς κατάστερος 32, 35 (Μαν. ρήτωρ) — κατάστερος τοῦ νῦν στερεώματος ὑπέρτερος 131, 36 (Μαν. ρήτωρ) — κατάστερος πεποικιμένη ἀρετῶν ταῖς λαμπρότησι 22, 226 (Θηκ.)· οὐρανὸς ὁ λογικὸς 34, 60 — λογικὸς καὶ ἔμπνουν στερεώμα 78, 61 (Εὐχ.) — λογικὸς ἐν ᾧ Θεὸς σωματωθεὶς κατεσκήνωσεν (Πεντηκ. Κυρ. Τυφλοῦ εἰς τὸν μικρὸν ἔσπερ. τροπάρ. β') — λογικὸς καὶ φανώτατος 49, 3 (Μητροφ.)· οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς θεότητος (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. ἔσπερ. Δόξα Δαμ.)· οὐρανὸς νέος Εἰσμ. 228, 53 Δαμ. 45 221 (Εὐχ.) — νέος οὐρανῶν ἀνώτερος 130, 238 (Θεοφάνης) — νέος ἔμψυχος 4, 7 (Εὐχ.) — νέος καινοφανῆς (Φεβρ. ιζ' καὶ νῦν Ἀποστίχων) — νέος λαμπρότατος 22, 141 (Θηκ.)· οὐρανὸς οὐρανῶν ὑψηλότερος 50, 93 (Θέκλα) — νέος καὶ περιδοξος († Εὐχ. Καν. (ιζ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.) οὐρανῶν ὑπερτέρα 17, 133 (Δαμ.)· οὐρανὸς ὑπέρτερος ἐπὶ γῆς 215, 170 (Θηκ.)· οὐρανὸς ὑψηλὸς καὶ εὐρύχωρος θάλαμος ἔμψυχος († Κανὼν Προδρόμου ἤχ. α' ὠδ. α' Θεοτ. (Εὐχ.)· οὐρανὸς ὑψηλότερος 79, 172 (Εὐχ.)· οὐρανῶν ὑψηλότερα 38, 133 (Ἰωσήφ)· οὐρανὸς φλογερὸς 288, 102 (Μητροφ.)· οὐρανὸς φωτεινότητος 49, 212 (Μητροφ.)· οὐρανὸς ὠραϊσμένος ποιικίη φωτοχυσία (Σεπτ. ιε' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· οὐρανὸς περικοσμίου

χώρου τιμώτερος (Προσόμ. ἤχ. βαρὺς Ἀνδρέας)· οὐρανὸς πολύφωτος († Νοεμ. ιγ' Καν. εἰς Χρυσόστομον (ς') ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· οὐρανὸς φαιδρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ εὐρυχωρότατος († Νοεμ. κα' Προσόμ. Γεώργιος)· οὐρανὸς ὑπέρτερος τοῦ ἀνωτάτου πόλου (Τριῶδ. Σαββ. πρὸ τῆς Ἀπόκρεω Καν. ὠδ. α' Θεοτ.)· οὐρανὸς Θεοῦ πολυχώρητος († Κοντ. Κοιμήσεως Θεοτόκου (γ') Κοσμῆς)· οὐρανὸς ὑπερφερῆς († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοιμήσιν τῆς Θεοτόκου Ἀνδρέας)· οὐρανὸς τοῦ τὴν γῆν οὐρανώσαντος (ἔνθ. ἀνωτ. Ἀνδρέας).
 ο ὑ ρ α ν ὶ σ α τ ἡν γεωθεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων 143, 108 (Θεοφάνης)· 67, 176 (Θηκ.).
 ο ὑ σ ι ὶ σ α τ ὸν ὑπερούσιον (Μαρτ. κς' Κανὼν ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).
 ὄ χ η μ α τοῦ ἀνεσπέρου ἡλίου σεπτὸν 261, 273 (Εὐχ.)· ὄχημα βασιλικὸν Εἰσμ. 319, 32 (Δαμ.)· ὄχημα ἐνδοξὸν τοῦ βασιλέως 251, 45 (Θηκ.)· ὄχημα τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν (Ἰουν. κθ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.)· ὄχημα ἐνδοξὸν τοῦ πάντων βασιλεύοντος 95, 130 (Θηκ.)· ὄχημα τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης 1, 280 (Εὐχ.) — ἡλίου τοῦ νοητοῦ 18, 82 (Δαμ.)· 126, 163 (Ἰωσήφ) — ἡλίου σεπτὸν 174, 59 (Δαμ.) — ἡλίου φαινότατον 269, 123 (Εὐχ.)· ὄχημα θεῖον ἀδύτου φωτὸς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β) — θεῖον τῆς θεότητος τοῦ Λόγου 106, 22 — θεῖον τῶν χερουβὶμ κορείττων 257, 147 (Μαν. ρήτωρ) — θεῖον καὶ χρυσαυγές 167, 99 (Θηκ.)· ὄχημα θεότευκτον 76, 85 (Εὐχ.)· ὄχημα τῆς θεότητος ὅλης (Κανὼν Ἰῶ. τοῦ Νηστευτοῦ ὠδ. θ' Θεοτ.)· ὄχημα καθαρὸν τῆς θεότητος (Μαρτ. κδ' Στιχ. α' μικροῦ ἔσπερ.)· ὄχημα πρὸς Θεὸν ἀπρόσκοπον 255, 66· ὄχημα τῆς καθαρότητος ἁμωμον καὶ νοῦν πάντα ὑπερκεκείμενον (Παρακλ. ἤχ. α' Κυρ. ἔσπερ. Θεοτ.)· ὄχημα Θεοῦ χερουβικὸν 109, 122 (Εὐχ.)· ὄχημα λαμπρὸν τοῦ ἐπὶ τῶν χερουβὶμ 23, 116 (Θηκ.)· ὄχημα λαμπρότερον ἀμαρτῶν χερουβικῶν 80, 44 (Εὐχ.)· ὄχημα νοητὸν τοῦ βασιλέως τῶν ὄλων († Νοεμ. κα' Στιχ. Προσόμ. Γεώργιος)· ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν χερουβὶμ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο)· ὄχημα πολύφωτον Θεοῦ 271, 151 (Εὐχ.)· ὄχημα πυρίμορφον 126, 113 (Ἰωσήφ) — πυρίμορφον τοῦ Θεσβίτου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ) — πυρίμορφον τοῦ Λόγου 63,

129 (Θηκ.) — πυρίμορφον σεραφίμ ἀγιώτερον 78, 169 (Εὐχ.)· ὄχημα πύρινον τοῦ Λόγου 94, 138 (Θηκ.)· 250, 61 (Θηκ.)· ὄχημα πυρφόρον 271, 185 (Εὐχ.)· ὄχημα ὑπέρτερον τοῦ δεσπότου 64, 191 (Θηκ.) — ὑπέρτερον τῶν σεραφίμ (Παρακλ. ἤχ. γ' Τρίτ. πρωί Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.) — ὑπέρτερον χερουβίμ 148, 121 (Εὐχ.)· ὄχημα φλογοφόρον ἄρματος θείου († Καν. ἰβ' ἀποστολ. ὠδ. α' Θεοτ.)· ὄχημα φλογοφόρον τοῦ δεσπότου ἐν ᾧ ἐποχοῦμενος τοῖς ἀνθρώποις ὠμίλησεν 109, 65 (Εὐχ.)· ὄχημα φωτὸς 129, 138 (Θεόκτιστος) — φωτὸς αἰδίου 21, 140 (Θηκ.) — φωτὸς αἰδίου 41, 166 (Εὐχ.)· ὄχημα φωτοφόρον τοῦ Ἐμμανουὴλ 161, 179 (Μάρκ. Εὐγεν.) — φωτοφόρον τοῦ ἡλίου (Παρακ. ἤχ. πλ. α' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ὄχημα χαρᾶς 220, 52· ὄχημα ὑπεραστράπτον τοῦ αἰθέρου ἡλίου († Σεπτ. θ' Στιχ.)· ὄχημα ὑπερφόρον († Καν. Πέτρου (προσκύνησις ἀλύσεως) ὠδ. α' Θεοτ. Ἀνδρέας).

ὄ χ ὑ ρ ω μ α ἄτρεπτον στρατευομένων 139, 64 (Θηκ.)· ὄχρῳμα τῆς ἐκκλησίας στεργόν 63, 36 (Θηκ.)· ὄχρῳμα κράτιστον πολειομένων 139, 71 (Θηκ.)· ὄχρῳμα γενναῖον καὶ σθένος καὶ κραταίωμα τῶν βασιλευόντων (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Ἀνδρέας).

Π

Π α γ ῖ ω σ ῖ ς δονουμένων ἐν φόβοις (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Ι).

π α γ κ α λ λ ῆ ς καὶ πανάμωμος (Μαρτ. α' Στιχ. Θεοτ. ἐσπερινού).

π α ἰ δ ῖ ο ν τοῦ γένους ὅλου καύχημα († Στιχ. θ' Σεπτ.).

π α ἰ δ ο τ ὄ κ ο ς καὶ ἀπειρόγαμος 279, 217 (Εὐχ.)· παιδοτοκοῦσα παρθένος (Μαῖον κζ', Καν. ὠδ. γ' Θεοτ.)· παιδοτόκος ἀνανδρος καὶ παρθένος († Καν. Ἰωάν. Θεολόγου ὠδ. θ' Θεοτ.)· παιδοτοκοῦσα καὶ μένουσα ἄφθορος († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. α' Θεοτ.).

π α λ ἄ τ ι ο ν τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς 90, 198 (Θηκ.)· παλάτιον τοῦ βασιλέως καθαρῶτατον (Παρακλ. ἤχ. δ' Δευτ. ἐσπ. Δόξα Ἀποστίχων) — τοῦ βασιλέως τιμαλφέστατον 11, 70· παλάτιον τοῦ δεσπότου πολύφωτον 134, 41 (Θηκ.) — τοῦ δεσπότου ὑψηλὸν 191, 235 (Εὐχ.)· παλάτιον ἔμψυχον τοῦ

βασιλέως 10, 22 — τοῦ δεσπότου 41, 52 (Εὐχ.)· 34, 98 — τοῦ Λόγου (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — τοῦ Θεοῦ 32, 13 (Μαν. ρήτωρ) — ἔμψυχον τοῦ δεσπότου (Στιχ. Θεοτ. ἤχ. πλ. α' Ἀγάπ.) — ἔμψυχον καὶ ἀγνότατον 28, 205 (Φώτιος) — ἔμψυχον τοῦ ἀοράτου παντάνακτος 71, 123 (Μαν ρήτωρ) — ἔμψυχον τοῦ παντοκράτορος 131, 9 (Μαν. ρήτωρ)· παλάτιον εὐπρεπὲς τοῦ παμβασιλέως († Ἰουλ. α' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παλάτιον εὐρύχωρον 173, 3 (Θηκ.) — εὐρύχωρον καὶ θρόνος δόξης καὶ νεφέλη φωτὸς (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. πρωί Μακαρισ. Θεοτ.)· παλάτιον εὐδῶδες τοῦ Λόγου 261, 186 (Εὐχ.)· παλάτιον ἡγιασμένον χωρήσασα Θεὸν παντοκράτορα 34, 44· παλάτιον θείας δόξης 132, 72 (Λάσκαρης)· παλάτιον θεότευκτον (Ὀκτ. κβ' καὶ νῦν Ἀποστίχων)· παλάτιον θεόδητον 59, 44 (Ἄθαν. π)χης)· παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ βασιλέως (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Σαβ. ἐσπερ. Δόξα Ἀποστίχων Δαμ.)· — παλάτιον θεοχώρητον (Νοεμ. κ' Καν. ὠδ. η' τροπ. γ') — καὶ θρόνος ὑψηλοῦ φοβεροῦ βασιλέως 67, 131 (Θηκ.)· παλάτιον Θεοῦ ὑπέρτιμον πάσης κτίσεως († Καν. (γ') Εἰσοδίων ὠδ. ε' τροπ. γ' Γεώργιος)· παλάτιον καθαρὸν Χριστοῦ (Παρακλ. ἤχ. γ' Πέμ. πρωί Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)· παλάτιον περιφανὲς († Καν. Μαριάμνης ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παλάτιον περιδοξον († Καν. Θεοδότου Κυρηναίας ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παλάτιον περιφανὲς († Καν. Δημῆ ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — καθαρὸν τοῦ βασιλεύοντος 1, 261 (Εὐχ.)· — καθαρὸν καὶ εὐδῶδες τοῦ Θεοῦ 42, 245 (Εὐχ.)· παλάτιον τοῦ κόσμου φωτοφόρον 63, 109 (Θηκ.)· παλάτιον ἔμπουνν λιθομάργαρον (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Ἀνδρέας)· παλάτιον λογικὸν τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων Χριστοῦ († Κανὼν Προδρομοῦ ἤχ. βαρὺς ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.)· παλάτιον τοῦ Λόγου περιδοξον (Παρακλ. ἤχ. δ' Πέμπ. πρωί Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — τοῦ Λόγου φωτοφόρον 44, 139 (Εὐχ.) — θεῖον τοῦ Λόγου ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκικῶς ἐκαινοποίησεν ἡμᾶς 8, 53· παλάτιον πάμφωτον τοῦ Θεοῦ 170, 43 (Θηκ.)· παλάτιον πολυχαρίτωτον τοῦ δεσπότου 45, 215 (Εὐχ.)· παλάτιον πυρίμορφον Θεοῦ 19, 104 (Θηκ.)· παλάτιον πυριφλεγὲς 77, 22 (Εὐχ.)· παλάτιον σεπτὸν τοῦ βασιλέως καὶ

κτίστου τῶν αἰώνων 13, 221 (Θηκ.)· παλάτιον τερπνόν 54, 202 — τερπνόν τῆς ἀπορρήτου οὐσίας († Καν. Πέτρου Ἀθωνίτου ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — τερπνόν και φωτοφόρον τοῦ ὑψίστου 92, 50 (Θηκ.)· παλάτιον φωταυγέστατον τοῦ ποιητοῦ 219, 71 (Θηκ.)· παλάτιον φωτεινότατον τοῦ παμβασιλέως (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Παρασκ. πρωτ. Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 94, 6 (Θηκ.)· παλάτιον φωτὸς εὐρυχωρότατον 213, 55 (Θηκ.) — Χριστοῦ εὐρύχωρον 79, 165 (Εὐχ.) — Χριστοῦ καθαρὸν 110, 158 (Εὐχ.)· παλάτιον χρυσαυγῆς τοῦ βασιλεύοντος 92, 152 (Θηκ.)· παλάτιον ὠραίων Χριστοῦ 183, 258 (Εὐχ.)· παλάτιον ἠλιόμορφον τοῦ βασιλέως († Κάθ. Θεοτ. Κυπριανοῦ)· παλάτιον χωρητὸν τοῦ ἀχωρητοῦ († Καν. (ς') Θωμᾶ ἀπ. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παλάτιον τοῦ Λόγου ἀρωματίζον († Καν. Ἰω. Δαμασκηνοῦ ὠδ. ς' Θεοτ. Εὐχ.)· παλάτιον ἐπίγειον τοῦ οὐρανοῦ βασιλέως († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτ. Ἀνδρέας).

παμβασιλίς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· παμβασιλὶς τεκοῦσα βασιλέα βασιλέων και κύριον κυρίων και ἅγιον ἁγίων († Καν. (ς') εἰς Παῦλον ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.).

παμβασιλίσις 210, 245 (Μάρκ. Εὐγεν. † Καν. Ὀνουφρίου ὠδ. θ' Θεοτ. Δαυίδ).

παμπόθητος (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Μητροφ.).

* πανακήρατος παρθένος (Ὀκτ. ς' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης).

παναμόλυντος 151, 28 (Εὐχ.).

* παναμώμητος 37, 21, 35· παναμώμητος ἔξ αἰῶνος (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Σαβ. ἑσπέρ. Δογματ. Δαμ.).

πανάσπιλος ἀγνή 47, 124 (Ἰγνάτιος)· πανάσπιλος παρθένος Εἰρμ. 405, 108 (Ἀνδρέας).

πανάρετος Εἰρμ. 368, 79 (Θεοδόσιος μοναχός).

πανάφθορος (Ἀπριλ. γγ' Καν. (α') ὠδ. η' Θεοτ. Δαυίδ).

* πανάχραντος παρθένος (Ὀκτ. κδ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης)· πανάχραντος ἔξ αἰῶνος παρθενίας μαρμαρυγαῖς τὸν κόσμον καταυγάσασα († Καν. Αἰμιλιανοῦ ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).

πανευαγῆς παντάνασσα (Ἰουλ. ε' Ἐξαποστειλ. Θεοτοκίον).

πανήγυρις τοῦ σωτηρίου συναλλάγματος (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. ἑσπέρ. Δογματ. Δαμ.)· πανήγυρις θεοπρεπῆς συναλλάγματος φρικτοῦ 260, 272 (Εὐχ.).

* πανθαύμαστος 126, 133 (Ἰωσήφ).

πανολβία παρθένος 6, 53.

πανσεβάσιμος θεομήτωρ (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Δευτ. πρωτ. Καν. (ἀσωμάτων) ὠδ. δ' Θεοτ.).

* πανσεμνος ὠραία και ἐκλεκτή (Ἰουλ. κα' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.).

παντευεργέτις (Προσόμ. ἤχ. γ' Εὐχ.).

παντευλογημένη Θεοτόκος 47, 104 (Ἰγνάτιος).

παντευλόγητος 59, 21 (Ἀθαν. π)χης)· 198, 148, 224, 206 († Καν. ὠδ. θ' τροπ. α' εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν. Θεοφάνης. Καν. Πάπα μάρτυρος ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

παντευχία και ὄπλον κατ' ἐχθρῶν († Καν. Βονιφατίου μάρτ. ὠδ. η' Θεοτ.).

πάντιμος (Προσόμ. ἤχ. δ' Λάσκαρης).

παντοβασίλισσα 290, 435 (Θεοφάνης).

παντομνημόνευτος (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Μητροφ.).

* πανύμνητος — ὑπερύμνητος.

πανυπερθαύμαστος 292, 28 (Νικ. Κατασκεπηνός)· 166, 135 (Μάρκ. Εὐγεν. νικου).

πανύπερθεν ἀπάντων 255, 77.

πανυπέρομαχος (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Ἀνδρέας).

πανυπέροτατος (Δεκ. θ' Καν. (γ') ὠδ. Θεοτ. Γεώργιος).

πανυπέριμος 93, 6 (Θηκ.) — μήτηρ Θεοῦ 137, 63 (Θηκ.).

παράδεισος ἀθανασίας νεοθαλῆς και ὠραῖος 290, 108 (Θεοφάνης)· παράδεισος ἄσυλος Εἰρμ. 228, 54 (Δαμ.)· παράδεισος ἀφράστου λαμπρότητος και θυμηδίας 298, 156 (Μαν. ρήτωρ)· παράδεισος διηνηθισμένος 96, 126 (Μαν. ρήτωρ)· παράδεισος ὁ ἐν Ἐδὲμ (Παρακλ. ἤχ. γ' Δευτ. πρωτ. Κάθ. Θεοτ.)· παράδεισος ἔμψυχος 34, 67 — ἔμψυχος ἔχων ἐν μέσῳ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς 126, 115 (Ἰωσήφ) — ἔμψυχος και λογικὸς ὁ πᾶσιν ἀνεπίβατος ἐν ᾧ ποτὲ ὄφτις οὐκ ἐπάτησε 1, 124 (Εὐχ.)· παράδεισος ἐντιμος ζωῆς τὸ ξύλον φέρουσα 95, 151 (Θηκ.)· παράδεισος εὐθαλῆς και εὐανθής

(† Κανὼν α' εἰς τὸν Προδρόμον ὠδ. α' Θεοτ. Εὐχ.)· παράδεισος εὐδαλῆς κήπος εὐώδης ὀδμαῖς ἠδυνόσι καταπνεύουσα 228, 78 (Εὐχ.)· παράδεισος ἔχων ἐν μέσῳ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἤχ. δ' Πέμπ. πρωτὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παράδεισος ζωηφόρος (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν ἔσπερινου)· παράδεισος ζωῆς 123, 78 (Μητροφάν.) — ζωῆς τὸ φυτὸν ἀπορρητῶς μέσον ἐκβλαστήσας 213, 25 (Θηκ.)· παράδεισος ζῶν († Εὐχ. Καν. (ιζ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· παράδεισος Θεοῦ ὁ τεριπνότατος 34, 63· παράδεισος θεοφανῆς (Ὀκτ. κθ' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.) — Θεοῦ ὁ λογικὸς 77, 152 (Εὐχ.)· 20, 141 (Θηκ.)· παράδεισος λογικὸς τοῦ δευτέρου Ἀδάμ (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. ἐσπ. Δογματ. Δαμ.) — λογικὸς θεοβλαστούργητος 108, 234 (Εὐχ.) — λογικὸς ὃν ἐφύτευσε Χριστὸς ὁ φυτουργὸς 26, 150 (Θεόδ. Στουδίτης) — λογικὸς καὶ ἔμψυχος πολλῶ τοῦ πρώτου τιμιώτερος 3, 60 (Εὐχ.) — λογικὸς καὶ μυστικὸς βλαστήσας ξύλον ζωηφόρον 4, 10 (Εὐχ.)· παράδεισος μυρίπνοος καὶ εὐώδης ἐν ᾧ ἐβλάστησε τὸ ξύλον τῆς ἀφθαρσίας 45, 222 (Εὐχ.)· παράδεισος μυστικὸς τῆς τρισηλίου αἴγλης 32, 180 (Μαν. ρήτωρ) — μυστικὸς ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστὸν Εἰρημ. 322, 88 (Κοσμῆς)· παράδεισος νέος τὸ ξύλον ἔχων ἐν μέσῳ τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Δευτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 44, 264 (Εὐχ.)· 50, 143 (Θηκ.)· παράδεισος νοητὸς νικῶν τὸν ἐν Ἐδέμ παράδεισον 158, 1 — νοητὸς βλαστήσας τὸ ξύλον τῆς ζωῆς 19, 218 (Θηκ.)· παράδεισος πάντεριπος 130, 63 (Θεοφάνης)· παράδεισος πολυανθῆς 183, 254 (Εὐχ.)· παράδεισος τρυφῆς 21, 142 (Θηκ.)· 20, 60 (Θηκ.)· 11, 193, 59, 143 (Ἀθαν. π)χης) — τρυφῆς διδίου 141, 63 (Δαμ.) — τρυφῆς ἀδιαρρεύτου († Κανὼν εἰς τὸν Προδρόμον ἤχ. δ' ὠδ. α' Θεοτ. Εὐχ.) — τρυφῆς ἀφθάρτου (Προσόμ. ἤχ. δ' Εὐχ.)· παράδεισος φωτοφόρος (Πεντηκ. Κυρ. Τυφλοῦ προσόμοιον β' μικροῦ ἔσπερ.)· παράδεισος χαριτόπνους καὶ εὐώδης 34, 17· παράδεισος πεφυτευμένος ἐν μέσῳ τῆς ἐκκλησίας τὸ ξύλον τεκοῦσα τῆς ζωῆς († Καν. Βλασίου ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· παράδεισος θεῖος βλαστήσας τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς († Καν. Τύχωνος Ἀμαθούντος ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).

π α ρ ά κ λ η σ ι ς ἀσθενούντων ἐτοιμῆ 283, 335 (Εὐχ.)· παράκλησις δυστυχούντων 173, 39 (Θηκ.)· παράκλησις θλιβομένων 3, 70 (Εὐχ.) 137, 44 (Θηκ.) — τῶν θλιβομένων, ἱλαστήριον ἁμαρτανόντων 98, 125 (Φώτιος)· παράκλησις ἐν θλίψεσιν, ἐν λύπαις ἀνάψυξις, ἐν πειρασμοῖς παραμύθιον, πρόμαχος καὶ σύμμαχος ἐτοιμῆ καὶ ἀντίληψις 42, 81· παράκλησις λυπουμένων (Παρακλ. ἤχ. β' Κυρ. πρωτὶ Καν. Τριαδικοῦ Κάθ. Μητροφάν.)· παράκλησις ἰσχυρὰ (Ἰαν. κγ' Καν. (β'))· ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παράκλησις ξένων (Παρακλ. ἤχ. β' Σαβ. ἐσπέρ. προσόμοιον α' μικροῦ ἔσπερινου. Πεντηκ. Σαβ. Μυροφόρων Προσόμ. α')· παράκλησις τῶν ὀρθοδόξων 3, 15 (Εὐχ.)· παράκλησις τῶν πενθούντων 117, 50, 10, 86· παράκλησις ταχινῆ 49, 135 (Μητροφ.)· παράκλησις ψυχῶν (Ὀκτ. η' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος)· παράκλησις τῶν ψυχῶν θυμηδεστάτη (Προσόμ. ἤχ. βαρῆς Θηκ.)· παράκλησις ἡ μεγίστη (Κάθ. Θεοτ. τῆς Δευτ. τῆς γ' ἐβδ. τῶν νηστειῶν).

π α ρ α μ υ θ ί α θλιβομένων, θροτῶν τὸ καταφύγιον 29, 69 (Ἀνδρέας)· παραμυθία τῶν ἐν θλίψεσι 59, 91 (Ἀθαν. π)χης)· παραμυθία ἀγαθῆ τῶν ψυχῶν (Σεπτ. κη' καὶ νῦν τῶν Ἀποστίχων)· παραμυθία τῶν παραπονομένων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· παραμυθία τοῦ κόσμου († Ἐξαποστειλ. Θεοτ. Σαββ. τῆς Ἀπόκρισε).

π α ρ α μ ύ θ ι ο ν γλυκὸ ἐν θλίψεσιν, ἐν πειρασμοῖς ἀρωγῆ, ἐν κινδύνοις προστάτις 157, 68· παραμύθιον δυστυχούντων 90, 176 (Θηκ.)· παραμύθιον ψυχῆς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Θ).

π α ρ α σ τ ά τ ι ς ἀγαθῆ 3, 113 (Εὐχ.).

π α ρ α σ χ ο ὦ σ α τῆ Εὐα χαρμονῆν τεκοῦσα τὸν ζωοδότην καὶ λυτρώσασα τὸν Ἀδάμ ἁμαρτίας (Εὐλογητάρια μεγ. Σαβ. καὶ νῦν).

π α ρ α ψ υ χ ῆ καρδίας 148, 241 (Εὐχ.)· παραψυχῆ πάντων τῶν ἐν δεινοῖς († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

π α ρ ε δ ρ ε ὑ ο υ σ α βασιλικῶς τῷ θρόνῳ τοῦ υἱοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ε).

π α ρ ε χ ο υ σ α τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος (Ἰουλ. κε' Στιχ. δ' ἔσπερ.)· παρέχουσα ἐλπίδα τοῖς ἀπεγνωσμένοις (Παρακλ. ἤχ. β' Πέμπ. πρωτὶ Κάθ. ζ').

π α ρ η γ ο ρ ί α θροτῶν 6, 186.

π α ρ θ ε ν ε ὑ ο υ σ α μετὰ τόκον Εἰρημ. 162, 51 (Γεώρ. Σικελιώτης)· 58, 29 (Γεώργι-

- ος)· παρθενεύουσα ξενοπρεπῶς τίκει τὸν ποιητὴν (Αὐγ. η' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· παρθενεύουσα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ προεξαστράπτουσα ἐν ἀρεταῖς ἐξελέγη μήτηρ Θεοῦ († Μακαρισμῶν τροπ. β').
- * παρθενομήτωρ ἢ Θεὸν σωματώσασα (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παρθενομήτωρ κόρη 156, 156.
- * παρθένοσ ἀδιαλώβητος 143, 23 (Θεοφάνης)· παρθένοσ ἄμωμος Εἰσμ. 147, 76 (Ἀνδρέας)· παρθένοσ ἀνύμφευτος ἢ τεκούσα ἀσπόρως Χριστὸν 22, 27 (Θηκ.)· παρθένοσ ἄσπιλος 1, 239 (Εὐχ.)· παρθένοσ ἀφθοροσ (Παρακλ. ἤχ. δ' Τετάρτη πρωτὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 155, 73 — ἀδιάφθοροσ († Καν. ἀγ. Δημητρίου ὠδ. η' Θεοτ.)· παρθένοσ βασίλισσα 114, 51 (Εὐχ.)· παρθένοσ γαλουχοῦσα 78, 198 (Εὐχ.) — γαλουχοῦσα καὶ μητροῖσ νόμοισ λοχεύουσα (Μαίτου κζ' Καν.)· παρθένοσ ἐν γυναιξίν εὐλογημένη (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Δευτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παρθένοσ θεοδόξαστοσ 92, 174 (Θηκ.)· παρθένοσ θεοδόχοσ ('Ἰαν. ζ' Καν. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· παρθένοσ θηλάζουσα ἄνανδροσ 275, 122 (Εὐχ.)· παρθένοσ ἱερὰ (Φεβρ. α' Δόξα Ἀποστίχων. Ρωμ. Κοντ. Προπατόρων)· παρθένοσ κυριώνυμοσ δέσποινα πολυώνυμοσ 109, 81 (Εὐχ.)· παρθένοσ ἐν μητρὰσ καὶ ἐν παρθένοισ παιδοτόκοσ 78, 126 (Εὐχ.)· παρθένοσ καὶ μήτηρ 28, 133 (Φώτιοσ)· παρθένοσ καινοτομήσασα τὰσ φύσεισ († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. γ' Θεοτ.)· παρθένοσ νύμφη 155, 89· παρθένοσ ὀλόφωτοσ (Παρακλ. ἤχ. α' Σαββ. πρωτὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτοκ. Ἰωσήφ)· 17, 143 (Δαμ.)· παρθένοσ πανακήρατοσ († Καν. ἀγ. Δημητρίου ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· παρθένοσ πανύμνητοσ, τῶν προφητῶν τὸ περιήχημα, ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, ἀγίων γυναιῶν ἢ χαρμονῇ (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παρθένοσ περικαλλῆσ καὶ θεαυγῆσ 174, 126 (Δαμ.)· 166, 159 (Μάρκ. Εὐγεν.)· παρθένοσ πυροφοροῦσα ('Ἰαν. ε' Καν. ἰαμβ. ὠδ. θ')· παρθένοσ πολυσύμβολοσ (Εὐχ. Λόγοσ εἰσ τὴν Κοίμ. Θεοτόκου ἔκδ. Ντὲ Λαγκάοντ, σ. 156)· παρθένοσ διαιωνίζουσα (Μαρτ. θ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.)· παρθένοσ τίκτουσα καὶ πάλιν παρθένοσ μείνασα (Παρακλ. ἤχ. δ' Κυρ. πρωτὶ Κἀθ. γ')· παρθένοσ ἐν παρθένοισ, ἢ πρὸ τοῦ τόκου καὶ ἐν τῷ τόκῳ καὶ μετὰ τὸν τόκον παρθένοσ διαμείνασα († Δαμ. Λόγοσ εἰσ τὸν Εὐαγγελισμόν)· παρθένοσ ἐν τόκῳ ὡσ πρὸ τοῦ τόκου καὶ μετὰ τόκον ὡσαύτωσ ὑπερβαλοῦσα τοὺσ ὀρισθέντασ νόμοουσ τῆσ φύσεισ († Καν. Βλασίου ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· παρθένοσ φωτοδόχοσ 91, 10 (Θηκ.).
- παροχή τῆσ χαρὰσ († Καν. Προεόρτ. Γενν. Θεοτ. ὠδ. ε' τροπ. α' Γεώργιοσ)· παροχή ἀγαθῶν πάντων 8, 159.
- παρορησία θνητῶν πρὸσ Θεὸν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε)· παρορησία καὶ σθένοσ καὶ καύχημα ἡμῶν (Μαρτ. ις' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιοσ)· παρορησία τῶν ἱερέων πρὸσ Θεὸν (Στιχ. Θεοτ. ἤχ. δ' Ἀγάπ.).
- * παστάσ ἀμίαντοσ τοῦ Λόγου 14, 70· παστάσ ἀμόλυнтоσ Κυρίου 21, 27 (Θηκ.)· παστάσ ἀγία 6, 208· παστάσ ἀδιαίρετοσ Εἰσμ. 296, 38· παστάσ ἀμώμητοσ καὶ θεία († Στιχ. Θεοτοκίον)· παστάσ ἀσπόρου νυμφεύσεισ (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ)· παστάσ ἀπορητόου νυμφεύσεισ φωτοφόροσ (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἰγνάτιοσ)· παστάσ ἀρρητόου νυμφεύσεισ 20, 27 (Θηκ.)· παστάσ ἀφθοροσ Εἰσμ. 357, 56 (Γεώργ. Σικελιάτησ)· 219, 31 (Θηκ.)· παστάσ ἀχειροόλοκοσ 109, 84 (Εὐχ.)· παστάσ ἐκλεκτή Κυρίου 222, 31 (Δαμ.)· παστάσ ἐνώσεισ τῶν δύο φύσεισ 132, 189 (Λάσκαρησ)· παστάσ ἐπουράνιοσ Εἰσμ. 221, 50 (Κυπριανόσ)· παστάσ θεοχώρητοσ 2, 312 (Εὐχ. καὶ Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ εἰσ τὸν μικρὸν ἔσπερ. Προσόμ. β')· παστάσ θεόπλοκοσ ἡγλατισμένη 272, 264 (Εὐχ.)· παστάσ ἀγλαόμορφοσ (Νοεμ. λ' Κἀθισμα Θεοτ.)· παστάσ τοῦ Θεοῦ καὶ ναόσ 12, 70 ('Ἰγνάτιοσ)· παστάσ ἱερὰ 274, 191 (Εὐχ.)· παστάσ Ἰησοῦ τοῦ παντάνακτοσ 11, 38· παστάσ καθαρά 187, 89 (Εὐχ.) — καθαρά καὶ ἀγία 83, 190 (Μητροφ.)· παστάσ νοητή 84, 171· παστάσ ὀλόφωτοσ 19, 111 (Θηκ.)· παστάσ οὐράνιοσ 262, 235 (Εὐχ.)· Εἰσμ. 114, 46 (Ἀνδρέασ)· Εἰσμ. 137, 28 (Δαμ.)· παστάσ τῆσ πανακηράτου νυμφεύσεισ 138, 67 (Θηκ.)· παστάσ τῆσ ἀφθορου καὶ θείασ νυμφεύσεισ 65, 111 (Θηκ.)· παστάσ περικαλλῆσ πάγχρυσοσ 187, 280 (Εὐχ.)· παστάσ πολυτίμητοσ (Νοεμ. κα' Κοντ.)· παστάσ πολύφωτοσ (Φεβρ. α' Στιχ.)· παστάσ πορφυρόχρυσοσ 109, 133 (Εὐχ.)· παστάσ τιμία 278, 267 (Εὐχ.)· παστάσ ὑπέρτιμοσ 80,

159 (Εὐχ.)· παστὰς φωτεινὴ Εἶρη. 197
60 (Γεώργ. Ἀγιοπολίτης)· παστὰς φωτο-
ειδῆς ἐξ ἧς ὡσπερ νυμφίος ὁ Χριστὸς προ-
ελήλυθε 16, 127 (Δαμ.)· παστὰς φωτοφό-
ρος καὶ πορφυρίζουσα 204, 151 (Θεοφά-
νης) καὶ † Κανὼν εἰς τὸν Προδρόμον ἡχ.
πλ. β' ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.)· παστὰς χαριτό-
πλοκος τοῦ νυμφίου 34, 68, 110, 157
(Εὐχ.)· παστὰς χρυσαυγῆς τοῦ Λόγου
(Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ε)· παστὰς χρυ-
σῆ 1, 299 (Εὐχ.) — χρυσῆ καὶ θεόπλοκος
76, 292 (Εὐχ.)· παστὰς κεχρυσωμένη ἀ-
χειρόπλοκος 273, 165 (Εὐχ.)· παστὰς χρυ-
σοειδῆς 11, 166· παστὰς πάγχρυσος 76,
230, 109, 84 (Εὐχ.)· παστὰς χρυσοπλο-
κος 41, 54, 77, 18, 79, 169 (Εὐχ.)· πα-
στὰς χρυσοπόρφυρος 44, 195 (Εὐχ.)· πα-
στὰς χρυσοπορφύρετος 271, 188 (Εὐχ.)·
παστὰς πορφυρόμορφος 279, 243 (Εὐχ.)·
παστὰς ἐν ἧ ἐνυμφεύσατο ὁ Θεὸς τὴν φύσιν
ἡμῶν 132, 232 (Δάσκαρος)· παστὰς ὡ-
ραία ὡραίου νυμφίου 45, 216 (Εὐχ.)· πα-
στὰς ἐν ἧ ὁ Λόγος ἐνυμφεύσατο τὴν σάρ-
κα (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἐσπέρ. Δογματ.
Δαμ.)· παστὰς φοικτὴ ὑπερκόσμιος (†
Ἰδιόμελ. Κοιμήσ. Θεοτόκου)· παστὰς ὑ-
περθαύμαστος († Καν. Μεθοδίου π)χου
Κ)πόλεως ὠδ. ζ' Θεοτ.)· παστὰς φοικτὴ
ὑπερκόσμιος († Κοντ. Κοιμήσεως Θεοτ.
Κοσμᾶς).

π α τ ἦ σ α σ α τὸ κράτος τῆς πλάνης (Ρωμ.
Ἀκάθ. Λ)· πατήσασα τὴν πλάνην τοῦ δει-
νοῦ κοσμοκράτορος καὶ ἀμβλύνασα αὐτοῦ
τὴν κακίαν 93, 97 (Θηκ.)· πατήσασα πᾶ-
σαν τοῦ πλάνου κακόνιοιαν 248, 138
(Θηκ.).

π α ὑ ο υ σ α νόσους τῆς σαρκὸς 31, 135
(Μάρκ. Εὐγεν.)· παύσασα τὴν κακίαν τῆς
ἀπάτης 137, 91 (Θηκ.)· παύσασα τὴν πλά-
νην τῶν ειδώλων 63, 108 (Θηκ.)· παύσα-
σα πυρὸς προσκύνησιν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι)
παύσασα σκιὰν τοῦ νόμου 94, 72 (Θηκ.)·
138, 43 (Θηκ.)· παύουσα τῆς δαιμονικῆς
παρατάξεως τὰς ἐπαναστάσεις ('Ἰαν. κα'
καὶ νῦν ἐσπερ.)· παύσασα τὸ ὄνειδος γυ-
ναικῶν († Καν. (ἀγίου Μανδηλίου) ὠδ.
θ' Θεοτ.)· παύουσα τὸν πικρὸν χειμῶνα
τῶν δεινῶν († Θεοτοκίον. Δάσκαρος)·
παύσασα πᾶν δάκρυον ἀπὸ προσώπου τῆς
γῆς (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δευτ. πρωὶ Δόξα
'Αποστίχ. Αἰῶν).

π έ λ α γ ο ς ἀδιόριστον συμπαθείας ξηραῖνον

θαλάσσας ἀνομίας 43, 270 (Εὐχ.)· πέλα-
γος ἀμέτρητον βουλευμάτων θεϊκῶν (Ρωμ.
Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β)· πέλαγος ἀπειρῶν
οἰκτιρῶν 43, 38 (Εὐχ.)· πέλαγος γνώσε-
ως ἀπειρῶν 11, 248· πέλαγος εὐσπλαγγί-
ας 52' 78, 55, 23, 56, 23· πέλαγος οἰκτιρ-
μῶν ἀδιόριστον 186, 201 (Εὐχ.)· πέλαγος
χρηστότητος 2, 45 (Εὐχ.)· πέλαγος χαρί-
των (Φεβρ. η' Καν. (β') ὠδ. θ' Θεοτ.).

π έ λ ι ξ τέμνουσα τὰς φρυγανώδεις ληρωδίας
τῶν ὑπεναντίων 12, 126 ('Ἰγνάτιος).

π έ μ π ο υ σ α λαμπηδόνας θαυμάτων τοῖς πι-
στοῖς (Νοεμ. α' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.).

π ε π ο ι κ ι λ μ έ ν η ἀρεταῖς τοῦ παμβασιλέ-
ως ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ παρισταμένη 143, 137
(Θεοφάνης)· πεποικιλμένη ἀρεταῖς καὶ δό-
ξῃ καὶ τιμῇ παρθενικῇ 7, 133 (Κλήμης)·
πεποικιλμένη βασίλισσα τῇ θεῖα δόξῃ τῆς
παρθενίας 208, 11· πεποικιλμένη δόξῃ θεϊ-
κῇ (Πεντηκ. Κυρ. τῶν πατέρων Καν. ὠδ.
α' τροπ. ε')· πεποικιλμένη ἐν δόξῃ περιβε-
βλημένη διάχρυσον ἐσθῆτα 76, 237 (Εὐχ.)·
πεποικιλμένη θείαις ἀγλαῖαις (Παρακλ. ἡχ.
πλ. β' Τροίτ. πρωὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰω-
σήφ) — θείαις ἀρεταῖς 33, 144· πεποικιλ-
μένη κροσσωτοῖς χρυσοῖς ὡς βασίλισσα
120, 51· πεποικιλμένη κροσσωτοῖς χρυσοει-
δέσι θεῶν ἀρετῶν († Καν. Μιχαὴλ θαυμ.
ὠδ. δ' Θεοτ.)· πεποικιλμένη παρθενοῖς
κροσσωτοῖς 153, 15 (Μητροφ.)· πεποικιλ-
μένη ποικιλία χάριτος 290, 26 (Θεοφά-
νης)· πεποικιλμένη ἐν ἱματισμῶ διαχρῶσα
τῷ τῆς ἀγγελίας († Εὐχ. Καν. (η') ὠδ. ε'
Θεοτ.)· πεποικιλμένη στολισμασι διαχρύ-
σοις († Αὐγ. ια' (Εὐπλου) Καν. ὠδ. γ'
Θεοτ. Θεοφάνης)· πεποικιλμένη ἀγγελίας
καθαρότητι († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. β' τρε-
πάριον β' Γεώργιος).

π ε ρ α ί ω σ ι ς ὑψηλοῦ μυστηρίου 109, 254
(Εὐχ.) († Καν. εἰς τὸν Εὐαγγελ. Θεοφά-
νους ὠδ. η' τροπ. β').

π ε ρ ά ν α σ α τὰς προρρήσεις τῶν προφητῶν
11, 264, 22, 225 (Θηκ.).

π έ ρ α ς βουλῆς ἀρχαίας 260, 277 (Εὐχ.)· πέ-
ρας καὶ ἀρχὴ καὶ σύνταγμα τῆς υἰοθεσίας
τῶν γηγενῶν 255, 82· πέρας ἐλπίδος (†
Καν. Χρυσοστόμου ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφά-
νης).

π ε ρ ι α σ τ ρ ά π τ ο υ σ α τῇ καθαριότητι
(Ἰαν. ιγ' Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰω-
σήφ).

π ε ρ ι β ε β λ η μ έ ν η τὴν πίστιν καὶ τὴν σο-

φίαν και την ἄμετρον παρθενίαν (Παρακλ. ἤχ. δ' Δευτ. πρωί Κάθ. γ' Στιχολ.)· περιβεβλημένη παρθενίας στολήν († Εὐχ. Καν. (η') ὠδ. ε' Θεοτ.).

περιβολή κραταῖα και ἀσφαλῆς προσφυγή 182, 19 (Εὐχ.).

περιηγνισμένη τῷ πνεύματι (Ίουλ. ιγ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ίωσήφ).

περιηγή προφητῶν και θαῦμα πολυθρόλλητον 271, 133 (Εὐχ.).

περιήχημα τῶν προφητῶν 126, 140 (Ίωσήφ)· 168, 63 (Θηκ.)· περιήχημα τερπνόν προφητῶν, ἀποστόλων και μαρτύρων 230, 67 (Εὐχ.).

περικαλλής και παρθένος (Παρακλ. ἤχ. γ' Παρασκ. πρωί Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Ίωσήφ)· περικαλλῆς κατ' ἄμφω († Καν. Μαρίας Αἰγυπτίας ὠδ. γ' Θεοτ. Συμεών).

περιποίησις τῶν πιστῶν (Σεπτ. κη' και νῦν τῶν Ἀποστόλων).

περιστείλασα τὴν γύμνωσιν τοῦ Ἀδάμ (Κυρ. τῆς Τυρινῆς Καν. ὠδ. γ' Θεοτ.).

περιστερὰ ἄγνη και ἀμόλυντος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ)· περιστερὰ γαλήνην εἰσάξασα 11, 252· περιστερὰ ἠργυρωμένη και ἄχολος (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Εὐχ.)· περιστερὰ καθαρά ὠραία και καλή και λευκή 81, 249 (Εὐχ.)· περιστερὰ Σολομώντος καλή και ὠραία και πάνσεμνος († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. δ')· περιστερὰ καλή 299, 47 (Μάρκ. Εὐγεν.)· περιστερὰ κοσμοπόθητος 132, 122 (Λάσκαρης)· περιστερὰ λογική κατάπανσιν φέρουσα τῆς ἀπιστίας 22, 61 (Θηκ.)· περιστερὰ θεία ἢ ποντισμὸν τὸν νοητὸν παύσασα 134, 29 (Θηκ.)· περιστερὰ πανάφθορος († οἶκος Συλλήψεως ἁγ. Ἄννης)· περιστερὰ θεία και πάγκαλλος 137, 227 (Θηκ.) — τελεία και πάγκαλλος (Ίουν. θ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· περιστερὰ περιηργυρωμένη και κεχρυσωμένη ἐν χλωρότητι χρυσοῦ Εἰσμ. 19, 60 Ἀνδρέας) — περιχρυσωμένη τὰ μετὰ φρενα (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Εὐχ.)· περιστερὰ σεμνή 11, 68· περιστερὰ τελεία και νύμφη καλή 104, 210 (Μάρκ. Εὐγεν.)· περιστερὰ χρυσοῦ 19, 60 (Θηκ.)· περιστερὰ βασταύουσα ἐν τῷ στόματι κάρφος ἐλαίας († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. β' τροπ. β') — χρυσοῦ νοητοῦ κατακλυσμοῦ παύλαν φέρουσα 23, 110 (Θηκ.) — χρυσοῦ και φωτὸς πλήρης 257, 164 (Μαν. ρήτωρ)· περιστερὰ ἄγνη

ἢ τὸν κόσμον διασώσασα κατακλυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας († Κανὼν Εὐαγγελισμοῦ ὠδ. θ' τροπ. δ' Ίωσήφ)· περιστερὰ πάναγνος. (Αὐγ. ιδ' Καν. (α') ὠδ. ζ' τροπ. α' Ίωσήφ)· περιστερὰ ἐκλεκτὴ κεχρυσωμένη παρθενίας ταῖς πτέρυξι (Ίαν. κβ' και νῦν τῶν Αἰνῶν).

περιτείχισμα θεῖον οἰκουμένης 139, 203 (Θηκ.)· περιτείχισμα κραταῖον βασιλευόντων (Προσόμ. ἤχ. δ' Εὐχ.).

περιφρούρημα τῶν γυναικῶν († Νοεμ. ια' Καν. (εἰς Μηνῶν) ὠδ. δ' Θεοτ.).

περιχάρακωμα χριστιανῶν 181, 26 (Εὐχ.).

πέτρα ἀκρότομος Εἰσμ. 98, 36 (Δαμ.)· πέτρα ἄρρηκτος τῆς ἐλπίδος († Κανὼν Προδρομοῦ ἤχ. πλ. α' ὠδ. θ' Θεοτ. Εὐχ.)· πέτρα κυματίζουσα χιλιάδας νοητῶς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η)· πέτρα μουσική τοῦς διψῶντας τὴν ζωὴν ποτίσασα 23, 118 (Θηκ.)· πέτρα νοητὴ ἄτομος ἀδιγῆς και ἀνέπαφος ἐξ ἧς πρόεισιν μάννα ἀθανασίας και βλύζει ὕδωρ γλυκάζον 109, 312 (Εὐχ.)· πέτρα ἢ ποτίσασα τοῦς διψῶντας τὴν ζωὴν (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ)· πέτρα σταλάζουσα μέλι ψυχᾶς ἠδύνον 274, 36 (Εὐχ.)· πέτρα ἐξ ἧς τὸ ἀδόλωτον τῆς ἀφθαρσίας βλύζει ρεῖθρον († Καν. εἰς Θέκλαν ὠδ. γ' Θεοτ. Ἀνδρέας)· πέτρα ζωῆς τῆς ἀειζῶου († Στιχ. Θεοτοκίον ἤχ. πλ. α').

πεφωτισμένη φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ 195, 121.

πηγάζουσα τὸν θεῖον γλυκασμὸν 38, 53 (Ίωσήφ)· πηγάζουσα νάματα και ἰάματα τοῖς ἀσθενουσί 208, 49· πηγάζουσα πᾶν φάρμακον νοσημάτων τοῖς προστρέχουσι τῷ τεμένει σου (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. εἰς τοῦς Αἰνους τροπ. γ' Νικηφ. Κάλλιστος)· πηγάσασα τῷ κόσμῳ τὸ θεῖον ὕδωρ 174, 42 (Δαμ.)· πηγάσασα πιστοῖς τὴν ἀπάθειαν (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Δευτ. πρωί Καν. Ἀσωμάτων ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· πηγάσασα ρεῖθρον τῆς εὐσπλαγγνίας παντὶ τῷ κόσμῳ 108, 152 (Εὐχ.)· πηγάσασα σωτηρίας ρεῖθρον τοῖς πιστοῖς 222, 106 (Δαμ.)· πηγάσασα ὕδωρ ἀλλόμενον 132, 171 (Λάσκαρης)· πηγάσασα τὴν χαρὰν παντὶ τῷ κόσμῳ 21, 69 (Θηκ.) — τοῖς ἐν γῆ τὴν χαρὰν τῇ παραδόξῳ κηῖσει 68, 8 (Θηκ.)· πηγάσασα πᾶσι τὴν θεῖαν χρηστότητα († Αὐγ. ια' (Εὐπλου) Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης)· πηγάσασα ποταμοὺς εὐλογίας

(Παρακλ. ἤχ. γ' Τρίτ. πρωί Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ.)· πηγάζουσα εὐφροσύνην τῶν ψυχῶν καὶ ἀγαλλίασιν († Καν. Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου ὠδ. ε' Θεοτ.).

* π η γ ἡ ἀγιασμάτων 3, 87 (Εὐχ.)· πηγὴ ἀγιασμάτων θείων ἀνεξάντλητος († Ἰδιόμ. Συλλ. ἀγ. Ἀννης)· πηγὴ ἀγνείας 279, 238 (Εὐχ.)· πηγὴ ἀγαθότητος ἀπειρος 208, 128· πηγὴ ἀέννας 21, 145 (Θηκ.)· πηγὴ ἀθάνατος († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἀνδρέας) — τοῦ ζῶντος ὕδατος 210, 215 (Μάρκ. Εὐγεν.)· Εἰρη. 110, 40 (Γερμανός)· πηγὴ ἀθανάτου ρεῖθρου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α)· πηγὴ ἀθανασίας 279, 311 (Εὐχ.)· πηγὴ ἀκένωτος 132, 112 (Λάσκαρης) — ἀκένωτος τοῦ ζῶντος ὕδατος ζωοῦσα καὶ δροσίζουσα 58, 17 (Γεώργιος) — ἀκένωτος τοῦ ζῶντος ὕδατος 126, 38 (Ἰωσήφ)· 125, 203 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πηγὴ ἀκήρατος ἢ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀφθονωτάτως βλύσασα 25, 1 (Θηκ.) — ἀκήρατος ἀειζῶου καὶ θείου ρεῖθρου 252, 100 (Θηκ.)· πηγὴ ἀναβλύζουσα πᾶν ἀγαθὸν καὶ προορέουσα πλημύραν ἰάσεων (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. ἐσπέρας Νικηφ. Κάλλιτος)· πηγὴ τῶν ἀρωμάτων (Ἰουλ. β' Καν. (β') ὠδ. η')· πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως (Παρακλ. ἤχ. δ' Τρίτ. πρωί Καν. ὠδ. ἦ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πηγὴ τῆς ἀπαθείας († Καν-Γρηγ. τοῦ ἐν Ἀκρίτα ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πηγὴ ἀφθαρσίας τὸ ὕδωρ προορέουσα Χριστόν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Καν. ὠδ. γ' τροπ. α' Νικηφ. Κάλλιτος)· πηγὴ ἀφθονος 284, 217· πηγὴ ἀειζῶου ρεῖθρου 64, 84 (Θηκ.) — ἀκένωτου καὶ θείου ρεῖθρου 68, 29 (Θηκ.)· πηγὴ ἀνέπαφος ἀναβλύσασα ὕδωρ τὸ ζῶν († Καν. Μαρτινιανοῦ ὠδ. ζ' Θεοτ. Κλήμης)· πηγὴ ἀειζῶου νάματος 11, 191· πηγὴ βλυστάνουσα ψυχικὴν ἀγαλλίασιν 261, 267 (Εὐχ.)· πηγὴ βλυστάνουσα ὕδωρ φυσίζων 132, 227 (Λάσκαρης) — βλυστάνουσα γλυκασμὸν καὶ θείαν ἀγαλλίασιν 266, 111 (Εὐχ.)· πηγὴ βλύσασα μάννα ἀείζων 217, 44 (Θηκ.)· πηγὴ γλυκὴ καὶ πότιμον βρούουσα, 273, 303 (Εὐχ.) — βρούουσα τὸ φῶς († Αὐγ. ζ' Καν. ὠδ. α' Ἀνδρέας)· πηγὴ βρούουσα πόμα ζωῆς φυλακτήριον καὶ νοσημάτων δεινῶν ἀλεξητήριον 255, 109· πηγὴ γλυκασμοῦ 279, 234 (Εὐχ.)· πηγὴ διαυγῆς καὶ λαμπρῆς (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Μητροφ.)·

πηγὴ διαυγῆς καὶ ἀκένωτος 22, 117 (Θηκ.) — διαυγῆς ἀθανασίας 60, 151 (Εὐχ.)· πηγὴ διειδεστάτη († Νοεμ. κω' Καν. ὠδ. ε' τροπ. β' Γεώργιος)· πηγὴ δωρεῶν τῶν θείων 32, 7 (Μαν. ρήτωρ)· πηγὴ ἐλέους 2, 44. 3, 173 (Εὐχ.)· 59, 191 (Ἀθαν. π)χης) — ἐλέους ἀδαπάνητος 186, 196 (Εὐχ.) — ἐλέους καὶ συμπαθείας ἄδυσσος 199, 130· πηγὴ εὐλογίας 279, 2 (Εὐχ.)· πηγὴ εὐσπλαγχνίας 205, 8 (Ἀνδρέας)· πηγὴ ἐσφραγισμένη 255, 171. 16, 26 (Δαμ.)· 41, 104 (Εὐχ.)· 132, 143 (Λάσκαρης) — ἐσφραγισμένη καὶ κῆπος κεκλεισμένος 124, 65 (Μαν. ρήτωρ)· πηγὴ εὐωδίας († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον) (ζ') ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· πηγὴ ἐκβλύσασα ὕδωρ ἀφέσεως († Καν. Πασουλίου ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πηγὴ ἐκβλύζουσα σωτηρίας ἔλεον 201, 5· πηγὴ ζῶσα καὶ ἀφθονος Εἰρη. 141, 25 (Δαμ.)· πηγὴ ζωηροῦ ρεῖθρου 94, 8 (Θηκ.)· πηγὴ ζωῆς θείας γλυκὴ ρεῖθρον βλυστάνουσα 286, 129 (Φώτιος)· πηγὴ ζωῆς ἀνεξάντλητος 311, 74 (Θηκ.)· Εἰρη. 236, 26 (Γερμανός)· πηγὴ ζωῆς 55, 1 — ζωῆς καὶ ἀθανασίας βρούουσα τὰ νάματα 48, 73· πηγὴ ζωηροῦτος 164, 146· πηγὴ ζωηφόρος κατὰ θαλάσσης πελαγίζουσα θαύματα πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. Νικηφ. Κάλλιτος)· πηγὴ ζῶντος ρεῖθρου 265, 226 (Εὐχ.)· πηγὴ ζωοδόχος ἢ ἀεννάως ἀναβλύζουσα χάριτας (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. εἰς τοὺς Αἴνους τροπ. γ' Νικηφ. Κάλλιτος)· πηγὴ ζῶσα ὡς τὸ ὕδωρ ζωῆς ἀποτεκοῦσα 55, 129· πηγὴ ζῶντος ὕδατος 38, 2 (Ἰωσήφ)· πηγὴ τοῦ ζωοποιούντος καὶ ζῶντος ὕδατος καὶ πύλη σωτηρίας 77, 150 (Εὐχ.)· πηγὴ ζωαρχικοῦ ὕδατος 80, 177 (Εὐχ.)· πηγὴ θαυματοφόρος ὕδατα ψεκάζουσα ἰάσεως, νάματα πηγάζουσα ἀφέσεως 190, 74 (Εὐχ.)· πηγὴ θαυμάτων ἀειροῦτων ἀνεξάντλητος († Καν. Μωκίου ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος)· πηγὴ θαυμάτων 154, 164· πηγὴ θεία ἢ πηγάζουσα ἐλέους τὸν ποταμὸν 124, 254 (Μαν. ρήτωρ)· πηγὴ θεοπάροχος θεία καὶ ἀέννας († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. γ' Γερμανός)· πηγὴ ἱαμάτων 52, 156· πηγὴ ἰάσεων 118, 25 — ἱαμάτων ἀδαπανήτων († Καν. Ὁρέστου ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ) — ἱαμάτων ψυχοτρόφων 163, 85 (Δαμ.) — ἱαμάτων ψυχῶν (Μαρτ. θ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.) — ἱα-

μάτων ἀνελλιπής καὶ θησαυρὸς χαρισμάτων ἀδαπάνητος († Καν. Προδρόμου ἤχ. δ' ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.)· πηγὴ ἱαματοῦσα († Καν. Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου ὠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος)· πηγὴ ἱαματοφόρος τῆς νεκταρώδους ἀμβροσίας 151, 143 (Εὐχ.)· πηγὴ καθαρὰ τοῦ ἀγενώτου ρείθρου 210, 69 (Θηκ.)· πηγὴ μυστικὴ ἀειζώου ρείθρου 215, 35 (Θηκ.)· πηγὴ μύρου θείου 275, 8 (Εὐχ.)· πηγὴ καθαρὰ νάουσα μάννα ζωηφόρον καὶ ὕδωρ πότιμον 261, 120 (Εὐχ.)· πηγὴ ναμάτων πρεσβευτικῶν 288, 1 (Μητροφ.)· πηγὴ νάουσα ἰάματα νάματα θαύματα 269, 292 (Εὐχ.)· πηγὴ ναμάτων ζωηροῦτων (Ἰουλ. β' Καν. (α') ὠδ. ζ' τροπ. γ' Ἰωσήφ)· πηγὴ παραδείσου ἔνθεος (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. ἔσπ. Νικηφ. Κάλλιτος)· πηγὴ καὶ ρίζα τῆς ἡμῶν θεώσεως († Τριῶδ. Δεωτ. πρωτὶ ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης)· πηγὴ καὶ πρόξενος καὶ αἰτία καὶ ρίζα καὶ ἀρχὴ παντὸς ἀγαθοῦ († Καν. Προδρόμου ἤχ. πλ. α' ὠδ. θ' Θεοτ. Εὐχ.)· πηγὴ καὶ ρίζα καὶ ἀρχὴ τῆς σωτηρίας 44, 22 (Εὐχ.)· πηγὴ τῆς σοφίας 104, 91 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πηγὴ οἰκτιρῶν ἀπλετος 256, 70· πηγὴ συμπαθείας 2, 163 (Εὐχ.) — συμπαθείας καὶ εὐσπλαγχνίας 100, 1· πηγὴ τῆς σωτηρίας θεία 106, 55· πηγὴ τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς († Καν. Προεδρτ. Εἰσοδίων ὠδ. ζ' Γεώργιος)· πηγὴ ὕδατος ζωαρχικοῦ 162, 43 (Θεοφάνης)· πηγὴ φέρουσα ὕδωρ τὸ ζῶν († Καν. Εὐαγγελ. Δαμ.)· πηγὴ χαρᾶς ἀθανάτου 245, 43 (Κλήμης) — χαρᾶς ἀδιαδόχου 280, 340 (Εὐχ.)· πηγὴ χαρισμάτων 60, 193 (Εὐχ.)· πηγὴ χαρισμάτων ἀνεξάντλητος († Καν. Αὐδᾶ ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος)· πηγὴ τῆς χάριτος 125, 169 (Μάρκ. Εὐγεν.) καὶ Παρακλ. ἤχ. α' Κυρ. πρωτὶ Καν. ὠδ. α' τροπ. γ' Δαμ.)· πηγὴ χαρίτων θείων 131, 17 (Μαν. ρήτωρ)· πηγὴ χαριτόβρυτος 34, 4 — χαριτόβρυτος ποταμὸν ἢ τεκοῦσα τῶν χαρίτων 34, 94· πηγὴ χαρμονῆς ἀλήκτου (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Κοντ. Νικηφ. Κάλλιτος)· πηγὴ χρηστότητος 283, 271 (Εὐχ.)· πηγὴ χρυσόρρειθρος 81, 77 (Εὐχ.)· πηγὴ φωτὸς ἀδύτου (Ἰουλ. ιγ' Καν. τῶν πατέρων τῆς Δ' Συνόδου ὠδ. ζ' Θεοτ. Φιλόθεος)· πηγὴ καθαρὰ καὶ διαυγῆς ἢ τὸ ὕδωρ τὸ γλυκὺ καὶ πότιμον τὸ διείδες καὶ μελισταγές καὶ ὑπὲρ τὸ μέλι γλυκίζον ρέουσα († Εὐχ.

Καν. (ιδ') εἰς τὸν Χριστὸν ὠδ. δ' Θεοτ.)· πηγὴ ἀένναος χρυσαυγεστάτου θείου νάματος (Προσόμ. ἤχος β' Θεόδ. Στουδίτης)· πηγὴ νέκταρος αἴλου καὶ μυστικῆς ἀμβροσίας καθαρὰ καὶ διείδης καὶ γλυκερὰ καὶ μελιχρὰ χρυσόρρειθρος καὶ χαριτόβρυτος († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον) (α') ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.)· πηγὴ θρύουσα εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον (Τριῶδ. (α') ὠδ. η' Θεοτ. Δευτ. πρὸ τῶν Βαῖων. Ἰωσήφ Στουδίτης)· πηγὴ πηγάζουσα τὴν ζωὴν τοῖς πιστοῖς (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Σαββ. ἔσπερ. Στιχ. α' μικροῦ ἔσπερ. Δαμ.)· πηγὴ ναμάτων ζωτικῶν († Καν. (β') Γεωργίου μεγαλομ. ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πηγὴ ὕδατος ζωοποιῦ ἐσφραγισμένη θεία καὶ ἄρρητος ψυχὰς καταρδεύουσα καὶ καρποφόρους ταύτας ἀποφαίνουσα († Καν. (γ') Ἀθανασίου ἐν τῷ Ἄθω ὠδ. δ' Θεοτ.)· πηγὴ ἀνεξάντλητος τῶν θείων ἀπαυγασιμάτων († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέας)· πηγὴ πόμα ἢ βλύζουσα τῶν θείων χαρισμάτων († Στιχ. Σαββ. Ἀπόκρως)· πηγὴ αὐτοχρησιότητος 191, 277 (Εὐχ.)· πηγὴ τῶν τεραστίων 59, 138.

π η λ ο ε ο θεοτελής τοῦ πανουργοῦ καὶ ἀριστοτέχνου ἐξ οὗ καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς ὀλικῶς καὶ ἀληθῶς εἰς οὐσίαν ἐλθὼν ὁ ὑπερούσιος οὐσιώθη († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν Θεοτόκου. Ἀνδρέας).

π ι α ν θ ε ἰ σ α ὡς ἀμπελος τῆ φωνῆ τοῦ ἀγγέλου (Μαρτ. κδ' Καν. ὠδ. ε' τροπ. γ').

π ἰ σ τ ι ε τ ῶν δεομένων σιγῆ (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ').

π ἰ σ τ ο τ ἔ ρ α τοῦ Ἀβραάμ καὶ τῆς Σάρρας καὶ μᾶλλον ὑπήκοος (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).

π λ ἄ ξ θεόγραφος 1, 300 (Εὐχ.) — θεόγραφος τοῦ Μωσέως 200, 231 (Μαν. ρήτωρ)· πλάξ γεγραφυῖα τὸν Λόγον τῷ πνεύματι 11, 114 — θεόγραφος ἐν ἧ τὴν ἄφρασιν πάντων ὑπέγραψεν ὁ Θεὸς 108, 197 (Εὐχ.)· πλάξ τοῦ νόμου τῆς χάριτος Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Σαββ. πρωτὶ Καν. (β') ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· πλάξ τῆς χάριτος 256, 119 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πλάξ σεπτῆ (Δεκ. ιθ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

π λ ἄ τ ο ε ἀδιόριστον τῆς ἀγάπης (Προσόμ. ἤχ. β' Γεώργιος).

π λ α τ υ σ μ ὸ ε ἐν ταῖς θλίψεσι 315, 99 (Θεοστήρικτος).

π λ α τ υ τ ἔ ρ α τῶν οὐρανῶν (Παρακλ. ἤχ.

γ' Τρίτη πρωί Καν. ᾠδ. ε' Θεοτ.) 21, 7 (Θηκ.) — τῶν οὐρανῶν βαστάσασα τὸν κτίστην (Παρακλ. ἡχ. α' Σαββ. ἐσπερ. 'Απολυτίκιον)· πλατυτέρα οὐρανοῦ καὶ γῆς 40, 290 (Εὐχ.) — οὐρανῶν τὸν ποιητὴν τῶν ἀπάντων χωρήσασα 8, 13.

π λ ε ι ᾶ ς τὸ τοῦ πόλου ἄστρον λαμπρότατον (Προσόμ. ἡχ. α' Φώτιος).

π λ ἔ ξ α σ α τῷ κόσμῳ ἀχειρόπλοκον στέφανον 126, 89 (Ἰωσήφ).

π λ η μ μ υ ρ ο ὕ σ α ρεῖθρα τῶν χαρίτων διαυγῆ καταρδεύει τοὺς πιστοὺς († Καν. Αὐδᾶ ᾠδ. ε' Θεοτ. Γεώργιος).

π λ ἦ ρ η ς σοφίας τῆς ὑπερφώτου (Αὐγ. λα' Ἐξαποστειλ. β').

π λ η ρ ο ὕ σ α τὰς σαγήνας τῶν ἀλιέων (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ)· πληρώσασα χαρᾶς ἀρρήτου τὰ πέρατα 214, 135 (Θηκ.).

π λ ἦ ρ ὠ μ α ἐλπίδων 18, 37 (Δαμ.)· πλήρωμα νόμου καὶ προφητῶν σφραγίς 132, 162 (Λάσκαρης)· πλήρωμα ρητῶν τῶν προφητῶν 298, 89 (Μαν. ρήτωρ)· πλήρωμα τῶν ἐλλειπομένων (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Ἀνδρέας)· πλήρωμα τῶν χαρίτων († Θεοτ. Λάσκαρης)· πλήρωμα ἀληθείας (τῶν τύπων) († Καν. Δασίου μάρτ. ᾠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος).

π λ η σ ί ο ν τοῦ Θεοῦ 141, 26 (Δαμ.)· πλησίον τοῦ Θεοῦ ὡς μήτηρ καὶ παρθένος ἢ μῶμον μὴ κεκτημένη σαρκικὸν ἢ ψυχικὸν 2, 242 (Εὐχ.).

π λ ο υ σ ι ω τ ἔ ρ α παντὸς πλοῦτου ρέοντος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν).

π λ ο υ τ ῆ σ α σ α ἀγιωσύνην καὶ καθαρότητα ἀσύγκριτον 204, 76 (Θεοφάνης)· πλουτήσασα ἀσύγκριτον ὑπεροχὴν κατὰ πάσης κτίσεως († Καν. (η') εἰς Πέτρον ᾠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· πλουτήσασα τιμὴν μητρῶαν οὐκ ἐξέλεσε δόξης παρθενικῆς 158, 145· πλουτοῦσα τὴν ἀγαθότητα ἐκμιμουμένη τὸν φύσει ἀγαθὸν (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Ἀνδρέας)· πλουτήσασα παγκτησίαν ὑπερτέλειον ἀγνείας νοδὸς ψυχῆς τε καὶ σώματος (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Ἀνδρέας).

π λ ο ὕ τ ο ς ἀγαθότητος 11, 30· πλοῦτος ἀκένωτος 52, 119· πλοῦτος ἀσύλητος πτωχευόντων 65, 140 (Θηκ.)· πλοῦτος ἄσυλος τῶν δυστυχεύντων 65, 52 (Θηκ.) — ἄσυλος πενήτων 137, 41 (Θηκ.)· πλοῦτος νοητὸς 11, 135· πλοῦτες πενήταν καὶ θάρος ἀσφαλῆς 95, 83 (Θηκ.)· πλοῦτος πενομένων ἀναφαιρέτος 89, 154 (Θηκ.)· πλοῦτος

πτωχευόντων καὶ τρυφή καὶ καταφυγὴ πενήτων καὶ ὀρφανῶν ἢ ἐλπίς (Παρακλ. ἡχ. β' Τρίτ. ἐσπερ. Προσόμοιον α')· πλοῦτος πτωχῶν 216, 133 (Θηκ.).

π ν ο ἡ ζωὴ γλυκύτης ἡδονῆς εὐφροσύνης χαρᾶς τρυφῆς καὶ ἀπόλαυσις τῶν χριστιανῶν 273, 112 (Εὐχ.).

* π ὀ κ ο ς ἔμψυχος 11, 57, 63, 132 (Θηκ.) — ὁ ἔμψυχος τῆς θείας δρόσου 38, 8 (Ἰωσήφ)· πόκος ὁ ἔνδροσος δὲν Γεδεῶν προεθεάσατο 126, 146 (Ἰωσήφ)· 3, 94 (Εὐχ.) 298, 85 (Μαν. ρήτωρ)· πόκος ἐν ᾧ κατέβη ὁ κτίστης καὶ Θεὸς 124, 74 (Μαν. ρήτωρ)· πόκος ἐξ οὗ δρόσος ἀπέσταξε λύσασα φλογμὸν τὸν πολύθεον 125, 156 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πόκος ὁ θεόδροσος 59, 30 (Ἀθαν. π)χης)· πόκος τοῦ θεοῦ ὑετοῦ 161, 40 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πόκος τὸν οὐράνιον ὄμβρον δεξαμένη 213, 32 (Θηκ.)· πόκος πανάχραντος τὸν ὄμβρον τῆς θεότητος ἐν γαστρὶ δεξαμένη 40, 247 (Εὐχ.)· πόκος ὁ ζωήρευτος († Καν. (Κοιμήσεως Θεοτ.) ᾠδ. α' τροπ. δ' Γεώργιος)· πόκος καθαρῶτατος τῆς ἐπουρανοῦ δρόσου († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν)· πόκος τὸν οὐράνιον βαστάσασα ὑετὸν († Καν. Λαζάρου Γαλησιώτου ᾠδ. θ' Θεοτ.).

* π ὀ λ ι ς ἄσειστος, τεῖχος ἄρρηκτον καὶ ἀρραγῆς προστασία (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δευτ. ἐσπερ. Δόξα Ἀποστίχων)· πόλις δεδοξαμένη τοῦ Θεοῦ περὶ ἧς δεδοξασμένα λελάληται 272, 37 (Εὐχ.)· πόλις ἐκλεκτὴ καὶ περιφημος 260, 181 (Εὐχ.)· πόλις τοῦ Θεοῦ 114, 17 (Εὐχ.) — τοῦ Θεοῦ περὶ ἧς λελάληται δεδοξασμένα 125, 91 (Μάρκ. Εὐγεν.) — τοῦ Θεοῦ περὶ ἧς λελάληται παρὰδοξα καὶ ἔνδοξα 271, 145 (Εὐχ.) — Θεοῦ δωδεκάτειχος (Νοεμ. λ' Κάθισμα Θεοτ.) 132, 71 (Λάσκαρης) καὶ ἔξαποστειλάριον δ' μεγάλου παρρηλητ. κανόνος) — Θεοῦ ἔμψυχος ἦν εὐφραίνουσι τοῦ νοητοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα 153, 63 (Μητροφ.) — τοῦ Θεοῦ Σιών ἡ ἐκλεκτὴ ἢ θεοκατοίκητος 181, 191 (Εὐχ.) — τοῦ Θεοῦ καὶ παιδρὸν παλάτιον 66, 99 (Θηκ.) — Θεοῦ ἔμψυχος 130, 52 (Θεοφάνης) — ἡ ἔμψυχος τοῦ ἀεὶ βασιλεύοντος (Παρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. πρωί Καν. ᾠδ. γ' Θεοτ. Δαμ.) — ἔμψυχος τῆς Τριάδος 99, 76 (Ἀρσένιος) — Χριστοῦ ἔμψυχος 77, 23 (Εὐχ.) — τοῦ μεγάλου Θεοῦ ἦν ὁ ὕψιστος ἐθεμελίωσεν 149, 87 (Εὐχ.) — τοῦ παμβασιλέως

- περι ἧς λελάληνται δεδοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα 126, 123 (Ἰωσήφ) — τοῦ παντάνακτος δεδοξασμένη 49, 109 (Μητροφ.)· πόλις ἔνδοξος περιόλεπτος 44, 193 (Εὐχ.)· πόλις περιόλεπτος 286, 21 (Φώτιος)· πόλις περιώνυμος τοῦ βασιλέως Χριστοῦ († Κανὼν Προδρόμου ἤχ. πλ. δ' ὠδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.)· πόλις ἢ πάμφωτος (Δεκ. η' Κάθ. προσόριον)· πόλις περιλάλητος († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· πόλις μόνη ἐν πόλεσι πεπυργωμένη († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- π ό λ ο ς νέος ἐπὶ τῆς γῆς ἀνατείλασα τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης 79, 57 (Εὐχ.).
- π ο λ υ δ ό ξ α σ τ ο ς (Καν. Ὁρθοδοξίας ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεόδωρος).
- π ο λ υ ό μ μ α τ ο ς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).
- π ο λ υ τ έ λ ε ι α τῶν πολυτελῶν (Προσόμ. ἤχ. β' Μητροφ.).
- * π ο λ υ ύ μ ν η τ ο ς πανύμνητος ὑπερύμνητος 135, 44 (Θηκ.)· 221, 111 (Δαμ.) 262, 2, 5 (Εὐχ.).
- π ο λ υ ω ν υ μ ό τ α τ ο ς († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. θ' τροπ. δ' Γεώργιος).
- * π ο λ υ ώ ν υ μ ο ς καὶ ὑπερθάμαστος κόρη καὶ πάντιμος 63, 52 (Θηκ.).
- π ο ρ ι σ μ ό ς τῶν ἀπορούντων 103, 20.
- π ο ρ φ ύ ρ α ἕμψυχος τοῦ βασιλέως 44, 51 (Εὐχ.)· πορφύρα ἔντιμος τοῦ βασιλέως 41, 53 (Εὐχ.)· πορφύρα θεοῦφαντος († Θεοτ. Λάσκαρης)· πορφύρα πάγχρυσος 34, 99· πορφύρα ἐξ ἧς σὰρξ συνεξυφάνθη τοῦ θεανθρώπου Λόγου 34, 80· πορφύρα χρυσόμορφος 34, 69.
- π ο ρ φ υ ρ ί ς βασιλικὴ ἀγλαόμορφος 22, 222 (Θηκ.) — βασιλικὴ φοβερωτάτη 11, 261, πορφυρὶς νοητὴ (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἀνδρέας)· πορφυρὶς νοουμένη τοῦ Λόγου 132, 103 (Λάσκαρης)· πορφυρὶς ἢ τὸ ἔριον βάψασα τῆς ἀπορρήτου τοῦ Λόγου σαρκώσεως (Δεκ. θ' Καν. (β') ὠδ. θ' τροπ. δ').
- π ο τ α μ ό ς περίπλεως εὐεργετημάτων 111, 90 (Εὐχ.)· ποταμὸς χαρίτων 246, 117 (Ἀνδρέας) 257, 117 (Μαν. ρήτωρ)· ποταμὸς τῆς χάριτος 283, 283 (Εὐχ.)· ποταμὸς γλυκερὸς τοῦ ἔλεους 316, 72 (Λάσκαρης)· ποταμὸς τοῦ Θεοῦ πεπληρωμένος θείων ὑδάτων αὐτῶν ψυχοτρόφων ζωοποιῶν 77, 78 (Εὐχ.)· ποταμὸς τῶν Θεοῦ χαρισμάτων 41, 95 (Εὐχ.)· ποταμὸς τοῦ Θεοῦ ἀνεξάντλητος καὶ ὑδάτων πολλῶν ἀνάπλεως, δι' οὗ ἅπαντα καταρδεύεται κτίσις 22, 126 (Θηκ.)· ποταμὸς πεπληρωμένος ναμάτων ζωοποιῶν καὶ ψυχοτρόφων 192, 230 (Εὐχ.)· ποταμὸς ὑδάτων θείων ἔμπλεως 214, 87 (Θηκ.)· ποταμὸς αἰέροντος (Προσόμ. ἤχ. β' Ἀθαν. π)χης)· ποταμὸς τῶν ἀκενώτων δωρεῶν († Στιχ. Κυρ. τῆς Ἀπόκρεω).
- π ο τ ί ζ ο υ σ α νέκταρ παλινζωίας τοὺς πιστοὺς 59, 96 (Ἀθαν. π)χης)· ποτίζουσα τοὺς πιστοὺς νᾶμα τῆς ἀθανασίας ἀνάδρωσ τὸν Κύριον γεννήσασα (Τριῶδ. Σαββ. πρὸ τῆς Ἀπόκρεω Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεόδωρος Στουδίτης).
- π ρ ᾶ γ μ α καὶ θαῦμα καὶ ὄραμα ἀνερομήνευτον καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀγγέλοις 109, 255 (Εὐχ.)· πρᾶγμα ἀνερομήνευτον καὶ ἀκατόνητον ὄραμα 264, 128 (Εὐχ.)· πρᾶγμα πολυώνυμον, ἀνώνυμον δὲ μᾶλλον θαῦμα († Εὐχ. Καν. (ιη') εἰς Χριστὸν ὠδ. θ' Θεοτ.).
- π ρ α ο τ έ ρ α τοῦ Μωυσέως (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Θηκ.).
- π ρ έ μ ν ο ς εὐθαλῆς καὶ ὠραῖος 266, 46 (Εὐχ.).
- * π ρ ε σ β ε ί α ἀκαταίσχυτος 118, 78, 154, 132· πρεσβεία ἀκοίμητος καὶ παράκλησις ἕμιονος (Παρακλ. ἤχ. δ' Κυρ. ἐσπέρ. Στιχ. Δόξα) 48, 38· πρεσβεία τῶν ἀνθρώπων εὐπρόσδεκτος († οἶκος (ι') η' Σεπτ. Ρωμ.)· πρεσβεία ἀψευδῆς 48, 69· πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγὴ, τοῦ κόσμου καταφύγιον (Κάθισμα μικρᾶς Παρακλήσεως)· πρεσβεία εἰσιτοῖμος τῶν ἀπορούντων ἐν δεινοῖς (Ἰαν. κγ' Κάθισμα Θεοτ.)· πρεσβεία πάντων πρὸς Θεὸν 37, 129, 20, 129 (Θηκ.).
- π ρ ε σ β ε ύ ο υ σ α αἰὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς (Παρακλ. ἤχ. δ' Σαββ. ἐσπέρ. Δογματ. Δαμ.).
- * π ρ έ σ β υ ς πρὸς Θεὸν 196, 52 — πρὸς Θεὸν εὐπρόσδεκτος 204, 201 (Θεοφάνης)· 294, 81· πρέσβυς εὐήκοος († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος).
- π ρ ο α ν α φ ε ρ ο μ έ ν η ἐν τῇ νυμφικῇ βίβλω τῶν ἀσμάτων († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).
- π ρ ο α σ π ι σ μ ό ς τῶν ἀναγκῶν 46, 17 (Ἰγνάτιος).
- π ρ ο α χ θ ε ῖ σ α ἐκ φυλῆς βασιλικῆς (Πα-

ρακλ. ἤχ. βαρὺς Δευτ. πρωί Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ.).

π ρ ὀ β ο λ ο ς κραταιὰ 276, 26 (Εὐχ.)· πρόβολος καὶ λιμὴν 211, 43.

π ρ ο ε κ λ ε χ θ ε ἰ σ α ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος (Νοεμ. κα' Δόξα Ἀποστίχ.).

π ρ ο ε χ ο υ σ α τῶν ἔξουσιῶν (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Ἀνδρέας).

π ρ ο ἰ σ τ α μ ἔ ν η ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καὶ λυτρουμένη ἐκ πάσης δικαίας δογῆς καὶ ἀπειλῆς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν).

π ρ ο κ ῆ ρ υ ξ ι ς τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων (Νοεμ. κα' Ἀπολυτίκιον).

π ρ ὀ μ α χ ο ς 2, 326 (Εὐχ.) 3, 113 (Εὐχ.)· πρόμαχος καλλίστη τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων 128, 25 (Ἰωαννίκιος)· πρόμαχος καὶ σωτηρία πιστῶν 56, 63· πρόμαχος ταχεῖα (Στιχ. Θεοτ. ἤχ. πλ. δ' Ἀγάπ.)· πρόμαχος πολεμουμένων 137, 62 (Θηκ.).

π ρ ο μ ῆ θ ε ἰ α πενήτων πτωχευόντων θησαυρὸς 215, 107 (Θηκ.) — πενήτων δυστυχούντων ἐπανόρθωσις καὶ στήριγμα 91, 153 (Θηκ.)· προμήθεια πενήτων 65, 51 (Θηκ.)· προμήθεια πενήτων καὶ δυστυχούντων ἐλλίς ἀκαταίσχυντος 172, 86 (Θηκ.).

π ρ ο μ ν η σ τ ε υ θ ε ἰ σ α μυστικῶς τῷ πνεύματι καὶ νομφευθεῖσα τῷ Θεῷ (Νοεμ. κα' Στιχ. γ' Αἰών).

π ρ ο ν ο η τ ι κ ῆ τῆς φύσεως ἡμῶν († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος).

π ρ ὀ ξ ε ν ο ς ἀθανασίας καὶ ζωῆς 34, 32· πρόξενος αἰώνιων καλῶν 37, 230· πρόξενος εὐφροσύνης 48, 85· πρόξενος ζωῆς καὶ θείας θυμηδίας 67, 48 (Θηκ.)· πρόξενος καταλλαγῆς καὶ σωματώσεως θείας (Κανὼν ἀγ. Μάμαντος ὠδ. ε' Θεοτ.)· πρόξενος τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν 28, 13 (Φώτιος)· πρόξενος σωτηρίας 13, 12 (Ἰγνάτιος)· 37, 185· πρόξενος τῆς χαρᾶς 12, 163 (Ἰγνάτιος)· 31, 29 (Μάρκ. Εὐγεν.) — ἀγνῆς χαρᾶς 11, 211 — χαρᾶς ἀδιαδόχου 125, 1 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πρόξενος θείας λυτρώσεως (Νοεμ. ζ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· πρόξενος αἰδίων στεφάνων καὶ θεοπρεπῶν γερῶν (Προσόμ. ἤχ. β' Θεόδ. Στουδίτης).

π ρ ο ξ ε ν ο ὦ σ α τὴν καθάρσιον χάριν 30, 126 (Εὐχ.)· προξενούσα τῷ κόσμῳ τὴν ἀναγέννησιν ἀπειρογάμῳ τοκετῷ 234, 11·

προξενήσασα τοῖς πιστοῖς δόξαν ἀμάραντον († Καν. Κλήμεντος μελωδοῦ ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· προξενούσα ἐν θλίψεσι καὶ ἐν λύπαις καὶ ἀνάγκαις χαρὰν († Καν. Ἀκαθίστου ὠδ. γ' τροπ. γ').

π ρ ο ο ἰ μ ι ο ν τῶν θαυμάτων Χριστοῦ (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ)· 24, 219 (Θηκ.)· προοίμιον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς (Σεπτ. η' Στιχ. ἐσπερινῶν)· προοίμιον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ (Νοεμ. κα' Ἀπολυτίκιον).

π ρ ο ο ρ ι σ θ ε ἰ σ α ἀπὸ γενεῶν μήτηρ καὶ παρθένος καὶ δοχεῖον Θεοῦ (Σεπτ. η' Στιχ. Λιτῆς).

π ρ ο π ὕ ρ γ ι ο ν ἀσφαλὲς πιστῶν 19, 149 (Θηκ.)· προπύργιον κόσμου ἄσειστον 68, 81 (Θηκ.)· 94, 53 (Θηκ.) — τῶν περᾶτων ἄσειστον 65, 85 (Θηκ.) — ἄσειστον τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας (Προσόμ. ἤχ. δ' Μαν. ρήτωρ)· προπύργιον πολεμουμένων 132, 116 (Λάσακας)· προπύργιον στερεὸν βασιλείων καὶ κραταίωμα 22, 162 (Θηκ.)· προπύργιον τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων (Αὐγ. ις' Καν. (β') ὠδ. ε' Θεοτ.).

π ρ ο σ δ ο κ ῖ α τῶν θλιβομένων (Νοεμ. κα' Δόξα Λιτῆς)· προσδοκία τῆς ἡμῶν ἐλπίδος († Κανὼν Μακροβίου ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος).

π ρ ο σ ε ν ε χ θ ε ἰ σ α εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων καὶ ἁγιασθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα καὶ αὐξηθεῖσα καὶ φυλαχθεῖσα († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν).

* π ρ ο σ τ α σ ῖ α ἄγρυπνος 168, 13 (Θηκ.)· προστασία ἀκαταίσχυντος ἀπάντων τῶν ἐν κόσμῳ 9, 167 (Ἰωσήφ Στουδίτης) — ἀκαταίσχυντος γῆς τε καὶ περᾶτων 43, 106 (Εὐχ.)· προστασία ἀκλόνητος καὶ ἀήττητος (Ἰαν. ιε' Καν. (β') ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· προστασία ἀκαταμάχητος πρὸς Θεὸν εἰσάγουσα 37, 42· προστασία ἀκοίμητος τῶν ἀνθρώπων 68, 34 (Θηκ.)· προστασία ἀμαρτανόντων (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Τρίτ. πρωί ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· προστασία ἀμαρτωλῶν ἀρραγῆς 131, 145 (Μαν. ρήτωρ)· προστασία ἄμαχος 41, 3 (Εὐχ.) — ἄμαχος τῶν θλιβομένων καὶ ἀπορούντων ἐν δεινοῖς 134, 109 (Θηκ.)· προστασία ἀπλανῆς († Καν. ἀρχαγγέλων ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· προστασία ἀσφαλῆς καὶ ὑπέρμαχος (Μαΐου ις' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.)· προστασία πάντων ἀνθρώπων 41, 72 (Εὐχ.) — ἀνθρώπων ἢ ἀρρηκτος 66, 22 (Θηκ.)· προστασία ἀπλανῆς († Νοεμ. η'

Καν. ἀρχαγγέλων ὡδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· προστασία βεβαία 22, 163 (Θηκ.) — τῶν ἐν θλίψεσι βεβαία (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Τρίτ. πρωὶ Θεοτοκ. Μακαρισμῶν)· προστασία καὶ βεβαία ἀντίληψις 37, 220· προστασία καὶ βοηθὸς 53, 44· προστασία ἐπὶ γῆς βεβαία καὶ σκέπη 9, 217 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· προστασία εὐκλεῆς 245, 35 (Κλήμης)· προστασία τῶν ἐν θάλασσῃ 24, 40 (Θηκ.)· προστασία θεία καὶ ἀντίληψις 15, 156· προστασία θερμὴ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων 4, 255 (Εὐχ.) — θερμὴ καὶ ἀπροσμάχητος (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Δευτ. πρωὶ Κάθισμα Θεοτ.)· προστασία τῶν θλιβομένων 56, 61 — θερμὴ τῶν θλιβομένων 65, 101 (Θηκ.)· προστασία κόσμου 23, 194 (Θηκ.)· προστασία τοῦ κόσμου ἢ ἀκαταίσχυτος 186, 212 (Εὐχ.)· προστασία κραταιὰ τῶν ἀμαρτωλῶν 1, 157 (Εὐχ.) — κραταιὰ καὶ ἐλπίς καὶ τεῖχος καὶ ἀγκυρα καὶ σκέπη ἀσφαλῆς, ἔρεισμα ἀπροσμάχητον καὶ ὄρμος ἀχείμαστος καὶ καταφυγὴ κραταιὰ 55, 165· προστασία μεγάλη 42, 40 (Εὐχ.)· προστασία ὀλόφωτος καὶ ἄγρυπνος 87, 194· προστασία πάντων ἀψευδῆς 2, 205 (Εὐχ.) — πάντων τῶν δεομένων (Παρακλ. ἤχ. γ' Δευτ. ἐσπέρ. Δόξα Ἀποστόλων)· προστασία τῶν πιστῶν 23, 150 (Θηκ.) — τῶν πιστῶν ἀκαταίσχυτος 149, 22 (Εὐχ.) — τῶν πιστῶν, ἐλπίς τῶν ταπεινῶν, πτωχῶν ἢ σκέπη, τῶν ἠπορημένων θερμὴ ἀντίληψις 56, 175· προστασία πρὸς τὸ σῶζειν ἀκλίνης 301, 40· προστασία καὶ σωτηρία καὶ ἐλπίς χριστιανῶν 55, 75· προστασία ταχίστη ἐν ἀπροότοις καὶ αἰφνηδίαις δεινοῖς 124, 107 (Μάν. ρήτωρ)· προστασία φοβερὰ τῶν ἀνθρώπων Εἰσμ. 200, 52 (Στέφανος)· προστασία τῆς ἐμῆς ψυχῆς (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ)· προστασία ψυχῶν καὶ κραταίωμα 11, 6· προστασία χριστιανῆ τῶν χριστιανῶν πάντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

π ρ ο σ τ α τ ε ὑ ο υ σ α πάντας τοὺς ἐν θλίψεσι (Ὁκτ. α' Καν. (α') ὡδ. η' Θεοτ.).

π ρ ο σ τ ᾶ τ ι ς ἀδικουμένων (Παρακλ. ἤχ. β' Σαβ. ἐσπέρ. Προσόμ. α' μικροῦ ἐσπερινοῦ. Πεντηκ. Σαβ. Μυροφόρων Προσόμ. α')· προστάτις ἀκαταίσχυτος ἐν κινδύνοις 44, 152 (Εὐχ.)· προστάτις ἀσφαλῆς 10, 127· προστάτις τῶν γηγενῶν 5, 127· προστάτις ἐνεργῆς († Κάθ. Θεοτ. ἁγ. Δημητρίου.

Συμεῶν Θ)κῆς)· προστάτις ἐτοιμότητος τῶν ἐν ἀνάγκαις 169, 82 (Θηκ.)· προστάτις εὐμενῆς τῶν πιστῶν (Ἰουλ. ιδ' Δόξα ἐσπερινοῦ)· προστάτις τῆς ζωῆς 15, 58· προστάτις θερμὴ 56, 169· προστάτις ἀσφαλῆς καὶ ἄσειστος τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἤχ. β' Πέμπτ. πρωὶ Καν. (β') ὡδ. ζ' Θεοτ.)· προστάτις κόσμου 11, 22· προστάτις πάντων 46, 291 (Ἰγνάτιος)· προστάτις χηρῶν καὶ ὀρφανῶν 255, 39· προστάτις τῶν τετραμένων († οἶκος Συλλήψεως ἁγ. Ἀννης)· προστάτις χριστιανῶν 43, 284, 304, 324, 333, 344 (Εὐχ.)· προστάτις ζώντων καὶ νεκρῶν (Καν. νεκρώσιμος εἰς κοσμικοὺς ὡδ. ζ' Θεοτ.)· προστάτις τῶν ἐν ἀνάγκαις ἀπεγνωσμένων (Παρακλ. ἤχ. β' Πέμπ. πρωὶ Κάθ. ζ')· προστάτις αἴπνος ἐν μάχαις († δίστιχον Σαβῶ. τῆς Ἀκαθίστου).

π ρ ο σ φ ο ρ ᾶ ἄμιμος (Νοεμ. κα' Στιχ. Λιτῆς).

π ρ ο σ φ υ γ ῆ ἰσχυρὰ 63, 154 (Θηκ.).

π ρ ο σ φ ὕ γ ι ο ν ἀμαρτωλῶν (Παρακλ. ἤχος πλ. α' Καν. Τριαδικοῦ Κάθισμα Θεοτ. Μητροφ.)· προσφύγιον βροτῶν στερρὸν καὶ κρατίστον 136, 27 (Θηκ.)· προσφύγιον κοινὸν 2, 146 (Εὐχ.)· προσφύγιον κραταῖον χριστιανῶν 19, 4 (Θηκ.) — χριστιανῶν 46, 7 (Ἰγνάτιος).

π ρ ο σ φ υ λ α κ ῆ ἀνάλωτος 254, 134.

π ρ ο φ ῆ τ ι ς μεγάλη (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. ἔκδ. Ντὲ Λαγκάρντ, σ. 157, προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἄσματι τῶν Ἀσμάτων).

π ρ ο χ ο ῆ ἀένναος ἱαμάτων 256, 71 (Μάρκος Εὐγεν.)· προχοὴ μύρου ἀκένωτος 298, 174 (Μαν. ρήτωρ).

π ρ ω τ ε ὑ ο υ σ α ἀγγέλων 99, 104 (Ἀρσένιος).

π ρ ω τ ο υ ρ γ ὸ ς τῆς κτίσεως ἀπάσης (Παρακλ. ἤχ. α' Δευτ. πρωὶ Καν. (α') ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

π τ ὠ μ α βαρβάρων τὸ πανευστράτηγον 173, 115 (Θηκ.).

π τ ὠ σ ι ς ἀλαζόνων ἐχθρῶν πιστῶν ἀνόρθωσις 134, 44 (Θηκ.) — κραταιὰ δαμιόνων ἐναγῶν 24, 120 (Θηκ.).

π υ κ τ ῆ νοητὴ τῶν θεῶν τῆς περὶ ἡμᾶς οἰκονομίας λόγων († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτόκου Ἀνδρέας).

* πύλη ἡ ἄβατος 11, 56· πύλη τῆς ἀγνείας κεκλεισμένη Εἰσμ. 340, 175 (Ἀνδρέας)· πύλη ἀδιόδευτος 2, 310 (Εὐχ.)· 3, 4 (Εὐχ.)· 10, 232 — ἀδιόδευτος τῆς δόξης (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Τρίτ. πρωί Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ) — τοῦ Θεοῦ ἀδιόδευτος 67, 97 (Θηκ.) — ἀδιόδευτος μυστικῶς ἐσφραγισμένη (Παρακλ. ἤχ. β' Κυρ. ἑσπέρ. Θεοτοκίον Ἀποστίχων)· πύλη αἰδέσιμος († Κοντ. Εἰσοδίων γ' Ρωμ.)· πύλη τῆς ἀνατολῆς († Ἐξαποστειλάριον προεορτ. Γεννήσεως Θεοτόκου)· πύλη ἀπαράνοικτος († Κοντ. Χριστουγέν. θ' Ρωμ.)· πύλη ἀποκηθεῖσα κατὰ ἀνατολὰς (Σεπτ. η' Στιχ. ἑσπερινοῦ)· πύλη τοῦ ἀπροσίτου φωτός 175, 1 (Φώτιος)· πύλη τῆς αὐλοῦ φρουκταρίας (Φεβρ. ε' Καν. (β') ὠδ. η' Θεοτ.)· πύλη ἡ θλέπουσα κατὰ ἀνατολὰς 31, 192 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πύλη δι' ἧς Θεὸς τῷ κόσμῳ ὠμίλησε 290, 294 (Θεοφάνης)· πύλη δι' ἧς ἁμαρτωλοὶ σωζόμεθα 106, 129· πύλη δόξης 271, 223 (Εὐχ.)· πύλη ἔμφυχος 40, 279 (Εὐχ.)· πύλη ἔνδοξος ἢ λογιμοῖς ἀδιόδευτος (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. α' τροπ. δ' Γεώργιος)· πύλη ἡ ἔνθεος 20, 56 (Θηκ.)· πύλη ἐπουράνιος (Παρακλ. ἤχ. α' Σαβ. ἑσπέρ. Δόξα Δαμ.)· πύλη ἐσφραγισμένη ἦν ἐθεάσατο ὁ Ἰεζεκιήλ. Εἰσμ. 58, 58 (Γερμανός)· πύλη τῆς ζωῆς 23, 6 (Θηκ.) 99· πύλη τῆς ζωῆς ἢ ἀνοίγουσα πιστοῖς τῆς μετανοίας τὰς εἰσόδους 72, 178 — τῆς ζωῆς λύσασα θανάτου πύλας τῷ τοκετῷ (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Τρίτ. πρωί Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πύλη ζωσα ἀνατολῆς τῆς ἐξ ὕψους 283, 83 (Εὐχ.)· πύλη ἀνεωγμένη τῷ μόνῳ σοφῷ Θεῷ ἐν ἡ ἐπεσκίασε πνεῦμα τὸ ἅγιον († Καν. Πρόκλου ΠΚ ὠδ. θ' Θεοτ.)· πύλη ζωσα τῆς

σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων 42, 51 (Εὐχ.)· πύλη ἦν Θεὸς μόνος διώδευσε 8, 114, 21, 77 (Θηκ.)· πύλη θεία τοῦ βασιλέως 98, 52 (Φώτιος)· πύλη τῆς θείας δόξης (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Δευτ. πρωί Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 174, 1 (Δαμ.)· πύλη τῆς θείας ἀνατολῆς 182, 216 (Εὐχ.)· πύλη θεία ζωσα καὶ ἔμφυχος 78, 27 (Εὐχ.) — θεία τοῦ φωτός (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφόρων Καν. ὠδ. θ' Ἰωσήφ)· πύλη τοῦ θείου Λόγου 159, 8· πύλη τῶν θείων θησαυρῶν († Κανὼν προεορτ. εἰς τὴν Γένν. τῆς Θεοτ. ὠδ. α' τροπ. α' Γεώργιος)· πύλη θεοδόχος (Νοεμ. κα' Καν. (α') ὠδ. θ' τροπ. ε' Γεώργιος)· πύλη θεοχώρητος († Καν. Θεράποντος ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πύλη Θεοῦ νοητῆ τοῦ πάντων βασιλεύοντος 20, 25 (Θηκ.)· πύλη τοῦ Θεοῦ δι' ἧς διήλθε σαρκωθείς ὁ πλαστοουργός (Παρακλ. ἤχ. γ' Κυρ. πρωί Μακαρ. καὶ νῦν)· πύλη κεχρυσωμένη καὶ ἄβατος († Στιχ. προσόρτιον Εἰσοδίων)· πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Ἀπολυτ. Θεοτ. Σαβ. ἑσπέρας)· πύλη κεκλεισμένη (1) 41, 104 (Εὐχ.) — κεκλεισμένη δι' ἧς ἠνοίγη ἀνθρώποις ὁ πάλαι παράδεισος (Παρακλ. ἤχ. β' Δευτ. πρωί Κἀθισμα Θεοτ.) — κεκλεισμένη ἦν περ κατεῖδεν ὁ ἀληθὴς τῶν χειροῦν θεατῆς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν)· πύλη τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ ἦν διελθὼν κεκλεισμένην διεφύλαξεν (Σεπτ. η' Στιχ. ἑσπερινοῦ) — τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ 255, 68· πύλη μυστικὴ 98, 153 (Φώτιος) — μυστικὴ τοῦ Θεοῦ 132, 56 (Λάσκαρης)· πύλη μυστικὴ δι' ἧς ἄσαρκος Θεὸς Λόγος εἰσελθὼν μετὰ σαρκὸς ἐξῆλθεν († Καν. Πιονίου ὠδ. δ' Θεοτ. Γερμανός)· πύλη νεορὰ ἦν διώδευσε Χριστὸς Εἰσμ. 222, 59. Εἰσμ. 233, 69 (Δαμ.)· πύλη νοητῆς ἀνατολῆς οὐρανῶν ἐπιφανείσης 49, 139 (Μητροφ.)· πύλη τοῦ οὐρανοῦ († Καν. Μαρίας Αἰγυπτίας ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.)· πύλη οὐράνιος δι' ἧς πάντες εἰσερχονται ἁμαρτωλοὶ πρὸς εἰσόδους συγχωρήσεως (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Δευτ. πρωί Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πύλη οὐρανῶν πλατυτέρα (Πεντηκ. Δευτ. τῆς ζ' ἑβδ. πρωί κἀθισμα)· πύλη παμφαστάτη 96, 19 (Μαν. ρήτωρ)· πύλη πάμφωτος (Σεπτ. κε' καὶ νῦν ἑσπερινοῦ)· πύλη παρθενικὴ παμφαῆς (Σεπτ. θ' Καν. ὠδ. η' τροπ. ε')· πύλη πανευφρεπῆς καὶ ὀλόφωτος (Νοεμ. α'

(1) Ἰδ. Ἰεζεκιήλ μδ', 1. « Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν δδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς θλεπούσης κατὰ ἀνατολὰς καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται οὐκ ἀνοιχθήσεται καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς καὶ ἔσται κεκλεισμένη. »

(1) Ὁ Ρωμάνος ἐν τῷ Κοντακίῳ τῆς Ὑπαπαντῆς (ετροφή 1') ταῦτα περὶ τῆς κεκλεισμένης λέγει πύλης : « περὶ σοῦ δὲ προφήτης πρὸς τοῦτοις ἐκέκραγε καὶ τὸ θαῦμα κατήγγειλεν ὅτι ἡ πύλη ἢ κεκλεισμένη ὑπάρχεις Θεοτόκε· διὰ γὰρ σοῦ καὶ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ὁ δεσπότης καὶ οὐκ ἠνεώχθη οὐδὲ ἐμάνθη ἢ πύλη τῆς ἀγνείας σου, ἦν μόνος διώδευσε καὶ σώων ἐφύλαξεν ὁ μόνος φιλόνητος ». »

Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· πύλη πολύφωτος († Καν. 'Ιεζεκιήλ ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· πύλη σεμνή παρθενίας (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ)· πύλη σωτηρίας (Ρωμ. 'Ακάθ. Τ και Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ω) 21, 204 (Θηκ.) — σωτηρίας τῶν γηγενῶν 22, 91 (Θηκ.)· πύλη σωτήριος 196, 38 — σωτήριος τοῖς ἐξ 'Αδάμ 297, 16 — σωτήριος τοῦ βασιλέως 84, 28 — σωτήριος πρὸς ζωὴν εἰσάγουσα 157, 10 — σωτήριος και θύρα τῆς θείας εὐσπλαγγίας 43, 46 (Εὐχ.) — σωτήριος τῶν ἐν πίστει σωζομένων 235, 47· πύλη φέρουσα πρὸς θείαν εἴσοδον (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. πρωὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· πύλη φωτεινὴ τῆς σωτηριώδους οἰκονομίας τοῦ Λόγου 290, 65 (Θεοφάνης)· πύλη τοῦ φωτός 11, 153, 17, 97 (Δαμ.)· 35, 137, 84, 168 — φωτὸς ἀδύτου 184, 149 (Εὐχ.) — φωτὸς ἀνεσπέρου († Καν. Κυπριανοῦ ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης) — φωτὸς τοῦ νοητοῦ 28, 1 (Φώτιος)· πύλη φωτοφόρος οὐρανοῦ 15, 7· πύλη φωτοειδῆς τοῦ βασιλέως († Καν. (ε') Θωμᾶ ἀπ. ὠδ. η' Θεοτ. 'Ιωσήφ) — φωτοφόρος τῆς χάριτος 232, 64· πύλη τῆς χάριτος 38, 185 ('Ιωσήφ) 196, 103· πύλη Χριστοῦ ἢ ἐπουράνιος 11, 266· πύλη φωτὸς λαμπρυνθεῖσα φωτιστικαῖς δαδουχίαις τοῦ πνεύματος (Νοεμ. ιη' Καν. ὠδ. γ' Θεοτοκ. Θεοφάνης)· πύλη χρυσήλατος Νοεμ. λ' Κάθισμα Θεοτ.)· πύλη φωτεινοτάτη ἣν διώδευσε Θεὸς (Καν. νεκρώσιμος εἰς κοσμικοῦς ὠδ. η' Θεοτ.).

πύξιον κροκόλευον τοῦ 'Αββακοῦμ († Κάθ. Θεοτ. εἰς Θέκλαν).

πύργος ἀνδρακοφόρος σεραφικὴ 276, 107 (Εὐχ.)· πυράγρα θείου ἀνθρακος 79, 176 (Εὐχ.) — αὐλου θείου ἀνθρακος 151, 115 (Εὐχ.)· πυράγρα και λαβὶς σεραφικὴ 149, 182 (Εὐχ.)· πυράγρα πάγχρους († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον) (η') ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.)· πυράγρα τοῦ μυστικοῦ ἀνθρακος († Καν. προεόρτ. Γενέσεως Προδρομοῦ ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).

πύργος 2, 327 (Εὐχ.) 11, 100· πύργος ἀκράδαντος 194, 132· πύργος ἀπερίτρεπτος τεῖχος ἀρρηκτον ἀπόρητον ἀκλόνητον 193, 179 (Εὐχ.)· πύργος ἀκαθαίρετος († Καν. ἀγ. νηπίων ὠδ. α' Θεοτ. 'Ιγνάτιος)· πύργος ἀσάλευτος τῆς ἐκκλησίας (Ρωμ. 'Ακάθ. Ψ) 218, 60 (Θηκ.)· πύργος ἀσφαλείας 297, 175, 315, 132 (Θεοστήρικτος)·

πύργος ἀχείμαστος 193, 242 (Εὐχ.)· πύργος τῆς ζωῆς ἀσφαλῆς 94, 15 (Θηκ.)· πύργος ἰσχύος τῶν πιστῶν 98, 129 (Φώτιος) — ἰσχύος ἀπὸ προσώπου ἐχθρῶν 41, 189 (Εὐχ.) — ἰσχύος ἀσφαλῆς και κρηπὶς και φρουρὰ και προστασία 60, 194 (Εὐχ.)· πύργος σωτήριος 290, 492 (Θεοφάνης)· 297, 239· πύργος ἀρραγῆς τῶν ἀποκρύφων ἐλπίδων († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. 'Ανδρέας).

πύργωμα τερπνὸν και ἅγιον (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β).

πύριον τὸ θεῖον πῦρ βαστάζουσα 88, 43. *

πύρσευσα σωτηρίαν 96, 62, 74, 80 (Μαν. ρήτωρ).

πύρσευς ἄδντος 79, 33 (Εὐχ.)· πυρσὸς φαεσφόρος 30, 82 (Εὐχ.).

P

* Ράβδος ἀγιόβλαστος 'Ααρὼν τοῦ ὄντιος ἐν ἱερεῦσι περιθλέπτου († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελ.) — ἀειθαλῆς (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. ε' τροπ. ε') — ἀειθαλῆς και βασιλικὴ ἢ βλαστήσασα σωτηρίαν τῷ κόσμῳ († Δογματικὸν Δαμ.)· ράβδος ἀγία ('Ιουλ. κε' Δόξα ἐσπερ.)· ράβδος ἀνθήσασα ἄνθος θεῖον τὸ ἀείζων 32, 85 (Μαν. ρήτωρ)· ράβδος ἀποτίστως βλαστήσασα ἄνθος ἀφθαρσίας 228, 100 (Εὐχ.) — ἀποτίστως ἀνηφοροῦσα ἄνθος ὠραῖον τὸν Χριστὸν 279, 251 (Εὐχ.)· ράβδος ἀχραντος (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. γ' τροπ. γ')· ράβδος βασιλείας τιμαλφῆς 7, 141 (Κλήμης)· ράβδος βασίλειος κομῶσα καθαρότητι († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. τροπ. β' Γεώργιος)· ράβδος βασίλειος βλαστήσασα ἐκ στείρας († Στιχηρ. προεόρτ. Γενν. Θεοτόκου)· ράβδος βασιλικὴ ἐκ Δαυὶδ († Δεκ. κς' Καν. ὠδ. α' τροπ. α')· ράβδος βλαστήσασα ἄνθος τίμιον 172, 48 (Θηκ.)· ράβδος δυνάμεως 301, 83 — δυνάμεως ἦν ἐξαπέστειλε τῷ κόσμῳ ἐκ Σιδων ὁ Κύριος· ράβδος ἔντιμος και πολύτιμος († Κανὼν Προδρομοῦ ἡχ. α' ὠδ. η' Θεοτοκίον Εὐχ.) — ἡ ἔντιμος ἢ βλαστήσασα ζωῆς τὸ ἄνθος 63, 136 (Θηκ.) — ἔντιμος ἄνθος τὸ ἀμάραντον ἀνθήσασα 125, 153 (Μάρκ. Εὐγεν.) — ἔντιμος ἐξανθήσασα θεῖον ἄνθος 113, 193 (Εὐχ.) — ἔντιμος ἢ βλαστήσασα κλάδον ἀμάραντον (Παρακλ. ἡχ. α' Παρασκ. πρωὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. 'Ιωσήφ) — ἔντιμος ἢ βλαστήσασα τὸ ξύλον τῆς ζωῆς 214, 107 (Θηκ.)· ράβδος ἐξ

ἥς ἀσπόρως Θεὸς βλαστήσας ἀνείλεν ἐν ξύλω τὸν θάνατον (Παρακλ. ἤχ. β' Τρίτ. πρωί Κάθισμα). ράβδος ἐξ ἥς ἐβλάστησεν ἄνθος ὡραῖον ὁ Χριστὸς 156, 68· ράβδος εὐθύτητος 7, 140 (Κλήμης). ράβδος εὐθαλῆς βασιλείου († Νοεμ. κ' Καν. προεόρτ. Εἰσοδίων ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος). ράβδος θεόφυτος βλαστήσασα ἄνθος τὸν ἀείζωον Χριστὸν (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφ. Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἀνδρέας). ράβδος θεία παθῶν πελάγη ρήσσουσα 11, 12 — θεία τοῦ Ἰησοῦ 1 ἐξανθήσασα τὸν φουτουργὸν καὶ ποιητὴν 38, 224 (Ἰωσήφ). ράβδος θεόβλαστος ἱερά 210, 106 (Μάρκ. Εὐγεν.). ράβδος ἡ μυστικὴ ἄνθος τὸ ἀμάραντον ἢ ἐξανθήσασα 126, 173 (Ἰωσήφ). ράβδος ἡ νικοπιὸς συνθλώσα τῶν ἀντιπάλων τὰς ἐπάροσεις 11, 226· ράβδος ἦν προεἶδεν Ἡσαΐας 3, 95 (Εὐχ.). ράβδος ξενοβλάστητος (Αποκ. Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ. Δαυίδ). ράβδος οὐρανομήκης ἐκ μικροῦ κόκκου ριζωθεῖσα ἐξ ἥς ἐβλάστησεν τὸ ἀμάραντον ἄνθος († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἄννης. Νικηδῆμος ἀγιορείτης). ράβδος ἐκ ρίζης φρεῖσα Ἰησοῦ ἀνθήσασα Ἰησοῦν τὸν ὠραῖον γλυκασμὸν († Καν. προεόρτ. Ὑπακ. ὠδ. α' τροπ. β').

ρ ε ἰ θ ρ ο ν διαυγὲς ἀθανασίας 163, 131 (Δαμ.). ρεῖθρον διειδέστατον ἀγιαζὸν τοὺς πιστοὺς (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Κοντάκιον. Νικηφ. Κάλλιστος). ρεῖθρον τῆς ζωῆς 11, 87· ρεῖθρον τῆς ζωῆς ἀκένωτον (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Ν. Κατασκευητός). ρεῖθρον ζωῆς ἀφθόνου 125, 170 (Μάρκος Εὐγεν.). ρεῖθρον τοῦ μύρου τῆς χάριτος 279, 246 (Εὐχ.). ρεῖθρον πλύνον μολυσμὸν ψυχικῶν μολυσμάτων 30, 121 (Εὐχ.). ρεῖθρον ρυπτικὸν μολυσμάτων († Ἰουλ. ε' (Αθαν. τοῦ ἐν Ἀθῶ) Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.). ρεῖθρον ἀφθαρείας († Καν. Ἀκακίου Μελιτινῆς ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ρ ε ο υ σ α δαψιλῆ καὶ χύδην τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. Νικηφ. Κάλλιστος).

ρ ἡ ξ α σ α τῆς παλαιᾶς ἔχθρας τὸν φραγμὸν 108, 39 (Εὐχ.).

(1) Ἰδ. Ἡσαΐου ια', 1 « Ἐξελεύσεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰησοῦ καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ρίζης ἀναθήσεται καὶ ἀναπαύσεται ἐπ' αὐτῷ πνεῦμα Θεοῦ, πνεῦμα σοφίας, πνεῦμα βουλῆς καὶ ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως καὶ εὐσεβείας, πνεῦμα φόβου Θεοῦ ἐμπλήσει αὐτόν. »

ρ ἰ ζ α ἱεράς φυλῆς βασιλείου ἀνθήσασα ἀνίκμως († Καν. (β') προεόρτ. Σταυροῦ ὠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος). ρίζα τῆς ἀφθαρείας († Καν. Ἀκακίου τοῦ ἐν τῇ Κλίμακί ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης). ρίζα ἀφθαρέτος ἀκηράτου τρυφῆς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α). ρίζα βλαστήσασα ἄνθος τὸ θεῖον (Παρακλ. Τρίτη πρωί Κάθ. Θεοτ. ἤχ. πλ. α') 162, 113 (Θεοφάνης). ρίζα τῆς εὐθηνίας († Καν. Συλλ. ἀγ. Ἄννης ὠδ. β' τροπ. β'). ρίζα ζωῆς αἰδίου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Γ). ρίζα τῆς ζωῆς ἀψευδῆς († Καν. Εἰσοδίων ὠδ. β' τροπ. δ' Γεώργιος). ρίζα θεόβλαστος 2, 313 (Εὐχ.). ρίζα πηγὴ καὶ αἰτία τῆς ἀφθαρείας (Πεντηκ. Μεσοπεντηκ. Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ'). ρίζα καὶ πηγὴ καὶ ἀρχὴ τῆς ἡμῶν σωτηρίας 181, 55 (Εὐχ.). ρίζα ἀπότιστος βλαστήσασα ἄφραση (Κοντ. Χριστουγέννων α' Ρωμ.). ρίζα ἀπότιστος τῆς ζωῆς τὸν βότρυν βλαστήσασα (Ἰουλ. ις' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ). ρίζα βασιλείου ἐξ ἱεράς φυλῆς βλαστήσασα ἀνίκμως († Αὐγ. α' Καν. εἰς τὸν σταυρὸν ὠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος). ρίζα τῆς πίστεως († Σεπτ. θ' Ἰδιόμελον). ρίζα θεοφύτευτος τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς († Καν. Γοβδελαᾶ ὠδ. ζ' Θεοτ.). ρίζα τιμία ἀναβλαστήσασα τὸν βλάστησιν παρεχόμενον († Καν. Ἀνία ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ρ ο δ ο ν ἀμάραντον 23, 97· ρόδον ἀνθηρὸν καὶ ἠδύπνοον 270, 141 (Εὐχ.). ρόδον ἐκλεκτὸν ἐν ταῖς κοιλίαισι τοῦ βίου (Νοεμ. θ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ.). ρόδον ἐρυθρὸν κοκκοβαφὲς 279, 143 (Εὐχ.). ρόδον ἐρυθρὸν λειμῶνος τῆς ἀγνείας καὶ μῆλον 263, 198 (Εὐχ.). ρόδον εὐσομον θεῖον κοκκοβαφὲς 98, 149 (Φώπιος). 228, 15 (καὶ κρίνον καθαρῶτατον. Εὐχ.). ρόδον εὐῶδες καὶ ἄνθος ἠδύπνοον 260, 176 (Εὐχ.). ρόδον ἐκ παραδέστατον 41, 181 (Εὐχ.). ρόδον ἐκ παραδείσου μυστικῶ ἐξ οὗ προῆλθε τῆς θεαρχίας ὀσμὴ 124, 91 (Μαν. ρήτωρ). ρόδον καθαρὸν καὶ ἠδύπνοον 261, 181 (Εὐχ.). ρόδον κοκκοβαφὲς καὶ εὐσομον 76, 199 (Εὐχ.). ρόδον μυρίπνοον 260, 229 (Εὐχ.). ρόδον τῆς παρθενίας ἐρυθρὸν 273, 158 (Εὐχ.).

ρ ο δ ο ν ἰ ἀ ἀγνή († Κανὼν εἰς τὸν Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. γ' Δαμ.). ροδωνιά ἢ ἠδύπνου ἢ ἐκ καλύκων βλαστήσασα παρθενίας ρόδον ἐρυθρὸν εὐῶδες (Προσόμ. ἤχ. βαρὺς Ἀνδρέας).

- ρ ο ι ἀ γλυκεία και κοκκοβαφής (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Παῦλος).
- ρ ο ὕ ς ἀένναος τὸν ἱλασμόν πηγάζουσα 11, 178.
- * ρ ο υ ο μ ἔ ν η τῶν ἔργων τοῦ βορβόρου (Ρωμ. 'Ακάθ. I)· ρυσαμένη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων προγονικῆς ἀποφάσεως (Αὐγ. ιε' Στιχ. α' εἰς τοὺς Αἴνους).
- ρ ὕ σ ι ο ν τῆ ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ († Νοεμ. ια' Καν. (εἰς Μηνᾶν) ὠδ. δ' Θεοτ.).
- * ρ ὕ σ τ ι ς ἑτοιμότητος ἐν θλίψεσι 94, 188 (Θηκ.)· ρύστις τῶν καταδίκων († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος)· ρύστις ἀδικουμένων († Θεοτ. Λάσκαρης).
- ρ ὠ μ η τῶν ἀσθενούντων, εὐθυμία και χαρὰ τῶν θλιβομένων 144, 57· ρώμη κατ' ἐχθρῶν νοητῶν και ὁρατῶν († Καν. Μωκίου ὠδ. ε' Θεοτ. Γεώργιος).
- ρ ὠ ξ ἔν βότρυι 99, 108 ('Αρσένιος).
- ρ ὠ σ ι ς ἄνοσος τοῖς ἀσθενοῦσιν 144, 136.

Σ

- Σ ἀ π φ ε ι ρ ο ς (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἄσματι τῶν Ἀσμάτων).
- σ β ε ν ν ὕ σ α φλογμὸν ἀρρωστίας (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Κοντ. Νικηφ. Κάλλιστος)· σβέσασα τὴν κάμινον τῆς ἀπάτης (Ρωμ. 'Ακάθ. I)· σβέσασα τὴν παμφλάζουσαν κάμινον τῆς πλάνης 64, 107 (Θηκ.)· σβέσασα τῆς πολυθείας τὴν κάμινον 138, 37 (Θηκ.)· σβέσασα τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης 23, 121 (Θηκ.) — φλογμὸν τῆς ἀπάτης (Προσόμ. ἤχ. δ' Λάσκαρης).
- σ β ἔ σ ι ς θανάτου 311, 11 (Θηκ.).
- σ ἔ β α σ μ α οὐράνιον τῶν δυνάμεων 292, 157 (Νικ. Κατασκεπηνός).
- σ ε β α σ μ ι ω τ ἔ ρ α παντὸς σεβάσματος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· σεβασμιωτέρα τῶν σεραφίμ († Δαμ. ἔνθ. ἀνωτ.).
- σ ἔ λ α ς ἄδυτον τοῦ νοητοῦ φωσφόρου 11, 75 σέλας τῶν προφητῶν 255, 88.
- σ ε λ ἦ ν η παμφαστάτη (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' (Θηκ.)· σελήνη ὑπέρφωτος († Καν. Κ)τίνου και Ἐλένης ὠδ. θ' Θεοτ.).
- * σ ε μ ν ἦ χαριτόπλοκος 130, 97 (Θεοφάνης).
- σ ε μ ν ο λ ὄ γ η μ α ἀγγέλων Εἰρη. 360, 63 (Γεώργ. 'Ανατολικός)· σεμνολόγημα τῶν ἐπιγείων 299, 167 (Μάρκ. Εὐγεν.)· σεμνολόγημα προφητῶν ἀποστόλων και μαρτύρων 230, 68 (Εὐχ.)· σεμνολόγημα γυναι-

- ων (Παρακλ. ἤχ. γ' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- σ ε μ ν ο π ρ ε π ἦ ς μήτηρ Θεοῦ († Νοεμ. ιγ' Καν. ἱαμβ. (εἰς Χρυσόστομον) ὠδ. δ' Θεοτ. Μερκούριος).
- σ η μ ε ἶ ο ν καταλλαγῆς και ἀναπλάσεως (Νοεμβρ. κα' Καν. (α') ὠδ. 5' τροπ. β' Γεώργιος).
- σ θ ἔ ν ο ς ἀπερίτρεπτον τῶν πολεμουμένων 168, 82 (Θηκ.)· σθένος ἀτρεπτον μαρτύρων, ὁσίων ἐγκαλλώπισμα και στέφανος 136, 190 (Θηκ.)· σθένος μαρτύρων 23, 32· σθένος τῶν πιστῶν 121, 89 ('Ἠλίας Κρήτης)· σθένος τῆς στρατιᾶς τὸ ἀκαθαίρετον († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος)· σθένος τῶν μοναζόντων († Ρωμ.).
- σ ι γ ἦ τῶν θαυμασίων τοῦ Θεοῦ 255, 10.
- Σ ι λ ω ἄ μ ἄλλος δεύτερος· ὕδωρ πηγάζων ὡς ἐκ πέτρας παράδοξον (Πεντηκ. Πέμπτη Διακ. εἰς τοὺς Αἴνους τροπ. α' Νικηφ. Κάλλιστος).
- Σ ι ὦ ν ἀγία πόλις ἔμμηχος 31, 130 (Μάρκον Εὐγεν.)· Σιών ἀγία και Ἱερουσαλήμ ἐν τῇ ὁ εἰρηνάρχης Χριστὸς ἐβασίλευσεν 263, 53 (Εὐχ.)· Σιών ἐκλεκτὴ τοῦ βασιλέως πόλις (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Καν. ὠδ. η' Θεοτοκ.)· Σιών ἐκλεκτὴ πόλις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἡ ζῶσα 41, 246 (Εὐχ.)· Σιών ἦν ἡρετίσατο Κύριος εἰς κατοικίησιν 124, 189 (Μαν. ρήτωρ)· Σιών θεοδόχος Εἰρη. 126, 71 (Γεώργ. Σικελιώτης)· Σιών νέα περίδοξος († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· Σιών λογικὴ και ἔμμηχος († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. θ' Θεοτ.).
- σ κ ε δ ἄ σ α σ α τὸν ζόφον τῆς πλάνης 68, 82 (Θηκ.)· σκεδάζουσα τὸν ταραχὸν τῶν παθῶν († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).
- σ κ ε π α σ τ ἦ ς τῶν πιστῶν 228, 145 (Εὐχ.).
- * σ κ ἔ π η τῶν ἀνθρώπων 149, 92 (Εὐχ.)· σκέπη ἀκλόνητος (Αὐγ. ις' Καν. (β') ὠδ. η' Θεοτ.)· σκέπη και ἀντίληψις καταπονομένων (Πεντηκ. Σαβ. τῶν Μυροφ. Προσόμ. α')· σκέπη ἀνυπέροβλητος 175, 11 (Φώτιος)· σκέπη ἀσφαλῆς 46, 100 ('Ἰγνάτιος)· σκέπη βεβαία και ἀρρηκτος (Προσ. πλ. β' Ν. Κατασκεπηνός)· σκέπη και βοήθεια κραταιὰ 11, 204· σκέπη βροτῶν ἀκατάληπτος 11, 78· σκέπη ἔνθεος ('Ἰαν. κδ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.)· σκέπη ζώντων και θανόντων γαλήνη δόξα και τροφή και ἄνεσις και ρύσις (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ' 'Αρσένιος)· σκέπη θεία

των θροτῶν 90, 205 (Θηκ.)· σκέπη κατα-
 πουμένων (Παρακλ. ἤχ. β' Σαβ. ἐσπερ.
 Προσόμ. α' μικροῦ ἐσπερινοῦ)· σκέπη καὶ
 καταφυγὴ τῆς ψυχῆς 11, 235· σκέπη τοῦ
 κόσμου καὶ ἀντίληψις 41, 187 (Εὐχ.) —
 τοῦ κόσμου καὶ χαρὰ 64, 1 (Θηκ.)· 22,
 101 (Θηκ.) — τοῦ κόσμου καὶ στήριγμα
 21, 38 (Θηκ.)· σκέπη τοῦ κόσμου πλατυ-
 τέρα νεφέλης (Ρωμ. 'Ακάθ. Λ)· σκέπη
 κραταιὰ 10, 125 — κραταιὰ τῶν ἀποσιμέ-
 νων 30, 6 (Εὐχ.) 5, 119· σκέπη πιστῶν ἀό-
 πλων καὶ γυνῶν 182, 20 (Εὐχ.)· σκέπη
 πολυτελής 11, 176· σκέπη σωτήριος καὶ
 τεῖχος καὶ καταφυγὴ καὶ προστασία 47, 6
 'Ιγνάτιος)· σκέπη καὶ χαρὰ 46, 66 ('Ιγνά-
 τιος) — καὶ χαρὰ καὶ στήριγμα καὶ ἀγα-
 λίσματα πιστῶν 64, 64 (Θηκ.)· σκέπη ψυχῆς
 2, 320 (Εὐχ.) — τῶν ψυχῶν 140, 187
 (Θηκ.) — ψυχῶν καὶ ἀντίληψις 42, 284
 (Εὐχ.)· σκέπη προπύργιος 30, 79 (Εὐχ.)·
 σκέπη τῶν ἀσκέπων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν
 Εὐαγγελισμόν).

σ κ ε ὕ ο ς ἀγιωσύνης ἅγιον 182, 256 (Εὐχ.)·
 σκεῦος βαρύτιμον τοῦ ἁγ. πνεύματος
 (Προσόμ. ἤχ. β')· σκεῦος εἰσδεξάμενον
 μύρον τὸ ἀκένωτον 126, 278 ('Ιωσήφ)·
 σκεῦος εὐωδίας μυστικῆς († Εὐχ. Καν.
 (ε') εἰς Χριστὸν ὠδ. η' Θεοτ.)· σκεῦος
 τῆς εὐωδίας εὐώδες 275, 10 (Εὐχ.)· σκεῦ-
 ος Θεοῦ ἡγιασμένον 165, 130, 136, 142,
 148 (Μαν. ρήτωρ)· σκεῦος καθαρὸν καθα-
 ρότητος 273, 164 (Εὐχ.)· σκεῦος καθαρῶ-
 τaton τοῦ ποιητοῦ 171, 46 (Θηκ.)· σκεῦος
 τοῦ νοητοῦ μύρου 213, 135 (Θηκ.)· σκεῦος
 τοῦ παναγίου πνεύματος ἅγιον καὶ δοχεῖον
 ἱερὸν 79, 1· σκεῦος πάγχρυσον τοῦ κτίστου
 94, 56 (Θηκ.)· σκεῦος πάντιμον μύρου τοῦ
 θείου 21, 81 (Θηκ.)· 91, 182 (Θηκ.)·
 σκεῦος πολύτιμον εὐχρηστον († Νοεμ. κα'
 Στιχ. Προσόμ.)· σκεῦος τίμιον ἀκένωτου
 μύρου καὶ εἰλικρινοῦς 167, 93 (Θηκ.)·
 σκεῦος τίμιον ἀκένωτου μύρου 173, 75
 (Θηκ.)· σκεῦος φωτὸς καθαρὸν 167, 188
 (Θηκ.)· σκεῦος ἱερώτατον (Νοεμ. κα'
 Στιχ. (β') μικροῦ ἐσπερ.)· σκεῦος ἐξαίρε-
 τον τῆς εὐωδίας Χριστοῦ ('Οκτ. κς' Καν.
 (β') ὠδ. α' Θεοτ. Φιλόθεος)· σκεῦος ἐκ-
 λογῆς τὸ θεοχώρητον († Στιχ. Θεοτοκίον.
 Φιλόθεος)· σκεῦος τῆς εὐωδίας († Καν.
 'Αλυπίου Κιονίτου ὠδ. θ' Θεοτ. Δαμ.).

* σ κ η ν ἦ ἁγία ἁγίου Θεοῦ 113, 145 (Εὐχ.)
 σκηνη ἁγία καὶ πλατυτέρα οὐρανῶν, ὡς τὸν

ἐν πάσῃ τῇ κτίσει ἀχώρητον δεξαμένη (Πα-
 ρακλ. ἤχ. γ' Κυρ. πρωτῆ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.
 Δαμ.) — ἁγία καὶ κλωτὸς καὶ πλάξ τοῦ
 νόμου τῆς χάριτος (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυ-
 χῶν Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ' Θεοφάνης)· σκη-
 νη ἁγία τῶν ἁγίων († Καν. Μαρκιανοῦ ὠδ.
 δ' (Θεοτ. Γερμανός)· σκηνη ἁγιάσματος
 101, 82 (Δαμ.)· Παρακλ. ἤχ. α' Τρ. πρωτῆ
 Καν. ὠδ. ς' Θεοτ. 'Ιωσήφ) 33, 123· σκη-
 νη ἀληθῆς καὶ καθαρὰ ('Ιουλ. β' οἶκος)·
 σκηνη ἄμαχος 219, 36 (Θηκ.)· σκηνη ἀ-
 μίαντος τοῦ Θεοῦ 95, 28 (Θηκ.)· σκηνη
 ἀμόλυτος 19, 59 (Θηκ.)· 36, 41, 85, 33,
 113· σκηνη ἀχειρότευκτος 2, 314 (Εὐχ.)·
 σκηνη ἀχραντος (Παρακλ. ἤχ. δ' Τρίτη
 πρωτῆ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· σκηνη
 ἀψαυτος 1, 297 (Εὐχ.)· σκηνη τοῦ βασι-
 λέως ἀμίαντος 183, 36 (Εὐχ.)· σκηνη βα-
 σίλειος († Καν. (Κομ. Θεοτόκου) ὠδ. γ'
 τροπ. β' Γεώργιος)· σκηνη τῆς δόξης
 (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. ς' τροπ.
 ς' 'Ιωσήφ Στουδίτης)· σκηνη ἐμφυκος 21,
 32 (Θηκ.)· σκηνη ἣν ἐπηξεν ὁ τῶν αἰώ-
 νων Κύριος 124, 97 (Μαν. ρήτωρ)· σκη-
 νη ἠλιόμορφος καὶ ἀμόλυτος († Στιχ.
 Θεοτοκίον) — ζωῆς τῆς ἀκηράτου (Πα-
 ρακλ. ἤχ. πλ. δ' Δευτ. πρωτῆ Καν. ὠδ. γ')·
 σκηνη ἡγιασμένη Εἰσμ. 145, 11 (Δαμ.)·
 63, 187 (Θηκ.)· σκηνη κόσμιος 119, 146·
 σκηνη θεία τοῦ δεσπότητος ὡς συλλαβοῦσα
 ἐν γαστρὶ καὶ τεκοῦσα τοῦτον σαρκί 37,
 140· σκηνη θεοδόχος τοῦ Λόγου Εἰσμ. 353,
 71 (Γεώργ. Σικελιώτης)· σκηνη θεοκόσμη-
 τος 14, 6, 21, 53 (Θηκ.)· σκηνη θεόδημη-
 τος ('Απριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ.
 Δαυίδ) — θεοκόσμητος καὶ τέμενος ἐμφυ-
 χον 65, 134 (Θηκ.)· σκηνη θεότευκτος
 49, 187 (Μητροφ.)· Εἰσμ. 153, 73 (Θε-
 όδωρος Στουδίτης)· σκηνη Θεοῦ μυρίπνοος
 († Καν. 'Ιω. Δαμασκηνοῦ ὠδ. ς' Θεοτ.
 Εὐχ.)· σκηνη τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου (Ρωμ.
 'Ακάθ. Ψ)· σκηνη θεοφόρος († Κανῶν
 εἰς τὸν Πρόδρομον ἤχ. βαρὺς ὠδ. η' Θεοτ.
 Εὐχ.)· σκηνη θεοχώρητος († Κάθισμα
 προσόστ. Γενν. Θεοτόκου)· 14, 209, 194,
 3, 13, 204, 103, 219, 122, Εἰσμ. 244, 51
 σκηνη θεοχαρίτωτος (Παρακλ. ἤχ. πλ. α'
 Καν. ὠδ. ς' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· σκηνη λογικὴ
 ζῶσα ἀχειρόπλοκος 187, 277 (Εὐχ.)· σκη-
 νη τοῦ Λόγου ἀχραντος 94, 51 (Θηκ.) —
 τοῦ Λόγου καὶ ἐνδιαίτημα 150, 11 (Εὐχ.)
 — τοῦ Λόγου θεία (Παρακλ. ἤχ. γ' Δευτ.

πρωί Κάθ. β' Στιχολ. Θεοτ.)· σκηνή τοῦ μαρτυρίου καὶ πλάκες τῆς διαθήκης θεολάζεσθαι 132, 194 (Λάσκαρης)· σκηνή τοῦ Μωϋσέως († Κάθ. Θεοτ. εἰς Θέκλαν)· σκηνή νέα 122, 53, 60· σκηνή οὐράνιος 18, 13 (Δαμ.)· σκηνή πάμφωτος εἰς ἣν ὁ φωτοδότης κατώκησε 20, 175 (Θηκ.)· σκηνή πλατυτέρα νεφέλης 89, 81 (Θηκ.) — πλατυτέρα οὐρανῶν (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. πρωί Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· σκηνή τοῦ πνεύματος 208, 114· σκηνή πολύφωτος († Στιχ. Συλλήψεως ἁγίας Ἀννης)· σκηνή προορισθεῖσα πρὸς καταλλαγὴν τοῦ Θεοῦ (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. η' τροπ. α')· σκηνή σοφίας τῆς ὑπερσόφου 122, 1· σκηνή ὑπεραγία 156, 37· σκηνή ὑπερνεφής 77, 26 (Εὐχ.)· σκηνή ὑπετέρα τῶν οὐρανῶν († Στιχ. προεόρτιον Εἰσοδίων)· σκηνή ὑπέρτιμος 70, 169 (Μάρκ. Εὐγεν.)· σκηνή ὑψίστου ἢ πάμφωτος 171, 29 (Θηκ.)· σκηνή ὑπέρφωτος († Καν. (γ') Εἰσοδίων ὠδ. δ' τροπ. β' Γεώργιος)· σκηνή τοῦ φοβεροῦ καὶ ὑψηλοῦ ἀνακτος 136, 25 (Θηκ.)· σκηνή φωτὸς 243, 138 (Δαμ.)· σκηνή φωτοφόρος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. πρωί Καν. εἰς κοιμηθέντας ὠδ. α' Θεοτ.)· 129, 50 (Θεόκτιστος)· 152, 1 (τοῦ βασιλέως Χριστοῦ)· σκηνή χαριτόπλοκος χρυσοῦ παστάς († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. δ' ὠδ. θ' Θεοτ. Εὐχ.)· σκηνή ἢ χωρήσασα τὸν ἀχώρητον Κύριον (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Ἀνδρέας)· σκηνή χρυσοποικιλτος καὶ περιθλεπτος († Δεκ. κς' Καν. ὠδ. η' τροπ. β')· σκηνή νέα πορφυροποικιλτος ἦν ὁ ποικιλτῆς ἐκαινούργησε Βεσελεὶλ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν)· σκηνή νέα καὶ τέμενος πανίερων τῆς πανυμνήτου καὶ θείας οικονομίας († Καν. ἁγ. Δημητρίου ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· σκηνή εὐρύχωρος († Στιχ. προεόρτιον Εἰσοδίων)· σκηνή νοητὴ ἐν ἣ ὁ Λόγος ἐσκήνωσε († Καν. Ἀμφιανοῦ ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

σ κ ἦ ν ο ς θεῖον σκεῦος ἀγνότητος καὶ ἀφθαρσίας ταμείον ὑπέρτιμον 104, 185 (Μάρκος Εὐγεν.)· σκήνος τίμιον τοῦ δεσπότη 240, 15 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· σκήνος θεοδόχον (Αὐγ. ιε' Καν. (α') ὠδ. γ' τροπ. β' Κοσμάς)· σκήνος θεοχώρητον († Στιχ. Κοιμήσεως Θεοτόκου).

* σ κ ἦ ν ω μ α ἅγιον ἀνάκτορον θεῖον 109, 130 (Εὐχ.)· σκήνωμα ἀδιάφθορον (Σεπτ.

ια' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.)· σκήνωμα ἀγνείας (Μαῖου γ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· σκήνωμα ἄχραντον λαμπρότατον ἡλίου 137, 90 (Θηκ.)· σκήνωμα ἀγνὸν καὶ καθαρὸν τοῦ βασιλέως τῆς δόξης (Νοεμ. κγ' Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· σκήνωμα δόξης ἡλίου 80, 2 (Εὐχ.)· σκήνωμα εὐρύχωρον τοῦ δεσπότη 261, 185 (Εὐχ.)· 126, 129 (Ἰωσήφ)· σκήνωμα ἡγιασμένον τοῦ ὑψίστου (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. πρωί Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. (Δαμ.)· Πεντηκ. Τετάρ. Μεσοπεντ. Καν. ὠδ. ζ' τροπ. δ')· σκήνωμα θεοδόχον καὶ ἐνδιαίτημα Θεοῦ 108, 128 (Εὐχ.)· σκήνωμα θεῖον τοῦ Θεοῦ 23, 214 (Θηκ.)· 1, 55 (Εὐχ.)· σκήνωμα θεοκόσμητον (Νοεμ. λ' Κάθισμα Θεοτ.)· σκήνωμα θεότητος 228, 179 (Εὐχ.)· 240, 188 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· σκήνωμα Θεοῦ τὸ ἔμψυχον 77, 5 (Εὐχ.) — ἔμψυχον καὶ φωτεινὸν 135, 26 (Θηκ.)· σκήνωμα θεοπρεπὲς τῶν οὐρανῶν πλατύτερον καὶ καθαρώτερον (Φεβρ. ε' Καν. ὠδ. α')· σκήνωμα Θεοῦ τὸ καθαρώτατον 53, 22, 114, 34 (Εὐχ.)· σκήνωμα καθαρώτατον τῆς παντουργοῦ Τριάδος († Καν. 40 μαρτύρων ὠδ. η' Θεοτ. Παῦλος Ξηροποταμινός)· σκήνωμα Θεοῦ φωτοφόρον 28, 203 (Φώτιος)· σκήνωμα θεοχώρητον 263, 52 (Εὐχ.)· σκήνωμα Θεοῦ τερπνὸν καὶ πανάγιον († Καν. Ζωσιμᾶ ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· σκήνωμα καθαρὸν ἀγνείας καὶ παρθενίας 118, 29· σκήνωμα καθαρώτατον τοῦ Λόγου 92, 147 (Θηκ.)· σκήνωμα λαμπρότατον αἰγλης τῆς σεπτῆς καὶ τρισηλίου 131, 200 (Μαν. ρήτωρ)· σκήνωμα τοῦ Λόγου χρυσαυγέστατον 169, 78 (Θηκ.)· σκήνωμα ἄλβιον τοῦ Θεοῦ 264, 324 (Εὐχ.)· σκήνωμα τοῦ οὐρανοῦ ὑπέρτερον καὶ γῆς πλατύτερον 110, 25 (Εὐχ.)· σκήνωμα παρθενίας θεοχάρακτον 130, 193 (Θεοφάνης)· σκήνωμα πανάγιον τοῦ ὑψίστου καὶ παντάνακτος Θεοῦ 14, 118· σκήνωμα πυρρίμορφον τοῦ πλαστοουργοῦ 298, 33 (Μαν. ρήτωρ)· σκήνωμα ρείθρου τοῦ ζῶντος (Νοεμ. ιβ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ.)· σκήνωμα τοῦ ὑψίστου καὶ τέμενος ἀγιότητος 83, 158 (Μητροφ.) — τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον (Πεντ. Κυρ. τοῦ Πάσχα)· σκήνωμα τοῦ φωτὸς († Καν. Μαρίας Αἰγυπτίας ὠδ. γ' τροπ. γ' Συμεὼν Μεταφρ.)· σκήνωμα χαρᾶς († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. δ' ὠδ. α' Θεοτ. Εὐχ.)·

σκήνωμα ώραϊον καὶ θεοδόχον 273, 168 (Εὐχ.). σκήνωμα ἀγνείας φωτεινὸς (Σεπ. γ' Καν. (γ') ὠδ. γ' Θεοτ.). σκήνωμα ὕδατος ἀλλομένου εἰς ἀθανασίαν ('Ιαν. γ' Καν. (γ') ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης). σκήνωμα φωταυγὲς τοῦ πάντων βασιλέως († Καν. Θεράποντος ὠδ. α' Θεοτ. 'Ιωσήφ). σκήνωμα φωτειδέστατον († Καν. (ζ') 'Αθαν. τοῦ ἐν 'Αθῶ ὠδ. δ' Θεοτ.).

σ κ ἦ π τ ρ ο ν τοῦ Δαυὶδ κράτιστον καὶ τιμώτατον καὶ περιδοξον 214, 55 (Θηκ.). σκῆπτρον πανθαύμαστον ('Ιουλ. ιε' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. 'Ιωσήφ). σκῆπτρον τὸ ἅγιον (Δεκ. θ' Καν. (β') ὠδ. η' τροπ. β'). σκῆπτρον τὸ ἐξ 'Ιούδα βασιλικώτατόν τε καὶ κράτιστον.

σ κ ο π ὀ ς ὁ προεπινοηθεὶς [πρὸ] τῶν αἰώνων τῷ ποιητῇ τῶν αἰώνων († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. 'Ανδρέας).

σ κ ο ρ π ἰ ζ ο υ σ α τὰ στίφη τῶν ἐχθρῶν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Λ).

σ ο β ο ὕ σ α τὸν σκοτασμὸν τοῦ νοῦς († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).

σ ο φ ω τ ἔ ρ α τοῦ σοφοῦ Σολομῶν (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).

σ π ἄ θ η τῶν ἐχθρῶν 11, 47.

σ τ α γ ὶ ν οὐρανία τὸν ζωοδότην Χριστὸν ἐπιγῆς ἀρρεύτως ὑπέζουσα (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. εἰς τοὺς Αἶνους τροπ. β' Νικηφ. Κάλλιτος).

σ τ ἄ ζ ο υ σ α θεῖον γλυκασμὸν 296, 173.

σ τ α κ τ ἦ εὐδοεστάτη (Προσόμ. ἤχ. βαρῦς 'Ανδρέας).

* σ τ ἄ μ ν ο ς γλυκασμοῦ († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἤχ. πλ. β' ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.). 204, 153 (Θεοφάνης). στάμνος θεία τὸ μάννα τῆς ζωῆς φέρουσα († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἤχ. δ' ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.). στάμνος ἱερὰ 1, 195 (Εὐχ.). στάμνος ἢ τὸ μάννα φέρουσα 14, 122. στάμνος μανναδόχος 311, 164 (Θηκ.). στάμνος ἢ χρυσῆ ἢ ἔνδον φέρουσα τὸ μάννα 21, 105 (Θηκ.) — χρυσῆ τοῦ μάννα διάδοχος 58, 15 (Γεώργιος). στάμνος χρυσήλατος ἐξ ἧς βλύζει μύρον ζωοποιὸν 288, 143 (Μητροφ.). στάμνος κεχρυσωμένη Εἰσμ. 119, 57 ('Ανδρέας). στάμνος ἔγχρυσος (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Κυρ. πρωτὶ Μακαρισμῶν Θεοτ.) — ἔμψυχος κεχρυσωμένη καθαρότητι καὶ κάλλεσιν ἀγνείας καὶ χάριτος († Στιχ. προεόρτιον Εἰσοδίων). στάμνος δλόχρυσος Εἰσμ. 41, 57 (Γεώργ. 'Ανατολικός). στά-

μνος πάγχρυσος τὸν Θεὸν ὡς μάννα δεξαμένη ὡς ρεῖθρον ἀειζωίας 11, 217. στάμνος κεκτημένη τὸ μάννα τῆς ζωῆς 66, 121 (Θηκ.). στάμνος θεία τοῦ νοητοῦ μάννα 84, 52. στάμνος λογικὴ ἀθανασίας μάννα Χριστὸν φέρουσα (Παρακλ. ἤχ. γ' Τριτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ.). στάμνος ἔμψυχος τὸ μάννα τῆς θεότητος φέρουσα 109, 97 (Εὐχ.). στάμνος πολυώνυμος καὶ περικλυτος 31, 89 (Μάρκ. Εὐγεν.). στάμνος φωταυγῆς καὶ πάγχρυσος (Μαρτ. κδ' Καν. ὠδ. α' τροπ. γ'). στάμνος χρυσαυγίζουσα (Νοεμ. κβ' Καν. α' ὠδ. ζ' Θεοτ. 'Ιωσήφ). στάμνος ὑπέρτιμος († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. η' τροπ. δ' Γεώργιος). στάμνος χωρήσασα τὸν τοῦ μάννα δοτήρα († Καν. ἁγ. νηπίων ὠδ. η' τροπ. δ' 'Ιγνάτιος). στάμνος τοῦ μάννα τὸν γλυκασμὸν τοῦ παντὸς χωρήσασα († Καν. Τεοτίου ὠδ. ζ' Θεοτ. 'Ιωσήφ).

σ τ ἄ σ ι ς ἀστραπῆς 11, 140. στάσις γνώσεως 11, 15. στάσις κινουμένων 11, 106. στάσις τῶν πιπτόντων († Στιχ. Κυρ. 'Απόκρως)

σ τ ε ι ρ ὼ σ α σ α τὴν θανατηφόρον καὶ πολυτεκνον πλάνην 228, 151 (Εὐχ.).

σ τ ἔ λ ε χ ο ς ἱερώτατον βλαστήσασα ἐκ ρίζης 'Ιεσσαὶ 78, 173 (Εὐχ.). στέλεχος ἱερώτατον καὶ ἀφθαρτον (Προσόμ. ἤχ. γ' 'Ανδρέας).

σ τ ἔ μ μ α τῆς ἐγκρατείας (Ρωμ. 'Ακάθ. Ν).

σ τ ἔ ν ὴ σ α σ α πάσας τὰς μεθοδείας τοῦ πολεμήτορος (Αὐγ. α' Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ.).

σ τ ε ρ ἔ ω μ α ἀκλόνητον 216, 11 (Θηκ.). στερέωμα ἄσειστον πάσης οἰκουμένης 138 15 (Θηκ.) — ἄσειστον τῶν μαρτύρων († Καν. Πελαγίας ὠδ. α' Θεοτ. Γερμανός). στερέωμα τὸν ἥλιον φέρουσα δικαιοσύνης 99, 37 ('Αρσένιος). στερέωμα πιστῶν 1, 203 (Εὐχ.). στερέωμα καὶ πύργος ἀσάλευτος 21, 206 (Θηκ.). στερέωμα ὑπέρτιμον κατακοσμούμενον ὡσπερ ἄστροις ταῖς θεαῖς ἐλλάμψεσι ('Ιουλ. β' Καν. (β') ὠδ. δ' τροπ. α'). στερέωμα πολύφωτον καταφωτίζον τοῖς τέρασιν τὰ πέρατα († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον (ε') ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.). στερέωμα ὑπέρλαμπρον († Καν. Γρηγ. 'Ακραγαντίνων ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος).

σ τ ἔ φ α ν ο ς θεῖος 21, 3 (Θηκ.). στέφανος ὁ καὶ καθήχημα καὶ ώραϊον διάδημα καὶ κόσμος χριστιανῶν 271, 281 (Εὐχ.). στέφα-

- νος μαρτύρων 64, 31 (Θηκ.)· στέφανος τῆς θείας δόξης (Αὐγ. λα' Δόξα ἔσπερ.)· στέφανος καὶ δόξα μαρτύρων 91, 207 (Θηκ.)· στέφανος μαρτύρων ἀκήρατος 63, 86 (Θηκ.) — μαρτύρων ἀμαράντινος (Προσόμ. πλ. β' Νικ. Κατασκεπητός) — μαρτύρων καὶ δόσιων ἐγκαλλώπισμα 63, 31 (Θηκ.)· στέφανος χαρίτων 165, 66 (Μαν. ρήτωρ)· στέφανος ἀδλοφόρων εὐκλεῶν καὶ ἱεραρχῶν ἐγκαλλώπισμα (Νοεμ. γ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· στέφανος τίμιος βασιλευόντων (Προσόμ. ἦχ. δ' Εὐχ.)· στέφανος δόξης τῆς ἐκκλησίας († Καν. Ἀρτεμίου ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος)· στέφανος πάγχρυσος († Μακαρισμὸς Ὑπαπαντῆς).
- σ τ ε φ ἄ ν ω μ α τῶν εὐσεβῶν ἀνάγκων 21, 108 (Θηκ.)· στεφάνωμα εὐπρεπὲς ἀποστόλων (Ὁκτ. ια' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· στεφάνωμα τῶν ἀθλητῶν λαμπρότατον (Προσόμ. ἦχ. γ' Μαν. ρήτωρ)· στεφάνωμα μαρτύρων (Προσόμ. ἦχος δ' Θεοφάνης).
- σ τ ε φ ο ς ἀμάραντον ἀδλοφόρων (Παρακλ. ἦχ. δ' Πέμπ. πρωὶ καὶ νῦν τῶν Μακαρισμῶν) — μαρτύρων ἀμαράντινον 19, 212 (Θηκ.)· 138, 42 (Θηκ.) 167, 14 (Θηκ.) — ἀμάραντον 21, 223 (Θηκ.)· στέφος τίμιον βασιλέων 173, 93 (Θηκ.).
- σ τ ἦ λ η τῆς παρθενίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ)· 135, 85 (Θηκ.) — παρθενίας ἀσυλώτατος 92, 154 (Θηκ.)· στήλη πύρινος 125, 110 (Μάρκ. Εὐγεν.).
- σ τ ἦ ρ ι γ μ α ἀκλινέστατον τῶν πιστῶν 67, 16 (Θηκ.)· στήριγμα ἀπροσμάχητον 198, 170· στήριγμα ἀρραγὲς καὶ διάσωσμα (Αὐγ. λα' Στιχ. β' τῶν Αἰωνῶν)· στήριγμα ἀσάλευτον οἰκουμένης 134, 90 (Θηκ.)· στήριγμα τοῦ λαοῦ 104, 13 (Μάρκος Εὐγεν.)· στήριγμα κόσμου καὶ χαρὰ 24, 115 (Θηκ.)· στήριγμα τῆς πίστεως 23, 44 (Θηκ.)· στήριγμα πιστῶν 21, 188 (Θηκ.)· στήριγμα ἀσάλευτον τῆς πίστεως (Παρακ. ἦχ. πλ. δ' Τρίτη πρωὶ Κάθ. Θεοτ.)· στήριγμα ὀλισθαινόντων (Αὐγ. λα' Καν. (β') ὠδ. η' τροπ. γ' Ἰωσήφ)· στήριγμα τῶν μητέρων (Αὐγ. γ' Καν. (Δαλιμάτου) ὠδ. θ' Θεοτ. καὶ τετραῶδ. ὠδ. θ' Θεοτ. τοῦ Σαββάτου δ' ἑβδομ. τῶν νηστειῶν. Θεόδωρος)· στήριγμα ἀκλινὲς τῶν ἐπ' αὐτῇ πεποιδότων († οἶκος (ι') η' Σεπτέμβρ. Ρωμ.).
- σ τ η ρ ι γ μ ο ς καὶ προστασία 55, 8.
- σ τ ἦ σ α σ α θανάτου φορὰν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Μ)· στήσασα τοῦ θανάτου τὴν νεμομένην ἀσχετον ὁρμὴν 163, 150 (Δαμ.)· στήσασα θανάτου τὴν τυραννίδα ἀθανασίαν καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ κησασα (Νοεμ. θ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· στήσασα τὴν ρύμην τοῦ θανάτου τὸν ἀθάνατον Θεὸν ἀποτεκοῦσα (Παρακλ. ἦχ. πλ. δ' Πρωὶ Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- σ τ ο λ ἦ γυμνητευόντων 253, 65 (Θηκ.)· στολὴ τῶν γυμνῶν παρρησίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν)· στολὴ θεότευκτος τῶν δόσιων 64, 32 (Θηκ.)· στολὴ ἱερέων εὐλαβῶν 22, 54 (Θηκ.)· στολὴ ἱερέων εὐλαβῶν φαυροτάτη 248, 112 (Θηκ.)· στολὴ δόσιων 218, 77 (Θηκ.)· στολὴ τοῦ σαρκωθέντος παντάνακτος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· στολὴ τῆς ἐκκλησίας († Καν. Ἀρτεμίου ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος)· στολὴ πάγχρυσος τοῦ βασιλέως καὶ Θεοῦ († Καν. Εἰσοδίων ὠδ. ε' τροπ. α' Γεώργιος)· στολὴ ἡ βασιλείος τοῦ ἀνδρωθέντος ὑπερανάρχου Λόγου († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέας)· στολὴ θεοποιικυτος (ἐνθ. ἀνωτ. Ἀνδρέας).
- σ τ ο λ ι σ μ ο ς δόσιων ὠραιότατος 170, 65 (Θηκ.).
- σ τ ὀ μ α τῶν ἀποστόλων ἀσίγητον (Ρωμ. Ἀκάθ. Η) 93, 63 (Θηκ.)· 63, 74 (Θηκ.)· στόμα τῶν ἀποστόλων τὸ πολύφθογγον 253, 48 (Θηκ.)· στόμα τῶν ἀποστόλων ἡδὺ καὶ πολυεῦλαλον 20, 7 (Θηκ.)· στόμα καὶ καύχημα καὶ καταφύγιον καὶ βοήθεια τῆς ἀνθρωπότητος 144, 159· στόμα ἀψευδὲς τῶν προφητῶν 250, 51 (Θηκ.).
- σ τ ο ρ γ ἦ πάντα πόθον νικῶσα (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν).
- σ τ υ γ ν ὀ τ η ς καὶ σκνθρωπότης ἐχθρῶν 255, 25.
- * σ τ ὺ λ ο ς ἐκκλησίας ἀπειρίτρεπτος 248, 9 (Θηκ.) — τῆς ἐκκλησίας ἀσάλευτος 68, 13 (Θηκ.)· στύλος καὶ ὄρος κατάσκιον Θεοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· στύλος πυρίμορφος 14, 114· στύλος πύρινος ὀδηγῶν τοὺς ἐν σκότει (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ) — πύρινος δι' οὗ εἰσῆχθημεν πρὸς θείαν κατάπαυσιν οἱ ἐξόριστοι τὸ πρὶν 19, 184 (Θηκ.) — πύρινος φωτὸς ἡλιακοῦ 11, 66 — πύρινος ἄγων πρὸς θείαν καὶ φωτοειδῆ εὐφροσύνην 135, 170 (Θηκ.) — πύρινος ὀδηγὸς φυλῆς χριστιανῶν 200, 178 (Μαν. ρήτωρ)· στύλος παρθενίας ἀκλινέστατος

(Προσόμ. ἤχ. γ' Εὐχ.)· στύλος πύρινος εἰσάγων τὸν νοητὸν Ἰσραὴλ εἰς θεῖαν κατὰ πνευσιν (Προσόμ. ἤχ. δ' Εὐχ.).

στρατηγικότερα τῶν ἀρχαγγέλων (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Ἀνδρέας).

στρατηγὸς ὑπέρομαχος (Ρωμ. Κοιν. Ἀκαθίστου).

στρουθίον ὄλον καθαρώτατον (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν τῶν Αἰώνων).

συγκλωσά πάγας δαίμόνων 46, 266 (Ἰγνάτιος).

συγχώρησις πολλῶν πταιόντων (Ρωμ. Ἀκαθ. Ν) — πολλῶν ἐγκλημάτων 63, 101 (Θηκ.).

συλλαβοῦσα ἀρρήτως καὶ τεκοῦσα τὸν κτίστην τὸν ἴδιον (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Κυρ. πρωί Μακαρισμῶν Θεοτ.)· συλλαβοῦσα ἄνευ σποράς τὸν ἄληπτον († Καν. Σωσθένους ἀπ. ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· συλλαβοῦσα ἀγεωργήτως τῆς ἀφθαρσίας τὸν ὄτρυν (Πεντηκ. Κυρ. τῶν Μυροφόρων Καν. ὠδ. ζ' Ἀνδρέας)· συλλαβοῦσα ἀνερμηνεύτως τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ Προσόμ. γ' μικροῦ ἔσπερ.)· συλλαβοῦσα τὴν αἰγλὴν τῆς Τριάδος καὶ τεκοῦσα χαρὰν τῇ οἰκουμένῃ († Καν. Κ) τίνου καὶ Ἑλένης ὠδ. η' Θεοτ. Δαμ.)· συλλαβοῦσα τὸν ἅπασαν δρακὶ τὴν κτίσιν συνέχοντα 34, 83· συλλαβοῦσα ἀρρήτως Θεὸν 37, 1· συλλαβοῦσα ἐκτὸς συναφείας καὶ ἀδιαφθόρως (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωί Καν. (α') ὠδ. δ' Θεοτ.)· συλλαβοῦσα ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς θεότητος καὶ τεκοῦσα ἀσπύρως πηγὴν ζωῆς τὸν Κύριον (Παρακλ. ἤχ. α' Πέμπ. πρωί Κἀθίσμα α' Στιχολ.)· συλλαβοῦσα δίχα σποράς καὶ τεκοῦσα ἄνευ φθοράς (Ἰαν. ιζ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)· συλλαβοῦσα τὸ πῦρ τὸ θεῖον 76, 101 (Εὐχ.)· συλλαβοῦσα τὴν ζωὴν κατήργησε κράτος θανάτου καὶ κατάρας ἀρχαίας τὴν ἀπόφασιν († Καν. Ἀκακίου μαρτ. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· συλλαβοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ νοῦν Θεὸν 13, 7 (Ἰγνάτιος)· συλλαβοῦσα ἀφράστως τὸ προαιώνιον ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ πατρὸς (Ἰαν. ζ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης)· συλλαβοῦσα ἀδιαφθόρως ἐκτὸς συναφείας καὶ φυλαχθεῖσα μετὰ τόκον παρθένος (Ἰαν. ι' Καν. (α') ὠδ. δ' Θεοτ.)· συλλαβοῦσα ἀσπύρως καὶ κνήσασα ἀφράστως (Παρακλ. ἤχ. δ' Σάββ. ἔσπερ. Δογματ. Δαμ.)· συλλαβοῦσα λόγῳ καὶ οὐ νόμῳ

φυσικῶ ἄνευ συναφείας δίχα σποράς († Καν. Παύλου τοῦ Θηβαίου ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· συλλαβοῦσα ἀνάνδρως καὶ κνήσασα ἀτρέπτως σεσαρκωμένον Θεὸν καὶ ἄνθρωπον († Καν. Ἰω. Ψυχαίτου ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).

συμβασιλεύουσα τῷ υἱῷ καὶ κτίστη 124, 8 (Μαν. ρήτωρ).

συμμαχία ἀσθενῶν 316, 90 (Λάσκαρης)· συμμαχία ἐτοίμη ἀδικουμένων 42, 202 (Εὐχ.)· συμμαχία χριστιανῶν ἀκαταμάχητος 150, 131 (Εὐχ.)

συμπάθεια ἀκόμητος 187, 27 (Εὐχ.).

συμπαθὴς καὶ κέρη 57, 185 (Ἀνδρέας)· συμπαθὴς καὶ φιλόμυχος 54, 145.

συμπέροσμα τῆς ἀρεῆς καὶ χαρᾶς τὸ προοίμιον († Κανὸν προοίμιος εἰς τὴν Γένν. Θεοτ. ὠδ. θ' τροπ. δ' Γεώργιος)· συμπέρασμα τῆς φωνῆς τῶν προφητῶν 255, 5· συμπέρασμα τῶν μελωδῶν (Προσόμ. ἤχος πλ. δ' Φώτιος)· συμπέρασμα θεόλεκτον προφητῶν, ἀποστόλων μαρτύρων τὸ κήρυγμα, τῶν ἀσκητῶν τύπος καθαρότητος καὶ σεπτὸς († Νοεμ. β' Ἰακώβου ὁσιομ. Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)· συμπέρασμα τῆς παλαιᾶς καὶ καινῆς Διαθήκης († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

συναπτικὴ τῶν διεστώτων (Πεντηκ. Κυρ. ἀγ. πάντων Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ') — τῶν φυσικῶς διεστώτων 229, 64 (Εὐχ.)· συναπτικὴ μεσότης τῶν ἀμέσως ἄκρων († Καν. (β') εἰς Πέτρον ὠδ. η' Θεοτ. (Εὐχ.).

συναρμόσασα τόκον τῆς παρθενίας (Αὐγ. ζ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).

συνάφεια τῶν διεστώτων 80, 14 (Εὐχ.)· συνάφεια Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων 264, 171 (Εὐχ.).

συνάψασα τὰ κάτω τοῖς ἄνω τῷ ὑπερφυεῖ τόκῳ 65, 106 (Θηκ.)· συνάψασα τὰ ἐναντία εἰς ἓν 68, 7 (Θηκ.)· συνάψασα τὰ κάτω τοῖς ἐπουρανίοις (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. ἔσπερ. Δόξα μικροῦ ἔσπερινου)· συνάψασα τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω τῷ τοκετῷ (Αὐγ. ιε' Στιχ. β' τῶν Αἰώνων)· συνάψασα γέννησιν καὶ τόκον τῆς παρθενίας (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαββ. πρωί Καν. (β') ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης).

σύνδεσμος ἀδιάρρηκτος καὶ ἔνωσις ἀμικτων φύσεων 80, 13 (Εὐχ.).

σύνδρομὴ τῶν διεστώτων 11, 86.

σύνδρομος εὐδρομούτων 299, 214 (Μάρκος Εὐγεν.).

- συνειληφύα ἀφλέκτως ἐγέννησε τὸν ἕνα τῆς τρισσοφαοῦς Τριάδος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- συνεργὸς ὑπερήγορος 3, 118 (Εὐχ.).
- σύνθημα σωτηρίας 79, 33 (Εὐχ.).
- συνοδοπύροσ και συνδιαγωγὸς τῶν νυκτιπορούντων και πεζοπορούντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- σύνταγμα τῆς τῶν βροτῶν θεωρηγίας 220, 50.
- συντήρησις τῶν πιστῶν και λύτρωσις τῶν θλίψεων 87, 176· συντήρησις τοῦ τιμίου γάμου († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).
- συντριψασα τῷ τόκῳ πᾶσαν τοῦ θανάτου τὴν δύναμιν 136, 121 (Θηκ.)· συντριψασα τὰς πύλας τοῦ ἄδου 125, 206 (Μάρκος Εὐγεν.).
- σφαῖρα οὐρανοῦ ἢ πολυάστρος ἢ τοὺς πλανήτας και ἀπλανεῖς ἀστέρας φέρουσα και ὑπερλάμπουσα (Προσόμ. ἡχ. β' Εὐχ.).
- σφραγίς ρητῶν τῶν ἐνθέων προηγόρων 124, 33 (Μαν. ρήτωρ)· σφραγίς τῶν προφητῶν (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ τροπ. α' μικροῦ ἐσπερινοῦ) — τῶν προφητῶν και σεπτὸν περιήχημα († Κανὼν εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, ὠδ. ζ' τροπ. γ' Ἰωσήφ)· σφραγίς τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ († Ἰδιόμ. ἀγ. Ἀννης. Νικόδ. ἀγιορείτης).
- σχοῦσα σύλληψιν και γέννησιν ἄρρητον και ὑπερφυῆ 228, 67 (Εὐχ.)· σχοῦσα σύνοικον ἀγιοσύνην ἀσύγκριτον 277, 281 (Εὐχ.).
- σωματώσσα Λόγον σύνθρονον τοῦ πατρὸς 38, 126 (Ἰωσήφ)· σωματώσσα τὸν Θεὸν τὸν πάντα ποιήσαντα δουλήσει ἐκ μὴ ὄντων ὑπεραρρήτως 3, 307 (Εὐχ.)· σωματώσσα μόνη τὸν ἀσώματον († Καν. κς' Ὀκτωβ. εἰς σεισμόν ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης)· σωματώσσα τὸν ποιητὴν τῆς φύσεως δίχα τῶν νομίμων τῆς φύσεως († Καν. Μαξίμου, Δάδα ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- σώσσα τοὺς πιστοὺς θυδοῦ τῆς ἀπιστίας 90, 13 (Θηκ.)· σώσσα τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἁμαρτίᾳ τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν (Παρακλ. ἡχ. βαρῦς, Σαββ. πρωτὶ Κάθ. γ').
- σῶτειρα τοῦ γένους 210 (ἀκροστιχίς Μάρκου Εὐγεν.).
- σώσμα και βοήθεια († Ἰουλ. ε' Καν. Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ) ὠδ. ζ' Θεοτ.).
- * σωτηρία ἀδιάλειπτος 46, 19 (Ἰγνάτιος)· σωτηρία ἁμαρτωλῶν και βοήθεια και κραταῖα προστασία (Παρακλ. ἡχ. α' Κυρ.

πρωτὶ Κάθισμα)· σωτηρία ἀψευδῆς 234, 108· σωτηρία ζωσα και ἀφθορος τῶν χριστιανῶν 52, 121· σωτηρία ἐν κινδύνοις 18, 86 (Δαμ.)· σωτηρία κόσμου 192, 80 (Εὐχ.) — κόσμου ἀρραγῆς 68, 55 (Θηκ.)· σωτηρία πάντων τῶν ἀνθρώπων 9, 185 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· σωτηρία ἐν πειρασμοῖς (Παρακλ. ἡχ. α' Κυρ. πρωτὶ Κάθισμα)· σωτηρία τῶν πιστῶν 15, 42 — πιστῶν και ἀντίληψις 9, 41 (Ἰωσήφ Στουδίτης) — πιστῶν ἀρραγῆς 65, 97 (Θηκ.)· σωτηρία χριστιανῶν ἀψευδῆς 113, 146 (Εὐχ.)· 131, 145 (Μαν. ρήτωρ) — χριστιανῶν παντελῆς 30, 151 (Εὐχ.)· σωτηρία ψυχῶν ἀπεγνωσμένων 157, 160 σωτηρία τῶν πόλεων († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος)· σωτηρία κοινή πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· σωτηρία χριστιανῶν ἢ ἀσφαλεστάτη και ἀρραγῆς ὡς ἀδιαφθόρος Θεὸν λόγον τεκοῦσα († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. θ' Θεοτ. Στηθάτος).

Τ

Ταμεῖον ἀκένωτον θησαυρῶν νοητῶν ἐξ οὗ πορίζομεθα πλοῦτον ἀφθονον τῶν χαρίτων († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργ.)· ταμεῖον εὐῶδες τῆς ἀγνείας 280, 173 (Εὐχ.)· ταμεῖον Θεοῦ ἀσυλώτατον († Δογματικὸν Θεοτ. Δαμ.)· ταμεῖον πλήρες πάσης καθαρότητος και ἀγιοσύνης 76, 233 (Εὐχ.)· ταμεῖον τῆς σοφίας ἐμφυχον 251, 78 (Θηκ.)· ταμεῖον τῆς προνοίας Θεοῦ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ)· ταμεῖον τῶν χαρισμάτων ἀκένωτον († Νοεμ. κ' Καν. Ἀζη ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος)· ταμεῖον τῆς ζωῆς ἀσυλώτατον († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέας).

ταπεινώσσα τὰ ὄρη και τοὺς βουνοὺς δυνάμει θεοπρεπεῖ τοῦ τόκου († Στιχ. Θεοτοκ. Φιλόθεος).

* τεῖχος ἀδάμαντος τοῦ Ἀμμῶς († Κάθ. Θεοτ. εἰς Θέκλαν)· τεῖχος ἀκατάλυτον 290, 183 (Θεοφάνης)· τεῖχος ἀκαταμάχητον και κραταίωμα 37, 163 — ἀκαταμάχητον τῶν χριστιανῶν πρὸς ἦν καταφεύγοντες ἄπρωτοι διαμένουσιν (Πεντηκ. Δευτ. τῆς ε' ἐβδ. Κάθισμα Θεοτ.)· τεῖχος οἰκουμένης ἀκατάσειστον 306, 103 (Θηκ.)· τεῖχος ἀκλινέστατον πιστῶν 89, 88 (Θηκ.)· τεῖχος ἀκράδαντον τῆς οἰκουμένης 25, 151 (Θηκ.)· τεῖχος ἀνάκτων τὸ θεοσύμμαχον 173, 113

(Θηκ.)· τείχος ἀπόρθητον 2, 321 (Εὐχ.) 6, 73 — ἀπόρθητον τῆς βασιλείας (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ) — ἀπόρθητον τῆς ἐκκλησίας 139, 65 (Θηκ.)· τείχος ἀπροσμάχητον καὶ κραταιὰ ἐλπὶς 55, 51· τείχος ἀρραγές 10, 124· τείχος ἀρρηκτον 36, 103· τείχος ἀσκητῶν 11, 148· τείχος εὐσεβείας ἀκατάσειστον 248, 1 (Θηκ.)· τείχος τοῦ κόσμου (Αὐγ. ιε' οἶκος Κοσμᾶς)· τείχος μέγα καὶ ἀπόρθητον τῶν πιστῶν 1, 154 (Εὐχ.) — μέγα τῆς οἰκουμένης 63, 34 (Θηκ.)· τείχος τῶν παρθένων καὶ πάντων τῶν αὐτῇ προστρεχόντων (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ)· τείχος πιστῶν ἀκατάδαντον 59, 64 (Ἄθαν. πατριάρχης)· τείχος καὶ σκέπη τῶν ψυχῶν 12, 122 (Ἰγνάτιος)· τείχος χαλκοῦν μέγα καὶ ἀρρηκτον 43, 31 (Εὐχ.)· τείχος τῶν πορθουμένων († Τριῶδ. Δευτ. Τυρινῆς ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης).

τεκοῦσα τὸν ἀμήτορα τοῖς ἄνω καὶ ἀπάτορα τοῖς κάτω (Ἰαν. κδ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.)· τεκοῦσα ἀνωθύνως καὶ ἀπαθῶς τὸν Θεὸν 229, 43 (Εὐχ.) — ἀπαθῶς τὸν Θεὸν 40, 214 (Εὐχ.)· τεκοῦσα ἀνάνδρως βρέφος (Ἰαν. ι' Καν. (β') ὠδ. η' Θεοτ.)· τεκοῦσα ἀσπύρως τὸν ποιητὴν 10, 222 — ἀσπύρως καὶ ὑπερφύως τὸν μαργαρίτην τὸν πολύτιμον ἐκ θείας ἀστραπῆς (Παρακλ. ἤχος α' Καν. ὠδ. η' τροπ. γ' Δαμ.)· τεκοῦσα ἀφράστως σωτηρίας τὸν αἴτιον Χριστὸν 35, 156· τεκοῦσα τὸν ἄχρονον υἱὸν ἐν χρόνῳ 33, 22. 36, 1· τεκοῦσα τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ πατρὸς († Καν. Ἰουστίνου μάρτ. ὠδ. α' Θεοτ.)· τεκοῦσα δότρυν τῆς ζωῆς 17, 17 (Δαμ.)· τεκοῦσα γαλήνης καὶ εἰρήνης τὸν αἴτιον καὶ πάροχον 37, 178· τεκοῦσα τὸ γαληνότερον τῆς εὐσπλαγχνίας πέλαγος 35, 30· τεκοῦσα δεσπότην τοῦ παντός καὶ πάντων οὐσα δέσποινα 17, 19 (Δαμ.)· τεκοῦσα ἐλέους τὴν ἄβυσσον 29, 8 (Ἀνδρέας)· 32, 156 (Μαν. ρήτωρ) — ἐλέους μέγα πέλαγος καὶ ἄβυσσον χρηστότητος 4, 143 (Εὐχ.)· τεκοῦσα εὐλογίαν 208, 111 — ἐλέους τὴν πηγὴν 36, 55· τέξασα τὴν ζωὴν πάντων 11, 258 — ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον εἰς πάντων ἀνάστασιν 32, 225 (Μαν. ρήτωρ)· τεκοῦσα τὸν ἥλιον τῆς χάριτος τὸν ἄδυτον (Ἰουλ. σ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.)· τέξασα τὸν ἡμῶν ἀρχιερέα Ἰησοῦν 1, 53 (Εὐχ.)· τεκοῦσα τὴν θείαν καὶ ἀνεκλάλητον χαρὰν 24, 48 (Θηκ.)· τεκοῦσα Θεὸν σεσωματωμένον (Πεντηκ. Δευτ.

τῆς σ' ἐβδ. πρωὶ Κάθισμα)· τεκοῦσα τῆς θεότητος τὸ πῦρ τὸ ἀπρόσιτον 27, 80 (Ἀνδρέας) — ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον (Παρ. βαρῦς Σαββ. πρωὶ Καν. (β') ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· τέξασα Κύριον δεσπότην πάντων 1, 136 (Εὐχ.)· τεκοῦσα μόνη ὑπὲρ λόγον 30, 1 (Εὐχ.)· τεκοῦσα μόνη ἐξ ἀσπύρου μήτρας ἀνευ φθορᾶς βρέφος τὸν Θεὸν († Καν. Μανουήλ, Σαβέλ, ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· τεκοῦσα μόνη τὸν ἄχρονον 36, 1· τεκοῦσα νέκταρ τῆς ἀθανασίας († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· τέξασα νομοδότην Θεὸν νομίμων δίχα 3, 225 (Εὐχ.)· τεκοῦσα τὸν οὐράνιον ἄρτον τὸν τρέφοντα τὴν κτίσιν († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· τεκοῦσα πέλαγος τῆς εὐσπλαγχνίας 5, 81· τεκοῦσα παῖδα ἀνάνδρως τὸν τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Δαυὶδ 155, 70· τέξασα τὴν πηγὴν τῆς ἀφέσεως 35, 2· τεκοῦσα τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Καν. ὠδ. η' τροπ. δ')· τεκοῦσα πάλιν παρθένος διέμεινεν († Καν. προεόρτ. Χριστουγεν. ὠδ. α' τροπ. α' Ἀνδρέας)· τεκοῦσα ρεῖθρον ζωῆς 2, 270 (Εὐχ.)· τεκοῦσα σαρκὶ Θεὸν ὑπερφύως (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ Καν. ὠδ. σ' τροπ. σ' Ἰωσήφ Στουδίτης)· τεκοῦσα σοφίαν καὶ λόγον τοῦ πατρὸς ἐνυπόστατον 11, 246· τεκοῦσα σοφίας τὴν ἄβυσσον 34, 1· τεκοῦσα τὸν σπορέα τῆς ἀγγελίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ)· τεκοῦσα τὸν τραθέντα τὴν πλευρὰν 5, 106· τεκοῦσα τὸν ὑπερούσιον Λόγον ἐπανήγαγε τὴν ἐκπτώσιν τῶν βρωτῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς († Καν. Βλασίου ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· τεκοῦσα ὑπὲρ φύσιν φύσεως ἀπάσης τὸν πλάστην καὶ παρθενεύουσα (Παρακλ. ἤχ. β' Τετάρ. πρωὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον ἐν σώματι τὸν ἀγαθὸν Θεὸν διὰ λόγου 2, 122 (Εὐχ.)· τεκοῦσα φῶς τὸ θεῖον τὸ φωτίζον ἅπαντα 21, 91 (Θηκ.) — φῶς τὸ θεῖον τὸ ἐκ πατρὸς ἀνατεῖλαν 33, 207 — φῶς Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον 14, 137· τέξασα φωτοδότην Θεὸν 17, 143 (Δαμ.)· τεκοῦσα καὶ μὴ φθαρεῖσα τὴν παρθενίαν 46, 319 (Ἰγνάτιος)· τέξασα χαρὰν ἀνεκλάλητον 25, 80 (Θηκ.)· τεκοῦσα τὸν χορηγὸν τῆς ζωῆς 18, 91 (Δαμ.) — τὸν χορηγὸν πάντων τῶν καλῶν καὶ δοτῆρα καὶ πάροχον, γνώσεως τὴν ἄβυσσον καὶ τῆς σοφίας τὴν πηγὴν τὴν ἀφθονον 2, 1 (Εὐχ.)· τέξασα τὸν ἰλασμὸν πάντων

(Τριώδ. Κυρ. 'Ασώτου Καν. ᾠδ. ε' Θεοτ. 'Ιωσήφ Στουδίτης)· τεκοῦσα καὶ τὰ μητέρων μὴ γνοῦσα, ἀλλὰ μήτηρ μὲν ἐστὶ, παρθένος δὲ ἔμεινε (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωί Καν. (β') ᾠδ. δ' Θεοτ.)· τεκοῦσα ἀσπύρωσ Χριστὸν ἔδρασαν τὴν φύσιν τοῦ προπάτορος ἐλευθέρῃν ἀράς (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωί Καν. (α') ᾠδ. ε' Θεοτ. Δαμ.). τεκοῦσα παιδίον περὶ οὗ 'Ιακώβ λέγει σκύμνος λέοντος 'Ιούδα ἐκ βλαστοῦ νιέμου ἀνέβης, ὃ δὲ Δαυὶδ, ὅτι ζήσεται καὶ δοθήσεται αὐτῷ εἰς τοῦ χρυσοῦ τῆς 'Αραβίας († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν)· τεκοῦσα τῷ κόσμῳ μύρον εὐωδίας († Δογ. Θεοτ. Δαμ.)· τεκοῦσα 'Ιησοῦν ἐπισκιάσει πατρὸς καὶ πνεύματος Θεοῦ († Κοντ. Γενεθλ. Προδρόμου (α') Ρωμ.)· τεκοῦσα ἀπειράνδρως καὶ ὑπὲρ φύσιν ἓνα διπλαῖν ταῖς φύσεσι Θεὸν καὶ ἄνθρωπον († Τριώδ. Β' Κυρ. τῶν νηστειῶν ᾠδ. α' Θεοτ. Ταράσιος).

τ ε λ ε ἰ ω σ ι ε πάσης βίβλου παλαιᾶς τε καὶ νέας (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Φώτιος).

τ ε λ ο ε τῆς λύπης τῶν προπατόρων 294, 163· τέλος τὸ σκοπιμώτατον καὶ ὑστατον τῆς δημιουργίας ἀπάσης (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' 'Ανδρέας).

τ ε μ ε ν ο ε ἅγιον 17, 1 (Δαμ.) — ἅγιον ἐν ᾧ ᾤκησεν ὁ Θεὸς 77, 68 (Εὐχ.)· τέμενος ἀγιωσύνης 1, 43 (Εὐχ.)· τέμενος αἰδίου φωτὸς 124, 180 (Μαν. ρήτωρ)· τέμενος ἀστραπόμορφον (Προσόμ. ἤχ. δ' Θεοφάνης)· τέμενος τοῦ βασιλέως λαμπρότατον καὶ καθαρὸν καὶ φωτοειδέστατον 138, 63 (Θηκ.)· τέμενος τοῦ δεσπότη 77, 25 (Εὐχ.)· τέμενος δόξης 96, 165, 170, 176, 182 (Μαν. ρήτωρ)· τέμενος ἔμφυχον χωρητικὸν δόξης τοῦ Θεοῦ 109, 128 (Εὐχ.)· τέμενος ἔνθεον τῆς θεότητος († 'Ιδιόμ. Συνάξεως Θεοτόκου ἐν Πυρσῶ. Βενέδικτος)· τέμενος εὐαγὲς τῆς ἀγίας δόξης Θεοῦ 43, 224 (Εὐχ.)· τέμενος εὐρύχωρον εὐρύτερον τοῦ οὐρανοῦ 298, 177 (Μαν. ρήτωρ)· τέμενος ζωῆς φωτεινὸν καὶ καθαρώτατον 68, 56 (Θηκ.)· τέμενος θεῖον τοῦ βασιλέως 135, 8 (Θηκ.) — θεῖον τῆς αἰδίου οὐσίας (Σεπτ. η' Στιχ. Λιτῆς) — θεῖον τοῦ δεσπότη 91, 86 (Θηκ.) — θεῖον τοῦ νόμου τῆς χάριτος 132, 144 (Λάσκαρης)· τέμενος θεῖων χαρίτων καὶ μυστηρίων († Νοεμ. κα' Καν. ᾠδ. θ' τροπ. γ' Γεώργιος)· τέμενος Θεοῦ 14, 1 — Θεοῦ

εὐρύχωρον καὶ ἐνδιαίτημα τοῦ Λόγου 182, 1 (Εὐχ.)· τέμενος ἱερὸν καὶ πανευαγὲς 148, 220 (Εὐχ.) — ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ καταγώγιον τοῦ Θεοῦ 136, 144 (Θηκ.)· τέμενος πανάγιον Θεοῦ 25, 120 (Θηκ.)· τέμενος πανίερρον 122, 60· τέμενος παρθενίας καθαρὸν 261, 1 (Εὐχ.)· τέμενος πολύφωτον 279, 183 (Εὐχ.)· τέμενος τιμαλφίστατον (Νοεμ. λ' Κάθισμα)· τέμενος φωτεινὸν 32, 145 (Μαν. ρήτωρ)· τέμενος Χριστοῦ φωτοειδὲς (Παρακλ. ἤχ. α' Πέμπτη πρωί Καν. ᾠδ. ε' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· τέμενος φωτὸς († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ᾠδ. θ' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· τέμενος φωτισμοῦ τοῦ αἰδίου († 'Ιουλ. ιγ' Καν. τῶν πατέρων τῆς Δ' συνόδου ᾠδ. ε' Θεοτ. Φιλόθεος)· τέμενος Θεοῦ οὐρανοῦ πλατύτερον καὶ χειροῦθιμ ἀγιώτερον († Στιχ. Θεοτ. Παλλαδίου δόσιου).

τ ε ρ ἄ σ τ ι ο ν τοῦ ἔμπυρῖνου οὐρανοῦ (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' 'Ανδρέας)· τεράστιον βροτῶν καὶ ἀγγέλων (Δεκ. θ' Καν. (γ') ᾠδ. ε' τροπ. γ' Γεώργιος).

τ ε ρ π ν ὀ τ η ε κόσμου 250, 78 (Θηκ.)· τερπνότης τῶν παρθένων, λαμπρότης τῶν μητέρων († Κανὼν προεόρτ. Γεννήσ. Θεοτ. ᾠδ. η' τροπ. γ' Γεώργιος)· τερπνότης τῶν δόσιων († 'Εξαποστ. Θεοτ. 'Αντωνίου τοῦ μεγάλου).

τ ε ρ ψ ι ε ἀσφαλὲς πάντων τῶν θλιβομένων 66, 194 (Θηκ.).

τ η λ ε σ κ ὀ π ι ο ν θαυμάσιον βουλῶν τῶν θεῶν (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' 'Ανδρέας).

τ η ρ ῆ σ α σ α νηδὺν ἀφθορον (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ᾠδ. ε' τροπ. ε' 'Ιωσήφ Στουδίτης)· τηροῦσα τὴν φαιδρότητα τῆς καθαρότητος († Νοεμ. κα' Καν. ᾠδ. θ' τροπ. δ' Γεώργιος).

τ ι μ ῆ τῶν ἱερῶν μοναστῶν τὸ καύχημα 104, 14 (Μάρκος Εὐγεν.).

τ ι μ ῆ σ α σ α τῷ ὑπερτίμῳ καὶ ἀσπύρῳ τόκῳ βροτῶν τὴν φύσιν τὴν ἀτιμον 1, 27 (Εὐχ.).

τ ι μ ι ω τ ἔ ρ α ἀγγέλων (Παρακλ. ἤχος πλ. β' Δευτ. πρωί Καν. ᾠδ. η' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· τιμωτέρα πάσης κτίσεως 236, 114· τιμωτέρα βασιλικῆς ἀλουργίδος Εἰρημ. 353, 55· τιμωτέρα τῆς κλωτοῦ τοῦ νόμου 50, 70 (Θηκ.)· τιμωτέρα πάσης λογικῆς φύσεως 78, 165 (Εὐχ.)· τιμωτέρα σεραφίμ ἀσυγκρίτως 109, 51 (Εὐχ.)· τιμωτέρα χειροῦθιμ ὑπερτέρα τῶν οὐρανίων ἀψι-

δων 52, 15· τιμιώτερα τῆς κτίσεως καὶ ἀγιοτέρα χειρουβίμ καὶ πάντων τῶν ἀγγέλων (Αὐγ. ιε' Στιχ. α' μεγάλ. ἔσπερ.)· τιμιώτερα τῶν χειρουβίμ καὶ ἐνδοξότερα ἀσυγκρίτως τῶν σεραφίμ (Εἰσμ. Κοσμᾶ)· τιμιώτερα παντὸς τιμίου († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· τιμιώτερα πάντων τῶν ποιημάτων († Ἐξαποστειλ. προσκυνήσεως ἀλύσεως Πέτρου).

τ ό μ ο ς ἐγγεγραμμένοι πατριῶ δακτύλω 229, 107 (Εὐχ.)· τόμος ἐμπεριέχων τὸν Χριστὸν 200, 228 (Μαν. ρήτωρ)· τόμος ἐν ᾧ ὁ ὑπέρθεος λόγος γέγραπται 32, 97 (Μαν. ρήτωρ)· τόμος ἐν ᾧ ἐγράφη δακτύλω πατρὸς ὁ Λόγος 126, 191 (Ἰωσήφ)· τόμος ἐν ᾧ ἐγράφη τῶν θροτῶν ἡ ἐλευθερία 79, 162 (Εὐχ.)· τόμος θεοχάρακτος († Κᾶθ. Θεοτ. εἰς Θέκλαν)· τόμος θεόγραφος 90, 7 (Θηκ.)· τόμος ὁ Θεοῦ τὴν σοφίαν δεξάμενος 11, 112· τόμος καθαρὸς δεχόμενος τὸν Λόγον (Ἰαν. κε' Καν. ᾠδ. 5')· τόμος καινὸς ἐν ᾧ δακτύλω πατρὸς Λόγος ἄγραφος ἐγράφη σαρκούμενος 228, 184 (Εὐχ.)· τόμος τοῦ κτίστου καινότητος († Κανὼν προσέοτ. τῆς Γενν. Θεοτόκου ᾠδ. ε' τροπ. δ' Γεώργιος)· τόμος Χριστοῦ καθαρώτατος 78, 220 (Εὐχ.)· τόμος καινὸς ἐν ᾧ ὁ Λόγος ἀναγράφεται συνόδῳ Ἐνωτάτῃ (Αὐγ. κδ' Καν. (α') ᾠδ. ζ' τροπ. δ' Ἰωσήφ).

τ ό π ο ς ἀγιάσματος 404, 52 (Θεοφάνης) — ἀγιάσματος τῆς δόξης 126, 107 (Ἰωσήφ) ἀγιάσματος καὶ σκῆνωμα τοῦ ὑψίστου 91, 147 (Θηκ.) — ἀγιάσματος νοητοῦ 10, 111 — ἀγιάσματος σεπιτοῦ 67, 101 (Θηκ.) — ἀγιάσματος παρθενικοῦ (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Σαβ. πρωί Καν. ᾠδ. δ' Θεοτ. (Ἰωσήφ)· Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ᾠδ. δ' τροπ. δ' Θεοφάνης) — ἀγιάσματος οὐ ἐσκῆνωσεν ὁ Θεὸς (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Θ)· τόπος ἀγιάσματος τοῦ τοῖς χειρουβίμ ἐπιβαίνοντος (Στιχ. ἔσπερ. τοῦ Εὐαγγελισμοῦ)· τόπος ἅγιος ἐν ᾧ κατόκησεν μόνος ὁ ὑπέρθεος 64, 52 (Θηκ.)· τόπος θεοβάδιστος (Δεκ. θ' Στιχ. ἔσπερ. γ')· τόπος τοῦ Θεοῦ 38, 195 (Ἰωσήφ)· τόπος καὶ παλάτιον τοῦ τῶν ὄλων ποιητοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Ζ)· τόπος σκηνώματος δόξης τοῦ Θεοῦ 2, 58 (Εὐχ.)· τόπος Κυρίου ἐξ οὗ ἐκπορεύεται (Αὐγ. ιδ' Καν. (β') ᾠδ. ε' Θεοτ.).

* τ ρ ά π ε ζ α 1, 295 (Εὐχ.)· τράπεζα ἀγλαόχρους (Νοεμ. λ' Κάθισμα Θεοτ.)· τράπεζα τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς (Παρακλ. Τρίτη πρωί ἡχ. πλ. α' Καν. ᾠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 81, 123 (Εὐχ.)· τράπεζα ἄρτον τὸν οὐράνιον σωματικῶς περιφέρουσα 64, 54 (Θηκ.)· τράπεζα βαστάσασα ἄρτον τὸν θεῖον 41, 144 (Εὐχ.) — βαστάζουσα εὐθηνίαν ἰλασμῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε) — βαστάζουσα ἄρτον τρέφοντα πιστοὺς (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Κ)· τράπεζα ἐκτρέφουσα μυριάδας δαυιλῶς (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Η)· τράπεζα ἔμψυχος χωρήσασα ἄρτον ζωῆς 126, 35 (Ἰωσήφ) — ἔμψυχος ἄρτον φέρουσα οὐράνιον 19, 105 (Θηκ.) — ἔμψυχος παναγία φέρουσα εὐθηνίαν ἰλασμῶν 263, 78 (Εὐχ.)· τράπεζα ἐνδοξος († Κανὼν Εὐαγγελ. ᾠδ. ζ' τροπ. δ' Ἰωσήφ)· τράπεζα ἐν ἣ ἄρτος πρόκειται 25, 33 (Θηκ.)· τράπεζα ζωηφόρος παρέχουσα πιστοῖς τροφήν αἰδίου 69, 36 (Θηκ.)· τράπεζα θείας καὶ ζωοβούτου τροφῆς († Κανὼν προσέοτ. εἰς τὴν Γένν. Θεοτ. ᾠδ. η' τροπ. β' Γεώργιος)· τράπεζα θεοδόχος 181, 14 (Εὐχ.)· τράπεζα μυστικῆ ζωηφόρος ἄρτον τὸν οὐράνιον ἐν μέσῳ φέρουσα 89, 57 (Θηκ.)· τράπεζα σεπιτή καὶ πάγχρους (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Ε)· τράπεζα φέρουσα ζωῆς τὸν ἄρτον 162, 116 (Θεοφάνης)· τράπεζα φοικτῆ 278, 266 (Εὐχ.)· τράπεζα χρυσοῦ τὸν θεῖον ἄρτον βαστάσασα 84, 75· τράπεζα χωροῦσα τὸν ἄρτον τὸν μυστικὸν (Παρακλ. ἡχ. β' Τρίτ. πρωί Καν. ᾠδ. 5' Θεοτ.)· τράπεζα ψυχοτρόφος (Νοεμ. κγ' Καν. (α') ᾠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· τράπεζα ὑψηλὴ ἢ τῷ θεῷ ἄρτω ἐκτρέφουσα τοὺς πνευματικοὺς δαιτυμόνας († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος)· τράπεζα ἀκτινοειδῆς τῆς προδόσεως τῶν ἄρτων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν καὶ Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κορήτης)· τράπεζα τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς († Καν. (β')) Εἰσοδίων ᾠδ. ε' τροπ. α' Γεώργιος).

τ ρ α ὕ μ α τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ).

τ ρ έ π ο υ ς α τὰ θρόση καὶ βούλας τῶν τυράννων καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ θραβεύουσα 301, 98· τρέψασα πρὸς τὸ φαίδρον τοῦ Ἀδάμ τὴν κατήφειαν καὶ τὸ σκυθρωπὸν τῆς Εὔας λύσασα (Ἰαν. θ' Καν. ᾠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης)· τρέψασα τὴν θρότειον

- ἀρὰν εἰς εὐλογίαν (Ὁκτ. θ' Καν. (β') ὠδ. γ' Θεοτ.).
- τ ρ ἔ φ ο υ σ α μαζοῖς οὐρανοῦ τὸν δεσπότην 30, 86 (Εὐχ.). τρέφουσα τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ Καν. ὠδ. ε' τροπ. ζ' Ἰωσήφ Στουδίτης). τρέφουσα τὸν μελίσρυντον βότρυν ἐν στέρνοις Εἰσμ. 340, 87 (Ἀνδρέας).
- τ ρ ἰ β ο ς τῆς σωτηρίας 10, 235. τρίβος σωτήριος εἰς εὐθείαν ἄγουσα ὁδὸν οὐράνιον 18, 146 (Δαμ.).
- τ ρ ὀ π α ι ο ν βασιλευόντων ἀήττητον 134, 122 (Θηκ.).
- τ ρ ο π α ι ο ὕ χ η μ α βασιλέων κραταῖον*307, 8 (Θηκ.). τροπαιούχημα στερρὸν καὶ θεῖον βασιλευόντων 170, 26 (Θηκ.).
- τ ρ ο φ ῆ τοῦ μάννα διάδοχος (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ). τροφή τῶν πεινώντων 21, 179 (Θηκ.). 173, 38 (Θηκ.). τροφή πενομένων (Παρακλ. ἤχ. β' Σαβ. ἔσπ. Προσόμ. α' μικροῦ ἔσπερινου. Πεντηκ. Σαβ. τῶν Μυροφόρων Προσόμ. α').
- τ ρ ο φ ὶ ς τῆς ζωῆς Εἰσμ. 43, 49 (Ἀνδρέας) — τῆς πάντων ζωῆς 106, 24 — τῆς ζωῆς ἡμῶν (Σεπ. ἠ' Κάθισμα). τροφὸς καὶ μήτηρ τοῦ Θεοῦ (Ἰουλ. ζ' Κάθ. Θεοτ.). τροφὸς τοῦ Λόγου († οἶκος α' Συλλήψεως ἁγ. Ἀννης).
- τ ρ υ γ ὶ ν ὠραιότητι (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν τῶν Αἴνων) — κερουσωμένη σωφροσύνη τὰς πέρυγας (Προσόμ. πλ. α' Ἀνδρέας). τρυγὼν ἢ φιλήσυχος καὶ παρθένος καὶ φιλαγνος (Προσόμ. πλ. α' Εὐχ.).
- τ ρ υ φ ῆ ἀγγέλων 279, 219 (Εὐχ.). τρυφή τῶν ἀσκητῶν 70, 199 (Μάρκος Εὐγεν.).
- τ ρ ὕ φ η μ α γλώττης († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).

Υ

- Υ γ ε ἰ α πρόχειρος καὶ ἴσως ἀσθενούντων 283, 113 (Εὐχ.).
- ὕ γ ἰ ω σ ι ς τῶν δαιμονώντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- ὕ δ ω ρ τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον 275, 138 (Εὐχ.). ὕδωρ ζῶν καὶ ἀλλόμενον καὶ πηγάζον ἀθάνατα (Πεντηκ. Πεντηκ. Πέμ. Διακ. εἰς τοὺς Αἴνους τροπ. β' Νίκηφ. Κάλλιστος).
- ὕ λ η ἢ παναρθόνιος τῆς θεϊκῆς ἐνσωματώσεως († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέας).

- ὕ μ ν ο ς καὶ χαρὰ τῶν πιστῶν (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Θηκ.).
- ὕ μ ν ὠ δ η μ α προφητῶν μαρτύρων ἀποστόλων καὶ ἀγγέλων († Καν. τῶν ἐν Ἀμορίῳ μαρτ. ὠδ. ἠ' Θεοτ.).
- ὕ μ ν φ δ ἰ α ἀποστόλων προφητῶν περιοχὴ (Παρακλ. ἤχ. γ' Κυρ. ἔσπερ. Δόξα Ἀποστόλων).
- ὕ π α ν α μ ο χ λ ε ὕ σ α σ α τὸ τεῖχος τῆς καταράρας 266, 4 (Εὐχ.).
- * ὕ π ε ρ α γ ἰ α παρθένος ὑπεραγνος κόρη καὶ ὑπέρτιμος 44, 280 (Εὐχ.). ὑπεραγία ὑπεραγνος ὑπεράμιμος κόρη 41, 93 (Εὐχ.). ὑπεραγία τῶν ἁγίων († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. ε' Θεοτ.). ὑπεραγία δὴ ὑπεραγνος ὑπεραμιώμητος ὑπεράγαθος ὑπέρτιμος ὑπερευλογημένη ὑπερχαρίτωτος ὑπερένδοξος ὑπερέτερα πάντων τῶν ποιημάτων († Ἐξαποστειλ. Θεοτ. προσκυνήσεως ἀλύσεως Πέτρου).
- ὕ π ε ρ α ἰ ρ ο υ σ α τὰς αὐλοὺς ταξιαρχίας 220, 160. ὑπεραίρουσα αἴγλη καθαρότητος πᾶσαν τὴν κτίσιν 28, 212 (Φώτιος). ὑπεράρασα ἀγγέλους τῇ καθαρότητι (Παρακλ. ἤχ. γ' Δευτ. πρωτὶ Κάθισμα β' Στιχολ. Θεοτοκ.). ὑπεράρασα τάξεις τὰς νοερὰς καὶ πλησίον Θεοῦ χρηματίσασα 105, 80 (Δαμ.). ὑπεράρασα τῇ ἀνδρείᾳ τὴν Δεβόραν (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).
- ὕ π ε ρ α σ τ ρ ἄ π τ ο υ σ α τῇ αἴγλη τῶν θαυμάτων (Ἰουλ. ζ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.). ὑπεραστράπτουσα αἴγλη ἀθιγοῦς παρθενίας († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ' Γεώργιος).
- ὕ π ε ρ β ἰ ν ο υ σ α γνῶσιν σοφῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ). ὑπερβαίνουσα τὸν οὐρανὸν μὲν τῷ καθαριῷ, τὴν γῆν δὲ πᾶσαν τῷ φορικῷ ἄγνισμῷ καὶ θαλάσσης ἐν πλάτει 99, 50 (Ἀρσένιος). ὑπερβάσα τῶν ἀγγέλων τάγματα ἐν ἀγιωσύνῃ καὶ σεμνότητι καὶ νοὸς καθαρότητι 42, 10 (Εὐχ.). ὑπερβάσα πᾶσαν τὴν κτίσιν θεία δόξη καὶ ἀγιωσύνη καὶ χάριτι καὶ πᾶσι τῆς ἀρετῆς προτερήμασι († Καν. Ἀρσενίου ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης). ὑπερβάσα τῇ δόξῃ καὶ τιμῇ νοερούς καὶ αἰσθητοῦς 51, 197. ὑπερβάσα τάγματα ἀσωμάτων ἀγγέλων 244, 1 (Δαμ.). ὑπερβαίνουσα τὰ Ἅγια τῇ χάριτι (Νοεμ. κα' Καν. (α') ὠδ. ἠ' τροπ. δ' Γεώργιος). ὑπερβάσα ἀπείρως τῶν ἀγγέλων τὰς λαμπρότητας. (Φεβρ. ε' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης). ὑπερβάσα τῶν ἀγγέλων τὴν

- εὐπρέπειαν († Ἀδγ. ια' (Εὐπλου) Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).
- * ὑπερδεδοξασμένη ὑπερέχουσα ἀγγέλων οὐρανίων (Παρακλ. ἤχ. γ' Δευτ. πρωί Δόξα Ἀποστίχ. τῶν Αἰνῶν).
- ὑπερέχουσα τῶν ἀρχῶν 11, 54· ὑπερέχουσα ἀσυγκρίτως ἀγγέλους (Παρακλ. ἤχ. δ' Δευτ. πρωί Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ὑπερέχουσα ἀσυγκρίτως συγκρίσει τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως (Ἰαν. ις' Κάθ. Θεοτ.)· ὑπερέχουσα μόνη τῶν ἄνω στρατευμάτων 22, 180 (Θηκ.)· ὑπερέχουσα πάντων κτισμάτων 93, 84 (Θηκ.)· ὑπερέχουσα πάσης κτίσεως ἐν ἀγιότητι 31, 95 (Μάρκος Εὐγεν.)· ὑπερέχουσα τάξεις ἄλλων στρατιῶν καὶ τάξεις οὐρανοῦ υπερβαίνουσα (Παρακλ. ἤχ. α' Δευτ. πρωί Κάθισμα μετὰ τὴν γ' Στιχολ.)· ὑπερέχουσα τῆ καθαρότητι ἀγγέλους (Νοεμ. ια' Κάθ. Θεοτ.).
- ὑπερθάυμαστος 89, 15 (Θηκ.)· υπερθαύμαστος κόρη (Κανὼν τῆς Ἰνδίκτου ὠδ. α' Θεοτ.).
- ὑπερκειμένη πάσης κτίσεως ἀγιότητι (Σεπτ. θ' Καν. ὠδ. α' τροπ. β')· υπερκειμένη ὠραίως καὶ θαυμαστῶς ἐν κάλλει 130, 113 (Θεοφάνης)· υπερκειμένη ἐν γυναιξί († Στιχ. Εὐαγγελισμοῦ).
- ὑπερκόσμιος († Τριῶδ. δ' ἑβδομ. Τετάρτη πρωί ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης).
- ὑπερλάμπουσα φωτὸς ἡλιακοῦ 129, 22 (Θεόκτιστος)· υπερλάμπουσα φέγγει παρθενίας (Δεκ. κς' Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ.).
- ὑπέρμαχος· ἀκλόνητος τῶν πιστῶν 301, 42· ὑπέρμαχος ἰσχυρὰ 2, 209 (Εὐχ.)· ὑπέρμαχος ἀρραγῆς καὶ προστάτης καὶ φύλαξ (Ὀκτ. κς' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.)· ὑπέρμαχος τῶν πιστῶν 239, 169· ὑπέρμαχος στεφροῦ (Πεντηκ. ψυχασάββατον Καν. ὠδ. α' τροπ. δ' Ἀρσένιος)· ὑπέρμαχος στεφροφύρων βασιλέων 13, 33 (Ἰγνάτιος)· ὑπέρμαχος καὶ φρουρὸς 210, 86 (Μάρκος Εὐγεν.)· ὑπέρμαχος τῶν καταπονουμένων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ὑπέρμαχος στρατηγός (Ρωμ. Κοντ. Ἀκαθίστου)· ὑπέρμαχος τῶν ὑμνούντων αὐτὴν (Μαρτ. κθ' Καν. Μάρκου Ἀρεθουσίου ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος)· ὑπέρμαχος ἀσφαλῆς (Τριῶδ. Τετάρτ. πρωί Τυρινῆς Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἀνδρέας).

- ὑπερτάτη πάσης ὁμοῦ τῆς κτίσεως († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).
- ὑπερτέρα τῶν ἄνω ταγμάτων (Παρακλ. ἤχ. γ' Τετάρτ. πρωί Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ὑπερτέρα τῶν ἀγγέλων (Ἰαν. κα' Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ὑπερτέρα τῶν ἄνω δυνάμεων καὶ τοῦ νοητοῦ διακόσμου 70, 120 (Μάρκος Εὐγεν.)· ὑπερτέρα ἀπάντων κτισμάτων 24, 222 (Θηκ.)· ὑπερτέρα τῶν ἄλλων δυνάμεων 22, 25 (Θηκ.)· ὑπερτέρα θαυμάτων Εἰσμ. 201, 60· ὑπερτέρα τῷ κάλλει Εἰσμ. 340, 84 (Ἀνδρέας)· ὑπερτέρα πάσης κτίσεως (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. ζ' τροπάρ. δ' Θεοφάνης) 42, 14 (Εὐχ.)· ὑπερτέρα πάσης ἀοράτου καὶ ὁρατῆς κτίσεως (Παρακλ. ἤχ. β' Κυρ. πρωί Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.)· 59, 187 (Ἀθαν. π)χης) 64, 15 (Θηκ.)· ὑπερτέρα οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἀνωτέρα 108, 41 (Εὐχ.)· ὑπερτέρα οὐρανίων ταγμάτων 23, 40 (Θηκ.)· ὑπερτέρα τῶν οὐρανῶν ἀγιωτέρα τε ταγμάτων ἄλλων (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Κυρ. πρωί Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.)· ὑπερτέρα τῶν ποιημάτων 35, 7 — τῶν ποιημάτων ὡς Θεὸν σωματώσασα 35, 7· ὑπερτέρα χερουβίμ 41, 96 (Εὐχ.)· 64, 195 (Θηκ.) — χερουβίμ ὡς βαστάσασα ἐν τῇ γαστρὶ τὸν τούτοις ἐποχοῦμενον (Πεντηκ. Πέμπ. τῆς Ἀναλήψεως Καν. ὠδ. η' τροπάρ. δ' Δαμ.)· ὑπερτέρα θρόνου σεραφικοῦ πυρίνου († Στιχ. Ἰακώβου ὀσιομ. β' Νοεμ. Θεοφάνης ἀγιορείτης)· τὸ ὑπέρτατον τῆς μεγαλωσύνης († Στιχ. Εἰσοδίων).
- ὑπερτιμὸς καὶ ἐκλεκτὴ 223, 46· ὑπέρτιμος τῶν χερουβίμ (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Δογματ. Δαμ.).
- ὑπερῦμνητος (Μαΐου λα' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- ὑπερφερῆς καὶ υπερκειμένη πασῶν ὑπερκοσμίων τάξεων 283, 362 (Εὐχ.).
- ὑπερφωτος 129, 77 (Θεόκτιστος).
- ὑπήκοος πάντων ἐν θλίψει καὶ ἐν περιστάσει βοηθοῦσα 48, 1.
- ὑποδείξασα τὴν τρίβον τῆς ζωῆς ζωὴν ἀδσιώδη συλλαβοῦσα (Ἰουλ. ις' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης).
- ὑποδεχθεῖσα ὡς κεχαριτωμένη τὴν καλλοποιὸν εὐπρέπειαν (Ὀκτ. γ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).
- ὑπόθεσις θεία τοῦ Λόγου 166, 151 (Μάρκος Εὐγεν.)· ὑπόθεσις μακαριότητος ἔνθεος

- 122, 137· ὑπόθεσις παγκοσμίου χαρᾶς († Καν. Χρυσάνθου ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ὑπόθεσις σωτηρίας (Ἀπριλ. ιη' Καν. ὠδ. Θεοτ. Θεοφάνης)· ὑπόθεσις δογματικῆς θεολογίας (Προσόμ. ἤχ. δ' Θεοστήρικτος).
- ὕ π ο λ η ψ ι ς τῶν ἀξιωματῶν τῆς ἐκκλησίας (Προσόμ. ἤχ. γ' Ἀρσένιος).
- ὕ π ο μ ε ί ν α σ α ἀφθόρως ἄσπορον τοκετὸν μὴ ὑποστᾶσα τὴν ἐκ φύσεως φθορὰν (Σαβ. Τυρινῆς Καν. ὠδ. β' Θεοτ.)· ὑπομείνασα παρθενικὸν τόκον οὐ διεφθάρη τὴν νηδὺν († Καν. ἀναστάσιμος ἤχ. πλ. β' ὠδ. ε' Θεοτ.).
- ὕ π ο σ τ ῆ ρ ι γ μ α καὶ καύχημα τῆς ἀνθρωπότητος 144, 224.
- ὕ φ ἄ ν α σ α ἰστὸν ἐξ αἱμάτων παρθενικῶν 15δ, 53· ὑφάνασα ἰστὸν ἐκ παρθενικῶν αἱμάτων τῶ ἐνδύοντι τὸν οὐρανὸν νεφέλαις 162, 53 (Θεοφάνης)· ὑφάνασα ἰστοουργία ἀρρήτω ἀλουργίδα τῶ πάντων βασιλεῖ εὐδοκία πατρὸς καὶ πνεύματος θείου (Νοεμ. γ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.)· ὑφάνασα στολὴν τῶ Θεῷ καὶ Λόγῳ († Στιχ. προεόρτιον Εἰσοδίων).
- ὕ ψ η λ ο τ ῆ ρ α τῶν οὐρανῶν (Παρακλ. ἤχ. α' Παρασκ. πρωτὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 126, 73 (Ἰωσήφ)· ὑψηλότερα τοῦ ἱεροῦ (Φεβρ. β' Δόξα μικροῦ ἔσπερινοῦ).
- ὕ ψ ι μ ἔ δ ο υ σ α μητροπαρθενοσ († Καν. Γοδδελαῶ ὠδ. α' Θεοτ.).
- ὕ ψ ο ς ἀκατάγνωστον 21, 10 (Θηκ.) 308, 56 (Θηκ.)· ὕψος ἀκατάληπτον 65, 195 (Θηκ.)· ὕψος ἄρρητον καὶ ἀγγέλοις ἀγνώριστον (Προσόμ. πλ. δ' Νικ. Κατασκεπηνός)· ὕψος καὶ βάθος ἀκατανόητον 270, 190 (Εὐχ.)· ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· ὕψος οὐράνιον 294, 49· ὕψος πλώτατον καὶ τετυρωμένον 311, 45 (Θηκ.)· ὕψος θεολογίας ἀπερινόητον (Προσόμ. ἤχ. β' Γεώργιος)· ὕψος ἄρρητον (Προσόμ. ἤχ. δ' Θεοστήρικτος)· ὕψος ἀπόρητον φρικτοῦ μυστηρίου (Προσόμ. ἤχ. δ' Λάσκαρης)· ὕψος τῆς γῆς (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῶ Ἄσματι τῶν Ἀσμάτων).
- ὕ ψ ω μ α ἐγκόσμιον τῶν ψυχῶν ἡμῶν 292, 158 (Νικ. Κατασκεπηνός)· ὕψωμα τῆς πρὶν παραπτώσεως 11, 20.
- ὕ ψ ὠ σ α σ α τὴν φύσιν τῶν βροτῶν τῆ γεννήσει 3, 11 (Εὐχ.)· ὑψώσασα τὴν φύσιν τοῦ γένους ἀπὸ παθῶν καὶ πάσης ἁμαρτίας († Ἰουλ. ε' (Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῶ Ἄθῳ).

Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· ὑψώσασα ἡμᾶς τῶ ὑψηλῶ αὐτῆς τόκῳ ἐκ βαρῶν συμπτώσεως (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Τριτ. πρωτὶ Καν. (β') ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ὑψώσασα τὴν ταπεινωθεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐξεγείρασα ταύτην τοῦ ἀρχαίου πτώματος († Καν. (ζ') εἰς Πέτρον ὠδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.).

- φ α ι δ ρ ἄ ἐν κάλλεσιν ἀρετῶν τὴν καλλοποιὸν εὐπρέπειαν τοῦ πλαστοουργοῦ ἐν μήτρᾳ χορήσασα (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Πέμπ. πρωτὶ Καν. (α') ὠδ. η' Θεοτ.)· φαιδρῶ μόνη ἐν κάλλεσι παρθενίας († Καν. ἀγ. Μανδηλίου ὠδ. ζ' Θεοτ.).
- φ α ι δ ρ ο τ ῆ ρ α πάντων τῶν ἐπουρανίων (Αὐγ. ιδ' Καν. (α') ὠδ. θ' τροπ. α' Ἰωσήφ).
- φ α ι δ ρ ὀ τ η ς ἀσκητῶν († Ἐξαποστ. Θεοτ. Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου).
- φ α ι δ ρ ὕ ν α σ α τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου (Σεπτ. ε' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης).
- φ α ι δ ρ ὕ ν ο υ σ α κόσμον τῶ φέγγει τῆς ἀγνείας (Φεβρ. κδ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.)· φαιδρυνομένη παρθενικαῖς ἀγλαταῖς († Καν. Γεωργίου Μιτυλήνης ὠδ. α' Θεοτ.)· φαιδρύνασα τὴν φύσιν ἡμῶν τῆ ἐλλάμψει τοῦ ἀχράντου τόκου († Καν. Μωκίου ὠδ. γ' Θεοτ. Γεώργιος).
- φ α ν ἔ ρ ω σ ι ς ἀποροήτων πραγμάτων († Καν. ὠδ. η' τροπ. β' εἰς τὸν Εὐαγγελ. Θεοφάνης)· 260, 277 (Εὐχ.)· φανέρωσις τῶν κρυπτῶν ἐννοιῶν τοῦ Θεοῦ 255, 14· φανέρωσις μυστηρίου τοῦ φρικτοῦ καὶ ἀποκρύφου καὶ θείου 19, 13 (Θηκ.)· φανέρωσις εὐδοκίας πατρικῆς (Ρωμ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· φανέρωσις τοῦ βάθους τῆς εὐσπλαγγνίας Θεοῦ 298, 138 (Μαν. ρήτωρ)· φανέρωσις τῶν ἀποκρύφων τῆς θείας ἀκαταληψίας βυθῶν († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης. Νικόδ. ἀγιορείτης ἐκ τοῦ β' Λόγου εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Ἀνδρέου Κρήτης).
- φ ἄ ο ς γλυκὴ ψυχῶν τῶν λογικῶν 124, 204 (Μαν. ρήτωρ)· φάος ἐνδέλεχον φωτίζον τὴν καρδίαν († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).
- φ ἄ ρ μ α κ ο ν ἐκλύον τὴν λύπην τῆς ψυχῆς 46, 227 (Ἰγνάτιος).
- φ α ὕ σ ι ς φωτισμὸν τοῖς ἐν ζόφῳ παρέχουσα 11, 108.

φ έ γ γ ο ς ἄδυτον 200, 236 (Μαν. ρήτωρ)· φέγγος κόσμου τὸ ἀνέσπερον 71, 32, 36, 40, 44 (Μαν. ρήτωρ)· φέγγος παρηγορίας 188, 248 (Εὐχ.).

φ έ ρ ο υ ς α ἀγκάλαις τὸν χειρὶ κρατοῦντα τὰ σύμπαντα (Παρακλ. ἤχ. α' Δευτ. πρωὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ) — ἐν ἀγκάλαις ἀνθρακα τὸν νοητὸν 143, 180 (Θεοφάνης)· φέρουσα τῆς γῆς τὸ θεμέλιον 138, 58 (Θηκ.)· φέρουσα γλυκασμὸν τοῖς αὐτὴν ἐπιγινώσκουσι (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Δευτ. πρωὶ Καν. (β') ὠδ. ε' Θεοτ.)· φέρουσα ἐγγάστριον τὸν Λόγον σωματοῦμενον (Παρακλ. ἤχ. β' Τρίτη πρωὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· φέρουσα τὸ πλήρωμα τῶν ἀγαθῶν ἐν χειρὶ († Καν. (ε') εἰς Πέτρον ὠδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.)· φέρουσα ἐν χειρὶ τὸν φέροντα πάντα 235, 144· φέρουσα τὸν τὰ πάντα φέροντα καὶ γαλουχοῦσα τὸν πᾶσι τροφήν παρέχοντα (Παρακλ. ἤχ. α' Δευτ. πρωὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· φέρουσα θεωνυμίαν ἐπαληθεύουσαν καταλλήλως τῷ γεννήματι (Μαΐου κθ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ.)· φέρουσα ἐντεύξεις πρὸς τὸν υἱὸν (Αὐγ. κθ' Καν. (α') ὠδ. δ' Θεοτ.) φέρουσα οἶα περ λαβὶς τὸν οὐράνιον ἀνθρακα (Ἰαν. κα' Καν. (β') ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· φέρουσα τὸν ἀπερίληπτον ἐν μήτρᾳ (Δεκ. κγ' Στιχ. α' ἔσπερινοῦ)· φέρουσα θείαις ὠλέναις τὸν ὑπερούσιον Λόγον ἀτρέπτως ἀναλλοιώτως († Ἐξαπ. Θεοτ. Δανιὴλ τοῦ Στυλίου)· φέρουσα βότερὸν ὄριμον οἶνον ἀποστάζοντα εὐφροσύνης τῷ κόσμῳ († Καν. Ζωσίου μάρτ. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

φ θ ε ί ρ α ς α τὸν φθείραντα τῇ ὑπὲρ φύσιν κηήσει 67, 178 (Θηκ.).

φ θ ο γ γ ή τῶν προφητῶν καὶ κρίσις 255, 4.

* φ ι λ ά γ α θ ο ς 53, 178.

* φ ι λ ε ύ σ π λ α γ χ ν ο ς 36, 171, 57, 72 (Ἀνδρέας).

φ ι λ ό θ ε ο ς μᾶλλον τῆς Ἄννης (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).

φ ι λ ο τ ί μ η μ α τῆς ἀνθρωπότητος († Καν. (β') εἰς Πέτρον ὠδ. γ' Θεοτ. Εὐχ.).

φ ι λ ο τ ι μ ί α κοινή τοῦ θεοτείου γένους (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Καν. ὠδ. α' τροπ. δ' Νικηφ. Κάλλιστος)· φιλοτιμία κοινή τῆς ἡμετέρας φύσεως (Ἰαν. λ' Καν. (β') ὠδ. α' Θεοτ. Εὐχ.).

φ ι λ ό ψ υ χ ο ς φιλεῦσπλαγχος καὶ συμπαθῆς 207, 120 (Δαμ.).

φ λ ό ξ κατεπρούζουσα 12, 126 (Ἰγνάτιος).

φ ο ρ ο ύ ς α διάχρυσον πορφυραυγῆ ἀλουργίδα († Καν. Ὀνουφρίου ὠδ. θ' Θεοτοκ. Δαυίδ).

φ ρ έ α ρ Εἰρη. 223, 39 (Θεόγνωστος ἠγούμενος) φρέαρ ἀνώρικτον οὐ πείν Δαυὶδ πρὶν ἐπεθύμησε (Κοντ. Χριστουγέννων α' Ρωμ.).

φ ρ ό ν ι μ ο ς πλέον τῆς Ἀβιγαίας (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).

φ ρ ο υ ά τῆς ζωῆς ἀσφαλεστάτη 315, 92 (Θεοστήρικτος)· φρουρά καὶ σκέπη ἀσφαλῆς τῶν πιστῶν 89, 41 (Θηκ.).

φ ρ ο ύ ρ ι ο ν ἄσυλον 1, 158 (Εὐχ.)· 2, 325 (Εὐχ.) — ἄσυλον τῶν πιστῶν 3, 295 (Εὐχ.)· φρούριον ἀσυλώτατον 1, 205 (Εὐχ.)· φρούριον μέγα καὶ ὀχύρωμα καὶ τεῖχος ἄσρηκτον 109, 18 (Εὐχ.).

φ ρ ο υ ρ ό ς θερμοτάτη καὶ ἀσφαλῆς 10, 97· φρουρὸς τῆς ζωῆς 37, 39· φρουρὸς καὶ ἀντίληψις καὶ καταφύγιον καὶ προστάτις ἄμαχος 37, 86· φρουρὸς καὶ στηριγμὸς τῶν πιστῶν 12, 26 (Ἰγνάτιος).

φ ρ ο υ ρ ό ς α τὴν ἀγγελίαν (Τριῶδ.) Καν. (β') ὠδ. δ' Θεοτ. Πέμπ. γ' ἐβδ. νηστεῶν Θεόδωρος).

φ υ γ α δ ε υ τ ή ρ ι ο ν ἀσφαλῆς 22, 92 (Θηκ.).

φ υ ε ῖ ς α ἐκ μηροῦ τοῦ ἐθνοπάτορος Ἀβραάμ ἀψευδῶς κατ' ἐπαγγελίαν Θεοῦ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).

φ ύ λ α γ μ α ψυχῆς καὶ σώματος († Καν. ἀγίου Νικολάου ὠδ. θ' Θεοτ. Ἀνδρέας).

φ υ λ α κ τ ή ρ ι ο ν ἀκοίμητον τῶν πιστῶν 169, 104 (Θηκ.)· φυλακτήριον ἐν ὄρα κυκτὸς 46, 23 (Ἰγνάτιος)· φυλακτήριον νόμων Χριστοῦ 11, 262, 22, 223 (Θηκ.)· φυλακτήριον ὀχυρὸν τῶν πιστῶν 19, 86 (Θηκ.)· φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκιωμα καὶ κραταίωμα καὶ ἱερὸν καταφύγιον 126, 93 (Ἰωσήφ).

φ ύ λ α ξ εὐσεβῶν 11, 146· φύλαξ τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν 245, 179 (Κλήμης)· φύλαξ Χριστιανῶν (Ὀκτ. κε' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.)· φύλαξ πάσης ἡλικίας († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

φ υ λ ά τ τ ο υ ς α τοὺς μύστας τῆς Τριάδος (Ρωμ. Ἀκάθ. I)· φυλάξασα τὴν σφραγίδα τῆς ἀγνείας ἀνευ ἀνδρὸς τετοκυῖα (Καν. Σταυροπροσκυν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεόδωρος).

φ ύ ο ς α φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. E).

- φ υ σ ί ζ ω ο ς († Στιχ. Κοιμ. Θεοτόκου. Νεϊλος μητροπ. Ρόδου).
- φ υ τ α λ ι ἄ ῃ μυρίτινος (Προσόμ. Ἀνδρέας).
- φ υ τ ὸ ν ζωηφόρον ἐξ ἀκάροπου ρίζης (Σεπτ. ἡ' Στιχ. μεγάλ. ἔσπερ.)· φυτὸν θεόδοτον († Σεπτ. ἡ' Στιχηρόν)· φυτὸν τὸ ἐξ ἐπαγγελίας μονογενὲς καὶ ὁμοφυνὲς τοῦ δικαίου Ἰωακείμ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· φυτὸν εἰρήνης (τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἀσματι τῶν Ἀσμάτων).
- φ ὠ ς παγκόσμιον (Ὀκτ. γ' καὶ νῦν ἔσπερινοῦ). φῶς ἀειλαμπές 11, 134· φῶς ἀνέσπερον καὶ χαρμονὴ ψυχῶν λογικῶν 165, 195 (Μαν. ρήτωρ)· φῶς ἀπρόσιτον ἐν ᾧ κατοικεῖ Θεὸς 298, 140 (Μαν. ρήτωρ)· φῶς δι' ἧς ἦρθη τὸ σκότος τὸ αἰσχιστον 255, 103 φῶς τῆς ἐκκλησίας († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· φῶς ἐσοτισμένης διανοίας 276, 23 (Εὐχ.)· φῶς καὶ θυμηδία καὶ ζωὴ καὶ ἀντίληψις τῶν πιστῶν 282, 27 (Εὐχ.)· φῶς τῆς καρδίας 196, 119· φῶς τοῦ κόσμου 32 5 (Μαν. ρήτωρ)· φῶς τῶν ὀμμάτων καὶ ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας 28, 227 (Φώτιος)· φῶς καὶ πνοὴ καὶ ζωὴ τῆς ψυχῆς 44, 285 (Εὐχ.)· φῶς τῶν ὀφθαλμῶν (Ἐγκοιμ. Μεγάλης Παρασκευῆς)· φῶς παγκόσμιον (Προσόμ. ἡχ. β' Γεώργιος).
- φ ω σ τ ἦ ρ φωτίζων τὰ σύμπαντα (Ρωμ. Κοιμ. Θεοτ. Κ).
- φ ω σ φ ὄ ρ ο ς (Ἰουλ. ιγ' Καν. πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὠδ. ἡ' Θεοτ. Φιλόθεος).
- φ ω τ α γ ω γ ί α καὶ θυμηδία († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).
- φ ω τ α γ ω γ ὸ ς 157, 34 — τῶν ἐν πίστει 196, 13 — τῶν ἐν σκότει 98, 165 (Φώτιος).
- φ ω τ ε ι ν ῆ καὶ ἀπειρανδρος († Στιχ. προεόρτιον Χριστουγέννων).
- φ ω τ ε ι ν ὸ ν παλάτιον τοῦ Δεσπότη (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. πρωτ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτοκ.)· φωτεινότερα ἡλίου Εἰσμ. 325, 40 (Δαμ.)· φωτεινότερα πάσης ἀκτίνος καὶ πάσης καθαρότητος καθαρωτέρα († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- φ ω τ ί ζ ο υ ς α τὰ πλήθη τῶν πιστῶν (Ρωμ. Κοιμ. Θεοτ. Λ)· φωτίζουσα πολλοὺς ἐν γνώσει (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ)· φωτίσασα τὸ γένος ἡμῶν τῇ φωτοφόρῳ ἀναστάσει Χριστοῦ (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἔσπερ. Δόξα μικροῦ ἔσπερ.)· φωτίσασα τὴν οἰκουμένην τῷ φέγγει τοῦ τοκετοῦ 243, 112 (Δαμ.)· φωτίζουσα τῷ τοκετῷ πάντα τὰ πέρατα

- (Ἰαν. ιη' Καν. (β') ὠδ. 5' Θεοτ.)· φωτίζουσα τῇ ἀγγελίᾳ τὸν κόσμον († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· φωτίσασα τοὺς ἐν σκότει τοῦ βίου δεξαμένη ἐν τῇ γαστρὶ φῶς τὸ ἀπρόσιτον (Παρακλ. ἡχ. βαρὺς Δευτ. πρωτ' Καν. (β') ὠδ. ἡ' Θεοτ. Θεοφάνης).
- φ ω τ ι σ μ ὸ ς καὶ γλυκασμὸς 159, 142· φωτισμὸς τῆς καρδίας καὶ γλυκασμὸς († Κανῶν Προδρομοῦ ἡχ. α' ὠδ. 5' Θεοτ. Εὐχ.)· φωτισμὸς τῆς ψυχῆς 5, 60· φωτισμὸς τῆς ψυχῆς καὶ παράλησις (Ἰουλ. κγ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)· φωτισμὸς τῶν ψυχῶν (Ὀκτ. ἡ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).
- φ ω τ ο γ ε ν ν ῆ τ ρ ι α († Εὐχ. Καν. (ιζ') εἰς Χριστὸν ὠδ. 5' Θεοτ.).
- φ ω τ ο γ ε ν ν ῆ τ ω ρ 223, 166 — ἀμόλυντος 129, 168 (Θεόκτιστος) — Θεοτόκος 243, 137 (Δαμ.).
- φ ω τ ο ε ι δ ῆ ς 129, 7 (Θεόκτιστος)· Ἰουλ. ιγ' Καν. Πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὠδ. ἡ' Θεοτ. Φιλόθεος)· φωτειδῆς ὡς τὸ φῶς τὸ νοητὸν τετοκυῖα († Καν. Ὁρέστου ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- φ ω τ ο κ υ ῆ τ ω ρ 129, 74 (Θεόκτιστος) — παρθένος 55, 173.
- φ ω τ ο τ ὸ κ ο ς 129, 41, 47 (Θεόκτιστος) — παρθένος 253, 88 (Θηκ.).
- φ ω τ ο φ ὄ ρ ο ς 297, 149.
- φ ω τ ὶ ν υ μ ο ς 129, 178 (Θεόκτιστος).

X

- Χ α ρ ἄ ἀγγέλων ἢ πάντιμος 171, 25 (Θηκ.) — ἀγγέλων καὶ ἀκόρεστος ἔφεσις 68, 143 (Θηκ.)· χαρὰ ἀνεκλάλητος 208, 152· χαρὰ τοῦ γένους 50, 45 (Θηκ.)· 156, 11· χαρὰ τῶν γηγενῶν 12, 118 (Ἰγνάτιος)· χαρὰ δικαίων 22, 56 (Θηκ.)· χαρὰ τῆς Εὔας (Τριωδ. ὠδ. α' Θεοτ. Δευτ. γ' ἔβδ. νηστειῶν Θεόδωρος)· χαρὰ τῶν θείων ἀγγέλων δόξα τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν ἐκφράγισμα (Παρακλ. ἡχ. γ' Τετάρτ. ἔσπερ. Δόξα Ἀποστίχων)· χαρὰ θλιβομένων 173, 37 (Θηκ.)· Πεντηκ. Σαβ. Μυροφ. Προσόμ. α') — θλιβομένων καὶ ἀντίληψις καὶ προστατίς ἀκαταίσχυντος 63, 198 (Θηκ.)· χαρὰ τοῦ κόσμου 215, 5 (Θηκ.) — τοῦ κόσμου καὶ ἀγαλλίαμα 21, 220 (Θηκ.) — τοῦ κόσμου καὶ καταφύγιον 87, 174· χαρὰ τῶν λυπομένων 48, 10· χαρὰ ὁσίων, ἀρχιερέων κραταίωμα († Καν. Θεοδώρου Συκεώτου ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· χαρὰ τῶν ὀρθοδόξων 3, 15 (Εὐχ.)· χαρὰ τῶν ἐν περιστάσει

καὶ ἐν θλίψει 94, 102 (Θηκ.). χαρὰ παγκόσμιος ἐξ ἧς ἀνέτειλεν ὁ αἰνετὸς τῶν πατέρων Θεός (Παρακλ. ἤχ. α' Καν. ὠδ. ζ' τροπ. γ' Δαμ. † Στιχηρ. δογματ. Δαμ.)· 1, 25 (Εὐχ.). 19, 25 (Θηκ.). χαρὰ τῶν πιστῶν 18, 103 (Δαμ.). χαρὰ καὶ στέφανος χριστιανῶν 5, 58· χαρὰ ταγματῶν οὐρανίων, ἀποστόλων καύχημα, μαρτύρων δόξα, ἀθλοφόρων θάρσος ἄρρηκτον, ἐγκαλλώπισμα δόσιων καὶ δικαίων φαιδρὸν καὶ περιβόητον 90, 206 (Θηκ.). χαρὰ τῆς ψυχῆς καὶ φωτισμὸς καὶ γλυκασμὸς 44, 261 (Εὐχ.). χαρὰ βασιλείων καὶ δόξα καὶ στήριγμα καὶ στέφος ἄξιον († Καν. Ζωτικῶ ὁρφανοτρόφου ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).

χαράκιωμα θεῖον 22, 91 (Θηκ.) — θεῖον καὶ δπλον ἄρρηκτον 64, 203 (Θηκ.).

χάρις ἀνεσπερος ἢ τὴν αἴγλην φέρουσα τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς 301, 108· χάρις θεόδοτος 279, 187 (Εὐχ.). χάρις πολύφωτος 77, 4 (Εὐχ.).

χάρισμα τοῦ Θεοῦ 255, 72.

χαριτοῦσα ἀγγέλους, φαταγωγούσα θεοτούς καὶ δαδουχοῦσα 46, 196 (Ἰγνάτιος)· χαριτάσασα εὐλογίαίς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Πέμπ. πρωτὶ Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

χάρμα τοῦ κόσμου 200, 232 (Μαν. ρήτωρ).

χαρομὸν ἢ ἀγγέλων 20, 61 (Θηκ.) 66, 21 (Θηκ.) — ἀγγέλων καὶ δικαίων καλλονὴ 87, 197· χαρομὴ ἀδυμούντων 34, 53· χαρομὴ τῶν ἀποστόλων, μήτηρ ὑπάρχουσα τοῦ ἐν αὐτοῖς θεοπροπῶς λαλήσαντος (Παρακλ. ἤχ. α' Πέμπ. πρωτὶ Καν. ἀποστόλων ὠδ. α. Θεοτ.)· χαρομὴ τῶν ἐν θλίψει 3, 293 (Εὐχ.). χαρομὴ καὶ παραμυχή καρδίας 148, 241 (Εὐχ.). χαρομὴ πεπτωκότων καὶ ἔγερσις 66, 91 (Θηκ.). χαρομὴ πικτουσῶν ἢ ἀπεραντος 132, 35 (Λάσκαρης)· χαρομὴ τοῦ νοδὸς (Στιχ. Θεοτ. ἤχ. α' Ἀγάπ.).

χαρομοσύνη ἀγγέλων 215, 78 (Θηκ.).

χαροπαροχοσ 139, 2 (Θηκ.)· 171, 3 (Θηκ.).

χαροποιήσασα τὴν λύπην τῆς Εἰσας (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωτὶ Κάθισμα ζ').

χεῖρ Θεοῦ εἰς θεῖα δωρήματα 71, 85 (Μαν. ρήτωρ).

χειραγωγία ἐναρέτου βίου 80, 60 (Εὐχ.) — πρὸς Θεὸν καὶ εἴσοδος 37, 229· χειραγωγία πλανωμένων 10, 87.

χειραγωγὸς πρὸς τὸν ποιητὴν 10, 152.

χειραγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς εἰς πίστιν ἔνθεον 90, 16 (Θηκ.).

χελιδῶν ἢ εὐσημος 11, 251· χελιδῶν ἐλεγκτὴ (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν τῶν Αἰώνων)· χελιδῶν ἢ ἐν στέρνοις καταπετάζουσα 340, 86 (Ἀνδρέας)· χελιδῶν νοητὴ ἠδύλαλος 90, 57 (Θηκ.). χελιδῶν σεμνοτάτη παντὶ τῷ κόσμῳ ἕα ἀυγάσασα καὶ τὸν χειμῶνα παύσασα 134, 184 (Θηκ.). χελιδῶν φεραυγῆς (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Μάρκ. Εὐγεν.)· χελιδῶν ὠραιοτάτη ἢ τὸν κόσμον χειμῶνος λυτρωσαμένη 66, 156 (Θηκ.) — ὠραιοτάτη ἢ φέρουσα ἕα νοητὸν 24, 157 (Θηκ.)· χελιδῶν γλυκυτάτη ἕα εὐφρόσυνον πᾶσιν ἀνατείλασα (Προσόμ. ἤχ. β' Ἀνδρέας).

χλαμύς ἀλουργόχροος 34, 77 — ἀλουργόχροος βασιλεῖος 44, 54 (Εὐχ.).

χορηγία τῶν ἀγαθῶν 229, 156 (Εὐχ.).

χορηγέτις φωτὸς 255, 50.

χορηγὸς ἐλέους 2, 161 (Εὐχ.)· χορηγὸς τῆς σοφίας († Καν. εἰς Ἰωανῶν ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης) χορηγὸς θεϊκῆς ἀγαθότητος (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ) 65, 110 (Θηκ.)· 186, 225 (Εὐχ.)· χορηγὸς ἐνθέων λόγων († Στιχ. Θεοτ. Φιλθέος).

χορηγοῦσα πᾶσι καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων (Ἰαν. ιζ' καὶ νῦν Ἀποστίχων).

χοῦμα πανθαύμαστον πρᾶγμα φοβερόν (Κανὸν Σταυροπροσκ. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεόδωρος).

χορησμοδότις προρρήσεων θεῖων καὶ ἔκβασις τελεία (Προσόμ. ἤχ. δ' Θεοστήριτος).

χορίσμα τῆς ἀθανάτου καὶ παμφαοῦς μακαριότητος 255, 96.

χρυσουγίζουσα (Μαρτ. α' Στιχ. Θεοτ. κρ. ἔσπερινοῦ) ἢ τοῦ θεοῦ (Ακ. γ. κ. ν. η.)

χωνευτήριον τῆς φθαρείσης φύσεως 132, 187 (Λάσκαρης)· χωνευτήριον τῆς φύσεως ἐν ᾧ τὸ θεῖον πῦρ ἀφλέκτως ταύτην ἀνεχώνευσεν 153, 41 (Μητροφ.).

χώρα ἀγεώργητος 2, 311 (Εὐχ.)· Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. ε' τροπ. ζ' Ἰωσήφ Στουδίτης) — ἀγεώργητος ἢ τεκοῦσα γεωργὸν 41, 294 (Εὐχ.) — ἀγεώργητος καὶ λίαν εὐφορώτατος στάχυν τὸν θεῖον ὑπερφῶς βλαστήσασα 63, 162 (Θηκ.)· χώρα ἀνήροτος 126, 34 (Ἰωσήφ) — ἀνήροτος ἢ βλαστήσασα χαρὰν 45, 65 (Εὐχ.)· χώρα ἄσπορος Εἰσμ. 35, 21 — ἄσπορος καὶ ἀπότιστος ἐξ ἧς ἐξήνθησε ράβδος καὶ ἄνθος

Χριστός († Καν. Τιμοθέου Προύσης ὡδ. θ' Θεοτ.) — ἄσπορος ἢ βλαστήσασα στάχυν ζωοπάροχον 125, 199 (Μάρκ. Εὐγεν.)· χώρα ἢ ἐκφύσασα τὸν στάχυν τῆς ζωῆς ἀσπόρος καὶ ἀκηράτως ἀναβλαστήσασα 2, 51 (Εὐχ.)· χώρα εὐκαρπος 95, 79 (Θηκ.) — εὐκαρπος τὸν χρυσοῦν τεκοῦσα καὶ θεῖον στάχυν 136, 87 (Θηκ.) — εὐκαρπος στάχυν θεῖον ἐκβλαστήσασα τὸν τρέφοντα τὰ σύμπαντα 22, 190 (Θηκ.)· χώρα θεία τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς 23, 159 (Θηκ.)· χώρα Θεοῦ τοῦ ἀχωρήτου (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο)· χώρα πολύφορος θρησαμένη τὸν ἄσταχυν 215, 49 (Θηκ.)· χώρα χαρᾶς 274, 211 (Εὐχ.)· χώρα φωτοφόρος († Καν. ἀρχαγγέλων ὡδ. η' Θεοτ. Νεόφυτος)· χώρα ἀνόδευτος ἄσπορος († Κοντ. Γενεθλίον Προδρόμου (α') Ρωμ.).

χωρῆσασα ἐν γαστρὶ τὸν ἀχώρητον Λόγον (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Καν. ὡδ. ζ' τροπ. θ' Ἀνδρέας) — τὸν ἀχώρητον καὶ ὑπέρφρον Λόγον 24, 89 (Θηκ.) — ἐν γαστρὶ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Καν. ὡδ. θ' τροπ. θ' Ἀνδρέας)· χωρήσασα Θεὸν 11, 19 — Θεὸν τὸν ἀχώρητον 66, 75 (Θηκ.) — τὸν ἀχώρητον ἐν οὐρανοῖς (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Σαβ. πρωτὸ Κάθ. ζ')· χωρήσασα ἐν μήτρᾳ τὸν πάντα βουλήματι δημιουργήσαντα κράτει θεότητος 23, 20 (Φώτιος)· χωρήσασα μόνῃ τὸν κτίστην τὸν ἴδιον ἐν γαστρὶ (Πεντηκ. Τετ. τῆς Μεσοπεντ. Καν. ὡδ. α' τροπ. ζ' Ἀνδρέας)· χωρήσασα καλῶν τὸ αὐτόκαλον († Καν. Παΐσιου ὡδ. θ' Θεοτ.)· χωρήσασα ἀπεριγράφτως ἐν γαστρὶ Θεὸν (Πεντηκ. Τετ. Μεσοπεντ. Καν. ὡδ. ζ' τροπ. ζ' Ἀνδρέας)· χωρήσασα πῦρ τὸ θεῖον καὶ ἀφλεκτος μείνασα († Καν. Τερτίου ὡδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· χωρήσασα ἄμβροτον τὸν ἐπουράνιον 155, 10· χωρήσασα σωματικῶς τὸν τῆ κτίσει ἀχώρητον 2, 181 (Εὐχ.)· χωρήσασα ἐν γαστρὶ φῶς τὸ τριλαμπές (Ἰουλ. ιγ' Καν. τῶν πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὡδ. α' Θεοτ. Φιλόθεος)· χωρήσασα ἐν γαστρὶ δὴν εὐρυχωρία οὐρανῶν οὐ χωρεῖσι (Ἰαν. ιε' Κάθ. Θεοτ.)· χωρήσασα ἀστενοχωρήτως ὄν περ ὁ κόσμος χωρῆσαι οὐ δύναται († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Ἐθαγγελισμὸν).

χωρῶν τοῦ ἀεννάου φάους 257, 160 (Μαν. ρήτωρ)· χωρῶν ἀκηράτων τῆς ὑπερουσίου καὶ ἀκτίστου οὐσίας 260, 275 (Εὐχ.)· χω-

ρῶν τῆς ἀπείρου φύσεως 12, 12 (Ἰγνώτιος)· χωρῶν τοῦ ἀπείρου πλαστοουργοῦ (Κυρ. Πεντηκοστῆς Καν. ὡδ. θ' Ἰωάννης Ἀρχιλάς)· Εἰρη. 286, 71 (Κοσμᾶς)· χωρῶν ἀστέκτου θεότητος (Παρακλ. ἤχ. δ' Κυρ. πρωτὸ Καν. ὡδ. ζ' Θεοτ. Δαμ.) 130, 51 (Θεοφάνης)· χωρῶν ἄχραντον τοῦ Λόγου 148, 47 (Ἀνδρέας)· χωρῶν τοῦ ἀχωρήτου 279, 286 (Εὐχ.)· 106, 51· Παρακλ. ἤχ. α' Παρασκ. ἐσπέρ. Δόξα Ἀποστίχ.) — τῆς ἀχωρήτου φύσεως 134, 7 (Θηκ.) 67, 45 (Θηκ.)· χωρῶν ἐλεημοσύνης καὶ ἀγιοσύνης ἱερὸν 114, 125 (Εὐχ.)· χωρῶν ἔμφυχον 263, 229 (Εὐχ.)· χωρῶν εὐρύχωρον χαρᾶς ἀδιαδόχου 31, 34 (Μάρκ. Εὐγεν.) — εὐρύχωρον τῆς ἀχωρήτου φύσεως 25, 49 (Θηκ.) — εὐρύχωρον τῆς αἰδέου χαρᾶς 108, 7 (Εὐχ.) — εὐρύχωρον χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης († Εὐχ. Καν. (ις') εἰς Χριστὸν ὡδ. ζ' Θεοτ.)· χωρῶν τῆς θείας ἀπεριληψίας Εἰρη. 14, 48 (Κοσμᾶς)· χωρῶν θεόδεκτον Εἰρη. 241, 45 (Ἀνδρέας)· χωρῶν θεϊκῆς ἐνώσεως χρυσοῦν τιμαλφέστερον 88, 122· χωρῶν θεοβάδιστον 108, 233 (Εὐχ.)· χωρῶν καθάρων τοῦ ἀχωρήτου (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὡδ. ζ' τροπ. ζ' Ἰωσήφ Στουδίτης)· χωρῶν ἀγγελίας καθάρων († Καν. Κοδράτου ὡδ. β' Θεοτ.)· χωρῶν καθαρῶτατον τοῦ ἀχωρήτου 310, 49 (Θηκ.)· χωρῶν πανέντιμον τοῦ κτίστου 136, 47 (Θηκ.)· χωρῶν πυρφόρον (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η)· χωρῶν σοφίας ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος (Σεπ. α' Κανὼν ἀγ. γυναικῶν ὡδ. θ' Θεοτοκ.)· χωρῶν τίμιον τοῦ ἀχωρήτου 135, 41 (Θηκ.)· χωρῶν τοῦ ὑψίστου 15, 74· χωρῶν φωτοειδὲς τῆς ὑπερφώτου φύσεως 129, 37 (Θεόκτιστος)· χωρῶν χαρᾶς ἀδιαδόχου εὐρύχωρον 109, 251 (Εὐχ.) — χαρᾶς αἰωνίου χαρίεν (Προσόμ. ἤχ. βαρὺς Θηκ.) — χαρᾶς εὐρύχωρον 79, 265 (Εὐχ.) — χαρᾶς ἀνεκφράστου 64, 79 (Θηκ.) — χαρᾶς τῆς ἀλήκειου 50, 97 (Θιλιὰ)· χωρῶν χρυσαυγῆς 311, 156 (Θηκ.)· χωρῶν χωρητικὸν τοῦ ἀχωρήτου πλαστοουργοῦ (Δεκ. λ' Καν. (α') ὡδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· χωρῶν οὐρανῶν πλατύτερον († Σπυ. Θεοτ. Παῦλος)· χωρῶν φωτιστικὸν τοῦ ἀπείρου († Τριῶδ. β' ἔβδομ. Τρίτη πρωτὸ ὡδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης)· χωρῶν ζωηφόρον († Σπυ. προσέορτ. Χριστουγέννων).

Ψ

Ψιθύρισμα ἡδὺ καὶ διασυρίζον τοὺς φλυγομένους πυρὶ τῶν θλιψέων (Προσόμ. ἤχ. βαρὺς Θηκ.).

ψυχαγωγῆμα θλιβομένων (Σεπτ. κη' καὶ νῦν τῶν Ἀποστίχων).

Ω

Ὠδικωτέρα τῆς Μαριάμ (Προσόμ. ἤχος πλ. α' Θηκ.).

ὠκεανὸς νοητὸς ὑπερβαίνουσα τὰ Νειλῶα ρεῖθρα τῇ χύσει τῆς χάριτος (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. εἰς τοὺς Αἴνους τροπ. α' Νικηφ. Κάλλιτος).

ὠραία τῶ κάλλει τῶν ἀρετῶν 150, 54 (Εὐχ.)· ὠραία καλὴ ἐν γυναιξί 76, 30· (Εὐχ.)· ὠραία μόνη γυναικῶν καὶ ὑπέριμος 6, 58· ὠραία πασῶν γυναικῶν καὶ καλὴ καὶ ἀώμος παρθένος κόρη 182, 12 (Εὐχ.)· ὠραία περικαλλῆς καὶ ἀώμητος 62, 1 (Εὐχ.)· ὠραία ψυχῇ καὶ σώματι καὶ τῷ λογισμῷ 148, 86 (Εὐχ.)· ὠραιότης καὶ καλὴ ἐν γυναιξί 108, 59 (Εὐχ.)· ὠραία τὸν ὠραῖον ἀποκησασα (Νοεμ. κ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ) ὠραία καὶ δόξα τῇ κρείττονι κεκοσμημένη († Καν. Δασίου μάρτ. ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος).

ὠραϊζομένη τῶ κάλλει τῶν ἀρετῶν 163, 8 (Δαμ.) — κάλλοναίς τῆς θεότητος (Σεπ. κς' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.)· ὠραισμένη ταῖς ὠραιότησι τῆς ἀγνείας καὶ παρθενίας 182, 97 (Εὐχ.)· ὠραιωθείσα θείαις καλλοναίς 8, 174, 192· ὠραιωθείσα τοῖς ἀχράντοις κάλλεσι τῆς παρθενίας (Νοεμ. ιζ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· ὠραιωθείσα ὑπὲρ πᾶσαν ἀγγέλων εὐπρέπειαν 143, 49 (Θεοφάνης)· ὠραιωθείσα ὑπὲρ τὴν Ἰε-

ρουσαλήμ († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ὠραιωθείσα ὑπὲρ πᾶσαν ἀγγέλων εὐπρέπειαν ὡς τεκοῦσα τὸν ποιητὴν τούτων (Μαρτ. ια' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ὠραιωθείσα τῇ ἐπελεύσει τοῦ ἀγ. πνεύματος (Μαρτ. ιγ' Καν. ὠδ. ε')· ὠραισμένη παρθενίας φαιδρῶ ἐρυθήματι († Εὐχ. Καν. (ιγ') ὠδ. ε' Θεοτ.)· ὠραιωθείσα ταῖς θεικαῖς ἀγλαταῖς (Παρακλ. ἤχος βαρὺς Δευτ. πρωί Καν. (β') ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης)· ὠραιωθείσα ταῖς παρθενικαῖς λαμπρότησι († Καν. Λουκιλιανοῦ ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ὠραιότηρα πάσης κτίσεως ὡς Θεοτόκος (Φεβρ. ις' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης) — Ραχὴλ (Προσόμ. πλ. α' Θηκ.).

ὠραιόπαρθενος († Καν. Ὀνουφρίου ὠδ. θ' Θεοτ. Δαυίδ).

ὠραιότης ἐκκλησιῶν καὶ εὐπρέπεια 90, 154 (Θηκ.)· ὠραιότης μητέρων περιδοξος 140, 191 (Θηκ.)· ὠραιότης πάσης κτίσεως († Κανὼν προεβέρ. Γενν. Θεοτ. ὠδ. θ' τροπ. β' Γεώργιος)· ὠραιότης προφητῶν καὶ μαρτύρων (Παρακλ. ἤχ. β' Παρασκ. πρωί Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ὠραιότης τῶν πιστῶν (Ἄπρ. κγ' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Δαυίδ)· ὠραιότης τῶν βροτῶν καὶ δόξα καὶ κόσμος καὶ κλέος († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. η' τροπ. β' Γεώργιος).

ὠραΐσμα μητέρων πολυέραστον 307, 82 (Θηκ.)· ὠραΐσμα πάγκαλλον τῆς οἰκουμένης 249, 66 (Θηκ.)· ὠραΐσμα τερπνὸν τῶν γηγενῶν (Ὀκτ. κη' Κάθ. Θεοτ.)· ὠραΐσμα παρθένων 94, 49 (Θηκ.).

ὠραΐσσα τῶν βροτῶν τὸ πλήρωμα ἀνεδείχθη πλατυτέρα τοῦ οὐρανοῦ κήτους (Ἰαν. η' Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ.).

**ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΙΑΜΒΩΝ**

[ὕπο Μερκουρίου Γραμματικοῦ] Κώδ. Λ 170 φ. 163 Λαύρας.

Εὐαγγέλια τῆς χαρᾶς ἡμῖν πάλιν
ἐλευθερίας μήνυμα τρέχει πάλιν
καὶ παράκλησις Ἰσραὴλ νέου πάλιν
ἐπάνοδος δὲ πρὸς πόλου πτύχα πάλιν
5 χαρὰ πρόκειται ψυχικὴ πολλὴ πάλιν
ῥύσις τε δουλείας νῦν ἀληθῶς πάλιν.
Καλῶς ὁρᾶται παρθένος μετ' ἀγγέλου
βοῶντος ἄρτι χαῖρε σὺν θυμηδία·
ἐπὶ γυναῖκα πρῶτα πρὸς λόγους ὄφρις
10 δεινῶς ἐπῆλθε σκευάσας τὴν ἀπάτην·
ἔκτω δὲ μηνὶ φησὶν ἐξαπεστάλη
ἀρχάγγελός τις Γαβριὴλ πρὸς παρθένον
καινῶς παροῦσαν ἀνδρὶ μεμνηστευμέ-
[νην]
ἀπεστάλη δὲ Γαβριὴλ παγκοσμίου
15 σωτηρίας μήνυμα τοῖς βροτοῖς φέρων
ἀδαμιαίαν ἀνάκλησιν εὐ μάλα
νυμφῶνος εὐτρέπισιν ἀγνοῦ σκευάσων
καὶ νυμφαγωγῆσων γε τῷ πλαστουρ-
[γέτη]
τὸ πλάσμα δείξων αὐτὸ πρὸς κατοικίαν
20 ἔμνηχον οἶκον καὶ παλάτιον πλέον
τοῦ παμβασιλέως τε καὶ Θεοῦ Λόγου
ἀσώματος δὴ δοῦλος ἐξαπεστάλη
πρὸς ἀμόλυτον παρθένον καὶ τιμίαν
ὁ παντὸς ἐκτὸς τυγχάνων ὄντως ῥύπου
25 πρὸς τὴν φθορὰν κάλλιστα μὴ δεδεγμέ-
[νην]
ὁ λύχνος ἐκπτὰς ἦκεν ἐξ οὐρανόθεν
δικαιοσύνης ἥλιον προμηνύων
ὁ προδραμῶν πως ὄρθρος αἴλου φάουζ
πρὸς τὴν ἀμεμπτον παρθένον καὶ δε-
[σπότην]
30 τὸν ἐν κόλποις μένοντα τοῦ πατρὸς τέως
δηλῶν φανῆναι μητρικαῖς ταῖς ἀγκά-
[λαις]
δεικνὺς τὸν ἐν θρόνῳ [τε] καὶ μικρῶ
[σπέει]
ὁ στρατιώτης σὺν βοῇ βοῶν τάχα
μυστήριόν τι τοῦ βασιλέως ὄλων
35 ὅπερ νοεῖται πίστεως μόνοις λόγοις

καὶ προσκυνεῖται ζυγομαχίας δίχα
καὶ θεολογεῖται μὲν ἀκριβεστάτως
πάσης δ' ἐρέυνης ἐκτὸς ἀσεβεστάτης.
Ἐκτον δὲ μῆνα ποῖον ἢ Γραφή λέ-
[γει ;
40 ἀφ' οὗ περ εἶδεν ἄγγελον Ζαχαρίας
ἔνδον θυμῶν ἱεροῦ τῶν ἀδύτων
εὐαγγελιστὴν παιδίου πεφυκότα
στερωσέως τε συλλύοντα τὰς πέδας
κᾶν δὴ γε γλῶττιαν ἦν δεσμῶν τοῖναν-
[τίον]
45 ἀφ' οὗ τε μήτηρ ἦν ξένως Ἑλισάβετ
καὶ κατὰ γαστρός εἶχεν, ὡ ξένων ἔρ-
[γων !
Ἰωάννην μέγιστον εἰσοδεγεμένη
στερωσέως λύτρωσιν ἐξ ἀπαιδίας·
αὐτὸς δὲ μᾶλλον ὁ σταλεῖς νῦν εἰπάτω·
50 πάντως γὰρ ἠρμήνευσε τοῖς ἀποστό-
[λοις.
Ἴδου δὲ φησι συγγενῆς Ἑλισάβετ
σὴ συλλαβοῦσα γήραος ταῖς ἡμέραις
μὴν ἔκτος ἐστὶ τῇ δε τῇ καλουμένη
παράλογος στείρα γε πρὸς βροτῶν ἔσθη
55 σύλληψις ἔσχηεν εἴλογος Ἰωάννου
μῆνα κρατίστως ἔκτον, ὡς ἔφηεν ἄνω.
Ἐδει γὰρ ὄντως προδραμεῖν κατ' ἄ-
[ξίαν]
τὸν στρατιώτην τοῦ καλοῦ βασιλέως
τὸν μηνυτὴν δὲ πρῶτον ἐλθεῖν ἐνθάδε
60 τῆς δεσποτικῆς τοῦ Θεοῦ παρουσίας.
Ἀπεστάλη δ' ἄνωθεν εἰς τὴν παρθέ-
[νον]
ὑπηρέτης ὧν ἀνδρὶ μεμνηστευμένην
πρὸς τὸν γάμον δὲ μηδαμῶς συνημέ-
[νην]
τηρουμένην δὲ τῷδε σωφρονεστάτως·
65 ἐφ' ᾧ δὲ μνηστὴν ἀνδρὶ ταυτηνὶ γρά-
[φει ;
ὡς μὴ μάθοι τάχιον ὁ βροτοφθόρος
θεῖαν δύναμιν τοῦ ξένου μυστηρίου
ἤδει γὰρ αὐτὸς παρθενικῶν λαγόνων

τὸν Χριστὸν ἔλθειν, τὸ πρὶν ἠνωτισμέ-
 [νος
 70 Ἑσαίαν λέγοντα πνευματογράφον
 « ἐν γαστρὶ παρθένος νῦν ἔξει πῶς
 [ξένως »
 καὶ παρετήρει μηχαναῖς πολυπλόκοις 115
 ὡς ἂν διαντήσειεν ἴν' εὖρη ψόγον.
 Ἄπεστάλη δέ φησι Γαβριὴλ τότε
 75 ὁδ' ἔκτος ἦν μὴν πρὸς πάναγνον παρ-
 [θένον
 χάριν προδηλῶν δύναμιν μυστηρίου
 δοθήσεται πῶς βίβλος ἐσφραγισμένη
 ἣτις παρῆν πρὶν ἀνδρὶ μεμνηστευμένη
 80 οὗς ἀνδρὸς εἶπε καὶ πανάγνον παρθέ-
 [νον
 ἀνδρὶ χρεῶν δὲ σὺν λόγοις ἀκριβέσιν
 ἀχραντος ἀμόλυντος ἀγνή παρθένος
 δοθήσεται πρὸς τίνων εἴτε καὶ τίνι ;
 πάντως Ἰωσήφ παρ' ἱερέων ὄλων.
 85 Οὗτος γὰρ οὗτος σάφροσι πρώτῳ γάμῳ
 καλῶς προσωμίλησε καὶ παγκοσμίως
 υἱὸν δὲ δειχθεὶς ἐκ γάμων φυτοσπόρος
 ἐζημιώθη τὴν ὁμεινέτιν τέλει
 ἄλλ' ἀντὶ ταύτης σύντροφόν τε καὶ φί-
 [λον
 90 τὴν σωφροσύνην μᾶλλον ἐνστερνωμένους
 παιδεύσεως ἦν παῖδας ἀσκῶν τοῖς λό-
 [γοις
 καὶ τοῦτο δῆλον Παῦλος αὐτὸς που λέ-
 [γει
 « οὐκ εἶδον ἄλλον ἐκ σοφῶν ἀποστόλων
 εἰμὴ τὸν Ἰάκωβον ὃν πεφυκέναι
 95 ἀδελφὸν ἴστε τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου »
 οὐκ ἐκ Μαρίας ἄλλ' Ἰωσήφ ὡς ἔφη.
 Ἐπεὶ δ' ἱερεῖς ἀνέδησαν τῷ τότε
 τὴν παρθένον δὴ τῷδε τῷ φιλαρέτῳ
 καιρὸν τὸν ἀρμόζοντα σάφρονος γάμου
 100 ἀναμένοντες ἦσαν εὐελπιστίᾳ
 ἔμελλε δ' οὗτος λαμβάνων τὴν παρθένον
 ἔχειν φυλάττειν καθαρῶς ἀφθαρσίᾳ
 τούτου χάριν γὰρ ὁ προφήτης εἶπέ γε·
 « βίβλος κατησφραγίστο ἀνδρὶ γραμ-
 [μάτων
 105 ἔχοντι πείραν ἐκδοθήσεται ξένως »
 τούτεστι καὶ πρὶν εἰδῶτι τρόπον γάμου·
 ἐρεῖ δέ φησιν οὗτος « οὐκ οὐκ ἰσχύω
 νῦν ἀναγνώσειν συγκατεσφραγισμέ-
 [νην »
 110 χάριν τίνος δὲ μὴδ' ἀναγνώσειν ἔχεις,
 ὦ σάφρον ὄντως παρθένου σεμνῆς φύ-
 [λαξ ;

τηρουμένης πάντως δὲ τῷ πλαστουρ-
 [γέτη.
 Ἄλλ' εἰσώμεν τὸν προκείμενον λόγον.
 Ἐκτὸς δὲ μηνὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη
 115 θείας λαβῶν ἄνωθεν ἐντολὰς τάχα·
 καὶ δεῦρο φησιν ἄγγελε σπεῦδε τρέχε
 γενοῦ δ' ὑπουργὸς τῶν ξένων μυστη-
 [ρίων
 διακόνησον θαύματι ξενοτρόφῳ.
 Ἄδὰμ ἀναπλάσειν γὰρ οἴκοις ἰδίους
 ἐπείγομαι νῦν καὶ κατελθεῖν ἐκ πόλου·
 120 ἐμὴν γὰρ ἠχρεῖωσεν οὗτος εἰκόνα
 καὶ θέμμα τοῖμόν ἐκφυγεῖν κοινὸν λυ-
 [κον·
 ἔρημός ἐστιν ἡ παλαιάτη πόλις
 ρομφαία τηρεῖ τῆς τρυφῆς τὸ χωρίον·
 σπλαγχνίζομαι δὲ τὸν πάλαι πεπτωκότα
 125 θέλων τὸν ἐχθρὸν συλλαβεῖν παραντίκα
 λαθεῖν δὲ πάσας βούλομαι τὰς δυνάμεις
 οὐρανιας· λέγω δὲ σοὶ μόνῳ τὸδε·
 χαίρων πρόσελθε Μαρία τῇ παρθένῳ·
 πόλις Θεοῦ γὰρ ἐστιν ἐμψυχωμένη·
 130 πρὸς παράδεισον τὸν λογικὸν μου δρόμῳ
 πρὸς τὴν νοητὴν σπεῦσον ἀρτίως πύλην
 πρὸς οὐρανὸν σπούδασον ἔλθειν τὸν
 [γένον
 μῆνυσον ὄμβρον τῆς ἐμῆς παρουσίας
 τῇ φωτειδῇ καὶ καλῇ μου νεφέλῃ·
 135 τρέχων ὄδευσον εἰς φαινήν παστάδα
 νυμφῶνος ἐλθὲ πλησίον φεραυγέος·
 λάβω γὰρ αὐτῆς σάρκα τὴν βροτησίαν
 λάλησον εἰς οὗς τῆς κιβωτοῦ τῆς νέας
 ἐτοιμασοῦσης τὰς ἀπάσας εἰσόδους
 140 πλὴν μὴ θόρυβον ἐμβαλεῖν τῇ παρθένῳ
 ἀλλὰ προσηνῶς προσλάλησον ἡρέμα·
 πρώτη δὲ φωνῇ χαιρε φώνησον μία
 ὡς Εὔαν αὐτὸς συμπαθήσω γνησίως.
 Ἦκουσε ταῦτα Γαβριὴλ ἐκ δεσπότου
 145 καὶ καθ' ἑαυτὸν ὡς πρέπον διεσκόπει
 τοιοῦτον ἔνδον συστρέφων πάντως λό-
 [γον·
 « ξένον τὸ θαῦμα κρεῖττον ἐννοίας δ-
 [λωσ·
 ὁ γὰρ φορικώδης τοῖς χερουβιμ τυγχά-
 [νον
 καὶ τοῖς σεράφιμ ἀθεώρητος μένων
 150 ὅς ἀκατανόητός ἐστιν ἐξόχως
 καὶ τῶν ἄλλων ταγματῶν τῇ πληθῦτι
 ποῖαν ὑπισχνεῖται γε τὴν συντυχίαν
 αὐτοπρόσωπον μηνύων παρουσίαν·

73) ἦν εὖρη Κῶδ.

113) Ἄδὰμ ἀναπλάσειεν γὰρ Κῶδ.

155 δι' ἀκοῆς δὲ μᾶλλον εἴσοδον μόνης·
 ὁ καταδικάσας γὰρ Εὐάν τῷ τότε
 πῶς δοξάσειν βούλοιο τὴν θυγατέρα ;
 ταύτης πεσοῦσης ἐξ Ἐδὲμ δι' ἀπάτης
 γαστήρ δὲ χωρεῖν τοῦτον ἰσχύει τέως
 ὅς ἐστιν ἀχώρητος ὡς Θεὸς Λόγος. »
 160 Τοιαῦτα τοῦτου τὸ πρὶν ἐνθυμουμέ-
 [νου
 ὁ δεσπότης ἔφησε πρὸς τοῦτον τάδε·
 « Μὴ δὴ ταράττου καὶ ξενίζου τοῖς λό-
 [γοις·
 οὐ παρ' ἐμοῦ πρὶν ἐστάλης Ζαχαρία ;
 οὐ μήνυσιν δέδωκας αὐτῷ τοῦ τόκου ;
 165 οὐ δεσμὸν ἐσκεύασας ἠπειθηκότι ;
 οὐκ ἀπόφασιν αὐτὸς εἰρήμεις τότε,
 κυρῶν παρῆν δ' ἔγωγε τὸ ψήφου τέλος ;
 εὐαγγελισμῶν τοῦργον οὐ διεξέβη ;
 οὐ στείρα μήτρας δεσμὰ παρεκκεκλίκει
 170 φυγοῦσα τὴν στείρωσιν ἐξ ἀτεκνίας ;
 πῶς καὶ νομίζεις παρ' ἐμοὶ τί μὴ σθέ-
 [νει ;
 πῶς ἀμφιβάλλεις ; πῶς δεῖμός σε κατέ-
 [χει ; »
 Πρὸς τοῦτον ἀντέφησεν εὐθύς τὸν
 [λόγον
 ὁ τῶν ἁλῶν τάξεων πρωτοστάτης·
 175 « ἅπαντα ταῦτα κἂν θέλης δυνατὰ σοὶ
 τὸ τὴν ἴασιν φύσεως τῶν σφαλμάτων
 ἐν συμπαθείᾳ σκευάσειν ἐκουσίως
 τὸ νεκρὰ πρὸς ζῶωσιν εἰσάξειν μέλη
 τὸ στείραν εὐθύς παιδίων γε μητέρα
 180 δεῖξαι φυγοῦσαν τὴν κακὴν ἀκαρτίαν
 καὶ ταῦτα γήρους ἡμερῶν πεπλησμένην
 ὅπερ συνήθως συντελεῖς σῆ δύναμι
 μάρτυς δὲ τοῦτου Σάρρα σὺν τῇ Ρε-
 [βέκκα
 Ἄννα πρὸς αὐταῖς αἰ πρὶν ἐξ ἀπαιδίας·
 185 ἀνώτερον πέφυκε τῶν ὄλων λόγων
 τὴν σὴν ἐπαγγέλλειν γε νῦν παρου-
 [σίαν »
 Ὅν τὰ πλάτη γῆς καὶ πόλου καὶ τῶν
 μέσων
 κτίσις τε πᾶσα μὴ σθένει χωρεῖν ὄλος
 σκητὴ δὲ φησὶ πῶς με τοῦ πατριάρχου
 190 ὠράτο χωροῦσα πρὶν ; εἰπέ συντόμως ».
 Ὁ Γαβριὴλ ἔφησε πρὸς Χριστὸν
 [πάλιν·
 « τῷ πατριάρχῃ τῷ ξενίζοντι ξένους
 τότε ξενισθεῖς ἐν τύπῳ τῆς παρόδου
 εὐθύς παρήλθες· νῦν δὲ πῶς ἡ Μαρία
 195 ἄστεκτον ὄντα δέξεται πῦρ γαστέρι ;
 ὁ σὸς θρόνος κύκλω σε ταῖς λαμπηδόσιν

φάρους ἄλλου λάμπεται, Θεοῦ Λόγε,
 καὶ δύναται σε μήτρα παρθένου φέ-
 [ρειν ; »
 « Εἰ τὴν θάτον δὲ φησὶν οὐ τὸ πῦρ
 [ὄλος
 200 ἔβλαψε, βλάβει μὴ τι καὶ τὴν παρθένον
 τὸ πῦρ τὸ θεῖον τῆς ἐμῆς παρουσίας ;
 ἡ δὲ σκιογράφῃσι ὠράθη πάλοι
 ἐκεῖνο μηδὲν προξενῆσαν τὴν βλάβην
 ἀρδευτικὸν δὲ μᾶλλον ἐνδεδειγμένον·
 205 τί δῆτα φῆσεις τῆς ἀληθείας χάριν,
 μὴ κατακαινούσης γε κἂν δοκεῖν θέλη
 πυρὸς φλογὸς νῦν ὑετοῦ καὶ τὸν τρέ-
 [πον ; »
 Τούτων ἀκούσας ἄγγελος τῶν ρημά-
 [των
 τὸ λοιπὸν ἦν πρόθυμος εὐθυπρηγῆτης
 σπεύδων τελειῶσειν γε προσεταγμένον
 ἐπεὶ δ' ἀφῆκε φησὶ πρὸς τὴν παρθένον
 « νῦν σοὶ τὸ χαιρετῆ τῆ κεχαριτωμένη
 ἦκα κομίζων χαιρε χαιρέ μοι χαιρε
 ἔχεις μετὰ σοῦ τὸν Κύριον τῶν ὄλων
 215 μὴ δῆτα, φησὶν, αἰσχύνῃ ὡς αἰτίαν
 τῆς καταδίκης καθ' ἑαυτὴν νῦν φέροις·
 μήτηρ γίνῃ γὰρ τοῦ καταδίκην πάλοι
 βροτοῖς ἅπασι δόντος ἐκ τῆς ἀγάπης
 καὶ χαιρε χαιρε χαιρε μοι χαιρε χαιρε·
 220 μήτραν δὲ μητρὸς ἐκβυθίσεις τῶν μό-
 [ρων
 καὶ τῆς ἀχωρήτου δὲ φύσεως ἔση
 χωρίον ὄντως εὐρύχωρον ὡς θέμις ».
 Ἐμψυχῆ ναὲ καὶ κωτῆ καὶ κλίμαξ
 τοῖς ἀσθενούσι ψυχικὴν ἀρρωστίαν
 225 ἰατρὸς ἦλθεν ἐκδιώξων τὴν νόσον
 τοῖς ἐν σκότει τε τῆς πλάνης τεθειμένοις
 δικαιοσύνης ἥλιος νύκτα τρέπων
 ἔλαμψεν ἐξήστραψεν οἰκεία φύσει
 καὶ τοῖς κλύδωνι συμπεσοῦσι τοῦ βίου
 230 λιμῆν γαληνὸς ἐκτρέπων ζάλην ὄλην
 τοῖς πρὶν παροργίσασι καὶ μισομένοις
 ἢ συμπάθεια καὶ λύσις τῶν πταισμάτων
 καὶ τοῖς ἔχουσι τὴν μάχην ἐκ δαιμόνων
 κλίτων πρόμαχος τὰς παρατάξεις ὄλων·
 235 ὃ δόξα τιμὴ καὶ κράτος πάντως πρόπει
 τηροῦντι καὶ σκέποντι καὶ σώζοντι γε
 τοὺς χριστιανῶν εὐσεβεῖς στεφῆφόρους
 λιταῖς πανάγνου μητρὸς ἡγιασμένης
 καὶ τῶν ἁγίων τῷ δε τῶν πεφιλημένων
 240 καὶ τοῦ μεγίστου καὶ σοφοῦ θυηπόλου
 τοῦ λαμπρύναντος τὴν ὄλην οἰκουμένην,

240) καὶ σοφοῦ θυηπόλου Κῶδ.

**ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 1**

Κωδ. Δ 84 φ. 327 Λαύρας.

5 Νῦν ἡ τῆς βασιλίδος βασιλικὴ καὶ ὑπέρο-
 ξενος ἑορτὴ τε καὶ πανηγυρὶς ὑπὲρ τὰς
 χρυσαυγεῖς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἐξέλαμψε·
 νῦν ἡ καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἐκκλησία
 10 νυμφικῶς ὠραίζεται, λίαν ἀγαλλομένη·
 νῦν οἱ φιλοθεάμονες καὶ πανηγυρισταὶ ἑ-
 ορτὴν ἑορτῶν ἑορτάζοντες, πανδημεὶ ἐπα-
 θροίζονται· νῦν εὐφραίνεσθωσαν τὰ οὐρά-
 15 νια, τὰ ἐπίγεια, τὰ καταχθόνια, καὶ πάντα
 τὰ ἐν αὐτοῖς ποιήματα· νῦν εὐφημείσθω
 ἡ πανεύφημος ὡς εὐφημος, πανευφήμοις
 εὐφημαίαις· νῦν μεγαλυνέσθω ἡ θεομεγά-
 20 λυντος καὶ θεοπρότακτος καὶ θεοχηματί-
 στος Παρθένος· νῦν ἐπαινείσθω ἡ πολυώ-
 νυμος ὄντως καὶ πολυόμματος καὶ πάσης
 25 ὁμοῦ τῆς κτίσεως ὑπερτάτη· νῦν μακαρι-
 ζέσθω ἡ θεόμιλος καὶ θεοχώρητος καὶ κο-
 σμοσέβαστος τοῦ Θεοῦ Κιβωτός. Σήμερον
 γὰρ ὡς ἀληθῶς πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης
 30 χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις γίνεται· σήμερον δο-
 ἄτωσαν φιλεῶντων αἱ σύγκλητοι· σήμερον
 βοάτωσαν πάντες λαοὶ τῇ ἐκ Δαβὶδ βασι-
 λίσσῃ, δεδοξασμένα λέγοντες, μετὰ Δα-
 35 βίδ, ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ
 τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου· σήμερον ὑπα-
 νοιγέσθω ἡ τῶν προφητῶν θεόγραφος βί-
 βλος καὶ λεγέτω τὰ περὶ τῆς ἀειπαίδος
 ταύτης καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· σήμερον
 40 Δαβιτικῶς ἀγαλλιάσθωσαν διὰ τὴν ἔμφυ-
 χον πόλιν αἱ πόλεις πᾶσαι τῆς Ἰουδαίας·
 σήμερον Γαβριὴλ ὁ τῆς νῦν πανεόρουτο
 πανηγύρεως χορὴρχος βοάτω ἄνωθεν τῇ
 45 παμβασιλίδι καὶ λεγέτω· χαῖρε κεχαριτω-
 μένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· σήμερον βοήσω-
 50 μεν καὶ ἡμεῖς οἱ πηλινόγλωσσοι· καὶ εἴπω-
 μεν τῇ μεγαλοδοξοτάτῃ καὶ φωτοφόρῳ

(1) Ἀντίγραφον τοῦ παρόντος Λόγου ὡς καὶ τοῦ προηγουμένου ἱαμβικοῦ τοῦ Μερχουρίου ἐκ τῶν Λαυραϊτικῶν Κωδίκων ἐχορήγησέ μοι προθυμώτατα ὁ Γέροντων Σπυρίδων ἱατρὸς Λαυραϊότης, πρὸς ὃν καὶ δημόσια τὰς εὐχαριστίας μου ἐκφράξω.

Μητρὶ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰη-
 σοῦ Χριστοῦ, ρητὰ τινα καὶ χαροποιὰ
 40 χαρμονικῶς ἀναφωνοῦντες καὶ λέγοντες·
 Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ·
 εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημέ-
 νος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου· χαῖρε κε-
 χαριτωμένη ἡ ἐκ πασῶν ἐκλεχθεῖσα γενε-
 45 ῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ ἔθνῶν καὶ
 λαῶν· χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη ἡ πρὸ αἰώ-
 νων προορισθεῖσα τῷ ποιητῇ καὶ βασιλεῖ
 τῶν αἰώνων· χαίροις τὸ τῆς παλαιᾶς καὶ
 καινῆς Διαθήκης συμπέρασμα· χαίροις
 50 τὸ τῶν θεοφόρων πατέρων καὶ πατριαρ-
 χῶν πολύανθον ἄνθος· τὸ τῶν ἀπ' αἰῶνος
 ἁγίων προφητῶν προκατάγγελτον ὄνομα·
 χαίροις ἡ ἀπόγονος τοῦ κοσμοπάτορος
 καὶ θεοπλάστου Ἀδάμ· χαίροις ἡ τῆς κο-
 55 σμομήτορος καὶ πρώτης ἐν γυναιξὶν Εὐᾶς
 θύγατερ· χαίροις ἡ ἀντίτυπος τοῦ Νῶε
 ἔμφυχος θήκη· χαίροις ἡ ἐκ μηροῦ τοῦ
 ἔθνοπάτορος Ἀβραὰμ· κατ' ἐπαγγελίαν
 Θεοῦ ἀψευδῶς φρεῖσα· χαίροις ἡ οὐρανό-
 60 φθαστος κλίμαξ ἣν εἶδε κάλαϊ ὁ μέγας ἐν
 πατριαρχαῖς Ἰακώβ· χαίροις ἡ φλογόφο-
 ρος βάτος ἣν ποτε εἶδεν ὁ παμβόητος ἐν
 ὄρει Σινᾶ Μωϋσῆς· χαίροις ἡ ἀγίοβλα-
 65 στος ράβδος Ἀαρὼν τοῦ ὄντως ἐν ἱερεῦσι
 περιβλέπτου· χαίροις ἡ πορφυροποίκιλος
 νέα Σκηνὴ ἣν ὁ ποιικιλτὴς ἐκαινούργησε
 Βεσελεὴλ· χαίροις τὸ χρυσοῦν διάλιθον
 καὶ χρυσοῦφαντον λόγιον· χαίροις τὸ ὑπὸ
 70 τῶν δύο σεραφίμ κατασπαιζόμενον ἱε-
 ροστήριον· χαίροις τὸ ἱερατικὸν τῆς ἀρχιε-
 ρωσύνης σκηνῆς Ἐφεσὺδ· χαίροις τὸ χρυ-
 σοῦν τῶν θυμιαμάτων θυσιαστήριον· χαί-
 75 ροις ἡ τῆς προθέσεως τῶν ἁγίων ἀκτινο-
 εἰδῆς τράπεζα· χαίροις τὸ ἅγιον τῶν ἁγί-
 ων δεύτερον καταπέτασμα· χαίροις ἡ ἔσω-
 θεν καὶ ἔξωθεν περιεχουσαμένη χρυσίῳ
 καθαρῷ τοῦ ἁγιάσματος κιβωτός· χαί-
 ροις ἡ πρωτότοκος καὶ ἀπειρόβρυχος δάμα·

80 λισ· χαίροις ἢ τοῦ ὄντως ἐπουρανίου μάν-
 να πάγχρυσος στάμνος· χαίροις ὁ τῆς ἐπ-
 ουρανίου δρόσου καθαρώτατος πόκος, κα-
 τὰ τὸν ὑποφήτην Γεδεών· χαίροις τὸ κα-
 τάσκιον ὄρος ὅπερ ἐκστάς κατείδεν ὁ θαυ-
 μάσιος Ἀββακούμ· χαίροις ἢ ὀλόχρυσός
 85 τε καὶ ἐπτάφωτος λυχνία, ἣν προεώρακεν
 Ἡσαΐας, ὁ τῶν προφητῶν μεγαλοφωνό-
 τatos· χαίροις ἢ κεκλεισμένη πύλη ἣν περ
 κατείδεν ὁ ἀληθῆς τῶν χερουβίμ θεατής·
 χαίροις τὸ ἀλατόμητον ὄρος ὅπερ ἐθεάσα-
 το Δανιήλ, ὁ ἀκριβῆς τῶν ὄνειρων ἐρημη-
 90 νευτής· χαίροις τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ τὸ τε-
 τυρωμένον καθάπερ ὁ σὸς προπάτωρ Δα-
 βιδ διεγράφατο· χαίροις ὁ κεκλεισμένος
 κῆπος καθὼς περὶ σοῦ σοφός τις ἀνὴρ ἀγ-
 χιστεύων προανεκέκραγε· χαίροις τὸ ἐξ
 95 Ἰούδα βασιλικώτατόν τε καὶ κράτιστον
 σκῆπτρον· χαίροις τὸ ἐκ Δαβιδ καὶ τῆς
 τοῦ Δαβιδ πατρὶδος Βηθλεὲμ παρθενόφυ-
 τον ἄνθος· χαίροις τὸ ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσα-
 σαι ἱερογενὲς καὶ ὀλόρριζον βλάστημα·
 100 χαίροις τὸ ἐξ ἐπαγγελίας μονογενὲς καὶ
 ὁμοφυὲς τοῦ δικαίου Ἰωακείμ φυτόν· χαί-
 ροις τὸ τῆς φαιδρᾶς κογχύλης Ἄννης εὐ-
 γενὲς καὶ πάναγον γέννημα· χαίροις ἢ
 εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων προσερχθεῖσα καὶ
 105 ἀγιασθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα καὶ αὐξη-
 θεῖσα καὶ φυλαχθεῖσα· χαίροις ἢ θαλαμη-
 πόλον τε καὶ μνηστῆν καὶ παραθηκοφύ-
 λακα Ἰωσήφ τὸν υἱὸν Δαβιδ ὄρμασαμένη·
 χαίροις ἢ ἐν τῷ ἔκτῳ καὶ πρώτῳ μηνὶ εὐ-
 110 αγγελικῶς εὐαγγελισθεῖσα καὶ Μήτηρ
 Θεοῦ ὀνομασθεῖσα καὶ ὀφθεῖσα· χαίροις
 ἢ ἐν τῇ πόλει Ναζαρετ κόσμον σωτηρίας
 δεξαμένη εὐαγγέλια· χαίροις ἐφ' ἣν ἀπε-
 στάλη Γαβριήλ ὁ ταξίαρχος τῶν νοερῶν
 115 τε καὶ ἀσωμάτων δυνάμεων· χαίροις εἰς
 ἣν ἀφράστως ἐσκήνωσεν ὁ εἰς τῆς ὁμοου-
 σίου καὶ φωτοζῶου Τριάδος προσκνητός·
 χαίροις εἰς ἣν ἀρρήτως ἐσκήνωσεν ὁ
 σφραγίζων τὴν ἄβυσσον καὶ ἐξανοίγων
 120 αὐτήν· χαίροις εἰς ἣν ἀγνώστως σκηνώ-
 σας ὤκησεν ὁ λέγων ἐν τῇ Μωσαϊκῇ βί-
 βλω· ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς
 Ἰσαάκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ· χαίροις εἰς
 ἣν καθ' ἡμᾶς σκηνώσας ὤκησεν ὁ λέγων
 125 ἐν τῇ βίβλω Ἰώβ, ὅτε ἐγεννήθησαν ἄστρα
 ἠνεσάν με φωνῇ μεγάλη πάντες ἄγγελοι
 μου καὶ ἕμνησαν· χαίροις εἰς ἣν δι' ἡμᾶς
 σαρκὶ σκηνώσας ὤκησεν ὁ λέγων ἐν Ἡ-
 σαΐα· ἐγὼ Θεὸς πρῶτος καὶ ἐγὼ μετὰ ταῦ-

130 τα· χαίροις ὃ Θεοῦ θεοφόρον κειμήλιον
 ἐν μήτρᾳ φέρουσα τὸν φέροντα τὰ πάντα·
 χαίροις ὃ Θεοῦ θεοφόρον κειμήλιον ἢ
 σαρκὶ χωρήσασα τὸν μηδαμοῦ μηδαμῶς
 χωρούμενον· χαίροις ὃ Θεοῦ θεοφόρον
 135 κειμήλιον, καὶ παντὸς ἀκούσματος ἀνώτε-
 ρον ἄκουσμα· χαῖρε διὰ τοῦτο· χαῖρε ὅτι
 τέτοκας παιδίον, περὶ οὗ φησὶν (αἰνίττε-
 ται) Ἰακώβ λέγων· « σκύμνος λέοντος
 Ἰούδα ἐκ βλαστοῦ υἱέ μου ἀνέβης »· χαῖρε
 140 ὅτι τέτοκας παιδίον περὶ οὗ φησὶν ὁ πα-
 τρόθεος Δαβὶδ, ὅτι ζήσεται καὶ δοθήσεται
 αὐτῷ ἐκ τοῦ χρυσοῦ τῆς Ἀραβίας· χαῖρε
 ὅτι τέτοκας παιδίον τὸ πάλαι λαλήσαν ἐν
 τοῖς πατράσι καὶ τοῖς προφήταις· χαῖρε
 145 ὅτι τέτοκας παιδίον ὃ παρίστανται χίλια
 χιλιάδες ἀγγέλων κατὰ τὸν Δανιήλ· χαῖρε
 ὅτι τέτοκας παιδίον ὃ λειτουργοῦσι μύρια
 μυριάδες κατὰ τὸν αὐτόν· χαῖρε ὅτι τέτο-
 κας παιδίον ὅπερ ὕμνολογεῖ καὶ δοξολογεῖ
 150 καὶ εὐσεβεῖ τῶν ἐπιγίων καὶ ἐπουρανίων
 ἢ σύμπασα κτίσις· χαῖρε ὅτι τέτοκας παι-
 δίον ὅπερ θεολογεῖ τὰ τετράμορφα χερου-
 βίμ, καὶ κυριολογεῖ τὰ πολυόμματα σερα-
 φίμ· χαῖρε ὅτι τέτοκας παιδίον ἐν τῇ πολυ-
 155 ωνύμῳ πόλει τοῦ Δαβὶδ ἐκ τοῦ Δαβὶδ· χαῖ-
 ρε ὅτι τέτοκας βρέφος προαιώνιον καὶ
 πρόσφατον, τὸ ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ καταγό-
 μενον· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος τὸ
 τοῦ Πατρὸς ὁμοβασιλεῖον, ὁμόθρονον, ὁ-
 160 μότιμον καὶ ὁμοούσιον· χαῖρε ὅτι γεγέννη-
 κας βρέφος ἅμα τῷ Πατρὶ συνδοξαζόμε-
 νον καὶ συμπροσκυνούμενον· χαῖρε ὅτι γε-
 γέννηκας, καθὰ (φησὶν) ὁ θαυμάσιος δια-
 γορεύει Λουκᾶς ἐν τεσσαρακοστῷ πρώτῳ
 165 τῆς βασιλείας Καίσαρος Αὐγούστου· χαῖ-
 ρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὐτινος ἕνεκα
 ἄγγελοι παμπληθεῖς τὰ ἐπίγεια κατέλαβον·
 χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὐτινος ἕνε-
 170 κα ποιμένες νηκτοφύλακες ἀγραιλοῦντες
 ἐθαύμαζον· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος
 οὐτινος [ἕνεκα] ὑπέμελλον ἄγγελοι λέγον-
 τες· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς
 εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία· χαῖρε ὅτι
 γεγέννηκας βρέφος οὗ ἕνεκα θορυβεῖται
 175 καὶ φονοκτυπεῖται πόλις Ἰερουσαλήμ· χαῖ-
 ρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὗ ἕνεκα Ἡ-
 ρῳδῆς ὁ βασιλεὺς θυμομαχῶν ταράττεται·
 χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὗ ἕνεκα ἢ
 συγγενῆς Ἐλισάβετ ὑπερόριος γίνεται·
 180 χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος, οὐτινος ἕ-
 νεκα Ζαχαρίας ὁ παμμέγιστος ἱερεὺς με-

ταξὺ τοῦ ναοῦ κτείνεται· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας θρέφος οὐτινος ἕνεκα ἢ Βηθλεὲμ
 185 νηκας θρέφος οὐτινος ἕνεκα νεογενῆ τε
 καὶ μιμηλόφωνα θρέφη μεληδὸν ἄλλισκοντα·
 χαῖρε ὅτι γεγέννηκας θρέφος οὐ ἕνεκα
 190 Ραχὴλ ποταμηδὸν δακρῦουσα βαρῦτη-
 χον καὶ θρηνώδες ἐκπέμπει μέλος· χαῖρε
 ὅτι γεγέννηκας θρέφος τὸ ὀκταήμερον πε-
 ριτεμνόμενον κατὰ τὸν Μωσέως νόμον·
 χαῖρε ὅτι γεγέννηκας θρέφος ὅπερ ἐν τῇ
 συμπληρώσει τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν
 195 ἐν τῷ Σολομοντεῖῳ προσήνεγκας ναῶν·
 χαῖρε ὅτι γεγέννηκας θρέφος νηπιοφανές
 ὅπερ ὁ πολυφαῆς ἱερεὺς Συμεὼν ἰδὼν ἀ-
 πολύεσθαι ἔσπευδε· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας
 200 θρέφος τὸ ὑπὸ τῆς προφητίδος καὶ χήρας
 Ἄννης ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ κυριο-
 λογηθὲν· χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε δι'
 205 ἧς ἡμῖν ἐπεφάνη ὁ πρὸ πάντων θουρῶν
 γεννηθεὶς, Θεὸς φημί ὁ παντεξούσιος·
 χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ὑπερκοσμίως ἐπέφανεν
 ὁ κόσμον ἄκοσμον κοσμήσας, καὶ κτίσιν
 210 ἄκτιστον κτίσας· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφα-
 νεν ὁ πρὸ τοῦ ὄρη γεννηθῆναι καὶ πλα-
 σθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην, ἐκ πα-
 τρός ἀγεννήτου γεννηθεὶς· χαῖρε δι' ἧς ἡ-
 215 μῖν ἐπέφανεν ὁ τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρον
 ἐκτείνας καὶ τὴν ξηρὰν ἐπὶ τῶν ἀβυσσεῖ-
 ων ἐδράσας ὑδάτων· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐ-
 πέφανεν ὁ ψάμμω χαλινώσας τὴν μεγαλο-
 μέγεθόν τε καὶ θαυμαστοθέατον καὶ κο-
 σμοχώρητον θάλασσαν· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν
 220 ἐπέφανεν ὁ χερσὶν ἀχράντοις τε καὶ ἀχει-
 ροπλάστοις χειροπλαστήσας τὸν πρῶτον
 ἐν ἀνθρώποις ἀνθρώπον Ἀδὰμ· χαῖρε δι'
 225 ἧς ἡμῖν ἀρετίως ἐπέφανεν ὁ λέγων πρὸς
 Ἀβραάμ ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ
 πληθύνων πληθυνῶ σε· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν
 ἐπέφανεν ὁ πάλαι διὰ Μωσέως αἰγυπτια-
 κῆς δουλείας ρυσάμενος λαὸν Ἰσραηλί-
 την καὶ Φαραωνίτην θαλασσοκτονήσας ἄ-
 νακτα· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ κατὰ
 230 γενεὰν ὀπτανόμενος, ἐν τε πατράσιν ἐν τε
 προφήταις καὶ ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ πρόθεσιν
 κλητοῖς οὖσι· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν
 διὰ σπλάγγνα ἐλέους, ὁ διὰ τὸν ἀνθρώπον
 ἀνθρώπος γενόμενος· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν
 235 ἐπέφανεν διὰ σπλάγγνα ἐλέους ὁ μόνος ἐν
 θεοῖς Θεός, καὶ μόνος ἐν κυρίοις Κύριος,
 καὶ μόνος ἐν βασιλεῦσι Βασιλεύς· χαῖρε
 δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ μόνος ἐν ἀγίοις

235 Ἄγιος καὶ μόνος ἐν δεδοξασμένοις δεδο-
 ξασμένος, καὶ μόνος ὑψιστος ἐπὶ πᾶσαν
 τὴν γῆν· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ μόνος
 ἀπαθής καὶ μόνος ἀψευδής, καὶ μόνος
 240 ἐκ μόνου μονογενῆς Θεοῦ υἱὸς καὶ Θεός·
 χαίροις, ᾧ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ἡμῖν
 γεννᾶται ὁ αὐτογενέθλιος καὶ φύεται ὁ
 αὐτοφυής καὶ ἀΰξειται ὁ τέλειος· χαίροις
 245 ᾧ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ἡμῖν σωματοῦται
 ὁ ἀσώματος καὶ ἄρχεται ὁ ἀναρχος καὶ
 χωρεῖται ὁ ἀχώρητος· χαίροις, ᾧ Κυρία
 Θεοτόκε, δι' ἧς ζωοῦται ὁ ἀντόζωος καὶ
 250 ποσοῦται ὁ ἄποσος, καὶ σαρκοῦται ὁ ἄσαρ-
 κος· χαίροις, ᾧ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς οὐ-
 σιοῦται ὁ ὑπέρθεος καὶ τελεσιουργεῖται ὁ
 παντέλειος, καὶ φέρεται ὁ φέρων τὰ πάν-
 τα· χαίροις, ᾧ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ὁ
 ἄκτιστος κτίζεται· καὶ πτωχεύει ὁ πλούσι-
 ος, καὶ νηπιάζει ὁ ὑψιστος· χαίροις, ᾧ Κυ-
 255 ρία Θεοτόκε, δι' ἧς ψηλαφᾶται ὁ ἀψηλά-
 φητος, καὶ κρατεῖται ὁ ἀνέπαφος, καὶ βα-
 σταύεται ὁ βαστάζων τὰ πάντα· χαίροις,
 ᾧ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς γαλακτοτροφεί-
 ται ὁ τοῦ παντὸς κηδεμὼν καὶ τροφεὺς
 καὶ πρῦτανος Θεός· χαίροις, ᾧ Κυρία Θεο-
 260 τόκε, δι' ἧς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγος
 υἱὸς ἀνθρώπου σωματικῶς κατ' εἰδοκίαν
 ἄφραστον πέφηνε· χαίροις, ᾧ Κυρία Θεο-
 τόκε, δι' ἧς ὁ ἐμήτωρ ἀπάτωρ γίνεται,
 καὶ ὁ νέος ἐπισυνάγεται Μελχισεδέκ· χαί-
 265 ροις, ᾧ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς διῆλθεν ὁ
 ὠραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀν-
 θρώπων· χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ ἀπὸ
 ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν χριστιανικῶς τε
 καὶ φιλευσεβῶς μακαριζομένη· χαίροις μόνῃ
 270 μήτηρ Θεοῦ ἢ ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ
 ἕως ἄκρων αὐτοῦ μητρικῶς τε καὶ Δαβι-
 τικῶς τὸ κατάντημα τῆς προστασίας ἔχου-
 σα· χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ ἢ πάσης δε-
 κτῖνος φωτεινότερα καὶ πάσης καθαρότη-
 275 τος καθαροτέρα· χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ
 ἢ τῶν ἐπιγείων καὶ καταχθονίων με-
 γαλοπρεπῆς τε καὶ μεγαλόφωτος εὐκλείας·
 χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ καὶ παντὸς σε-
 βάσματος σεβασμιωτέρα, καὶ παντὸς ἀκού-
 280 σματος ὑπερκείμενον ἄκουσμα· χαίροις μόνῃ
 μήτηρ Θεοῦ καὶ παντὸς ἐπαίνου ἀνω-
 τέρα, καὶ παντὸς ἀγαθοῦ ἀγαδοτέρα, καὶ
 παντὸς τιμίου τιμιωτέρα· χαίροις μόνῃ
 285 μήτηρ Θεοῦ ἢ παντὸς γλυκύσματος γλυ-
 κυτέρα, καὶ παντὸς εὐγενοῦς εὐγενεστέρα,
 καὶ παντὸς πλούτου πλούσιωτέρα·

χαίροις μόνη μήτηρ Θεοῦ τὸ μόνον ὄντως
 τῆς χριστιανικῆς κτίσεως παγγάληνον καὶ
 πασιπόθητον ὄνομα· χαίροις μόνη μήτηρ
 Θεοῦ ἢ προσκυνητὴ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ
 290 δοξαστὴ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ ἐπαινετὴ εἰς
 ἀπεράντους αἰῶνας· χαίροις μόνη μήτηρ
 Θεοῦ, εἰς πάσας γενεὰς γενεῶν ὑπ' ἀγγέ-
 λων τε καὶ ἀνθρώπων ὁμοφώνως ἐν φόβῳ
 μεγαλυνομένη· χαίροις μόνη ἐν βασιλί-
 295 σαις βασίλισσα ἢ βασιλέως μὲν θυγάτηρ
 παμβασιλέως δὲ Χριστοῦ μήτηρ, φιλευσε-
 θῶν δὲ βασιλέων κράτος· χαίροις μόνη ἐν
 βασιλίσσαις βασίλισσα ἢ ἐν ἱματισμῷ δια-
 χρύσω περιβεβλημένη πεποικιλμένη, κα-
 300 θῶς ὁ μέγας ψαλμῶδὸς Δαβὶδ ἀνέκραγε·
 χαίροις μόνη ἐν γυναιξίν εὐλογημένη ἢ
 τῆς προμήτορος Εὔας τὸ σφάλμα ἀνορθώ-
 σασα· χαίροις μόνη ἐν γυναιξίν εὐλογη-
 μένη ἢ τὸ ταπεινότατον γένος τῶν χαμαὶ
 305 κειμένων γυναικῶν ἀνηκόσασα· χαίροις
 μόνη ἐν γυναιξίν εὐλογημένη ἢ λελαμπρου-
 σιμένη καὶ τεθαυμασμένη ὅτι μόνη Χρι-
 στὸν τὸν Θεάνθρωπον ἀνάδρως συνέλα-
 βες καὶ ἀπόνως ἐκύησας· χαίροις μόνη ἢ
 310 ὄντως ἐν γυναιξίν εὐλογημένη καὶ δεδο-
 ξασμένη ὅτι μόνη τὸν ἕνα τῆς τρισσοφα-
 οῦς καὶ ἁγίας Τριάδος ἀφλέκτως συνειλη-
 φυῖα γεγέννηκας· χαίροις μόνη ἐν γυναι-
 ξίν εὐλογημένη ὅτι μόνη ἀστενοχωρήτως
 315 ἐχώρησας ὄνπερ ὁ κόσμος χωρῆσαι οὐ
 δύναται· χαίροις μόνη ἀνύμφευτε ἢ ἐν τῇ
 νυμφικῇ ἀσμάτων βίβλῳ προαναφερομέ-
 νη· χαίροις μόνη ἐν παρθένοις παρθένος,
 ἢ καὶ πρὸ τοῦ τόκου καὶ ἐν τῷ τόκῳ καὶ
 320 μετὰ τὸν τόκον παρθένος διαμείνας·
 χαίροις μόνη ἐν πόλιν πύλη κεκλεισμένη,
 καὶ μόνη πόλις ἐν πόλεσι πεπυργωμένη·
 χαίροις ὄντως κεχαριτωμένη· χαίρε ὅτι περ
 325 ἁγιωτέρα σὺ τῶν ἀγγέλων καὶ τιμιωτέ-
 ρα τῶν ἀρχαγγέλων· χαίρε κεχαριτωμένη
 ὅτι περ θαυμασιωτέρα σὺ τῶν θρόνων
 καὶ κυριωτέρα σὺ τῶν κυριοτήτων, καὶ
 δυναμωτέρα σὺ τῶν δυνάμεων· χαίρε κε-
 330 χαριτωμένη ὅτι περ σὺ τῶν ἀρχῶν ἀνω-
 τέρα καὶ τῶν ἐξουσιῶν· χαίρε κεχαριτω-
 μένη ὅτι περ καλλιωτέρα σὺ τῶν χειρουβιμ
 καὶ σεβασμιωτέρα τῶν σεραφίμ· χαίρε κε-
 χαριτωμένη ὅτι περ ὑψηλότερα σὺ τῶν οὐ-
 335 ρανῶν, καὶ καθαρωτέρα ὑπὲρ τὸν φαίνον-
 τα ἥλιον· χαίρε κεχαριτωμένη ὅτι περ εὐ-
 γενεστέρα σὺ πάντων τῶν ἀπ' ἡλίου ἀνα-
 τολῶν καὶ βασιλικωτέρα σὺ ὑπὲρ πάσας

τὰς βασιλείας τῆς βροτείας οὐσίας· χαί-
 340 ρε κεχαριτωμένη ὅτι περ ἀγαθωτέρα σὺ ὑ-
 περκειμένη ὄντως τὴν ἀγαθὴν καὶ πολλὴν
 γῆν τὴν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι· χαίρε κε-
 χαριτωμένη ὅτι ὑπὲρ χιόνα ἐλευκάν-
 θης· χαίρε κεχαριτωμένη ὅτι ὑπὲρ τὰ κρι-
 να εὐωδιάξεις, ὑπὲρ τὰ ρόδα ἡρωθρώθης,
 345 καὶ ὑπὲρ τὸ πολυποίκιλον ἔαρ ἐξήνθη-
 σας· χαίρε κεχαριτωμένη, ὅτι ὑπὲρ τὴν
 Ἱερουσαλήμ ὠραιώθης, καὶ ὑπὲρ τὸν Σο-
 λωμόντειον ἐμεγαλύνθης ναὸν· χαίρε σὺν
 χαίρε καὶ πάλιν ἐρῶ χαίρε κεχαριτωμένη,
 350 ὅτι πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης
 σου καὶ τῆς μεγαλειότητος· χαίρε δι' ἧς ἡ-
 μεῖς οἱ ταπεινοὶ Χριστοῦ δευτέραν καὶ
 φωτοσωτήριον γέννησιν εὐσεβοῦσιν
 355 προσκυνούμεν· χαίρε δι' ἧς ἡμεῖς τὴν κο-
 σμοποιὸν καὶ ζωαρχικὴν καὶ αἰετὸν βασιλεύ-
 ουσαν ἐπέγνωμεν Τριάδα· χαίρε δι' ἧς ἡ-
 μεῖς χριστιανικὸς λαὸς τοῦ σοῦ υἱοῦ καὶ
 Θεοῦ ὀνομάσμεθα· χαίρε δι' ἧς ἡμεῖς εἰς
 μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν
 360 Ἐκκλησίαν ἐπολιτογραφήθημεν· χαίρε δι'
 ἧς ἡμεῖς τὴν ψυχοσωτήριον καὶ φωτόμορ-
 φον κατέχομεν πίστιν· χαίρε δι' ἧς ἡμεῖς
 τὸν πολυπροσκύνητον καὶ ἱαματοποιὸν
 365 προσκυνούμεν σταυρόν· χαίρε δι' ἧς ἡμεῖς
 τὸ ἁγιοποιὸν καὶ τριφεγγὲς βαπτίζομεθα
 βάπτισμα· χαίρε δι' ἧς καθαρὰς φοικτῆς
 σαρκὸς ἐν τῇ φοικτοτελεῖ τραπέζῃ προσ-
 εγγίξιν τολμώντες κατέχομεν· χαίρε δι'
 ἧς ἡμεῖς ἀληθινοῦ καὶ ἀθανάτου ἄρτου
 370 γεγευμέθα· χαίρε δι' ἧς ἡμεῖς ἐκ τῶν τοῦ
 ἄδου πύλων εἰς οὐρανὸν ἀνεβιβάσθη-
 μεν· χαίρε δι' ἧς ἡμεῖς ἐλυτρώθημεν ἀρᾶς
 ἀνεκκαλήτου δὲ χαρᾶς ἠξιώθημεν· χαίρε
 δι' ἧς ἡμεῖς τὰς χριστομόρφους καὶ
 375 σεπτοπροσκυνήτους προσκυνούμεν εἰκono-
 γραφίας· χαίρε δι' ἧς ἡμεῖς τὰ τῶν Ἑλ-
 λήνων χρυσότευκτά τε καὶ δαιμονιόμορ-
 φα συμπατοῦμεν ξόανα· χαίρε δι' ἧς ἡ-
 μεῖς τὸν ἀρχαῖον τε καὶ μέγαν ἀν-
 380 τάρτην ἀντιπαραταττόμεθα· χαίρε δι' ἧς
 εἰρηνοποιεῖται ἢ τῶν Ρωμαίων βασιλεία·
 χαίρε δι' ἧς βασιλεῦσι τὸ βασίλειον δίδo-
 ται καὶ στρατηγοῖς τὸ στρατηγεῖν ἐγ-
 χειρίζεται· χαίρε δι' ἧς ἐπινίκια πολλάκις
 385 ἐν παρατάξει ἄλλογενῶν καὶ ἄλλογλώσ-
 σων ἔθνων διανύονται· χαίρε δι' ἧς ἔτερό-
 φυλοι ὡσπερ φύλλα πίπτουσι καὶ ἄνομοι
 ὡς ἄνεμοι μηδενὸς διώκοντος διώκονται
 χαίρε δι' ἧς ὀπλομάχοι καὶ θυροφρόροι

390 θραύονται, πλήττονται δὲ πρὸ συμπλοκῆς
σιδηροφόροι· χαῖρε δι' ἧς ἀντιτοξεύονται
ἀμφοτεροδέξιοι τοξόται καὶ μαλωπίζονται
ἔθνη τὰ τοῦ πολέμου θέλοντα· χαῖρε δι'
ἧς Ξιφοκτονεῖται ὁ βορβαρογενῆς τε καὶ
395 φιλομάκελλος κύων Ἰσμαήλ· χαῖρε δι' ἧς
δραπετεύουσιν ἐκ μέσου τῶν ὀπλοφόρων
πιστοί, τῶν ἐν χειροπέδαις σιδηραῖς ἐλευ-
νῶς κατεχομένων αἰχμαλώτων· χαῖρε δι'
ἧς ὁ σύμπας σκέπεται κόσμος, καὶ εἰς αἰ-
400 διαφυλάττεται· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἅπαν ὀ-
μηρεύθη ἀγαθὸν ἐν τε τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν
τῇ γῆ· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν εὐλογία τοῖς πι-
στοῖς ἐπήγασεν· ἐπειδὴ περ λαὸς σου ἡ-
405 μεις, εἰ καὶ σειραῖς ἀμαρτιῶν συμπεπλεγ-
μεθα· χαῖρε δι' ἧς ἠυλόγηται τῶν ἀσθενο-
γενῶν ἀρρῆνων χορτάδης οὐσία· ἀλλὰ καὶ
ἡ τῶν ἀσθενογενῶν γυναιῶν πάμπλανός τε
καὶ πανσάλευτος φύσις· χαῖρε δι' ἧς οἱ ἀ-
σεβεῖς εὐσεβεῖς γινόμενοι εὐσεβῶς εὐ-
410 σεβοῦσι τὸν πανσεβάσιμον τόκον σου· χαῖ-
ρε δι' ἧς οἱ φιλόχρυσοι φιλόχριστοὶ γίνον-
ται καὶ οἱ φιλόαργυροὶ φιλόανθρωποι καὶ οἱ
φιλόπλουτοὶ φιλόπτωχοι· χαῖρε ὅν χαῖρε
κεχαριτωμένη ὅτι πολλοὶ πολλῶν χρημά-
420 τῶν διὰ σέ κατεφρόνησαν ὅπως σέ τὴν
μόνην ἀγαθὴν κερδήσωσι· χαῖρε ὅτι πολ-
λοὶ πολλὰκις τῶν εὐσεβῶν βασιλέων πηλὸν
ἠγήσαντο διὰ σέ τὸν χρυσοῦν καὶ σποδὸν
τῶν ἀργυρῶν· χαῖρε ὅτι πολλοὶ τῶν φιλο-
425 χρίστων βασιλίδων λιθολαμπεῖς διὰ σέ
στεφάνους καὶ χρυσοκόμους ἀλουργίδας,
ἀράχνης εὐτελέστερα ἐλογίσαντο· χαῖρε ὅ-
τι πολλοὶ τῶν εὐγενῶν ἰνδικοῦς διὰ σέ καὶ
κρυσταλλίζοντας λίθους περιεφρόνησαν·
430 χαῖρε ὅτι πολλοὶ ἵνα εἶπω καὶ τῶν εὐγενί-
δων γυναιῶν εἰς οὐδὲν ἠγήσαντο διὰ σέ
ἀξιάγαστε τὰ θύσσινά τε καὶ κόκκινά τε καὶ
περιπόρφυρα καὶ δλοσήρικα· χαῖρε ὅτι
435 πολλοὶ καὶ τῶν μοιχαλίδων γυναικῶν λιθο-
κόλλητα ἐνάτια φύλλον ἀδρανέστερα ἐλο-
γίσαντο· χαῖρε ὅτι πολλοὶ πλειστάκις τῶν
ἐνδόξων τε καὶ περιφανῶν οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ
καὶ πλουσιῶν σκύβαλα ἠγήσαντο διὰ σέ
440 τὰς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου χιλιάδας· χαῖρε
ὅτι πολλοὶ καὶ τῶν νεογενῶν νεανίδων
λευκῶδεις τε καὶ χρυσολαμπεῖς διὰ σέ
στολὰς ἀπώσαντο· χαῖρε ὅτι πολλοὶ διὰ σέ
ἵνα εἶπω τῶν χρυσοφόρων τριχινοφορεῖν
445 ἠρετίσαντο· χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ὅ-
τι καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν, καὶ μεσιτο-
λογεῖς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πηλογενῶν πρὸς

τὸν υἱὸν καὶ Θεὸν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν·
χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ πάντων ὁμοῦ
τῶν περῶτων τῆς γῆς κοινὴ σωτηρία καὶ
450 πάντων χριστιανῶν χριστιανῆ προστασία·
χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν
ζώντων ἀεὶζωος ζωὴ, καὶ μόνη τῶν ἀσθη-
θῆτων παραστατικὴ βοήθεια, καὶ μόνη
τῶν ἀδυνάτων μεγαλοδύναμος, δύναμις·
455 χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν
ταπεινῶν ἀνύψωσις καὶ μόνη τῶν πενήτων
ἀντίληψις, καὶ μόνη μήτηρ τῶν ὀρφανῶν
καὶ πτωχῶν καὶ κηρῶν· χαῖρε κεχαριτωμέ-
νη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν καταπονουμένων ὑ-
460 πέρμαχος καὶ μόνη τῶν παραπονουμένων
παρομυθία καὶ μόνη τῶν ἀσκέπων σκέπη·
χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν αἰ-
χμαλώτων λύτρωσις καὶ μόνη τῶν ἐξορι-
ζομένων ἀπλανὴς ἐπάνοδος· χαῖρε κεχαρι-
465 τωμένη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν νοσοῦντων ἐπί-
σκεψις καὶ μόνη τῶν ἀσθενούντων ἴασις,
καὶ μόνη τῶν δαιμονίων ὑγίωσις· χαῖ-
ρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν πλε-
όντων κυβέρνησις καὶ μόνη τῶν νυκτιπο-
470 ρούντων καὶ πελοπορούντων συνοδοιπόρος
καὶ συνδιαγωγός· χαῖρε κεχαριτωμένη·
χαῖρε ὅτι πάντων ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς
σέ τὴν μόνην καθαρὰν ἐλπίζουσι καὶ πρὸς
σέ διαπαντὸς ἐνατενίζουσι· χαῖρε κεχαρι-
475 τωμένη· χαῖρε ἡ αἰεὶ προϊστάμενη ἡμῶν
τῶν ταπεινῶν, καὶ λυτρομένη ἡμᾶς ἐκ
πάσης δικαίας τε ὀργῆς τε καὶ ἀπειλῆς·
χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ αἰεὶ διαφυ-
480 λάττουσα καὶ περισκέπουσα τὸ πτωχογε-
νὲς ἡμῶν φύλον ἐν πειρασμοῖς, ἐν κινδύ-
νοις καὶ ἐν διαφοροῖς συμφοραῖς· χαῖρε κε-
χαριτωμένη· χαῖρε ὅτι οὐδεὶς ὡς σὺ πλήν
εἰπεῖν τοῦ Θεοῦ τηλικούτου κεκληρονόμη-
485 κεν ὄνομα, ἢ τοιαύτης πάποτε τετύχηκε
δόξης· χαῖρε ὄντως ὑπερευλογημένη· χαῖ-
ρε δι' ἧς ἡμεῖς σήμερον ἑορτὴν ἑορτῶν,
καὶ πανηγυροῖν πανηγύρεων πανδημεὶ ἑορ-
τάζομεν· χαῖρε δι' ἧς ἡμεῖς σήμερον ὑ-
490 περκοσμίως τὴν ὑπερκόσμιον ταύτην πα-
νηγυρίζομεν ἡμέραν· χαῖρε ὄντως ὑπερευ-
λογημένη· χαῖρε δι' ἣν ἡμεῖς σήμερον ἀ-
γεληδὸν ἀθροίζομεθα ἐν τοῖς σοῖς ἀγιοθά-
τοις ναοῖς καὶ μεγαλοφώνως σέ γεραίρο-
495 μεν· χαῖρε ὄντως ὑπερευλογημένη· χαῖρε
δι' ἣν ἡμεῖς σήμερον δίκην μελισσῶν ἐπ-
εισαγόμενοι πληθύνομεν τὴν ὁμολογίαν
ὡς σὺ τὴν προστασίαν· χαῖρε κεχαριτωμέ-

500 νη· χαῖρε δι' ἣν ἡμεῖς σήμερον φωτοφο-
ροῦντες λαμπρῶς ἐν ἐκκλησίᾳ μεγαλύνο-
μεν· χαῖρε ὄντως ὑπερευλογημένη· χαῖρε
ὄντως δι' ἣν ἡμεῖς σήμερον τὰ τοῦ Δαβὶδ
σὺν τῷ Δαβὶδ καὶ τὰ τοῦ Ἀγγέλου σὺν
500 τῷ Ἀγγέλῳ ἀνεκινήσαμεν λόγια· χαῖρε
ροῦντες λαμπρῶς ἐν ἐκκλησίᾳ σὲ μεγαλύ-
νομεν· χαῖρε ὄντως ὑπερευλογημένη· χαῖρε
υψήναμεν τὴν τετραπλῆν τῶν χαροποιῶν
προσρήσεων πεντηκοντάδα. Ἀλλὰ παρά-
τεινον τὸ ἔλεός σου πανάγαθε Δέσποινα
510 τοῖς γινώσκουσί σε καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δού-
λους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ κατεύ-
θυνον πάντα εἰς ὁδὸν εἰρήνης ὅτι πάντων
οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς σὲ ἐλπίζουσι καὶ σοῦ τῆ

515 μεσιτεία τὴν καταλλαγὴν τὴν πρὸς τὸν
υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν ἐσχήκαμεν· ὦ ἡ
δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ
Ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΣΗΜ. — Εἰς τὸν Λόγον Δαμασκηνοῦ, μετὰ τὸν
στίχον 158, μετὰ τὴν λέξιν βρέφος πρόσθετος : τὸν τῶν
βρεφῶν τεχνουργὸν καὶ συνοχέα τῶν ὄλων· χαῖρε ὅτι
γεγέννηκας βρέφος τὸ τοῦ πατρὸς ὁμοδύναμον καὶ
ὁμόδοξον· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος.

Ὁμοίως εἰς τὸν στίχον 316, μετὰ τὴν λέξιν μόνη
πρόσθετος : νύμφη.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὸν στίχον 342 μετὰ τὴν λέξιν ὅτι,
πρόσθετος : περὶ ὑπὲρ χιόνα ἐλευκάνθη καὶ ὑπὲρ μέλι
ἐγλυκάνθη ἀντὶ τῆς φράσεως : ὅτι ὑπὲρ χιόνα ἐλευ-
κάνθη.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

« Α Γ Ω Ν »

143, Rue d'Alésia — PARIS (XIVe)

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ
ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΟΙ ΕΚΔΟΘΕΝΤΕΣ ΤΟΜΟΙ

- Ἄριθ. 1 Κατάλογος τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Βατοπεδίου ἀποκειμένων Κωδίκων.
Ἄριθ. 2-3 Κατάλογος τῶν Κωδίκων τῆς Μεγίστης Λαύρας (ἐν Ἄγιῳ Ὄρει)
μετὰ δύο παραρτημάτων.
Ἄριθ. 4 Συμπλήρωμα Καταλόγων Βατοπεδίου καὶ Λαύρας (Μνημεῖα ἀγιολο-
γικά).
Ἄριθ. 5 Κατάλογος Κωδίκων τῆς ἱερᾶς τῶν Κουσοκαλυβίων Σκήτης καὶ δέκα
Καλυβῶν αὐτῆς.
Ἄριθ. 6 Ἡ Θεοτόκος ἐν τῇ ὕμνογραφίᾳ.

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ

ΠΗΓΗ ΑΓΙΑΣΜΑΤΟΣ, ἥτοι Κανόνες εἰς τὴν Θεοτόκον 320 τῶν δοκιμωτέρων
τῆς ἐκκλησίας ποιητῶν.